

**МИКАЕЛ ЮРТ, ХАНС
РУСЕНФЕЛТ
ЖЕНИТЕ, КОИТО ГО
ПОЗНАВАХА
НОВА СРЕЩА СЪС
СЕБАСТИАН БЕРГМАН**

Част 2 от „Себастиан Бергман“

Превод от шведски: Юлия Чернева, 2015

chitanka.info

1

Когато таксито зави по „Толенсвег“ в седем и половина вечерта, Рикард Гранлунд не мислеше, че денят му може да стане по-лош. Четири дни в Мюнхен и околностите. По работа. Той беше търговски представител. Германците работеха както обикновено през юли. Среци с клиенти от сутрин до вечер. Фабрики, зали за конференции и безброй чаши кафе. Рикард беше уморен, но доволен. Системите с конвейерни ленти може и да не бяха най-готиното нещо на света — професията му рядко разпалваше любопитство и никога не беше най-очевидната тема за разговор около масата на вечеря или с приятели — но се продаваха добре. Много добре.

Самолетът от Мюнхен трябваше да излети в девет и пет сутринта. Рикард щеше да бъде в Стокхолм в единайсет и двайсет. Щеше да се отбие в офиса да разкаже какво е свършил и да се прибере у дома към един и да обядва с Катарина, а после щяха да прекарат остатъка от следобед в градината. Такъв беше планът.

Докато Рикард разбра, че полетът до летище „Арланда“ е анулиран. Той се нареди на опашката за билети пред гишетото на „Луфтханза“ и му издадоха билет за полета в един и пет. Не остана очарован от перспективата. Въздъхна примирено, извади телефона си и изпрати съобщение на Катарина. Тя трябваше да обядва без него, но Рикард се надяваше, че пак ще могат да прекарат няколко часа, работейки в градината. Какво ли беше времето там? Може би по един коктейл на двора вечерта? Рикард можеше да й купи нещо от летището, тъй като сега имаше много време.

Катарина отговори веднага. Съжалявала за закъснението. Рикард й липсвал. Времето в Стокхолм било фантастично, затова коктейлите по-късно били страхотна идея. Изненадай ме. Обичам те.

Той влезе в магазин, който все още рекламираше безмитни стоки, макар да беше убеден, че това вече не важи за огромното мнозинство пътници. Намери лавицата с готови коктейли и избра бутилка, която познаваше от телевизионните реклами — „Мохито Класик“.

Докато вървеше към павилиона за вестници, провери полета си на таблото с излитащите самолети. Изход 26. Прецени, че ще му трябват десетина минути, за да стигне дотам.

Седна с чаша кафе и сандвич и започна да прелиства градинарското списание, което си беше купил. Минутите се влачеха бавно. След това разгледа витрините, купи си още едно списание, този път за електронни устройства, отиде в друго кафене и изпи бутилка минерална вода. След посещение в тоалетната най-последно дойде време да се отпрати към изхода. Полетът в един и пет имаше закъснение. Новият час за качване на борда беше 13:40. Часът на излитане — 14:00. Рикард отново извади телефона си, уведоми Катарина за новото закъснение и изрази недоволството си от пътуването по въздуха като цяло и от „Луфтханза“ в частност. Намери свободно място и седна. Не получи отговор на съобщението си.

Рикард позвъни на Катарина.

Тя не отговори.

Вероятно беше намерила някого, с когото да обядва в града. Той прибра телефона и затвори очи. Нямаше смисъл да се ядосва. И без това не можеше да направи нищо.

В два без петнайсет младата жена на гишето ги покани да започнат да се качват на борда и се извини за закъснението. Настаниха се в самолета, стюардесите изпълниха рутинните процедури за безопасност, които никой не си правеше труда да слуша, и заговори капитанът. Едната лампа на таблото показвала неизправност. Вероятно нещо не било наред със самата лампа, но не можели да рискуват. Щял да дойде техник да я провери. Капитанът се извини и помоли за разбиране. В пътническия салон бързо стана топло. Рикард почувства, че готовността му да прояви разбиране и все още относително доброто му настроение отлитат със същата бързина, с която ризата му се мокреше от пот на гърба и под мишниците. Капитанът отново заговори. Добра новина — повредата била отстранена. И не толкова добра новина — сега пропуснали определения си час и преди тях трябвало да излетят девет самолета, но веднага щом дойдел техният ред, щели да се отправят към Стокхолм. Той пак се извини.

Кацнаха на летище „Арланда“ в 17:20.

Със закъснение два часа и десет минути.

Или общо шест часа. В зависимост от гледната точка.

По пътя към лентата за багажа Рикард отново позвъни вкъщи. Никой не отговори. Той пробва мобилния телефон на Катарина. След пет позвънявания се включи гласовата ѝ поща. Тя вероятно беше в градината и не чуваше телефона си. Рикард стигна до голямата зала с багажните ленти. Според монитора на № 3 багажът на полет LH2416 щеше да бъде разтоварен след осем минути.

Пристигна след дванайсет минути.

И след още петнайсет минути Рикард осъзна, че куфарът му не е там.

Той пак чака на друга опашка пред гишето на „Луфтханза“, за да съобщи, че куфарът му липсва. Даде бележката за багажа си, адреса си и описание на куфара и излезе да потърси такси. Жегата го порази с физическа сила, когато мина през въртящите се врати. Беше истинско лято. Вечерта щеше да бъде прекрасна. Рикард почувства, че доброто му настроение се завръща донякъде при мисълта за мохито в двора под лъчите на залязващото слънце. Той се нареди на опашката за таксита. Щом колата потегли, шофьорът го уведоми, че днес движението в Стокхолм е същински ад. Намали под петдесет километра в час, когато се включиха в безкрайната редица от коли, отправили се в южна посока по магистрала Е4.

Ето защо, когато таксито най-после зави по „Толенсвег“, Рикард Гранлунд не мислеше, че денят му може да стане по-лош.

Той плати с кредитната си карта и се приближи до къщата през уханната, красиво поддържана градина. Остави дипломатическото си куфарче и найлоновия плик с мохитото до вратата и извика:

— Върнах се!

Никой не отговори. Рикард събу обувките си и влезе в кухнята. Погледна през прозореца да види дали Катарина е в градината, но нямаше следа от нея. Нямаше я и в кухнята. Не беше оставила бележка. Рикард извади телефона си и го провери. Нямаше пропуснати обаждания, нито нови съобщения. В къщата беше горещо и задушно. Слънцето блестеше директно през прозорците, Катарина не беше спуснала сенниците. Рикард отключи вратата за вътрешния двор и я отвори широко, а след това тръгна към горния етаж. Щеше да се изкъпе и да се преоблече. Чувстваше се мръсен и потен. Махна вратовръзката си и започна да разкопчава ризата си, докато се качваше по стълбите, но изведнъж спря, когато стигна до спалнята. Катарина

лежеше на леглото. Това беше първото, което Рикард забеляза. И после осъзна три неща в бърза последователност.

Тя лежеше по корем.

Беше завързана.

Катарина беше мъртва.

2

Влакчето на метрото се разтресе и спря. Майката с бебешката количка пред Себастиан Бергман се хвана за стоманената подпора и нервно се огледа наоколо. Тя беше на тръни, откакто се качи на „Св. Ериксплан“, и въпреки факта, че хленчещото ѝ момченце беше заспало преди две спирки, жената, изглежда, не можеше да се отпусне. Беше очевидно, че не ѝ харесва да бъде в такава близост с толкова много непознати. Себастиан забеляза няколко издайнически знака. Жената непрекъснато пристъпваше от крак на крак, за да избегне физически контакт с околните. Под носа ѝ беше избила пот. Изражението ѝ показваше, че е нащрек, а очите ѝ постоянно се стрелкаха насам-натам. Себастиан се беше опитал да ѝ се усмихне окуражително, но тя бързо отмести поглед встрани и продължи да се оглежда.

Той обходи с поглед претъпкания вагон, който отново спря, като изсъска, в тунела след „Хьоторгет“. След като няколко минути стоя неподвижно, влакчето бавно потегли и влезе в „Г-Сентрален“, главната метро станция в сърцето на Стокхолм. Себастиан обикновено не пътуваше с метрото и никога не го използваше по време на най-натоварените часове или през туристическия сезон. Беше твърде неудобно и хаотично. Той не можеше да свикне с тълпите хора, шума и миризмите. Предпочиташе да върви пеша или да вземе такси. Да бъде на разстояние от хората. Встрани от тях. Това беше нормалната му практика. Но вече нищо не беше нормално.

Нищо.

Себастиан се облегна на вратата в дъното на вагона и надникна през другата врата. Видя я през стъкленото прозорче. Русата коса и наведената глава. Четеше вестник. Той осъзна, че се усмихва, докато я гледа.

Както винаги, тя смени влакчето на „Г-Сентрален“. Вървеше бързо надолу по каменните стъпала до червената линия. За него беше лесно да я проследи. Стига да се движеше на разстояние, беше скрит от потока пътници и от туристите, които разглеждаха картите си.

Когато дванайсет минути по-късно влакчето спря на станция „Ярдет“, той изчака няколко минути и после слезе. Тук трябваше да внимава повече. На перона имаше по-малко хора. Повечето пътници бяха слезли на предишната станция. Себастиан беше избрал вагона пред нейния, така че тя да бъде с гръб към него, когато слиза. Тя крачеше бързо и вече беше на половината път до ескалаторите, когато той я съзря. „Ярдет“ очевидно беше крайната цел и на жената с бебешката количка и Себастиан реши да остане зад нея, в случай че човекът, когото следеше, се обърне поради някаква причина. Жената спокойно буташе количката след хората, които бързаха към ескалаторите, вероятно с надеждата да избегнат задръстване отпред.

Докато вървеше след нея, Себастиан осъзна колко много си приличат. Двама души, които винаги намираха за необходимо да се държат на разстояние.

3

Жена.

Мъртва.

В дома си.

При нормални обстоятелства нямаше да се налага да викат Националния отдел за разследване на убийства, известен като „Риксморд“, и екипа на Торкел Хьоглунд.

В повечето случаи това беше трагичният резултат от семейна кавга, спор за родителски права върху детето, гневен изблик на ревност или пианска вечер с лоша компания.

Всеки полицаи знае, че когато една жена е убита в собствения си дом, трябва да търси извършителя сред най-близките ѝ хора, затова не беше изненадващо, че когато прие спешното обаждане малко след седем и половина вечерта, на Стина Каупин ѝ хрумна мисълта, че говори с убиеца.

— Телефон за спешни случаи. С какво мога да ви помогна?

— Жена ми е мъртва.

Трудно беше да се разбере останалото, което каза мъжът. Гласът му беше дрезгав от скръб и шок. Дълги периоди мълчанието беше толкова напрегнато, че Стина си помисли, че той е затворил. Беше борба, докато го накара да каже адреса, защото човекът повтаряше, че съпругата му е мъртва и че има много кръв. Навсякъде. Може ли да дойдат? Моля? Стина си представи мъж на средна възраст с окървавени ръце, който бавно, но сигурно осъзнава какво е направил. Най-после тя успя да изкопчи адреса в Тумба и каза на мъжа — вероятно убиеца — да стои там, където е, и да не докосва нищо в къщата. След това добави, че ще изпрати полицията и линейка на местопрестъплението. Затвори и предаде съобщението на полицията в Съодерторн, Худинге, която на свой ред изпрати патрулна кола.

* * *

Ерик Линдман и Фабиан Холст току-що приключваха с вечерята си от храна за вкъщи, когато получиха обаждане да отидат на „Толенсвег“ № 9.

Десетина минути по-късно бяха там. Слязоха от патрулната кола и огледаха къщата. Никой от тях не се интересувахе от градинарство, но и двамата осъзнаха, че някой е изразходвал много време и пари, за да създаде идиличната красота около жълтата дървена къща.

Те бяха стигнали до половината на пътеката, когато вратата се отвори. Полицайте инстинктивно посегнаха към кобурите си. На прага застана мъж с разкопчана риза, който се втренчи в тях с безизразни очи.

— Няма нужда от линейка.

Линдман и Холст се спогледаха. Мъжът на прага очевидно беше в шок, а хората в шок действат по собствени правила. Те са непредсказуеми. Нелогични. Линдман продължи да върви по пътеката, а Холст забави крачка, като държеше ръката си близо до пистолета.

— Рикард Гранлунд? — попита Линдман, приближавайки се до мъжа, чийто поглед беше втренчен в някаква точка зад него.

— Няма нужда от линейка — повтори човекът. — Жената, с която говорих, каза, че ще изпрати линейка, но не е необходимо. Забравих да ѝ кажа...

Линдман стигна до мъжа и внимателно хвана ръката му. Човекът трепна от физическия контакт и се обърна с лице към него. Той погледна изненадано полицаия, сякаш го вижда за пръв път и се чуди как се е озовал до него.

Линдман забеляза, че по ръцете и дрехите му няма кръв.

— Рикард Гранлунд?

Мъжът кимна.

— Върнах се у дома и тя лежеше там...

— Откъде?

— Какво?

— Откъде се върнахте? Къде бяхте?

Моментът може би не беше подходящ да разпитва човек, който толкова очевидно беше в състояние на шок, но информацията, получена по време на първия контакт, можеше да бъде сравнена с онова, което мъжът щеше да каже на разпит на по-късен етап.

— В Германия. По работа. Самолетът ми се забави. По-скоро полетът беше отменен, след това се забави, а после се забавих още повече, защото багажът ми... — Мъжът млъкна. Изглежда го осени някаква мисъл или прозрение. Той погледна Линдман с яснота в очите, която липсваше дотогава. — Можех ли да я спася? Ако бях дошъл навреме, дали тя щеше да е жива?

Всички въпроси с „ако“ бяха естествени, когато умреше някой. Линдман ги беше чувал много пъти. В някои от случаите, в които беше включен, хората бяха умрели, защото се бяха оказали на неподходящо място в неподходящ момент. Бяха пресичали улицата точно когато връхлиташе пиян шофьор. Бяха спали в каравана в нощ, когато газовата бутилка бе започнала да тече. Бяха преминавали железопътна линия точно когато минаваше влак. Паднали електрически кабели от стълбове, дрогирани насилници, автомобили, движещи се в насрещното платно. Лош късмет. Случайно съвпадение. Забравени ключове можеше да забавят човека точно онези няколко секунди, които означаваха, че той или тя няма да оцелее в безлюден подлез. Един отменен полет можеше да остави нечия съпруга сама достатъчно дълго, за да даде възможност на убиец да нанесе удара си. Всички онези „ако“.

Невъзможно беше да се отговори на този въпрос.

— Къде е съпругата ти, Рикард? — попита Линдман със спокоен и уверен глас.

Мъжът на прага сякаш се замисли върху въпроса. Той беше принуден да превключи от преживяванията си по време на пътуването до дома и вероятната вина, която изведнъж бе осъзнал, в настоящия момент. До ужасяващото, което се беше случило.

Онова, което не бе можал да предотврати.

Той най-после се опомни.

— На горния етаж. — Посочи към вътрешността на къщата и се разрида.

Линдман кимна на колегата си да се качи горе и тръгна след Рикард. Човек никога не можеше да бъде сигурен и да направи категорична преценка, но Линдман имаше ясното чувство, че не придружава убиец до кухнята, докато държеше ръката си на рамото на Гранлунд.

Холст стигна до стълбите и извади служебното си оръжие. Ако съкрушеният мъж, за когото се грижеше колегата му, не беше убиецът, тогава имаше вероятност извършителят все още да е в къщата. Той се качи по стъпалата и видя малка стая с двуместен диван, телевизор и дивиди плейър. Капандура. Лавиците на стените с книги и филми. Четири врати. Две отворени и две затворени. Холст съзря краката на мъртвата жена в спалнята и си помисли, че трябва да уведомят „Риксморд“, а после бързо влезе във втората стая с отворена врата. Кабинет. Вътре нямаше никого. Двете затворени врати водеха към баня и дрешник. И там нямаше никого. Холст прибра пистолета, приближи се до спалнята и спря на прага.

Преди седмица и нещо от „Риксморд“ бяха разпространили бюлетин. Трябваше да бъдат уведомени, ако има смъртни случаи, които отговарят на някои критерии.

Ако жертвата е намерена в спалнята.

Ако е завързана.

Ако гърлото ѝ е прерязано.

4

Звукът на мобилния телефон на Торкел прекъсна последната строфа на „Честит рожден ден“ и той отговори, след като влезе в кухнята и се изолира от веселите викове.

Празнуваха рождения ден на Вилма.

Тя ставаше на тринайсет.

Тийнейджърка.

Рожденият ѝ ден всъщност беше в петък, но тя искаше да излезе с приятелките си и да отиде на кино. По-възрастните и скучни роднини като баща ѝ можеха да дойдат в някоя делнична вечер. Торкел и Ивон бяха купили на дъщеря си мобилен телефон за рождения ден. Нов — не изхвърленият на голямата ѝ сестра, нито старият на Ивон, когато ѝ дадат нов от службата. Сега Вилма имаше чисто нов модел — с „Андроид“, както беше обяснил Били, когато Торкел го помоли да му помогне да го избере. Според Ивон Вилма спеше с телефона от петък.

Тази вечер масата в кухнята бе отрупана с подаръци. Голямата сестра на Вилма ѝ беше купила спирала за мигли, сенки за очи, гланц за устни и пудра. Вилма беше получила подаръците си в петък, но не ги беше прибрала и бе оставила всичко на масата, за да се похвали с придобивките. Торкел взе спиралата, която обещавахе да направи миглите десет пъти по-дълги, и се заслуша в информацията, която му съобщаваха по телефона.

Убийство. В Тумба. Жена с прерязано гърло, завързана в спалнята.

Торкел смяташе, че Вилма е твърде малка, за да се гримира, но му изясниха, че тя е единствената в класа, която не си слага грим, и че е изключено наесен да отиде на училище без грим. Торкел не възрази много енергично. Времената се меняха и той знаеше, че трябва да е благодарен, че не е водил този спор с Вилма преди две години. Някои от родителите на приятелките ѝ бяха в същото положение и очевидно бяха загубили битката.

По всичко личеше, че това е третата жертва.

Торкел приключи с обаждането, остави спиралата за мигли и се върна в дневната.

Вилма разговаряше с родителите на майка си. Той я повика и тя не изглеждаше доволна, че трябва да прекъсне разговора с баба си и дядо си. Вилма го погледна с очакване, сякаш си мислеше, че баща ѝ е бил в кухнята, за да организира някаква изненада.

— Трябва да тръгвам, миличка.

— Заради Кристофер ли?

Торкел разбра въпроса чак след няколко секунди. Кристофер беше новият партньор на Ивон. Те бяха заедно от няколко месеца, но Торкел се запозна с него тази вечер. Кристофер беше гимназиален учител. Петдесетгодишен. Разведен, с деца. Изглеждаше свестен тип. На Торкел не му беше хрумвало, че срещата им може да бъде възприета като трудна, неудобна или проблем по някакъв начин. Вилма очевидно изтълкува забавянето на отговора му като потвърждение, че е права.

— Казах ѝ да не го кани — намусено добави тя.

Торкел се изпълни с нежност към дъщеря си. Тя искаше да го предпази. Беше само на тринайсет години, а искаше да го предпази от разбито сърце. В нейния свят това явно беше изключително неловка ситуация. Вилма несъмнено не би искала да види бившето си гадже с друга. Ако имаше гадже. Торкел не беше сигурен. Той нежно погали лицето ѝ.

— Трябва да работя. Няма нищо общо с Кристофер.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Щях да тръгна дори ако бяхме само двамата с теб. Знаеш как е.

Вилма кимна. Беше живяла с него достатъчно дълго.

— Умрял ли е някой?

— Да.

Той нямаше намерение да ѝ казва повече. Отдавна беше решил, че няма да се опитва да печели вниманието на децата си, като им разказва вълнуващи и страшни подробности, свързани с работата му. Вилма знаеше това и не зададе повече въпроси, само кимна. Торкел я погледна със сериозно изражение.

— Намирам за хубаво, че мама е срещнала някого.

— Защо?

— Защо не? Само защото тя вече не е с мен, не означава, че трябва да бъде сама.

— А ти срещна ли някоя?

Той се поколеба. Беше ли срещнал някоя? Дълго време Торкел имаше нещо като връзка с омъжената си колежка Урсула, но не бяха уточнявали какви са взаимоотношенията им. Спяха заедно, когато работеха в друг град. Никога в Стокхолм. Никога не вечеряха заедно, никога не водеха обикновени разговори за личния си живот. Само секс и разговори за работа. Това беше всичко. А в момента нямаше дори това. Преди няколко месеца Торкел включи в едно разследване бившия си колега Себастиан Бергман и оттогава взаимоотношенията му с Урсула се ограничиха само с работата. Това го притесняваше повече, отколкото беше готов да признае. Не фактът, че всичко ставаше според условията на Урсула — той можеше да го преживее, а това, че тя му липсваше. Повече, отколкото би предположил. Тревожеше го. И на всичкото отгоре напоследък Урсула като че ли се беше сближила със съпруга си Микаел. Двамата дори ходиха в Париж за уикенда неотдавна.

Та беше ли срещнал някоя?

Вероятно не. И нямаше намерение да обяснява сложната си връзка с Урсула на Вилма, която съвсем наскоро беше станала тийнейджърка.

— Не — отговори той. — Не съм срещнал никоя. А сега наистина трябва да тръгвам.

Прегърна дъщеря си.

— Честит рожден ден — прошепна. — Обичам те.

— И аз те обичам — отговори Вилма. — И моя мобилен телефон. — Тя долепи наскоро намазаните си с гланц устни до бузата му.

Торкел все още се усмихваше, когато се качи в колата си и потегли към Тумба. Обади се на Урсула. Тя вече беше тръгнала.

* * *

Докато караше, Торкел се улови, че се надява случаят да се окаже нещо друго. С друг извършител. И че няма да има връзка с другите

убити жени. Веднага щом погледна в спалнята обаче, той разбра, че надеждите му са били напразни.

Найлоновите чорапи. Нощницата. Подреждането на сцената.

Жената беше третата жертва.

Гърлото ѝ беше прерязано от ухо до ухо, или по-скоро от единия край на гръбначния стълб до другия, като отваряне на консерва, оставяйки малко, за да прегънеш назад капака. Главата ѝ беше почти отрязана от тялото. Изискваше се значителна сила, за да нанесеш такава рана. Навсякъде имаше кръв, високо по стените и на пода.

Урсула вече снимаше. Пристъпваше внимателно из стаята, за да не стъпи в кръвта. Винаги пристигаше първа на местопрестъплението, ако е възможно. Тя вдигна глава, кимна за поздрав и продължи да снима. Торкел зададе въпроса, въпреки че вече знаеше отговора:

— Същото ли е?

— Определено.

Той кимна.

Случаят не ми харесва, помисли си Торкел, докато стоеше до вратата на спалнята и гледаше мъртвата жена. Той беше стоял до други врати, бе гледал в други спални и бе виждал жени по нощници със завързани ръце и крака с найлонови чорапи, изнасилени и с прерязани гърла. Бяха намерили първата през 1995 година. След това имаше още три, преди да успеят да заловят убиеца късно през пролетта на 96-а.

Хинде получи доживотна присъда в „Льовхага“.

Той дори не обжалва.

И все още беше в затвора.

Новите жертви обаче бяха идентични копия на тези на Хинде. Ръцете и краката бяха завързани по същия начин. Беше използвано изключително жестоко насилие за прерязването на гърлото. Дори синкавият оттенък на бялата нощница беше същият. Това означаваше, че човекът, когото търсят, е не само сериен убиец, но и имитатор. Някой, който копира убийства отпреди петнайсет години поради определена причина. Торкел погледна тефтерчето си и отново се обърна към Урсула.

Тя беше участвала в първия случай през деветдесетте години. Урсула, Себастиан и Троле Хермансон, който без желание се пенсионира след това.

— Съпругът казал, че е получил отговор на текстово съобщение около девет часа тази сутрин, но не и на съобщение в един следобед.

— Тя е мъртва от повече от пет часа и по-малко от петнайсет.

Торкел знаеше, че Урсула е права. Ако беше попитал, тя сигурно щеше да подчертае, че следсмъртното вкочаняване още не е стигнало до краката, че няма признаци на автолиза, че са започнали да се появяват първите признаци на черно петно по склерата и други технически термини, свързани с криминалистиката, които той все още не си беше направил труда да научи въпреки всичките години, които бе прекарал на служба в полицията. Ако попиташ, все някой ти го обяснява с прости думи.

Урсула избърса потта от челото си с опакото на ръката. На горния етаж беше няколко градуса по-топло, отколкото долу. Юлското слънце беше пекло цял ден. В стаята бръмчаха мухи, привлечени от кръвта и процеса на разлагане, все още невидим за човешкото око.

— Нощницата? — зачуди се Торкел, след като още веднъж огледа леглото.

— Какво за нея? — Урсула спусна фотоапарата и се втренчи в старомодната дреха.

— Смъкната е.

— Може да е бил съпругът. Искал е да я покрие.

— Ще го попитам дали я е докосвал.

Торкел тръгна и се върна при неутешимия съпруг в кухнята. Този случай изобщо не му харесваше.

5

Високият мъж беше спал няколко часа. Беше се върнал вкъщи и веднага си беше легнал. Винаги правеше така. Ритуали. Тялото му преливаше от адреналин. Не знаеше какво всъщност се е случило, но след това винаги имаше чувството, че е използвал седмичния си запас от енергия през краткия период на активност. Сега обаче беше буден. Будилникът беше иззвънял. Време беше да отиде на работа. Отново. Той стана от леглото. Трябваше да свърши още много неща. И беше изключително важно всичко да се извърши правилно. В точното време. В правилния ред.

Ритуали.

Без тях нямаше да има нищо освен хаос и страх. Ритуалите създаваха контрол. Ритуалите правеха лошите неща не толкова лоши. Болката — не толкова мъчителна. Ритуалите държаха настрана мрака.

Мъжът свърза фотоапарата с компютъра и бързо прехвърли трийсет и шестте снимки.

Първата показваше жената да плаче, скръстила ръце на гърдите си, за да се предпази, докато стоеше и го чакаше да ѝ даде да облече нощницата. От ноздрата ѝ капеше кръв и се стичаше по устата ѝ. Две капки се бяха разплискали върху лявата ѝ гърда по пътя си към пода, оставяйки червени следи като дъжд върху перваз на прозорец. Отначало тя отказа да се съблече. Мислеше, че дрехите някак ще я защитят. Ще я спасят.

На трийсет и шестата и последна снимка жената гледаше безизразно право в обектива. Той беше приклепнал до леглото и се бе навел толкова близо до нея, че почувства топлината на кръвта, която се процеждаше от зеещата рана в гърлото ѝ. Дотогава повечето кръв беше изтекла от тялото ѝ и се бе просмукала в завивките и дюшека.

Мъжът бързо прегледа снимките между първата и последната. Облечената нощница. Найлоновите чорапи. Възлите. Събутите бикини. Преди акта. След акта. Ножът и работата му.

Страхът.

Прозрението.

Резултатът.

Всичко изглеждаше добре. Щеше да може да използва и трийсет и шестте. Това беше най-добрият резултат. Въпреки почти неограничения капацитет на цифровия фотоапарат мъжът искаше да се придържа към старомодните филмови ролки. Трийсет и шест. Ни повече, ни по-малко.

Ритуалът.

6

Били беше коленичил до външната врата и оглеждаше ключалката, когато Торкел слезе по стълбите. Той се обърна към шефа си.

— Няма следи от влизане с взлом, доколкото виждам. По всичко личи, че са го пуснали да влезе.

— Вратата към вътрешния двор беше отворена, когато дойдохме — уведоми го Торкел.

— Съпругът я отворил, когато се прибрал у дома — отвърна Били. — Той каза, че била заключена.

— Сигурен ли е? Изглеждаше в шок...

— Звучеше убедено.

— Пак ще го попитам. Къде е Ваня?

— Навън. Току-що пристигна.

— Горе в кабинета има компютър. Вземи го и провери дали ще откриеш нещо. За предпочитане такова, което да свързва тази жертва с другите.

— Значи тя е третата?

— Така изглежда.

— Ще включим ли още някого, или...

Били не довърши въпроса си. Торкел разбра какво го пита: ще включим ли Себастиан Бергман? Същата мисъл беше хрумнала и на Торкел, но той веднага я отхвърли. Недостатъците бяха очевидни и имаха значителен превес над предимствата — но това беше преди тази вечер.

Преди третата жертва.

— Ще видим.

— Искам да кажа, че като се има предвид кого имитира убиецът...

— Казах, ще видим.

Тонът на Торкел каза на Били, че е време да престане да задава въпроси. Той кимна и се изправи. Разбираше неудовлетворението на

Торкел. Нямаха доказателства — или по-точно, имаха много доказателства — отпечатъци от стъпки, пръстови отпечатъци, семенна течност и косми, но въпреки всичко това не бяха по-близо до извършителя, отколкото преди двайсет и девет дни, когато намериха първата жертва, завързана и убита по същия начин. Безразличието, с което убиецът оставяше веществени доказателства, показваше, че няма криминално досие в полицията. Той беше твърде добре организиран, за да го прави от небрежност. Следователно човекът не беше осъждан, поне за сериозно престъпление, и беше готов да рискува или принуден да го прави. И двете вероятности бяха тревожни. И той сигурно щеше да убие отново.

— Повикай Ваня и пак огледайте всичко.

Много щеше да помогне, ако открият връзка между жертвите. Щяха да научат нещо за извършителя и да се доближат до него. Най-лошият сценарий беше убиецът да избира жените произволно — вижда някоя в града, проследява я, открива къде живее, прави планове и чака удобна възможност. Ако така избираше жертвите си, нямаше да го заловят, освен ако не направи грешка. А досега убиецът не беше сбъркал никъде.

Били изкачи стъпалата с няколко бързи, големи крачки, погледна в спалнята, където работеше Урсула, и влезе в кабинета. Стаята беше малка, може би шест квадратни метра. В единия ъгъл имаше бюро и канцеларски стол, под който беше сложен лист перспекс, така че колелцата да не драскат паркета. Ниска пейка с принтер, модем, рутер, листове, папки и канцеларски принадлежности. На стената над бюрото беше окачена дълга рамка с места за осем снимки. На едната фотография жертвата — Катарина — беше сама под ябълково дърво и се усмихваше на обектива. Тъмна коса, сламена шапка, бяла лятна рокля. Същинска реклама на шведско лято. Йостерлен, вероятно. Съпругът — Рикард — също беше сам на друга снимка, на носа на платноходка. Слънчеви очила, загар, съсредоточен. На всички останали фотографии бяха двамата. Близо един до друг, прегърнати, усмихнати. Изглежда бяха пътували доста. На фона се виждаше плаж с бял пясък и палми и Били позна Нью Йорк и Куала Лумпур. Очевидно нямаха деца.

Този път поне никой не беше загубил майка си.

Той се вгледа в снимките. В изпълнените с обич усмивки на двойката. Те бяха прегърнати на всяка фотография. Вероятно винаги позираха така пред фотоапарата. А може би беше преструвка, за да покажат на света колко са щастливи. Не изглеждаше така обаче. Двамата явно се обичаха. Неизвестно защо, Били не можеше да откъсне очи от образите на мъжа и жената. В щастието им имаше нещо, което дълбоко го развълнува. Те преливаха от радост. Бяха много влюбени и жизнени. Били обикновено не се трогваше от такива неща. Не му беше трудно да постави професионално разстояние между себе си и жертвите. Е, винаги се вълнуваше до известна степен и страдаше заедно с роднините, но обикновено скръбта не го пронизваше толкова дълбоко. Той знаеше защо е различно този път. Наскоро се беше запознал с една жена, чието щастливо изражение и подканваща усмивка напомняха на Катарина от снимките. Това правеше трагедията реална. Били се замисли за Мая, която отметна завивките и сънено го прегърна тази сутрин. Тя го накара да остане още малко и още малко и още малко, докато утрото свърши. Образът на усмихнатата Мая се вмести идеално в романтичните фотографии пред него, но не и в гротескно изкривената, завързана и изнасилена жена в съседната стая. Въпреки това за секунда той видя Мая да лежи по лице в огромна локва кръв. Били извърна глава и затвори очи. По-рано никога не беше изпитвал този страх.

И не трябваше да позволява това да се случи отново. Знаеше го. Не трябваше да допуска насилието и терора да отровят живота му. Това би унищожило любовта и би го превърнало в страхливец, който постоянно се тревожи. Беше му кристално ясно колко важно е да отделя личния си живот от работата. Без това разграничение можеше да изгуби всичко. Били можеше да прегръща Мая и да я притиска до себе си, но никога не трябваше да споделя това чувство. То беше твърде мрачно и бездънно, за да бъде внесено във взаимоотношенията им. Той щеше дълго да я прегръща, щом се прибере вкъщи. Тя щеше да го попита защо. Били щеше да излъже. Не искаше да ѝ разкрива истината. Обърна се, взе лаптопа от бюрото и слезе долу да намери Ваня.

Високият мъж даде на компютъра команда да разпечата всички снимки и принтерът реагира веднага с ефикасно бръмчене. Докато образите се появяваха на лъскавата гланцова хартия, мъжът създаде нова папка за снимките на екрана, копира я, влезе в защитена с парола уебстраница, идентифицира се като администратора и прехвърли папката. Уебстраницата имаше безличен адрес *fygorh.se* — произволна комбинация от букви, която не би се появила на челно място в списъка на никоя търсачка. Ако някой браузър случайно попаднеше на страницата, щеше да види само лошо разположен текст, който едва се четеше на пъстроцветен движещ се екран. Текстът, който от време на време променяше цвета и шрифта си, се състоеше от откъси от книги, държавни разследвания, дисертации, други уебсайтове и напълно безсмислени параграфи без обособяване или разстояния между тях. Тук-там текстът беше прекъснат от странни рисунки и чертежи без видима цел. Приличаше на дигитален вариант на глупостите, които понякога може да се видят по автобусните спирки или разпределителните кутии за електричество, надраскани от някой, който не може да избере между всичките възможности на някое предложение и вместо това е решил да натъпче всичко на едно място. Никой не можеше да се съсредоточи много дълго върху сайта. Мъжът беше поискал статистиката за посещенията. От седемдесет и тримата души, които необяснимо как се бяха озовали там, човекът, който беше стоял най-дълго, бе успял да се задържи само една минута и двайсет и шест секунди. Мъжът искаше точно това. Никой не си беше направил труда да щракне на петата страница, нито да забележи малкия червен бутон в средата на статия със списък на сгради в Катринехолм. Щракнеш ли върху бутона, отваряше се нова страница, която искаше потребителско име и парола. След тази проверка за сигурност беше папката, която той току-що беше качил там. Папката имаше нищо издаващото име „3“.

Принтерът свърши работата си. Мъжът взе снимките, прелисти ги и ги преброи. Всичките трийсет и шест бяха там. Той извади голяма

метална щипка и ги защита за горния ръб. След това отиде в отсрещния край на стаята, където на стената беше заковано табло от талашит, и закачи щипката на гвоздей в горния десен ъгъл. Над гвоздеа беше написана цифрата три, оградена с черно мастило. Той погледна най-горните снимки под номерата 1 и 2. Жени. В спалните си. Полуголи. Разплакани. Ужасени. Металната щипка в левия ъгъл държеше само трийсет и четири снимки. Мъжът не беше успял да направи още две. Преди акта. Беше твърде нетърпелив. Отклони се от ритуала. Това нямаше да се повтори. Втората партида беше пълна. Мъжът взе фотоапарата и направи снимка на таблото със зловещата изложба. Първият етап беше завършен. Той остави фотоапарата на бюрото и взе черната спортна чанта от пода до вратата.

Влезе в кухнята, сложи чантата на масата, дръпна ципа и извади опаковката от найлоновите чорапи, които беше използвал. „Филип Матиньо Ноблес 50 Камело“.

Както обикновено.

Както винаги.

Мъжът отвори шкафчето под умивалника и изхвърли опаковката. Върна се, извади найлоновото пликче с ножа, измъкна го и го сложи в умивалника. След това пак отвори шкафчето под умивалника и изхвърли окървавеното найлоново пликче. Затвори вратичката на шкафчето и пусна крана. Топла вода обля широкото острие. Засъхналата кръв започна да се отмива от метала и да изчезва в канала, бавно въртейки се по посока на часовниковата стрелка. Мъжът хвана ножа за дръжката и го обърна. Щом го изми от кръвта, той използва течен перилен препарат и четка, за да го почисти напълно. После внимателно избърса оръжието и го върна в чантата. Отвори третото чекмедже от горе надолу до фурната и извади ролка с трилитрови пликчета за фризер. Откъсна едно пликче, остави ролката на мястото ѝ, затвори чекмеджето, сложи пликчето до ножа и излезе от кухнята.

8

Били намери Ваня пред моравата. Тя стоеше с гръб към вътрешния двор и големите прозорци. Пред нея се простираше красиво окосената морава, която завършваше с две лехи, пълни с шарени цветя. Били не знаеше имената на растенията и предположи, че и Ваня не се интересува от цветята.

— Как вървят нещата?

Ваня се стресна. Не го беше чула, че идва.

— Убиецът не е оставил визитната си картичка, ако питаш това.

— Е, да... — Били отстъпи крачка назад.

Ваня осъзна, че отговорът ѝ е бил малко груб. Въпросът на Били може би изобщо не беше свързан с работата. Той я познаваше добре и знаеше колко много мрази този вид престъпления. Не заради кръвта и сексуалното насилие. Беше виждала много по-лоши неща. Жертвата обаче беше жена.

Убита.

В собствения си дом.

Жените не трябва да бъдат изнасилвани и убивани в собствените си домове. Те и без това постоянно са уязвими където и да отидат. Трябва да се преоблекат, преди да тръгнат за дома си от нощен клуб или бар. Трябва да избягват подлези, паркове и безлюдни улици. Не трябва да слушат айпода си. Свободата на движенията и възможностите им за избор са ограничени. Те трябва да се чувстват спокойни поне в домовете си.

Отпуснати.

В безопасност.

— Открих нещо — каза Ваня, обърна се и тръгна към вътрешния двор. Били я последва. Те се качиха на верандата и минаха покрай четири плетени от ракета стола и маса със затворен зелен чадър в средата, които напомниха на Били повече за ресторант на открито, отколкото на обикновени градински мебели. Двамата се приближиха до два бели дървени шезлонга, където семейство Гранлунд сигурно се

бе наслаждавало на залеза на слънцето на чашка питие. — Ей там. — Ваня посочи прозореца вляво. Били погледна и видя по-голямата част от партера. Торкел седеше и разговаряше с Рикард Гранлунд, а криминалистите проверяваха останалата част от къщата, но Ваня едва ли искаше да му покаже това.

— Кое? — попита Били.

— Там — повтори тя и пак посочи. Този път беше точна и той видя какво има предвид. Отпечатъкът върху перваза на прозореца беше пред него. Там имаше правоъгълна следа, голяма няколко квадратни сантиметра, с по-малка точка под нея, оградена от два полумесеца. Онзи вляво беше малко извит надясно, а вторият, вдясно — малко наляво, като скоби, затварящи други следи. Били веднага се досети какви са. Някой — вероятно убиецът — беше гледал през прозореца с чело и нос, долепени до стъклото, и беше свил в шепи ръце, за да засенчи очи от светлината, оставяйки секрет от мастните си жлези върху перваза.

— Висок е — отбеляза Били и се наведе напред. — По-висок от мен.

— Ако той е извършителят. — Ваня кимна към следите. — Това означава, че е можело да го видят от онези къщи ей там. — Тя посочи съседните сгради отвъд цветните лехи. — Някой може да го е забелязал.

Били се съмняваше. В средата на юлски ден. Съседните къщи имаха такъв вид, сякаш обитателите им бяха заминали на почивка. Няколко любопитни се бяха събрали на улицата или се бяха сетили, че имат по-важна работа в градината, когато дойде полицията. Този район се опразваше през лятото. Жителите имаха парите и времето да отидат в летните си вили, да плават с яхтите си или дори да пътуват в чужбина. Дали извършителят знаеше това? Разчитал ли беше на това?

Вероятно.

Те щяха да разпитат много хора от квартала. Ако убиецът беше пуснат да влезе, както предполагаше Били, той вероятно го бе направил през предната врата. Да почука на вратата на вътрешния двор би било странно и плашещо и шансовете му да влезе вътре биха намалели значително. В такъв случай сигурно беше минал по пътеката през градината. И там е бил на открито, но същото се беше случило и в предишните два случая и изобщо не им бе помогнало. Никой не беше

видял нищо и никого. Никаква кола, никой, който да се държи странно в квартала, никой, който да моли да го упътят, не беше видян да се промъква, да минава с превозно средство или да се появява внезапно.

Нищо и никой.

Всичко беше абсолютно нормално в квартала, с малкото изключение, че една жена бе убита по особено жесток начин.

— Торкел иска да се върнем — каза Били. — Ако ни провърви, този път ще открием общ знаменател.

— Нуждаем се от късмет. Убиецът зачестява с ударите.

Били кимна. Между първото и второто убийство бяха изминали три седмици, но между второто и третото — само осем дни. Двамата тръгнаха по моравата, която приличаше на игрище за голф. Въпреки продължителния период на горещо, сухо време, не се виждаше нито една ивица пожълтяла трева. Ваня погледна колегата си, докато той вървеше с големи, леки крачки до нея с тъмносиния си суичър с качулка, носейки лаптоп в ръката си.

— Извинявай, ако прозвучах малко ядосано преди малко.

— Няма проблем. Очаквах да си ядосана.

Ваня му се усмихна. Лесно беше да се работи с Били.

9

Спалнята.

С чантата в ръка, високият мъж отиде право до шкафа до прозореца. Остави там чантата и издърпа най-горното чекмедже. От дясната страна извади старателно сгънатата нощница и я сложи в чантата, а от лявата взе найлонови чорапи „Филип Матиньо Ноблес 50 Камело“ и също ги пусна в черната спортна чанта. Дръпна ципа и я пъхна в чекмеджето между останалите дрехи. Чантата се вмести идеално.

Естествено.

А Той затвори чекмеджето и се върна в кухнята.

Извади внимателно сгънат плик от шкафчето с препаратите за почистване и го разтвори, докато се приближаваше към хладилника. На лавицата на вратата имаше безалкохолна напитка в стъклена бутилка и пакет бисквити „Мари“, а в чекмеджето най-долу — банани. Мъжът извади два и ги сложи в хартиения плик при газираната напитка, бисквитите и шоколада от най-горната лавица. За трети път отвори вратата на шкафчето под умивалника и извади пластмасово шише, което някога беше съдържало хлор. Усети лекия мирис на дезинфектант, докато пускаше бутилката в хартиения плик, а после го занесе в коридора и го остави на пода вдясно от външната врата.

Мъжът се обърна и огледа апартамента. Навсякъде цареше тишина. За пръв път от няколко часа. Ритуалът беше извършен. Той беше приключил, но беше и готов.

За следващата.

За номер четири.

Трябваше само да чака.

10

Наближаваше полунощ, когато Ваня влезе в помещението, което винаги беше наричала Стаята. Шест стола бяха наредени около овална маса за конференции върху тъмнозелен килим. Командно табло за групови дискусии, видеовръзка и прожекционен апарат на тавана над масата, на която имаше само четири стъклени чаши и няколко бутилки минерална вода. Нямаше остъклени стени към останалата част от отдела и това означаваше, че никой не вижда какво става в Стаята. На дългата стена беше окачено таблото, на което Били поставяше всичката информация, свързана със случая. Той тъкмо закачаше снимка на Катарина Гранлунд, когато влезе Ваня, седна и сложи три папки пред себе си.

— Какво щеше да правиш тази вечер?

Били малко се изненада от въпроса. Очакваше, че Ваня ще попита нещо за случая. Дали е открил връзка между трите убити жени. Дали има напредък. Не че Ваня не се интересуваше от колегите си, но тя беше най-фокусираният полицай, когото Били познаваше, и рядко бърбеше за незначителни неща или говореше за лични проблеми, когато беше на работа.

— Бях на театър на открито — отговори той. — Наложих се да тръгна точно след антракта.

Тя го погледна със смесица от изненада и недоверие.

— Но ти не ходиш на театър!

Това беше вярно. Няколко пъти, когато не говореха за работа, Били се беше изказал за театъра като за „мъртва форма на изкуство“, изразявайки възгледа, че както сме изоставили коня и каруцата, когато се е появила моторната кола, така и театърът трябва да бъде оставен да умре тихо и достойно, след като се е родил филмът.

— Срегнах едно момиче. Тя искаше да отидем.

Ваня се усмихна. Разбира се, че ще е момиче.

— И какво каза тя, когато ѝ обясни, че трябва да отидеш на работа?

— Не съм сигурен дали ми повярва. И без това трябваше да ме събуди веднъж по време на първото действие... А ти какво правеше?

— Нищо особено. Бях вкъщи и четях за Хинде.

Това ги доведе до причината, поради която седяха в безлюдната сграда на Кунгсхолмен, когато до новия ден оставаха няколко минути.

* * *

Четиресет и пет минути по-късно те трябваше да признаят, че не са отбелязали никакъв напредък. Нямаше общ знаменател между трите жертви. Различна възраст, две омъжени, една разведена, една с деца. Не бяха израснали на едно и също място, не бяха учили в едно и също училище, не бяха работили в една и съща област, не бяха членували в един и същ клуб или организация и нямаха еднакви любими занимания. Нямаше очевидни връзки между съпрузите и бившите им съпрузи и жените не бяха приятелки във фейсбук или други социални мрежи.

Те не се познаваха.

Нямаха нищо общо помежду си.

Поне нищо, което можаха да открият Били и Ваня. Били затвори компютъра си и уморено се облегна назад на стола. Ваня стана, приближи се до бялото табло и се втренчи в снимките на трите жени — по една фотография, докато са били живи, и по няколко — след смъртта им. Част от тях бяха наредени в отвесна линия в десния край на таблото. От деветдесетте години. Ужасяващо сходни с новите снимки.

— Той ги копира точно.

— Да, и аз се чудех за това. Как го прави? — Били стана и отиде при нея. — Мислиш ли, че се познават?

— Не е задължително. Старите снимки са публикувани.

— Къде? — изненадано попита Били. Трудно му беше да си представи, че някой вестник може да отпечата ужасяващите фотографии, а през 1996 година интернет съвсем не беше неизчерпаем източник на информация, какъвто е днес.

— В двете книги на Себастиан и на други места. — Ваня се обърна с лице към него. — Чел ли си ги?

— Не.

— Трябва да ги прочетеш. Наистина са много добри.

Били кимна, без да каже нищо. Имайки предвид мнението на Ваня за Себастиан, това може би бяха единствените положителни думи, които тя някога щеше да каже за него. Били се поколеба. Беше късно и Ваня вече показваше знаци на раздразнение, но той се чу да пита:

— Мислиш ли, че трябва да го включим в това разследване?

— Себастиан ли?

— Да.

— Искрено се надявам това да не стане.

Ваня се върна до масата, събра папките си и се отправи към вратата.

— Между другото, трябва да посетим Хинде в „Льовхага“ Мисля да отидем ти и аз. — Тя отвори вратата. — Ще се видим утре. Ще се обадиш ли на Торкел да му кажеш колко малко сме открили?

Без да дочака отговор, Ваня се обърна и излезе, оставяйки Били сам. Значи той трябваше да съобщи на Торкел лошата новина. Били погледна часовника. Малко преди един. Той въздъхна и взе мобилния си телефон.

11

Себастиан се събуди, когато някой докосна лицето му. Той отвори очи, бързо се ориентира в непознатата спалня и обърна глава наляво, докато си припомняше вечерта, която го бе довела тук. Беше проследил Ваня до дома ѝ. Видя я, че влезе вътре. Той се готвеше да се премести на обичайното си място за наблюдение, когато тя неочаквано излезе отново. Секунди по-късно пред сградата спря патрулна кола и Ваня се качи. Беше се случило нещо.

Нуждаеха се от нея на местопрестъпление.

От Себастиан не се нуждаеха никъде.

Той уморено тръгна към прекалено големия си апартамент, но се чувстваше неспокоен. Имаше само един начин да прогони чувството на тревожност и неудовлетвореност. Себастиан прегледа сутрешния вестник и се спря на лекция в „Къща АВФ“: „Вечер с Юси Бьорлинг“. Темата изобщо не го интересуваше, но както обикновено на литературни събития, повечето от публиката бяха жени и след кратка преценка на възможностите за избор той седна на третия ред до една на четиресет и няколко години. Тя не носеше венчален пръстен. Себастиан поведе разговор през почивката. След това пи безалкохолна напитка с нея. Двамата решиха да отидат да похапнат нещо. Извървяха краткото разстояние до апартамента ѝ във Васастан. Правиха секс. И сега тя го беше събудила. Елинон Бергквист. Продавачка в универсалния магазин „Оленс“. Домашни потреби. Между другото, колко ли беше часът? Навън беше светло, но това не означаваше нищо. В края на краищата, беше разгарът на лятото. Елинон лежеше на една страна и го гледаше, подпряла лакът на възглавницата и с глава, облегната на ръката му, докато проследяваше очертанията на лицето му с показалеца на другата си ръка. Поза, която може би беше видяла в някоя романтична комедия. Очарователна във филм, но невероятно дразнеща в действителност. Над едното ѝ око беше паднал кичур яговоруса коса, а на устните ѝ трептеше усмивка, която Себастиан

предположи, че трябва да е „закачлива“. Пръстът ѝ се спря на върха на носа му и леко го натисна.

— Добро утро, поспаланко.

Себастиан въздъхна. Не можеше да реши кое е по-лошо — да ти говорят като на бебе или атмосферата на романтична интимност, която се излъчваше от нея. Вероятно второто. Той вече беше усетил, че нещата ще тръгнат натам, докато вървяха към апартамента ѝ снощи.

Тя го беше хванала за ръката.

Държеше ръката му.

По целия път. Като клиширан образ на двама влюбени, които се разхождат из Стокхолм в лятна нощ. Пет часа след като се бяха запознали. Беше отвратително. Себастиан си помисли да сложи край на всичко още тогава, да се извини и да си тръгне, но беше инвестирал твърде много време и енергия, за да се откаже, преди да е получил онова, за което е дошъл. Онова, от което се нуждаеше.

Сексът беше скучен и вял от негова страна, но поне му даде възможност да поспи няколко часа, а това беше нещо.

Той се прокашля.

— Колко е часът?

— Шест и половина. Какво искаш да правиш днес?

Себастиан отново въздъхна.

— За съжаление трябва да отида на работа.

Лъжа. Той не работеше. Не беше работил от много години, ако не се броеше краткият период с „Риксморд“ във Вестерос преди няколко месеца. В последно време не правеше нищо и възнамеряваше да продължава така. Всъщност нямаше нещо, което искаше да прави, и със сигурност не искаше да прави нищо с Елинор Бергквист.

— Колко време мислиш, че щеше да спиш, ако не те бях събудила?

Що за шибан въпрос? Откъде да знае? Вероятно щеше да го събуди сънят, който рядко не му се явяваше, но беше невъзможно да каже колко дълго щеше да спи. Не че имаше намерение да ѝ го казва. Щеше да си тръгне. Да напусне апартамента ѝ и Васастан колкото е възможно по-бързо.

— Нямам представа... Може би до девет. Защо?

— Два и половина часа. — Показалецът ѝ се плъзна по челото му, надолу по носа и по устните му — жест, който някак беше по-

интимен от всичко друго, което бяха правили преди няколко часа. — Ако не искаш да заспиш отново, това означава, че имаме два часа да правим нещо друго, без да пречим на важната ти работа. — Пръстът ѝ продължи надолу по брадичката му, гърлото, гърдите и под олекотената завивка.

Себастиан срещна погледа ѝ. Зелените ѝ очи. Забеляза, че върху ириса на лявото има кафяво петънце. Ръката ѝ продължи да се плъзга надолу.

И той реши, че в края на краищата, има нещо, което може да прави с Елинор.

* * *

Закуска.

Как успя Елинор да го убеди да се съгласи?

Необмислено, неволно изгървано обещание след секс?

Прозорецът в кухнята, който гледаше към вътрешния двор, беше отворен, но в апартамента все още бе топло. Отвън се чу ревът на мотоциклет, но иначе беше тихо. Тишината на лятно утро. Себастиан се запита кой ли ден е, докато погледът му обхождаше закуската на масата. Кисело мляко, два вида корнфлейкс, мюсли, прясно изцеден сок, сирене, шунка, немски наденички, кисели краставички, домати, чушки, парчета диня. Сряда ли беше? Или вторник? Кухнята се изпълни с ухание на прясно изпечен хляб, когато Елинор извади тавата от фурната и уви в кърпа минибагетите. Остави ги в плетена кошничка за хляб, сложи я на масата, усмихна се и отново се обърна към плота в средата на просторната кухня. Себастиан не беше гладен. Чайникът изсвири. Елинор наля вряла вода в чашата пред него. Той се вгледа в чашата, наблюдавайки как водата стана тъмнокафява веднага щом влезе в допир с гранулите на дъното. Елинор явно изтълкува погледа му като критичен.

— Съжалявам, имам само разтворимо кафе. Аз пия чай.

— Няма проблем.

Тя наля вода и в своята чаша и занесе чайника на плота, но докато се връщаше, спря.

— Искаш ли мляко?

Елинор се усмихна, седна срещу него, взе пакетче чай — лимон и джинджифил — потопа го в чашата си и го вдигна и спусна няколко пъти. Улови погледа на Себастиан и пак се усмихна. В отговор той съумя да изкриви устни в нещо, което с известно количество добра воля можеше да се изтълкува като усмивка, и после отмести поглед встрани. Не искаше да бъде тук. Обикновено избягваше ситуации като тази. И сега си спомни защо. Не понасяше фалшивото чувство за обвързаност и мисълта, че имат нещо общо въпреки факта, че никога повече няма да се видят. Той се втренчи в кухненските шкафчета и остави мислите си да блуждаят, докато Елинор разбъркваше лъжичка мед в чая си. Тя извади минибагета от кошничката, разряза я на две, намаза я с масло и добави сирене, шунка и две кръгчета жълта чушка. Отхапа залък и докато дъвчеше, погледна Себастиан, който все още се беше втренчил в точка някъде зад нея.

— Не.

— Мога да го стопля, ако желаш. Като лате.

— Не е необходимо.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Добре.

— Себастиан?

Той се стресна и я погледна озадачено.

— За какво мислиш?

Себастиан наистина се беше отнесъл. Отново. На мястото, където винаги се пренасяше. Към онова, което напоследък изпълваше часовете му. Обсебването. Дори през най-успешния етап на кариерата си, когато беше напълно всеотдаен, той не изпитваше никаква трудност да прогонва нежелани мисли. Ако някое разследване заплашваше да обсеби живота му по начин, който не му харесваше, Себастиан преставаше да мисли за него няколко дни. Правеше нещо друго. Възвръщаше си инициативата.

Себастиан Бергман не беше човек, който губи контрол. За нищо и за никого. Поне така стаяха нещата по-рано.

Сега обаче нещата се бяха променили.

Животът го беше разтърсил. Беше му нанесъл поражения.

Не само веднъж, а два пъти.

Той така и не бе успял да намери пътя обратно след бедствието в Тайланд в деня след Коледа през 2004 година, когато отиде във Вестерос преди три месеца. Целта на пътуването му беше да продаде къщата на родителите си и докато я разчистваше, намери няколко писма. Изпратени до майка му през 1979 година. От жена, която пишеше, че е бременна от него. Писма, които Себастиан не беше получил навремето. Преди три месеца той беше направил всичко възможно да открие подателката. Бившите му колеги от „Риксморд“ бяха във Вестерос, за да разследват жестокото убийство на младо момче, и Себастиан успя да се вмъкне в случая, за да използва полицейските ресурси и да намери жената, написала писмата. Да намери адрес. Информация.

Научи всичко. На „Стуршерсгата“ 12 му отвори жена на име Ана Ериксон. Каза му, че Себастиан има дъщеря, но тя не трябва да знае, че той е баща ѝ. Тя вече имала баща. Валдемар Литнер, който знаел, че Ваня не е негова дъщеря.

Себастиан и дъщеря му никога нямаше да се срещнат. Това би разбило много неща. Би съсипало всичко. За всички. Наложил се той да обещае, че няма да търси дъщеря си.

Проблемът беше, че те вече се познаваха.

Нещо повече, бяха работили заедно.

Във Вестерос. Той и Ваня Литнер, следовател от „Риксморд“ Умна, мотивирана, способна, силна.

Неговата дъщеря.

Себастиан имаше дъщеря.

Отново.

И оттогава той я следеше. Не можеше да обясни защо. Трябваше да я вижда, но това беше всичко. Нямаше да ѝ се обади. Какво би могъл да ѝ каже?

Погледна Елинор, която внимателно го беше попитала за какво мисли, и отговори с думата, която вероятно щеше да провокира най-малко последици.

— За нищо.

Елинор кимна, очевидно доволна от отговора или поне от факта, че отново е привлякла вниманието му. Себастиан протегна ръка и взе парче диня. Сигурно щеше да може да преглътне поне това.

— Върху какво работиш?

— Защо питаш?

Неприятен отговор, определено груб, но беше по-добре веднага да сложи край. Себастиан не искаше и без това неприятната закуска да се развие във възможност да се опознаят. Те вече знаеха достатъчно. Той знаеше за нея повече, отколкото тя за него. Елинор знаеше, че името му е Себастиан и че е психолог. Той беше успял да избегне повечето лични въпроси, като се престори, че се интересува от нея.

— Ти каза, че трябва да отидеш на работа — продължи тя. — Сега е средата на юли и повечето хора са в отпуск, затова се чудех върху какво работиш.

— Работя върху... нещо като доклад.

— За какво?

— Това е... продължение. За Полицейската академия.

— Нали каза, че си психолог?

— Да, но понякога работя с полицията.

Елинор кимна, отпи от чая си и взе багетата.

— Кога трябва да го свършиш?

Какъв шибан въпрос.

— След две седмици.

Онези зелени очи. Тя знаеше, че той лъже. За Себастиан това нямаше значение. Изобщо не му пукаше какво мисли Елинор за него, но се чувстваше неудобно в тази ежедневна ситуация на закуска, която и двамата знаеха, че е преструвка. Химера. Стига толкова. Той отмести назад стола си.

— Трябва да тръгвам.

— Ще ти се обадя.

— Добре...

Вратата се затвори зад него. Елинор се заслуша в стъпките му, докато той слизаше по стълбите, и се усмихна. Когато вече не го чуваше, тя стана и отиде в спалнята. Погледна през прозореца. Ако Себастиан пресече улицата и завие наляво, Елинор ще го види отново. Той не го направи.

Тя се отпусна на неоправеното двойно легло и легна там, където беше спал Себастиан. Дръпна завивката над лицето си, зарови нос във възглавницата му и вдъхна дълбоко. Затаи дъх, сякаш се опитваше да задържи мириса му в себе си.

Да задържи него.

Ваня живееше в апартамент на хълма над Фрий Порт. Себастиан беше сигурен, че апартаментът е тристаен. Наблюдаваше го от малко възвишение на разстояние стотина метра. Сградата беше модерна, бледожълта. Седем етажа. Ваня живееше на четвъртия. Доколкото виждаше Себастиан, в момента никой не се движеше из жилището ѝ. Тя вероятно още спеше. Или вече беше на работа. Всъщност нямаше значение, след като не можеше да я види. Той беше дошъл тук предимно защото не знаеше къде другаде да отиде.

Допреди няколко седмици всичко беше различно.

Себастиан си беше вгълпил, че трябва да я вижда. Нуждаеше се от това. Да я вижда какво прави. Беше решил, че трябва да намери по-добра видимост, и за да го постигне, се беше опитал да се покатери на едно от големите листата дървета в долчинката под възвишението. Преодоля първия метър по-успешно, отколкото очакваше. Успя да се хване здраво за два клона по-горе и продължи. След това забеляза подходящ клон още по-нагоре и след като опипва слепешком наоколо известно време, съумя да се изкатери още няколко метра. Слънцето блестеше през листата, които ухаеха чудесно на свежо. Себастиан изведнъж се почувства като малко момче на приключение. Откога не се беше катерил на дърво? От много, много години. Обаче беше добър в това.

Пъргав.

Бърз.

Баща му не го насърчаваше. Той беше на мнение, че Себастиан трябва да посвещава времето си на интелектуални предизвикателства и да развива мускулатурата си и артистичните и творческите си таланти. Майка му се тревожеше повече за състоянието на дрехите му. Никой от тях не беше доволен, че Себастиан се катери по дърветата, затова той го правеше често. Колкото е възможно по-често. И сега отново се наслаждаваше на чувството, че прави нещо авантюристично и забранено.

И след това погледна към земята и осъзна, че дори от тази височина ще му бъде доста трудно да слезе, без да се нарани. Пъргавината и бързината вече не бяха първите качества, които ти идват наум, когато си помислиш за Себастиан. Точно когато осъзна тази стряскаща и ужасяваща истина, сакото му се закачи за остър стърчащ клон зад него и той загуби равновесие. Изведнъж малкото момче, отпредило се на приключение, бе заменено от мъж на средна възраст в лоша физическа форма, който висеше няколко метра над земята и се потеше под мишниците. Себастиан бе принуден да пожертва илюзията за младежка дързост и сакото си. Той се смъкна с усилия по ствола и после се плъзна или по-скоро се свлече надолу към по-ниските клони, където успя да сложи доста болезнен край на бързото си спускане. Запълзя по земята. Краката му трепереха. Сакото му беше скъсано и имаше дълги, болезнени охлузвания по вътрешната страна на краката.

След произшествието се задоволи да стои на вече познатото възвишение, за да наблюдава апартамента на Ваня.

Това беше достатъчно.

И определено достатъчно безумно.

Себастиан дори не смееше да си помисли какво би станало, ако Ваня случайно бе погледнала навън и го беше видяла да виси на дървото пред дома ѝ.

Жилището ѝ изглеждаше прекрасно. Модерни завеси. Червени и бели цветя на прозорците. Малки лампи с ключове за регулиране силата на осветлението на первазите. Обърнат на североизток балкон, където в хубави дни тя пиеше кафето си между седем и двайсет и осем без петнайсет сутринта. Това означаваше, че Себастиан трябва да приклепне зад хвойновите храсти. Не си беше представял, че ще ги опознае толкова добре. Дъщеря му очевидно беше жена, която се придържа към установената практика. В делничните дни ставаше в седем, а през уикендите — в девет. Вторник и четвъртък отиваше да тича преди работа. Шест километра. В неделя удвояваше разстоянието. Често работеше до късно и рядко се прибираше вкъщи преди осем вечерта. Не излизаше много. Ходеше да изпие по едно питие един-два пъти месечно. С момичета. Нямаше гадже, доколкото можеше да прецени Себастиан. В четвъртък Ваня вечеряше с родителите си на „Стуршерсгатан“ 12. Отиваше там сама, но Валдемар Литнер обикновено я изпращаше.

Баща ѝ.

Двамата бяха близки и това беше очевидно, докато се разхождаха заедно. Много близки. Често се смееха, винаги се разделяха с нежна, любяща прегръдка и Валдемар я целуваше по челото, преди да си тръгне. Неизменно. Отличителната марка на взаимоотношенията им. Картината би била красива, ако се изключеше едно. Истинският ѝ баща стоеше наблизо и ги гледаше. Тези моменти причиняваха най-силна болка на Себастиан. Странна болка.

По-лоша от завист.

По-голяма от ревност.

По-мъчителна от всичко друго.

Болка по живота, който никога не беше изживял.

Преди две седмици, когато Себастиан видя Ваня и Валдемар да обядват в италиански ресторант недалеч от Главното управление на полицията, му хрумна идея. Не беше най-приятната, която бе измислял. Всъщност тъкмо обратното. Но го накара да се почувства по-добре. Поне тогава.

Докато седмиците минаваха, завистта, която Себастиан изпитваше към Валдемар, постепенно се видоизмени в гняв, а после в нещо, което можеше да бъде описано само като омраза. Ненавист към високия, слаб, елегантен мъж, който можеше да се разхожда с дъщеря му. Неговата дъщеря! Себастиан трябваше да получава онези нежни прегръдки. Той трябваше да получава любовта.

Себастиан!

Никой друг!

На няколко пъти си помисли да ѝ разкаже всичко, но винаги се отказваше в последната минута. Обмисляше идеята да се сближи с Ваня по някакъв начин и после, когато изградят връзка, да ѝ каже истината. Това поне щеше да му даде възможност да бъде с нея. Да я опознае. Тя вероятно щеше да си помисли, че той я е излъгал, но не това го спираше. Големият проблем беше, че независимо кога или при какви обстоятелства ѝ каже истината, това ще разруши връзката ѝ с Валдемар и Ваня ще намрази Себастиан. И без това вече го ненавиждаше.

Нищо не беше лесно, когато ставаше въпрос за Ваня.

Освен ако, разбира се, самата тя не започне да изпитва съмнения към фалшивия си баща. Би помогнало, ако Себастиан направи така, че

Ваня сама да свали Валдемар от пиедестала, на който той беше дръзнал да се постави. Не беше невъзможно. Ами ако Ваня започне да открива някои неща за Валдемар, мръсни малки истини, тайни, които петният името му и помрачават ореола му? Няма нищо по-убедително от личните преживявания и разкрития, за да накараш някого да промени мнението си. Себастиан знаеше това. Често единствено личният опит в някаква ситуация може да те накара да прозреш реалността. Следователно действията винаги са по-внушителни от думите, а личните действия са най-внушителни.

Ако Ваня направи сама такова откритие, тогава може да започне да поставя под съмнение характера на Валдемар. Да мисли, че той може би не е идеалният баща. Че може да е нещо друго. Нещо много по-лошо.

Ако Себастиан можеше да помогне на Ваня да стигне до такова прозрение, това щеше да доведе до отчаяние и объркване. Тя щеше да се почувства самотна и разочарована и щеше да бъде отворена за други влияния, отворена за истината, и вероятно дълбоко в душата си дори щеше да я приветства. Да приветства бащата, който я чака и който тайно е бил наблизо. В този момент тя дори може да се хвърли в обятията му, защото ще се нуждае от него. Наранена и обърквана, Ваня щеше да бъде готова за Себастиан.

Планът изглеждаше добър. Сложен и труден за изпълнение, но щеше да промени живота им, ако успееше.

Проучването беше изключително важно. Никой не е съвършен. Всеки крие нещо. Въпросът е да го откриеш. И после да го разобличиш по възможно най-добрия начин.

Планът беше толкова злостен, че дори Себастиан се поколеба малко.

Ако се разбереше, че е замесен по някакъв начин в очернянето на името на Валдемар, всички шансове на Себастиан за взаимоотношения с Ваня щяха да се изпарят безвъзвратно. Ако обаче планът му успееше, това щеше да бъде повратната точка, която търсеше. Спотайвайки се във входа на сградата срещу италианския ресторант, той реши, че Ваня си заслужава. Че тя си струва да се бори за нея.

Себастиан и без това нямаше свой живот.

Той прогони съмненията и се прибра вкъщи, за да потърси един телефонен номер, който много отдавна не беше използвал. Номерът на

бившия му главен инспектор, който беше пълна противоположност на Торкел Хьоглунд.

Импулсивен, безскрупулен, напълно подготвен да газии през трупове, ако се наложи.

Бяха го изритали от „Риксморд“, когато се оказа, че е извършвал лично наблюдение на бившата си съпруга и е подставил доказателства, за да се опита да натопи новия ѝ съпруг за свързани с наркотици нарушения с единствената цел да вземе попечителството над децата си. Той беше човекът, от когото Себастиан се нуждаеше в момента.

Троле Хермансон.

Той отговори, след като телефонът иззвъня девет пъти. Отначало искаше да бърбят за едно време, но Себастиан му даде ясно да разбере, че не се интересува, и накратко обясни какво иска. Завърши с обещанието, че ще му плати няколко хиляди крони, но Троле отхвърли предложението. Хермансон изглеждаше искрено доволен от мисълта, че ще има какво да прави. Трябваше му само няколко дни.

Това беше преди две седмици.

Оттогава Троле го търси няколко пъти, но Себастиан не отговори. Седеше неподвижно в апартамента си и слушаше как телефонът звъни ли, звъни. Само Троле можеше да звъни толкова много пъти, преди да се откаже. Себастиан вече не беше сигурен какво точно иска да знае. Ако продължеше, щяха ли да останат граници, които да не е преминал?

Усещаше, че го обзема умора. Часовете на възвишението пред апартамента на Ваня. Сексът. Снощи беше Елинор, а предишната нощ и утре — някоя друга. Празният му апартамент. Безсмисленият живот. Трябваше да прави нещо. Каквото и да е. Да промени нещата. Той извади мобилния си телефон и набра номера.

Троле отговори веднага.

— Чудех се кога най-после ще се обадиш — каза той с дрезгав, сънен глас.

— Трябваше да свърша някои неща — отвърна Себастиан и започна да се отдалечава от блока на Ваня, притиснал телефона до ухото си. — Нямахте ме.

— Не ме лъжи. Следил си я. Дъщерята.

Себастиан се вцепени, но после осъзна, че Троле говори за дъщерята на Валдемар. Разбира се.

— Откъде знаеш?

— Защото съм по-добър от теб.

Себастиан си представи как бившият му колега се усмихва самодоволно в другия край на линията.

— Не ти казах да проверяваш нея — троснато отговори той.

— Знам, но съм старателен. Ченге от старата школа.

— Откри ли нещо?

— Това-онова, но нищо мръсно. Човекът, изглежда, е образец на добродетел. — Троле млъкна и Себастиан чу шумолене на листове, които по всяка вероятност бяха натрупани на купчина пред него. — Името му е Ернст Валдемар Литнер. Роден е в Гьотеборг през 1953 година. Започнал да учи в Техническия университет „Шалмерш“, а после се прехвърлил икономика. Оженил се за Ана Ериксон през 1981 г. Между другото, тя не приела фамилното му име. Няма бивши съпруги или други деца. Няма полицейско досие. Работил като счетоводител няколко години, а от 97-а се занимавал и с други неща, включително данъчни съвети. Сигурно печелел добре, защото платил депозита за апартамента на Ваня и следващата година купил голяма лятна вила във Ваксхолм. Няма любовници, мъже или жени, доколкото можеш да откриеш, но някой хаква компютъра му, затова ще видим. Миналата година се разболял.

— От какво?

— Някаква клетъчна мутация в белите дробове. Рак, онова, което довършва всички ни накрая. Майка ти от какво умря?

Себастиан не реагира на намека, че Троле очевидно е проверявал и него, и потрепери въпреки жегата. Валдемар беше болен от рак? Не можеше да е вярно. Мъжът, откраднал дъщеря му, изглеждаше жизнен. Вероятно това беше маска, която си слагаше пред Ваня, полагайки усилия заради нея.

— В ремисия е от пролетта — продължи Троле. — Каквото и да означава това. Връзката ми не успя да вземе епикризата, но той е записан само за обикновени контролни прегледи, затова сигурно е извън опасност.

Себастиан изсумтя разочаровано.

— Добре... Нещо друго?

— Не. Но още съм в началото. Мога да се разровя много по-надълбоко, ако искаш.

Себастиан се замисли. Положението беше по-лошо, отколкото си представяше. Валдемар не само че беше обичан от дъщеря си, но и бе оцелял от рак. Светец, който се бе върнал при семейството си от преддверието на смъртта.

Себастиан нямаше шанс. Всичко свърши.

— Не, не е необходимо. Благодаря ти.

Дотук с този план.

13

Третият му ден на работа. Най-последно беше намерил една от онези машини, с които отпечатваш етикети и самозалепящи се листчета, и сега стоеше в коридора пред металната табелка, на която пишеше, че кабинетът е на директора. Той махна предпазното листче от гърба на напечатания етикет и го залепи на вратата. Беше малко накриво, но нямаше значение. Четеше се ясно. Директор Томас Харалдсон.

Той отстъпи назад и погледна надписа с доволна усмивка.

Нова работа.

Нов живот.

Беше кандидатствал за поста преди няколко месеца, но не очакваше да го получи. Не че не беше квалифициран за него, но това беше период в живота му, когато не му вървеше. Нещата в работата бях зле. Харалдсон не се разбираше с новата си шефка Керстин Хансер и откровено казано, професионалният успех му убягваше. Това се дължеше предимно на факта, че Хансер отказваше да признае качествата му и активно работеше против него. Отношението беше започнало да го потиска. Положението вкъщи също беше доста напрегнато. Не заради липса на любов или защото животът им беше станал еднообразен, просто нещата бяха много... фокусирани. Съпругата му Йени си беше направила серия тестове за плодовитост и животът им бе фокусиран върху опитите да забременее. Тя постоянно мислеше за зачеване, а той беше обсебен от Хансер, работата и нарастващото си огорчение. Нищо не беше наред и Харалдсон не смееше да се надява, че ще получи работата, за която беше кандидатствал в края на зимата, ей така, за да опита. В обявата пишеше, че ще назначат човек чак през лятото, затова той продължи да работи в полицията на Вестерос и забрави за новата перспектива. И после убиха онова момче и доведоха „Риксморд“ и Харалдсон постъпи в болница след огнестрелна рана. В гърдите, ако той описваше случая. В долната част на рамото според официалната документация. Във

всеки случай, Харалдсон още не се бе възстановил напълно. Мястото все още беше чувствително. Усети го, докато отново пригладдаше етикета с новата си длъжност.

Огнестрелната рана се оказа повратна точка. Когато Харалдсон дойде в съзнание след операцията, Йени беше до него. Разтревожена, но благодарна, че е жив. Казаха му, че е извадил късмет. Куршумът беше причинил разцепване на париеталната плевра, мембраната, която обвива белите дробове. Това беше предизвикало кървене в плевралната кухина и впоследствие в горния дял на десния дроб. Харалдсон научи, че прострелването е изключително болезнено. Той отсъства от работа три седмици. Докато беше вкъщи, имаше време да мисли какво ли ще стане, когато се върне в участъка. Комисарят на полицията несъмнено щеше да произнесе някакво приветствено слово за добре дошъл отново, подчертавайки героичния му принос. Може би щеше да има дори малък медал специално за случая — ранен при изпълнение на служебния си дълг. Разбира се, щеше да има кафе и торта, леко потупване по гърба, за да не го заболят ранените гърди, и желание от страна на колегите му да разберат как се чувства и какво мисли.

Не стана точно така.

Нямаше комисар, нито реч или медал, но момичетата от рецепцията бяха донесли торта. Нямаше и любопитни въпроси, нито много потупвания по гърба, но все пак Харалдсон почувства промяна. Имаше нещо в начина, по който колегите му го приеха и се държаха с него. Искаше му се да вярва, че изпитват някакво уважение. И вероятно подсъзнателно облекчение. Не много полицаи бяха прострелвани, докато изпълняваха служебния си дълг, и от чисто статистическа гледна точка това беше малко вероятно да се случи отново във Вестерос в обозримо бъдеще. Той беше поел куршума за целия екип, така да се каже. За пръв път от много време Харалдсон беше щастлив, че отива на работа. Въпреки Хансер.

Нещо се беше случило и у дома. Двамата с Йени бяха потпуснати и по-близки, сякаш животът им заедно сега беше по-важен от живота, който се опитваха да създадат. Пак правеха секс — много секс — но сега в любенето им имаше повече нежност. Беше по-топло, не толкова машинално. Вероятно затова имаше успех.

Изведнъж всичко проработи.

Пет седмици след деня, в който беше прострелян, Харалдсон беше повикан на първо събеседване. В същия ден тестът за бременност на Йени се оказа положителен.

Това беше повратната точка.

Той получи работата. Казаха му, че Хансер му е дала блестяща препоръка. Може би я беше преценил погрешно. Вярно, имаха различия, докато тя му беше шеф, но когато наистина имаше значение, когато Хансер бе принудена да направи обективна оценка на работата му и да оцени шансовете му да свърши нещо добро в „Льовхага“, тя се беше показала като професионалист, бе загърбила личното си мнение и бе описала правдиво отличните му лидерски качества и колко добър администратор е.

Той беше чул някои зловни приказки в участъка. Хората говореха, че Хансер иска да се отърве от него и че дори го е подшушнала тайно на управителния съвет на „Льовхага“, но те просто му завиждаха.

На него, Томас Харалдсон, директор на затвора „Льовхага“.

Той влезе в кабинета си. Може и да не беше много голям, но беше негов. Край на работните станции в обща зала. Харалдсон седна на удобния стол зад бюрото, на което все още нямаше почти нищо, и включи компютъра. Третият му ден тук. Той още не се беше запознал с работата. И това беше съвсем естествено. Единственото, което бе направил досега, беше да поиска всички материали за един от затворниците в крилото с максимална охрана, тъй като от „Риксморд“ се интересуваха от него. Те се бяха обадили пак снощи. Харалдсон сложи ръка върху папката на бюрото си, но се запита дали не трябва да се обади на Йени. Сега те не се виждаха много често. „Льовхага“ беше на шейсет километра от Вестерос, близо един час с кола. Работният му ден сигурно щеше да бъде дълъг. Засега това не беше проблем. Йени сияеше от щастие. В момента светът ѝ беше пълен с възможности. Мисълта за нея го накара да се усмихне. Той реши да ѝ се обади, когато на вратата се почука.

— Влез — каза Харалдсон и остави слушалката.

Вратата се отвори и в кабинета влезе жена на четиресет и пет години. Аника Норлинг, личната му асистентка.

— Имаш посетители.

— Какво? — Харалдсон бързо погледна отворения дневник на бюрото си. Първото му съвещание беше отбелязано с молив за един часа следобед. Пропуснал ли беше нещо? Или, по-точно, пропуснала ли беше Аника нещо?

— „Риксморд“ — отговори тя. — Няма т уговорен час — добави Аника, сякаш прочете мислите му.

Той изруга наум. Беше се надявал, че интересът на „Риксморд“ към „Льовхага“ ще бъде ограничен само до телефонни обаждания. Те не се бяха държали добре с него, докато работеха заедно във Вестерос. Съвсем не. Тъкмо обратното. Бяха направили всичко по силите си да го изключат от разследването въпреки факта, че той отново и отново доказваше, че е ценна придобивка.

— Кой са дошли?

Аника погледна самозалепящото се листче в ръката си.

— Ваня Литнер и Били Русен.

Поне не беше Торкел Хьоглунд. Когато се запознаха, Торкел му каза, че Харалдсон е важен участник в разследването им, но само след един ден и нещо го изрита без абсолютно никакво обяснение. Не можеше да се има доверие на Торкел. Харалдсон не изпитваше желание да вижда и Ваня и Били, но какво можеше да направи? Той погледна към вратата, където чакаше личната му асистентка. Можеше да я помоли да им каже, че е зает, и да ги накара да дойдат някой друг път. По-нататък. Може би след няколко дни, когато щеше да има време да се запознае по-добре с новата си работа. Когато бъде по-добре подготвен. Можеше ли да каже на личната си асистентка да излъже? Харалдсон никога не беше имал лична асистентка, но предполагаше, че това е част от работата ѝ. В края на краищата, тя беше там, за да улеснява нещата за него. Отлагането на посещението на „Риксморд“ определено щеше да направи деня му по-лесен.

— Кажи им, че съм зает.

— С какво?

Харалдсон я погледна озадачено. С какво може да е зает човек в кабинета си?

— С работа, разбира се. Нека дойдат някой друг ден.

Аника го погледна неодобрително и затвори вратата. Харалдсон въведе паролата си в компютъра, а после завъртя стола си и погледна

през прозореца, докато чакаше да се заредят личните му настройки. Щеше да бъде хубав летен ден.

На вратата отново се почука. Този път Харалдсон дори не успя да каже „Влез“, когато вратата се отвори и в кабинета целеустремено влезе Ваня. Тя спря толкова внезапно, когато видя Харалдсон, че Били едва не се блъсна в нея.

— Какво правиш тук?

— Работа. — Харалдсон поизпъчи гърди на удобния канцеларски стол. — Аз съм директорът на затвора. Заемам поста от няколко дни.

— Временно ли? — Ваня не можеше да повярва.

— Не. Това е новата ми работа. Постоянна.

— Аха...

Били побърза да се намеси с повода за посещението им.

— Дошли сме заради Едвард Хинде.

— Досетих се.

— И все още не си се подготвил да разговаряш с нас? — попита Ваня, седна на единия фотьойл за гости и се втренчи предизвикателно в Харалдсон.

— Човек има да върши много работа, когато е на нова длъжност. — Харалдсон размаха ръце над бюрото си, но в същия момент осъзна, че върху него няма много неща, които да онагледяват колко е претоварен с работа. — Но мога да ви отделя няколко минути. Какво искате да знаете?

— Случвало ли се е нещо с Едвард Хинде през последния месец и нещо?

— Какво?

— Знам ли... Необичайно поведение, някакви отклонения от нормалната му установена практика, промени в настроението. Нещо извън нормалното.

— Не са ми докладвали. Няма нищо в записките за Хинде. Още не съм се запознал с него.

Ваня кимна, очевидно доволна от отговора.

— Какви възможности има той да общува с външния свят? — попита Били.

Харалдсон придърпа папката на бюрото към себе си, разгърна я и благодари на щастливата си звезда, че я донесе от дома си сутринта.

Да има подръка цялата налична информация за Хинде в деня след запитването на „Риксморд“ беше знак за инициативност.

— Тук пише, че той има достъп до вестници, списания и книги в библиотеката, както и ограничен достъп до интернет.

— Колко ограничен? — попита Били.

Харалдсон не знаеше. Обаче знаеше на кого да се обади — Виктор Бекман, шефа на охраната на „Льовхага“. Виктор отговори веднага и каза, че ще дойде. Тримата зачакаха мълчаливо в оскъдно обзаведения, безличен кабинет.

— Как е рамото ти? — попита Били след минута и нещо.

— Гърдите — машинално го поправи Харалдсон. — Добре. Не съм се възстановил напълно, но съм... добре.

— Чудесно.

— Да.

Отново настъпи мълчание. Харалдсон се запита дали да им предложи кафе, когато влезе Виктор. Той беше висок мъж с карирана риза и памучен панталон, с кафяви очи, късо подстригана коса и дълги, извити нагоре мустаци, които напомниха на Били за групата „Вилидж Пийпъл“, докато се ръкуваха.

— Без порнография, разбира се — отговори Виктор, когато Били повтори въпроса си за достъпа на Хинде до интернет. — Много, много ограничен по отношение на насието. Това е най-строгата форма на ограничаване на достъпа до интернет, която можете да си представите. Ние я програмирахме.

— Социални медии?

— Нищо. Напълно недостъпни са за него. Хинде няма как да общува с външния свят чрез компютъра.

— Можете ли да проверите историята на търсачката му? — попита Ваня.

Виктор кимна.

— Съхраняваме уебтрафика три месеца. Искате ли копие?

— Да, моля.

— Той има компютър в килията си, нали? — обади се Харалдсон, защото не искаше да бъде напълно изключен от разговора.

Виктор пак кимна.

— Но няма връзка с интернет, разбира се.

— Тогава за какво го използва? — попита Били.

— Кръстословици, sudoku, такива неща. Освен това Хинде пише. Поддържа мозъка си активен, така да се каже.

— А телефонни обаждания, писма и така нататък? — попита Ваня.

— Не са му разрешени телефонни обаждания и напоследък не получава писма. Но онези, които пристигат, са все едни и същи. — Виктор погледна многозначително Били и Ваня. — От жени, които могат да го „излекуват“ с любовта си.

Ваня кимна. Това беше поредната загадка в живота — някои жени изпитваха влечение към психически най-неуравновесените и жестоки мъже в страната.

— Пазите ли ги?

— Имаме копия. Оригиналите са у Хинде. Ще ви ги дам.

Те му благодариха за помощта и Виктор отиде да вземе материалите, които щеше да им даде. Харалдсон се наведе над бюрото, когато вратата се затвори зад шефа на охраната.

— Може ли да попитам защо се интересувате от Хинде?

Ваня не обърна внимание на въпроса му. Засега те бяха съумели да запазят в тайна от пресата факта, че издирват убиец имитатор. Никой не беше свързал последните три убийства с един и същ извършител. Вероятно през лятото във вестниците работеха временно наети служители. В „Риксморд“ предпочитаха интересът на пресата към разследването да остане минимален. Колкото по-малко хора знаеха с какво се занимават, толкова по-голям беше шансът нещата да си останат такива, каквито са.

— Трябва да говорим с него — отвърна Ваня и стана.

— С Хинде?

— Да.

— Това не е възможно.

За втори път, откакто беше дошла, Ваня спря рязко и се обърна с лице към Харалдсон.

— Защо?

— Той е един от тримата затворници в крилото с максимална охрана, на които не са разрешени посещения, ако не са предварително заявени и одобрени. За съжаление. — Харалдсон разпери широко ръце в жест, който трябваше допълнително да подчертае колко много съжالياва, че не може да им помогне.

— Но ти знаеш кои сме ние.

— Такива са правилата. Не мога да направя нищо, но Аника ще ви даде формуляр за заявка за посещение, който да попълните. Тя е моята лична асистентка...

Ваня си помисли, че Харалдсон се наслаждава на позицията си на власт. Може би това не беше толкова странно, защото той беше доста ниско в хранителната верига последния път, когато се видяха, но макар и разбираемо и човешко, пак беше изключително дразнещо.

— Колко време се обработват заявленията? — попита тя, опитвайки се да говори спокойно.

— От три до пет работни дни, но аз мога да ускоря нещата за вас. Все пак вие сте от „Риксморд“. Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря.

— Моля.

Ваня излезе, без да каже довиждане. Били кимна и я последва.

Харалдсон се втренчи в затворената врата. Срещата мина добре. Сега щеше да си направи чаша кафе и да се обади на Йени.

Денят щеше да бъде добър.

Третият му ден.

— Още ли я дебнеш? — Стефан гледаше Себастиан с познато изражение, което казваше: „Знам за теб повече, отколкото ти знаеш за себе си, затова не ме лъжи“.

Себастиан мразеше това изражение.

— Аз не го тълкувам така.

— Стоиш пред блока ѝ всеки ден. Следиш я из града, до работата ѝ и до дома на родителите ѝ. Как другояче го наричаш?

— Интересувам се от нея. Това е всичко.

Стефан въздъхна и се облегна назад на меката, светла тапицерна на фотьойла.

— Тя е моя дъщеря — осмели се да каже Себастиан като оправдание. — Трябва да го правя. Не мога да я оставя. — Той знаеше колко неубедително прозвучаха думите му и се зарадва, че не е споменал нищо за Троле.

Стефан поклати глава и се загледа през прозореца. Винаги стигаха до този момент. Ваня. Дъщерята, която Себастиан внезапно беше открил. Дъщерята, която не знаеше нищо и не ѝ беше позволено да разбере. Или пък можеше? В това се състоеше надеждата. Това беше въпросът, на който Себастиан винаги се връщаше, рано или късно. Въпросът, който не можеше да подмине. Въпросът, с който постоянно се бореше.

Стефан разбираше проблема. Това беше като да събереш два противоположни полюса. Желанието, копнежът и потребността, от една страна, се сблъскваха с реалността, от друга, очевидно непримирими. Оттук произлизаха най-трудните проблеми. Стефан непрекъснато ги срещаше в работата си. Затова идваха пациентите при него — когато изведнъж осъзнаеха, че не могат да стигнат до отговори. Това беше човешко. Нямаше нищо странно. Необикновеното в тази ситуация беше, че човекът, който седеше срещу него, беше Себастиан Бергман. Стефан не беше очаквал, че той ще потърси помощ.

Себастиан му беше преподавател в университета. Всички в групата чувстваха известно нежелание да ходят на лекциите му. Те винаги бяха паметни, но още първия ден Себастиан даде ясно да се разбере, че той е звездата и че няма намерение да споделя светлината на прожекторите. Всеки студент, който поставеше под съмнение доводите му или опиташе да поведе критична дискусия по тезите и теориите му, беше унижаван и подиграван. Не само до края на лекцията, но и до края на академичната година и следването си в университета. Ето защо, когато Себастиан питаше: „Има ли въпроси?“, винаги следваше пълно мълчание.

Стефан Ларсон беше изключение. Той беше добре въоръжен за сблъсъците със Себастиан. Като най-малкия син на семейство университетски преподаватели, вечерите в дома му в Лунд го бяха подготвили за словесни двубои и Стефан често търсеше дискусии с умния, интелигентен, невъзможен човек, от когото мнозина се страхуваха. Освен това Себастиан напомняше на Стефан на големия му брат Ернст, който изпитваше същата непреодолима потребност да отстоява своето и често отиваше твърде далеч в битката да докаже, че е прав. Това беше най-важното за Ернст и за Себастиан — да докажат, че са прави. То ги правеше страховити интелектуални опоненти и много допаднаше на Стефан. Той им осигуряваше опозицията, от която се нуждаеха, но никога не им даваше крайната победа. Връщаше се със следващ въпрос, и следващ, и следващ. Те търсеха финалния убийствен удар, но вместо това се въвличаха в дълга война на изтощение. Това беше единственият начин да се изправи срещу тях.

Да ги изтощи.

Една сутрин преди две години Себастиан чакаше Стефан пред вратата на кабинета му. Съдейки по изтощеното му изражение и измачканите дрехи, Себастиан, изглежда, беше чакал цяла нощ. По онова време той вече беше бледа сянка на предишната си личност. Беше загубил съпругата и дъщеря си в цунамито през 2004 година и оттогава бе въвличен във все по-страшна спирала надолу. Нямахте ги лекциите и обиколките за представянето на книгите му, които бяха заменени с измъчени мисли, апатия и нарастващ проблем със секса. Себастиан каза, че няма към кого друг да се обърне. Никой. И те бяха започнали да се срещат, винаги според условията на Себастиан.

Понякога минаваха месеци между сеансите, а друг път — само няколко дни, но никога не губеха връзка.

— Как мислиш, че ще се почувства Ваня, ако разбере? — попита Стефан.

— Ще си помисли, че съм ненормален. Ще съобщи за мен на полицията и ще ме намрази. — Себастиан млъкна за момент, преди да продължи: — Знам го, но тя е единственото, за което непрекъснато мисля... — Прошепна края на изречението. — Това е нещо съвършено ново. Свикнал съм да контролирам нещата.

— Нима? Искаш да кажеш, че преди да откриеш, че Ваня е твоя дъщеря, си контролирал нещата? Че гениалният ти план е бил да провалиш живота си напълно? В такъв случай, поздравления, ти определено успя. — Стефан се наведе напред. Това беше най-хубавото, че Себастиан му е пациент. Можеше да свали ръкавиците. Да го удари силно. — Ти не искаш да те напътствам. През целия ти живот хората са те оставяли да правиш каквото искаш. Аз не го правя. Ти загуби семейството си в цунамито, а сега си загубил самообладанието си. Напълно.

— Затова се нуждая от нея.

— Но Ваня нуждае ли се от теб?

— Не.

— Тя вече има баща, нали?

— Да.

— Тогава кой мислиш, че ще спечели, ако ѝ кажеш истината, като се има предвид настоящата ситуация?

Себастиан мълчеше. Знаеше отговора, но не искаше да го изрече на глас. Стефан обаче чакаше и го каза вместо него.

— Никой. Нито ти, нито Ваня, никой.

Стефан се облегна назад. Изражението му стана по-радушно и топло.

— Не ѝ казвай, Себастиан. — Гласът му стана по-топъл и задушевен. — Ти трябва да имаш свой живот, преди да можеш да станеш част от живота на някой друг. Престани да я следиш и си дай време да се изправиш на крака. И когато го направиш, може да поговорим за следващата стъпка.

Себастиан кимна. Стефан беше прав. Естествено.

Създай си живот, преди да споделиш живот.

Трезвомислещият, отегчителен Стефан в тази уютна, скучна стая беше прав. Това тревожеше Себастиан. Да мисли, че Троле е решението, може би бе погрешно, но беше лесно. По-лесно, отколкото да си създаде живот. И по-забавно.

— Ръководя група за консултации — продължи Стефан. — Събираме се два пъти седмично, довечера и утре. Мисля, че трябва да дойдеш.

Себастиан се втренчи изненадано в него.

— Аз? В група?

— Те са хора, които не са в състояние да продължат по-нататък по една или друга причина. Звучи ли ти познато? Дълбоко в душата си Себастиан се зарадва, че Стефан е измислил нещо толкова банално като групова терапия. Това го придвижи няколко крачки по-напред от мрачните мисли и ги изпълни с простодушно, разтоварващо раздражение.

— Звучи невероятно познато и невероятно досадно.

— Искам да дойдеш.

— Не.

Себастиан стана, показвайки, че сеансът е приключил и че няма намерение да обсъжда повече въпроса.

— Настоявам да дойдеш.

Себастиан тръгна към вратата. Чувството на раздражение беше страхотно. Зареждаше го с енергия. Наистина ли Стефан мислеше, че ще види Себастиан Бергман в някаква подсмърчаща, ридаеща група за взаимопомощ?

За нищо на света.

Той излезе и затвори вратата. Енергията го въодушеви и развесели. В края на краищата, днес можеше да свърши нещо.

* * *

Себастиан беше успял да стигне чак до сградите на университета във Фреската, когато зареждащото с енергия раздражение се разсея. Той искаше да покаже на Стефан, че може да си създаде живот, но умората започваше да надделява.

Всичко започна в апартамента му в „Грев Магнигатан“ по-рано през седмицата, когато откри стар ръкопис на тричасова лекция, озаглавена „Въведение в профила на престъпника“. Беше най-отдолу под купчина вестници и други документи в кабинета му — стая, която никога не използваше. В момент на скука Себастиан изведнъж реши да разчисти. Не си спомняше кога е писал текста, но беше очевидно, че е преди бедствието, защото липсваше задушаваният цинизъм, който сега проникваше във всяка негова мисъл. Прочете го два пъти и остана смаян от себе си. Някога наистина умееше да пише добре.

Лекцията беше проникателна, информативна и увлекателна.

Той седя пред бюрото известно време, държейки в ръка материала. Да открие свой по-добър вариант беше странно, сюрреалистично чувство. След малко огледа стаята и изведнъж навсякъде откри знаци от по-добрия Себастиан. Дипломите на стените, книгите, изрезките от пресата, бележките, които някога си беше водил, думите, които някога бе писал. Кабинетът му беше пълен с купища доказателства за един друг живот. Той отиде до прозореца, за да избяга от спомените, и се вгледа в улицата долу, но остатъците от предишния му живот бяха навсякъде и си спомни как паркираше колата си точно там, срещу антикварния магазин. Едно време, когато имаше кола и къде да отиде.

След разговора със Стефан се бе почувствал въодушевен, почти вдъхновен. Прибра се право в апартамента си и влезе в кабинета, където започна да преравя купчините книжа, търсейки договора и името. Някой сигурно му беше поръчал тричасовата лекция. След малко намери два екземпляра на чернова на договор с Факултета по криминология на университета. Бяха от 7 март 2001 година и бяха свързани с три лекции на тема изготвянето на профил на престъпник. Той се помъчи да си спомни защо не беше изнесъл лекцията. През 2001 година беше на върха на играта. Сабине беше родена и с Лили живееха в Кьолн, затова вероятно беше решил, че има да прави по-важни неща. Договорите не бяха подписани, но другата страна беше университетски лектор на име Вероника Форс. Името не му беше познато. Декан на факултета. Той се обади във факултета. Бяха минали много години, откакто бе изпратила договора, но тя още работеше там. От телефонната централа го свързаха, но куражът му изневери и

Себастиан затвори, преди Форс да има време да отговори. Той седна с ръкописа в ръка. Поне тя все още работеше там.

* * *

Себастиан спря на няколкостотин метра от сградата, в която се намираще Факултетът по криминология. Някой фантазьор с богато въображение я беше кръстил „Блок В“, вероятно защото беше третата сграда подред. Той огледа високите, синкави като труп постройки, които приличаха повече на част от някаква строителна програма от шейсетте години на ХХ век, отколкото на столичен храм на знанието, и изведнъж го обзеха съмнения. Наистина ли това ще има някакво значение? Себастиан се прокле за колебанието. Опита да се пребори с него. Щеше да влезе и да се срещне с Вероника Форс.

Идеята му беше елементарна. Като начало — няколко бързи лекции като гост. Малък стимул, разнообразие от ежедневието, което да го тласне в друга посока, далеч от жените през нощта и преди всичко, от Ваня през деня. Далеч от чувството, че е аутсайдер. Далеч от умствената нагласа, която го бе накарала да се обади на Троле.

Първите съмнения обаче се появиха, преди таксито да завие на източния паркинг. Чувството, че нищо не се е променило, го блъсна с всичка сила. Мястото беше същото. Той се беше променил. Щеше ли да проработи идеята му? Себастиан се помъчи да прогони мисълта, като се отправи целеустремено към „Блок В“, сякаш можеше да преодолее колебанието си с чисто физическа мускулна сила.

Към него се приближаваше група момичета — студентки, съдейки по възрастта им и учебниците, които носеха. Едната му напомни на Ваня с русата си коса. Вероятно беше по-млада от нея, но не много. Погледна момичето. Той стоеше пред „Блок В“ заради Ваня. Стефан беше прав. Себастиан се нуждаеше от собствен живот, ако иска да застане пред нея, както е редно, и да разкрие кой е. Може би да бъде приет. Вероятно не обичан, но определено приет.

Той се нуждаеше от собствен живот. Затова беше тук.

Почувства, че енергията се завръща.

Той влезе в „Блок В“.

В свят, който не беше посещавал много, много години.

Провървя му. Вероника Форс беше свободна и можеше да го приеме веднага. Служителката на рецепцията го поведе по дълъг коридор към малък, добре подреден кабинет с бюро и два стола.

Жената зад бюрото изглеждаше изненадана, когато Себастиан влезе. Той се усмихна, ръкува се с нея и без да го поканят, седна на стола срещу нея.

— Здравейте. Казвам се Себастиан Бергман.

— Знам. — Тя не му се усмихваше. Затвори папката, върху която работеше, и се втренчи в него. Той не можеше да разбере дали Форс е само изненадана, че го вижда, или и раздражена. Това определено беше нещо.

— Вие ли сте Вероника Форс?

— Да — троснато отговори тя.

— Дошъл съм за лекцията, която планирахме преди известно време. — Себастиан извади договора от вътрешния си джоб и го сложи пред нея. — Това е подробно въведение към изготвянето на профил на престъпник.

Форс взе договора и го погледна.

— Но това е било преди десет години.

— Нещо такова. Помислих си, че може би все още проявявате интерес. Материалът е актуален. — Себастиан отново се усмихна колкото можеше по-мило.

— Шегувате ли се? — Форс махна очилата си за четене и го погледна.

— Не. Когато се шегувам, съм много по-забавен. Мога да бъда доста остроумен. — Той пак се усмихна. Тя — не. В очите ѝ имаше нещо познато.

— Кажете ми една основателна причина защо да водя този разговор с вас. Все още ли се занимавате с изследователска работа? Изведнъж изчезнахте от лицето на земята, а сега се появявате и искате да уважим договор отпреди десет години.

Себастиан реши да престане да се усмихва. Тази тактика се бе оказала напълно неуспешна с жената, която гневно се беше втренчила в него. Тя започваше да го дразни. В края на краищата, Форс беше поискала услугите му. Експертното му мнение и богатите му познания. Той все още ги имаше. Малко уважение не би било излишно.

— Аз все още съм най-добрият специалист по изготвяне на профили на престъпници в Швеция. Мога да ви обещаю, че няма да останете разочарована, макар напоследък да не съм много активен в академичния свят.

— А къде сте били активен? Публикували ли сте нещо от деветдесетте години насам? Работите ли? Правите ли нещо изобщо?

— Вижте, ако се съмнявате в способностите ми, мога да предложа лекция като гост, за да видите какво мога. Еднократно, така да се каже.

— О, да, вие сте свикнали с еднократните неща, нали?

Тонът ѝ стресна Себастиан. Звучеше лично. Гневен. Може би обиден. Той я погледна, но пак не я позна. Дори очите ѝ, които му се сториха познати преди секунда, не му говореха нищо. Напълняла ли беше? Или отслабнала? Подстригала ли беше косата си? Нямаше представа. Умът му работеше на пълни обороти. В нея имаше нещо. В онзи ядосан, леко писклив глас. Изведнъж в паметта му изплува неясен спомен. Твърде мъгляв, за да го проумее напълно, но Себастиан остана с убеждението, че макар да не я помнеше, я беше виждал гола. На стълбище в Бандхаген. Бледият, замръзнал образ на отдавна отминал момент. Гола жена, която му крещи разярено на стълбище. Дали пък не ѝ беше казал да върви по дяволите? Или пък тя му го беше казала?

Толкова лошо ли беше положението?

Вероника Форс скъса договора пред очите му и му показа среден пръст.

Да, положението наистина беше толкова лошо.

За съжаление.

— Познайте кой е новият директор на затвора „Льовхага“?

Ваня се настани удобно на стола и обходи с поглед тримата си колега около масата в стаята. Били се усмихна. Ваня не можеше да се отърси от тази мисъл. В колата, докато се връщаха в Стокхолм, тя няколко пъти отбеляза, че пак са се натъкнали на Томас Харалдсон. Директор на затвор. Как беше възможно? Къде им е бил умът? Подкупи, пълно замръзване на мозъка или някой, който беше твърдо решил да съсипе „Льовхага“, бяха единствените обяснения, за които се сети, за да изтълкува назначението му.

Били слушаше мълчаливо. Харалдсон не го притесняваше и дори му бе приятно да го види отново. Човекът от Вестерос, който се бореше толкова усилено, може и да не беше най-умният на света, но в него имаше нещо, предизвикващо симпатия и известно съжаление. В амбициозността му нямаше нищо лошо и с правилна подкрепа и напътствия той можеше да свърши добра работа на новата си длъжност. Били се надяваше това да стане. Беше сигурен, че е единственият в стаята, който мисли така. Той погледна Урсула и Торкел, които клатеха глави в отговор на въпроса на Ваня.

— Дори не знаех, че имат нов директор — каза Торкел и отпи от четвъртата си чаша кафе от автомата.

— Томас Харалдсон. — Ваня погледна колегите си, докато чакаше реакцията им, която не се забави.

— Томас Харалдсон от Вестерос? — Изражението на Урсула беше озадачено, сякаш мислеше, че е разбрала погрешно. Ваня кимна. — Как се е набутал там, по дяволите? — добави Урсула.

— Нямам представа. Пълна загадка.

— Как е той? — тихо попита Торкел.

Ваня забеляза, че той не изглежда нито изненадан, нито раздразнен, а по-скоро обезпокоен.

— Чувства се като у дома си.

— Имам предвид рамото му.

— Каза, че все още е чувствително, но иначе всичко било наред — отвърна Били.

— Хубаво. — Все пак Томас Харалдсон беше прострелян по време на акция, ръководена от него, и Торкел се чувстваше малко виновен, че не се е свързал с Керстин Хансер и полицията във Вестерос, за да попита как е той. Няколко пъти му хрумна да провери, но все възникваше нещо друго. — И какво каза Харалдсон за Хинде? — попита Торкел, напомняйки на екипа повода за събирането им.

— Хинде е там, където трябва да бъде, и се държи както обикновено, ако може да се вярва на персонала на „Льовхага“.

— Видяхте ли го?

— Подадохме заявление за разрешение за посещение. Очевидно на никого не е позволено да го вижда, без първо да бъде одобрен.

— И колко време ще чакате?

— Между три и пет дни.

— Ще видя дали ще мога да ускоря нещата.

Ваня кимна в знак на благодарност. Някой имитираше Едвард Хинде и това означаваше, че той е станал част от разследването им. Тя искаше да говори с него, макар и само да го изключи като заподозрян. Дотогава Хинде беше недовършена работа, а Ваня мразеше такива неща. Не можеше ей така да отхвърли нещо, защото връзката изглежда невероятна. Това би я накарало да се почувства така, сякаш не си върши работата и не прави всичко възможно. Научила го беше у дома, когато беше малка. Баща ѝ беше казал нещо, когато тя се тревожеше как ще се справи в първия си ден на училище. Не е необходимо да си най-добрата, но винаги трябва да даваш всичко от себе си. Не можеш да направиш повече, но би било глупаво да направиш по-малко. Двайсет и пет години по-късно Ваня все още живееше с тези думи.

— Нещо друго от „Льовхага“? — поиска да знае Торкел.

Ваня се обърна към Били, който извади четири комплекта закачени с телбод листове от папката пред себе си и ги раздаде на колегите си.

— Прегледах уебсайтовете, които Хинде е посещавал през последните три месеца. Няма нищо, което си струва да се спомене. Много вестници, шведски и чуждестранни, следи и няколко блога. Може да ги видите изброени там. И често се включва в различни

форуми, повечето от които обсъждат философия, психология и други хуманитарни науки.

Урсула вдигна глава от разпечатката.

— Хинде може ли да участва в дискусии?

— Не. Позволено му е само да чете. Единствената му комуникация със света е чрез писма. Получил е три през последните шест месеца. Две от жени, които искат да се запознаят с него, питат как може да го посетят и го канят на гости, когато излезе от затвора.

— Извратено — обади се Ваня и Торкел и Урсула кимнаха в знак на съгласие.

— Третото писмо е по-интересно. — Били отгърна нова страница от разпечатката и другите направиха същото. — Писмото е от Карл Волстрьом от Стокхолм. Той пише, че следи действията на Хинде с голям интерес и много би искал да се срещне с него, цитирам, „за да получи по-дълбоко прозрение за процеса на взимане на решение, довел до това четири жени да загубят живота си“. Волстрьом пише дисертация по практическа философия, но изглежда прекалено заинтригуван от Хинде, ако питате мен.

— Среждали ли са се? — попита Урсула.

— Не. Според „Льовхага“ Хинде не е отговорил на писмото.

— Провери го след съвещанието — каза Торкел. — Това поне е нещо. — Той остави книгата и бутна очилата си нагоре на челото. — Разпитите на жителите на Тумба не дадоха резултат. Приятелите и родителите на семейство Гранлунд не знаят дали двойката е била наблюдавана или заплашвана. Съпругът е във от подозрение. Той е бил в Германия и е пътувал със самолета към дома си.

В стаята настъпи напрегнато мълчание. С няколко незначителни изключения, сега екипът за трети път чуваше Торкел да докладва, че никой не е видял нищо на местопрестъплението и че никой близък на жертвата не е могъл да се сети за абсолютно никакъв мотив.

— Остават веществените доказателства. — Торкел се обърна към Урсула.

— Сперма и срамни косми. Отново. Изпратих проби в Линшьопинг за анализ, но мисля, че спокойно може да предположим, че извършителят е същият. В първоначалния доклад от аутопсията пише, че са били прерязани каротидната артерия и трахеята. Това

означава, че жертвата се е задушила, преди кръвта ѝ да изтече. Отново. — Урсула млъкна и разпери ръце. Нямаше повече.

— Както всички знаете — каза Торкел, — не сме успели да открием връзка между трите жени, затова нямаме представа коя ще бъде следващата жертва.

Заключителният коментар на Торкел беше посрещнат с болезнено мълчание. Никой не можеше да оспори думите му. Имаше голяма вероятност извършителят отново да убие. Още една жена щеше да изгуби живота си, а те не можеха да направят нищо, за да го предотвратят. Ваня отмести назад стола си и стана.

— Ще отидем да говорим с Волстрьом.

* * *

Ваня и Били отидоха да потърсят Карл Волстрьом във Факултета по философия, но им казаха, че той не е там. В университета нямало почти никого по това време на годината. Дали са пробвали да му се обадят по телефона? Не, и нямаха намерение да го правят. А ходили ли са в апартамента му? Карл работел по дисертацията си през лятото. Дадоха им адрес, който те вече знаеха. Форскарбакен. Вторият етаж. Студентско общежитие.

От апартамента се чуваше музика. Ваня извади служебната си карта и натисна звънеца, задържайки дълго пръста си върху бутона. Не можеше да реши дали слухът ѝ е особено чувствителен, или музиката е силна.

Карл Волстрьом отвори вратата с чаша чай в ръката и погледна въпросително посетителите. Ваня реши, че музиката наистина е силна, докато двамата с Били показваха полицейските си карти.

— Полиция. Ваня Литнер и Били Русен. Може ли да поговорим, моля?

— За какво става дума?

— Може ли да влезем?

Карл отстъпи встрани и ги пусна да влязат. В апартамента беше топло и във въздуха се носеше мирис на прясно изпечен хляб.

— Бихте ли събули обувките си? Току-що почистих с прахосмукачката. — Карл се промъкна покрай тях в тесния коридор и

отиде в спалнята. Приблужи се до компютъра, който стоеше на бюрото до принтера, и изключи музиката.

Ваня и Били се събуха и влязоха в апартамента. В единия ъгъл на дневната имаше малка кухня, обзаведена с канапе и монтиран на стената телевизор, а в другия — бюро със старателно подредена купчина учебници и канцеларски стол. Абсолютно обикновен студентски апартамент, ако не бяха големите, подобни на витрини табла, окачени на стената над канапето. Зад стъклото на всяка имаше пеперуди и молци, между шест и осем, ако бяха големи екземпляри, и между петнайсет и дваисет, ако бяха по-малки. Ярко оцветените им крила бяха разперени във вечно замръзнал размах. Ваня позна няколко и знаеше имената на две — пауново око и жълта пеперуда. Не знаеше дали останалите се срещат в Швеция.

— Какво искате?

Карл беше излязъл от спалнята и бе затворил вратата. Скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в двамата полицаи. Ваня погледна Били и забеляза, че и той е заинтригуван от изложените насекоми.

— Идваме във връзка с писмото, което сте изпратили на Едвард Хинде преди няколко седмици — обясни тя и седна на канапето. Били се облегна на стената на кухнята.

— Така ли? — Карл завъртя канцеларския стол и седна. На лицето му беше изписана озадаченост.

— Защо му писахте? — попита Ваня.

— Искан да се свържа с него.

— Защо?

— Надявах се, че може би ще изяви желание да ми помогне с проучванията.

— По практическа философия?

— Да. Защо това интересува полицията?

Ваня не отговори. Колкото по-малко знаеше Карл за повода за посещението им, толкова по-малко вероятно щеше да бъде да нагоди отговорите си. Били си мислеше същото и смени темата.

— С какво се занимава практическата философия? Какво може да работите с такава специалност?

Карл се обърна, погледна Били и се усмихна.

— Защо? Омръзна ли ви да сте ченге?

— Философията не е ли чисто теоретична наука? — продължи Били, сякаш не чу въпроса. — Какво прави практическият философ? Ходи да проповядва? Води вечерни курсове?

— Не е необходимо да се заяждате с мен само защото не разбирате.

— Съжалявам, просто съм любопитен.

Изражението на неудоволствие на лицето на Карл даде ясно да се разбере, че извинението не е прието. Ваня се намеси, за да върне разговора към основната тема, преди Карл да реши, че не е готов да говори с тях.

— Прочетохме писмото ви до Хинде.

Карл задържа погледа си на Били още няколко секунди и после се обърна към Ваня.

— Предположих.

— Вие, изглежда, се възхищавате от него.

— Не бих казал. Той ме интригува.

— Хинде е убил четири жени. Това ли ви интригува?

Карл се наведе напред, очевидно по-заинтересуван от разговора.

— Не самите му действия, но намирам пътуването му до тази точка за невероятно интересно. Решенията, които е взимал, размишленията. Опитвам се да го разбера.

— Защо?

Карл млъкна, очевидно обмисляйки отговора си, сякаш обясняваше на своя професор, а не на полицията.

— Убийствата, които е извършил Хинде, са предумишлени актове. Планирани и обмислени. Той е изпитвал желание да убива и го е осъществил. Искам да знам откъде произлиза това желание.

— Аз мога да ви кажа — от извращения му мозък.

Карл се усмихна високомерно на Ваня.

— Това не е достатъчно за една дисертация. Освен това твърдението ви изисква да се приеме, че някои желания може да бъдат определени като „извратени“, а други, по-социално приемливи, като например да искаш кученце, като „нормални“.

— Нима твърдите, че е нормално да убиеш четири жени?

— Поради куп основателни причини самият акт не се приема от нашето общество, но ми е много трудно да говоря за желанието да извършиш този акт от гледна точка на нормален или извратен. Ние сме

установили правила как да се държим и разбира се, не приемаме убийството на друго човешко същество. Но можем ли наистина да не приемем желанието да не го правим?

Ваня въздъхна. Необходимо ли беше да се анализира всичко, да се обръща наопаки, да се тълкува и да се обяснява? За нея нещата бяха елементарни. Щом искаш да убиеш друг човек, значи си извратен. Ако наистина го направиш, ти си още по-извратен. Дори зъл.

— Получихте ли отговор от Хинде? — намеси се Били, отчасти защото не искаше да слуша повече лекцията по философия — ако това беше философия — и отчасти защото виждаше, че търпението на Ваня се изчерпва.

— За жалост, не.

— Участвате ли в някой от тези форуми?

Били му подаде разпечатка на уебсайтовете, които Хинде беше посещавал през последните три месеца. Карл взе листа и го прегледа внимателно. От кухнята се чу звън. Той остави разпечатката и стана.

— Хлябът ми е готов.

Отиде в кухнята, изключи фурната и отвори вратичката. Взе две готварски ръкавици и извади тавата от горещата фурна. Ваня видя двата златистокафяви хляба и осъзна, че е гладна. Те изчакаха, докато Карл набождаше самуните, за да провери дали са готови. След това той обърна единия хляб и го сложи върху сушилника за чинии да изстива. Повтори процедурата с втория хляб и се обърна за момент към Ваня.

— От кой отдел сте?

— „Риксморд“.

Той насочи вниманието си към нея.

— Избягал ли е Хинде?

— Не.

— Но някой е бил убит и вие се интересувате от Хинде.

Ваня погледна Били. Карл Волстрьом или беше много умен и с необикновена скорост бе свързал малкото информация, с която разполагаше, или знаеше, че някой имитира убийствата на Хинде. Без да издава какво мисли, тя продължи:

— Къде бяхте вчера между десет сутринта и три следобед?

— Бях тук. Работех.

Карл покри с чиста кърпа хлябовете, затвори вратичката на фурната и се върна в малката дневна.

— Сам ли бяхте?

— Да.

— И никой не ви е виждал през целия ден?

— Не.

Мълчание. На Ваня не ѝ трябваше повече. Вече беше решила да проучи основно Карл Волстрьом. Тя стана.

— Готов ли сте доброволно да дадете ДНК проба?

Карл Волстрьом не си направи труда да отговори. Той наклони назад глава и отвори широко уста. Ваня извади стерилен памучен тампон от чантата си и бързо го прокара по езика и вътрешната страна на бузите му.

— А списъкът, който ви дадох? — попита Били.

Ваня сложи тампона в пластмасова кутийка и затвори капачето.

Карл се обърна, взе списъка и го върна на Били.

— Един. Този. — Той посочи и Били погледна името. Не помагаше много. Всъщност изобщо не помагаше. Дори ако знаеше, че Карл пише в този форум, Хинде не можеше да общува с него. Но това поне беше точка на контакт и затова бе интересно. А нещо беше повече от нищо, с каквото разполагаха засега.

Докато излизаха в коридора, Ваня се обърна.

— Насекомите ви?

— Какво за тях?

— Откъде идва желанието ви да забивате карфици в пеперуди и молци?

Карл отново ѝ се усмихна, сякаш да покаже, че е готов да удовлетвори любопитството ѝ, сякаш тя беше невежо малко момиче. Ваня вече мразеше тази усмивка само след десетина минути в компанията на Волстрьом. Напомняше ѝ твърде много за самодоволното подсмиване с чувство за превъзходство на Себастиан Бергман.

— Това не е желание, а интерес. Аз съм лепидоптерист.

— Предполагам, че това означава колекционер на пеперуди.

— Експерт. Експерт по пеперудите.

— Как го правите? Живи ли ги забождавате?

— Не, първо ги убивам с етилов ацетат.

— Значи се интересувате от убийства?

Карл наклони глава на една страна, сякаш Ваня беше казала нещо очарователно и мило.

— Няма ли да попитате и дали съм се напикавал в леглото като малък и дали ми е доставяло удоволствие да паля разни неща?

Ваня не отговори. Тя се наведе до Били, за да обуе обувките си, отбягвайки онзи надменен поглед.

— Знаете, че е грубо опростяване да мислите, че когато са били деца, серийните убийци са подмокряли леглата си, палили са пожари и са убивали животни, нали? — продължи Карл.

Били се изправи.

— Изглежда знаете много неща за серийните убийци?

— Пиша дисертация за тях. Наред с други неща.

— И за какво по-точно е дисертацията ви?

— За желанията на човека, които се сблъскват с правилата на цивилизованото общество.

Били срещна погледа на Карл и изведнъж го обзе чувството, че темата определено се основава на личен опит. Въпреки че в апартамента беше топло, той потрепери.

* * *

— Волстрьом е зловец.

Ваня и Били излязоха на „Форскарбакен“ и вървяха към колата, когато Били изрази на глас онова, което и двамата си мислеха. Ваня кимна, сложи си слънчевите очила и разкопча тънкото си сако.

— Зловец и по-висок от теб.

— Да, забелязах и това. — Той отключи колата, въпреки че бяха на двайсетина метра от нея. — Да го поставим ли под наблюдение?

— Изглеждаше твърде спокоен. Ако Волстрьом е извършителят, той знае, че имаме веществени доказателства.

— Може би иска да бъде заловен.

— Защо ще иска?

— Медиите все още не са свързали убийствата. Той не получава реклама и внимание. Ако удоволствието, което изпитва от убиването, отслабва, вероятно му трябва нещо друго. Арестът и съдебният процес

не само ще покажат какво е направил, но и ще му дадат признание. Ще го направят известен.

Ваня изведнъж спря и погледна изненадано Били. Не само защото това вероятно беше най-дългата реч, която го бе чувала да произнася без прекъсване, но главно защото не го беше чувала да говори толкова авторитетно и проникновено. Той беше експерт в областта на технологиите и новите джунджурии, разбира се... но серийни убийци? Били забеляза, че Ваня е спряла, и се обърна. Макар да не виждаше очите ѝ зад слънчевите очила, той разбра, че тя е изненадана.

— Какво? — попита Били.

— Чел си за тези неща.

— Да, и?

— Нищо. — В гласа му имаше нещо, което каза на Ваня да не продължава и че не трябва да се шегува с това. Не и в момента. — Ще го държим под око, докато получим резултатите от анализа на неговата ДНК — каза тя. Двамата се качиха в колата и затвориха вратите. Ваня си сложи предпазния колан, а Били включи двигателя. — Между другото, кое е момичето?

— Какво момиче?

— Момичето, с което си ходил на театър.

— Никое.

Това определено означаваше, че Били си има гадже. Ваня се усмихна. Щеше да изкопчи подробности от него по време на краткото пътуване до дома.

„Полхемсгатан“. Отново. Себастиан седеше в кафене, където вече можеше да се нарече редовен клиент. На любимата си маса, с най-добрата гледка към бившето му работно място. „Риксморд“. Сега това беше нейното работно място. Той пиеше третото си кафе и отново погледна към белия пластмасов часовник на стената. Прокле се. Прокле и Стефан, който го беше накарал да отиде чак до Фреската, за да се срещне с жена, която го мразеше, както се оказа. Трябваше да си остане в кафенето. Да чака Ваня. Щеше да му струва по-малко.

Трябваше да я види.

Тук, в кафенето на „Полхемсгатан“, Себастиан се чувстваше удобно. Колкото по-близо беше до бившето си работно място, толкова в по-голяма безопасност се чувстваше. Тук не беше необходимо да се крие внимателно. Имаше няколко причини да е тук. Ако го видеше Ваня или някой друг, винаги можеше да каже, че минава оттук. Че чака бивш колега. Че е имал среща, която е била отменена. Ако не му повярват, винаги можеше да смени тактиката и да каже, че е дошъл, защото иска отново да го вземат на работа. На това щяха да повярват.

Не че Торкел щеше да го направи. Не и след Вестерос.

Обаче щеше да бъде логично. Те щяха да разберат защо Себастиан седи тук с чаша кафе и гледа сивата сграда. Щеше да бъде значително по-трудно да обясни присъствието си, ако Ваня го забележи на възвишението пред апартамента си.

Голямата стрелка на пластмасовия часовник беше изминала полукръг и сега показваше пет и двайсет и пет. В кафенето не бяха останали други клиенти. Младата двойка, която, изглежда, имаше проблеми с връзката си, си беше тръгнала, без Себастиан да забележи, а възрастната дама, която вероятно беше собственичката, беше махнала сандвичите от хладилната витрина. Себастиан отново погледна през прозореца. Към сивата фасада на сградата. Не видя онова, което търсеше. Подозираше, че е време да си тръгне. Въпросът беше какво да прави. Не искаше да се връща в апартамента си и остатъците от

предишния си живот и не знаеше дали ще има смелостта да се отправи към познатото място пред жилището на Ваня. Беше твърде опасно. От статистическа гледна точка рискът да го открият се увеличаваше всеки път, когато отиде там. Трябваше обаче да направи нещо, за да отслаби нетърпението и раздразнението. Нямахше намерение да вижда отново жената от вчера, иначе тя би била най-лесната възможност за избор. Елинор Бергквист. Имаше нещо в начина, по който се бе опитала да го задържи сутринта, като непрекъснато искаше още и още, и го ядоса. Това и фактът, че го държа за ръката. Има граници, когато се стигне до интимност.

Себастиан изкара яда си на жената на касата.

— Кафето е боклук — заяви той и гневно се втрени в нея.

— Мога да ви направя ново — предложи тя.

— Върви по дяволите — рече Себастиан и ядосано излезе навън.

Това вероятно е краят на периода ми като редовен клиент, помисли си той, докато вървеше в топлата лятна вечер, но винаги можеше да намери друго заведение.

В Стокхолм имаше изобилие от кафенета.

И жени.

* * *

След няколко кратки, но провалили се опита в хотелски барове, мъчейки се да намери някого, с когото да приключи лошия ден, Себастиан беше на път да се откаже. По това време дори Кралската библиотека беше затворена. Пищната сграда в Хумлегарден беше едно от любимите му места, когато търсеше женска компания. Похватът му беше елементарен. Намираше централно място в голямата читалня. Взимаше няколко книги. Важно беше да вземе няколко екземпляра от своите произведения и да ги сложи така, че да се виждат ясно. След това седнаше и започваше да се бори с новия текст и да търси правилните думи и в подходящия момент се обръщаше към жената, която минаваше покрай него. „Извинете, но работя върху нова книга, и се питах дали бихте погледнали това изречение.“ Ако изиграеше правилно картите си, двамата скоро вече пиеха вино в съседния хотел „Англес“.

Себастиан започваше да се нервира на себе си, докато се разхождаше безцелно в жегата. Напоследък не му вървеше. Ядосваше се все повече с всяка измината крачка. Направо се вбеси.

Защо всичко трябва да бъде така, мамка му?

Защо нищо не става така, както той иска, по дяволите?

Трябваше да отвърне на ударите. Да позвъни на Троле и да му каже да се разрови колкото може по-надълбоко. Да проникне в същината на живота на онези свършени хора, докато накрая стигне до мръсотията. Ана Ериксон и Валдемар Литнер бяха виновни за всичко. Трябваше да проучи и Ана. Може би тя беше слабата брънка, цепнатината, която щеше да напука идеалната им дребнобуржоазна фасада. Сигурно щеше да открие някаква мръсотия за нея. Тя не беше чужда на тайните и лъжите. Ваня не знаеше истината за баща си. Ана несъмнено се оправдаваше пред себе си, че го прави в неин интерес. Но кой ѝ беше дал правото да решава? Кой беше казал, че тя може да си играе на Господ? Себастиан искаше да бъде близо до дъщеря си, но в момента това означаваше най-малко двеста метра разстояние. Сякаш му бяха издали ограничителна заповед. Той спря. Щеше да каже на Троле да разшири търсенето. Да проучи Ана Ериксон. Себастиан извади мобилния си телефон, но после отново го прибра. Защо да му се обажда? Той се обърна и се отправи към най-близката пиаца за таксита. В края на краищата, нямаше какво да прави. Троле живееше в Скархолмен.

Беше човек, на когото можеше да се има доверие.

Той щеше да разбере.

Троле също беше изгубил семейството си.

Били седеше на дивана с айпада си и сърфираше в интернет. Мая беше под душа. Той се надяваше, че ще излязат да вечерят някъде, след като тя приключи.

Бяха заедно от средата на лятото. Стар приятел на Били от училище имаше вила на остров Дюро и за трета година подред Били беше поканен на купон там. Тази година и друг приятел беше там заедно със сестра си. Мая Рединг-Хедберг. Те седяха един до друг на традиционния обяд с маринована херинга и останаха цяла вечер и през по-голямата част от нощта. И оттогава бяха заедно и се виждаха почти всеки ден.

Въпреки това Били не беше казал нищо за Мая по пътя от Форскарбакен, когато Ваня се опита да изкопчи подробности. Той обикновено споделяше всичко с Ваня. Е, не всичко, но повечето неща. Понякога имаше чувството, че по-скоро са брат и сестра, отколкото колеги, но този път се въздържа, поради елементарната причина че беше сигурен, че Ваня няма да хареса Мая.

Мая беше личен житейски наставник и помагаше и насърчаваше хората да подобрят качеството си на живот или кариерата си.

Ваня имаше множество добри качества, но беше толкова амбициозна, че ѝ бе трудно да общува с хора, които не извличат максимума от живота си. Сами. Едно беше да повишаваш образованието си, да ходиш на курсове и лекции и да си поставяш цели, но Ваня смяташе за знак на вродена слабост и безгръбначност, ако някой се нуждае от помощ, за да намери мотивация и да постигне резултати. Ако не знаеш какво искаш, тогава не го искаш достатъчно силно — това беше мантрата ѝ. Ако имаш реални проблеми, отиваш при квалифициран психолог, не при някакъв недозрял тип с диплома и нетрадиционни методи, който те насърчава за хиляда крони на час.

Не, Ваня нямаше да хареса Мая.

Не че Били се нуждаеше от одобрението ѝ, но беше по-лесно тя да не знае нищо. Това означаваше, че ще избегне подигравките и

ироничните забележки. И беше особено важно сега, когато бе започнал да прави сериозни опити да промени ситуацията в екипа.

Поводът беше Мая, която го попита дали е доволен от работата си. Елементарен въпрос, елементарен отговор. Да, Били беше доволен. Не можеше да си представи по-добро работно място или по-добри колеги. С течение на времето те разговаряха още по този въпрос. Тя се интересуваше с какво се занимава той и каква е ролята му. Много хора искаха да чуят само кървавите подробности на някое вълнуващо разследване на убийство, но Мая не беше такава. Не, тя се интересуваше от самата работа. От Били. Нравеше му се факта, че Мая може да го накара да говори. Затова започна да ѝ разказва за работата си. Какво прави всеки ден. Говореше делово и конкретно. Тя го погледна леко намръщено.

— Струва ми се, че ти си по-скоро специалист по информационни технологии, отколкото детектив.

В това имаше логика и му оказа въздействие. Били започна да обръща по-голямо внимание на задачите, които му възлагаха. Проверяваше полицейски досиета. Изтегляния и търсения в интернет. Информация.

Колкото повече подробности научаваше, толкова по-добре осъзнаваше, че ролята му в разследванията е повече на нещо като напреднал секретар, отколкото на разследващ полицай. Той каза това на Мая и тя му предложи да си помисли накъде се е отправил. И да има куража да чуе отговора. Отговорът беше, че Били не знаеше. Никога не си беше задавал този въпрос.

Ходеше на работа.

Работата му доставяше удоволствие.

Връщаше се вкъщи.

Използваше способността си да създава структури, като съставя хронологии и събира и съпоставя информация от всеки възобразим източник, но използваше ли пълния си потенциал? Не, не би казал. Трудно беше да се утвърди в екипа. Торкел Хьошунд беше един от най-висококвалифицираните полицаи в Швеция, а Ваня и Урсула бяха в челната тройка — ако не и номер едно — в своите области. На Били обаче не му беше нужно да стига до това ниво. Не го каза на Мая, но ако трябваше да бъде напълно откровен, той не мислеше, че притежава

необходимите качества. Но все пак можеше да стане пълноправен член на екипа. И вече беше започнал да работи по въпроса.

Мая излезе от банята по халат и хавлия, увита на главата, и седна до него на дивана.

— Реши ли какво ще правим? — попита тя, целуна го и се сгуши на рамото му.

— Гладен съм.

— И аз. После има концерт във Витаберг Парк довечера. От осем.

Витаберг Парк. Концерт. Лятна вечер. Някакъв фолклорен трубадур, ако Били не грешеше. Много приятно, ако си над седемдесет и пет годишен. Той реши да се престори, че не я е чул, и предложи:

— Да отидем на кино.

— Лято е.

— Това не е отговор.

— Хубаво е да сме навън.

— Вътре е по-хладно.

За секунда Мая, изглежда, преценяваше кое е по-добре — хладното или хубавото — и накрая кимна.

— Добре, но в такъв случай искам аз да избира филма.

— Ти избираш скучни филми.

— А ти избираш филми, за които има добри отзиви. Не е едно и също.

Мая вдигна глава и го погледна. Били се беше предал миналата седмица, когато „Синематек“ откри летния сезон с френски филми от „Новата вълна“. Затова този път беше по-добре да е с космически кораби или роботи, или каквото той искаше да гледа.

Тя повдигна рамене.

— Добре, ти избери филма, но в такъв случай аз ще избира ресторанта.

— Договорихме се.

— Хайде, запази билети с новата си играчка. — Мая почука с пръст по айпада на коляното му.

— Не е нова и не е играчка.

— Е, щом казваш...

Тя стана, наведе се и го целуна по устата, а после отиде в спалнята да се облече. Били я гледаше усмихнат.

Мая беше подходяща за него.

Достатъчно за днес. Томас Харалдсон изключи компютъра. Преди известно време една от електрическите компании бе повела рекламна кампания, твърдейки, че ако всеки изключи електрическите си уреди, вместо да ги остави на изчакване, със спестената енергия ще бъде възможно да се отопляват трите най-големи града в Швеция. Или може би ставаше дума за осветление. И може би бяха три къщи. Три къщи в трите най-големи града. Не, това звучеше малко сложно. Той не си спомняше точно, но във всеки случай така щеше да се спести електричество, ресурси. И това беше важно, защото природните богатства не са неизчерпаеми. Щеше да му се роди дете. Трябваше да му остави нещо. И затова Харалдсон изключи компютъра.

Той стана, отмести назад стола си и тъкмо се готвеше да излезе, когато забеляза папката с досието на Едвард Хинде, която още беше на бюрото му. Харалдсон спря. От „Риксморд“ се интересуваха и щяха да дойдат пак. Нямахше да навреди, ако прочете информацията за Хинде, но довечера вероятно нямаше да му остане време. Той погледна часовника си. Йени щеше да е приготвила вечерята в осем. Ригатони с агнешка кайма. Някакъв известен готвач го беше сготвил по телевизията и оттогава тя редовно поднасяше това ястие у дома. Първия път, когато го направи, Харалдсон каза, че му харесва, и все още сърце не му даваше да признае истината. Йени беше купила всички необходими продукти, но след като се бе прибрала вкъщи, й се беше доял сладолед с лакриц и бе помолила Харалдсон да се отбие на бензиностанцията по пътя за дома. Може би щеше да вземе под наем и видеокасета. Щяха да имат време да изгледат някой филм, преди да стане твърде късно. В такъв случай обаче той определено нямаше да има време да чете за Хинде.

Решения, решения.

Харалдсон отново погледна часовника. Имаше четиресет и пет минути да се прибере у дома. Петдесет и пет, ако спре да вземе сладолед и филм. Оставаше му половин час, преди да тръгне. Със

сигурност нямаше да навреди, ако научи нещо за Хинде до следващия път, когато дойдат „Риксморд“. Докладите и психологическите характеристики бяха хубаво нещо, но все пак той знаеше доста за престъпниците и можеше да даде ценен принос. Може би в поверителен личен разговор щеше да убеди Хинде да разкрие нещо, което той няма да иска да сподели в стандартен разпит на „Риксморд“. В края на краищата, Харалдсон нямаше да разговаря с него като полицаи, а по-скоро като събрат, друго човешко същество. Той хвърли още един поглед на часовника и реши да отиде на бързо, непредвидено посещение в крилото с максимална охрана.

Едвард Хинде се изненада, когато надзирателите дойдоха да го вземат от килията му малко преди шест и половина вечерта. По правило нищо не се случваше след шест, след като донесат вечерята. Той имаше два̀сет минути да се нахрани и после прибираха подноса, а след това оставаше сам до събуждането в шест и трийсет сутринта. Дванайсет часа с книгите и мислите си. Всеки ден. В делник и празник. Часове, през които не се случваше нищо и които през годините бяха станали половината от живота му.

Откровено казано, и през другата половина на деня не се случваше почти нищо особено. След закуска му разрешаваха два̀сет минути в умивалнята и после един час в двора. Сам. Връщаше се в килията си за обяд, а после прекарваше един час в библиотеката и още един на двора. Вторият час беше по избор и ако предпочиташе, Хинде можеше да остане в библиотеката. Той обикновено избираше да остане. След това отново в умивалнята и сетне пак в килията да чака вечерята.

На две седмици веднъж имаше среща с психолог. По един час всеки път. Едвард се беше срещал с много психолози през годините и всичките го отегчаваха. В началото на престоя си в „Льовхага“ той им беше казал онова, което искаха да чуят, но сега вече не си правеше труда. И без това на никого от тях не му пукаше. Четиринайсет години без осезаем напредък попарваха ентузиазма и на най-упорития човек. Последният дори не беше прочел записките на предишния. Въпреки това посещенията продължаваха. Хинде трябваше не само да бъде наказан, но и превъзпитан.

Да стане по-добър човек.

Рутинни и безсмислени действия. В това се състояха дните му. С малки изключения. Тази вечер обаче се беше случило нещо. Двама надзиратели го взеха от килията и го заведоха в една от стаите за свиждане. Отдавна не беше влизал там. Колко години бяха минали? Три? Четири? Повече? Не си спомняше. Във всеки случай стаята

изглеждаше съвсем същата като преди. Голи стени. Мрежа от тънка тел на прозорци от противоударно стъкло. Два стола от двете страни на маса, закована за пода. Две метални скоби, монтирани на масата. Надзирателите го сложиха на единия от неудобните столове и закачиха с белезници ръцете му за металните скоби. След това излязоха, оставяйки го да седи сам в стаята. Той скоро щеше да разбере кой иска да говори с него, затова нямаше смисъл да гадае. Опитва се да си спомни с кого се бе срещнал последния път, когато беше окован за същата тази маса.

Все още не се беше сетил, когато чу, че вратата се отвори и някой влезе. Хинде устоя на импулсивното си желание да се обърне. Седеше неподвижно, вперил поглед право напред. Нямаше причина да дава на посетителя повод да си мисли, че е очакван с нетърпение. Стъпките зад гърба му утихнаха. Новодошлият сигурно беше спрял и го гледаше. Хинде предположи какво вижда той. Мършав дребен мъж, висок не повече от метър и седемдесет. Оредяла коса, дълга до яката, твърде тънка, за да бъде толкова дълга, поне ако искаш да изглеждаш добре. Носеше същите дрехи като всички затворници в отделението е максимална охрана — меки памучни панталони и семпъл памучен пуловер с дълги ръкави. Когато заобиколеше масата, посетителят щеше да види воднисти сини очи зад очила без рамки. Бледи, леко хлътнали бузи и няколкодневна брада. Човек, който изглежда по-стар от петдесет и петте си години.

Посетителят отново тръгна. Хинде беше сигурен, че е мъж. Личеше по тежките стъпки и липсата на парфюм. Оказа се прав, когато срещу него седна дребен и невзрачен мъж.

— Добър вечер. Казвам се Томас Харалдсон и съм новият директор на затвора.

Едвард бавно отмести поглед от прозореца към човека срещу себе си и го погледна в очите.

— Едвард Хинде. Приятно ми е да се запознаем. Вие сте ми третият.

— Моля?

— Директор на затвора. Вие сте третият, откакто съм тук.

— Аха...

В голата стая настъпи мълчание. Единственият звук беше бръмченето на климатика. Отвън и от коридора не се чуваше нищо.

Хинде се беше втренчил в новия директор, убеден, че не той трябва да наруши мълчанието.

— Реших да се отбия и да кажа здрасти — рече Харалдсон, усмихвайки се нервно.

Едвард се усмихна учтиво.

— Много мило от ваша страна.

Отново настъпи мълчание. Харалдсон се размърда неспокойно на стола. Хинде седеше неподвижно и го гледаше. Никой не се отбива ей така, само да ти каже здрасти. Човекът срещу него искаше нещо. Едвард още не знаеше какво, но ако си седеше кротко и не говореше, скоро щеше да разбере.

— Доволен ли сте тук? — попита Харалдсон с тон, който може би щеше да е уместен, ако Хинде се бе преместил в ново жилище наскоро. Едвард сдържа усмивката си и погледна очевидно несигурния мъж пред себе си. Първият директор беше неотстъпчиво копеле, на което му предстояха две години до пенсия, когато пристигна Хинде. От самото начало той даде на Едвард ясно да разбере, че няма намерение да търпи глупости. Под глупости директорът имаше предвид Хинде да не изпълнява заповедите да ходи, където му кажат, да говори само когато му разрешат, и да се откаже от всеки опит за свободно мислене. Едвард прекара доста време в карцера. Рядко виждаше втория директор, който се задържа дванайсет години. Не разговаряха нито веднъж, доколкото си спомняше. Може би обаче си струваше да опознае по-добре този Томас Харалдсон. Хинде се усмихна обезоръжаващо.

— Да, благодаря. А вие как я карате?

— Ами днес е третият ми ден тук, но засега...

Отново мълчание. Нервният човек срещу Едвард, изглежда, харесваше безсмислените приказки за незначителни неща, затова Хинде се отклони от стратегията си да остави другия да води разговора и пак се усмихна на Харалдсон.

— Как се казва съпругата ви?

— Какво?

Едвард кимна към ръката на Харалдсон, която беше сложена върху масата.

— Пръстенът. Забелязах, че сте женен. Но може би сте от онези модерни мъже, които имат мъж партньор?

— Не, не, съвсем не. — Харалдсон отбранително размаха ръце. — Не съм... — Той млъкна. Какво бе накарало Хинде да си го помисли? Откъде му хрумна? Харалдсон не беше чувал някой да казва, че има вид на гей. Никога. — Йени. Съпругата ми се казва Йени. Йени Харалдсон.

Едвард се усмихна. Няма по-добър начин да научиш за нечия съпруга от това да загатнеш пред мъжа ѝ, че може да е обратен.

— Имате ли деца?

— Чакаме първото.

— Чудесно. Момче или момиче?

— Не знаем.

— Значи ще бъде изненада.

— Да.

— Не съм убивал бременна жена.

Харалдсон изведнъж се почувства малко несигурен в себе си. Дотук нещата бяха вървели добре. Пръв контакт, бърбрене за това-онова, да накара Хинде да свали гарда, преди постепенно да насочи разговора към „Риксморд“. Последната забележка на Хинде обаче обърка Харалдсон и малко го уплаши. Дали Хинде искаше да каже, че не може да си представи какво е да убие бременна жена и че това би било прекалено дори за него, или че просто не е имал тази възможност? Харалдсон потрепери. Не искаше да знае. Време беше да насочи нещата в желаната от него посока.

— От „Риксморд“ искат да говорят с вас — каза той колкото можеше по-спокойно и безучастно.

Аха.

Ето какъв беше истинският повод за посещението.

Едвард за пръв път изглеждаше искрено заинтересуван. Той се изправи на стола. Погледът му беше нащрек. Пронизващ.

— Тук ли са сега?

— Не, но ще дойдат след един-два дни.

— Какво искат?

— Не казаха. Имате ли представа?

Хинде не обърна внимание на въпроса.

— Искат да говорят с мен, така ли?

— Да. За какво мислите, че става дума?

— Кой ще идва?

— Ваня Литнер и Били Русен.

— И те искат да знам това?

Харалдсон се стъписа. Той се поколеба и се замисли. Може би не... Планът му беше да каже на Хинде, че ще дойдат „Риксморд“, с надеждата, че затворникът ще разкрие защо те се интересуват от него. Ако знаеше. За да може Харалдсон да помогне на „Риксморд“. Бил ли си веднъж ченге, винаги оставаш такъв. Сега обаче имаше чувството, че нещата не са се развили по плана. И все пак не беше необходимо „Риксморд“ да разберат за това.

— Всъщност не съм сигурен — отвърна той със сериозно изражение. — Реших, че имате право да знаете, но може би не трябва да го споменавате, когато дойдат. Не е необходимо да им казвате, че сте знаели, че ще дойдат. Че аз съм ви казал. В края на краищата, знаете какви са ченгетата. — Харалдсон се усмихна широко, свойски, сякаш искаше да каже „ние срещу тях“, като че ли бяха изправени пред общ враг.

Едвард също се усмихна. През последните няколко минути се беше усмихвал повече, отколкото през последните четиринайсет години.

— Да, много добре знам какви са ченгетата. Не се тревожете, няма да кажа нито дума.

— Благодаря.

— Но ми дължите услуга.

Харалдсон не можа да разбере дали окованият с белезници мъж се шегува или не. Хинде все още се усмихваше, но нещо в очите му загатваше, че е абсолютно сериозен. Харалдсон отново потрепери, като този път не можа да го прикрие, и стана.

— Трябва да тръгвам... Беше ми приятно да се запознаем.

— И на мен.

Харалдсон се приближи до вратата и почука. Обърна се и погледна Хинде, който пак зяпаше през прозореца. След няколко секунди вратата се отвори от външната страна и Харалдсон излезе от безличната стая за свиждане с чувството, че Хинде е научил повече от него от техния разговор. Това може би не беше хубаво, но не беше и фатално. От „Риксморд“ нямаше да разберат, че е говорил с Хинде.

Харалдсон щеше да си тръгне за къщи и да купи сладолед и да вземе дивиди.

Хинде нямаше да е проблем.

20

Отначало Троле отказа да отвори вратата. Себастиан го чу, че се движи вътре в апартамента, но се наложи да звъни повече от пет минути, преди бившият му колега да откряне вратата. През тясната пролука надникна кръвясало око. Апартаментът зад лицето беше тъмен и беше трудно да се различат детайли. Миризма на задух и прах, съчетана с воня на стар боклук, се разнесе покрай Троле и плъзна по стълбището.

— Какво искаш?

— Спеше ли?

— Не. Какво искаш?

— Искам да говоря с теб.

— Зает съм.

Троле се помъчи демонстративно да затвори вратата, но Себастиан успя навреме да пъхне крака си в пролуката. Хрумна му, че никога досега не го е правил. Виждаше го беше стотици пъти във филми, но никога не го беше правил. Е, има пръв път за всичко.

— Онова, което ще ти кажа, ще ти хареса. — Себастиан замълча за момент и реши да подслади малко повече примамката. — Имам пари.

Вратата се откряна по-широко и светлината от стълбището озари лицето на Троле. Наистина беше състарен. Сигурно още нямаше шейсет, но изглеждаше десет години по-стар. Косата му бе разрошена и прошарена и беше небръснат и мършав и вонеше на тютюн и алкохол. Троле пиеше отдавна, дори когато работеше, и сега, петнайсет години по-късно, когато нямаше работа и семейство, алкохолът, изглежда, беше единствената му компания. Беше облечен с мръсна, размъкната тениска и боксерки. Краката му бяха боси, а ноктите — жълти, загрубели и твърде дълги. Троле не само беше състарен, а и деградирал.

— Парите не ме интересуват.

— Може би, но не вреди да притежаваш малко.

— Колко имаш?

Себастиан извади портфейла си и показа на Троле всичките пари, които имаше — няколко банкноти по сто крони и една двайсетачка.

— Не го правя за пари — заяви Троле веднага щом парите се озоваха в ръката му.

— Знам — кимна Себастиан. Освен ако Троле не се бе променил напълно през последните няколко години, това беше вярно. Той не правеше нищо за пари. Е, никога не отказваше дребни суми дори когато беше полицай, но паричното възнаграждение не беше движещата му сила.

Мотивираше го удоволствието да се бърка в делата на хората.

Да ги съсипва.

Да планира, да чака, да събира информация, да насочва хода на събитията и накрая да превръща живота им в ад.

Това беше истинската движеща сила на Троле. Парите бяха само премия.

— Може ли да вляза? — попита Себастиан и прибра портфейла си.

— Променил си решението си, а? — изкудкудяка Троле. Смахът му отека по стълбището, но той пак не отвори вратата и притисна лице в пролуката. — Все пак се нуждаеш от стария Троле...

Себастиан кимна и се наведе към него, за да говори малко по-дискретно.

— Да, но не искам да го обсъждаме тук.

— Никога не си бил срамежлив. Може да стоиш там, където си. — Троле се ухили предизвикателно като вълк.

Себастиан го погледна уморено. Троле винаги беше труден, но годините и алкохолът, изглежда, го бяха направили още по-лош. За една кратка, ужасяваща секунда Себастиан видя себе си застанал на вратата. Ако беше продължил да пие. Ако беше избрал сковаващите ума опиати, които бе опитал в годината след цунамито. Ако не беше Стефан. Ако не беше открил Ваня. Изведнъж всичко стана много по-важно. Себастиан беше само на няколко „ако“ от това да се превърне в Троле Хермансон. Човек, който няма какво да губи.

— Искам да се разровиш във всичко. Да откриеш каквото можеш. За цялото семейство, включително майката. Тя се казва Ана Ериксон...

— Знам как се казва — прекъсна го Троле, пое си дълбоко и леко потрепервайки дъх и прокара пръсти по наболата си брада, докато обмисляше предложението на Себастиан. — Добре, но ако ми кажеш защо.

— Какво защо? — Себастиан подозираше, че Троле знае отговора, но се надяваше да греши.

— Какво толкова специално има в това семейство? Защо следиш дъщерята? Тя е прекалено млада за теб.

— Няма да ми повярваш.

— Пробвай.

— Не!

Троле срещна решителния поглед на Себастиан и осъзна, че въпросът не подлежи на преговори. Е, добре, с малко късмет той щеше да разбере лека-полека.

— Едно време те харесвах, Себастиан. Вероятно бях единственият. Когато ми се обади, се съгласих, защото едно време те харесвах. — Троле втренчи кръвясалите си очи в Себастиан с обидено и умоляващо изражение. — Приятелите си казват всичко.

— Съгласи се не заради мен, а защото мислиш, че ще можеш да прецакаш нещата за някого. Защото ти доставя удоволствие да го правиш. Познавам те, Троле, затова дори не се опитвай. Ще го направиш или не?

Троле се изсмя на глас, този път по-естествено.

— Ти не ме харесваш. Дошъл си при мен, защото няма при кого друг да отидеш.

— Същото се отнася и за теб.

Двамата се втренчиха един в друг мълчаливо, а после Троле протегна ръка на Себастиан, който я пое след момент на колебание. Дланта му беше влажна и хладна, но ръкостискането беше крепко и силно.

— Дори да не го правя за пари, все пак не работя безплатно.

— Колко искаш?

— Хиляда. Може да получиш отстъпка, защото си голям загубеняк.

С тези думи Троле трясна вратата.

— Обади ми се след няколко дни — чу се гласът му от апартамента.

Себастиан се обърна и бавно тръгна надолу по двата реда стъпала.

21

Анете Вилен обичаше тези вечери. Тя започна да се подготвя психически още от три часа следобед. Винаги същата установена практика. Първо, дълъг горещ душ. Измиваше косата и тялото си с ексфолиращия сапун с ухание на кайсии, който купуваше от „Боди Шоп“. След това се оставяше да изсъхне, без да се бърше, в топлата баня и после намазваше с лосион леко влажната си кожа. Някъде беше чела, че това задържа влагата и има по-дълбок омекотяващ ефект. Накрая обличаше нощницата си и отиваше боса в комбинираната дневна и спалня. Можеше да се премести в единствената истинска спалня в апартамента, но стаята беше на сина ѝ и въпреки че той се беше изнесъл, тя не искаше да я прави своя. Помещението беше последната ѝ надежда, че един ден той може да се върне.

Да се нуждае от стаята.

Да се нуждае от майка си.

Преместеше ли нещата му, щеше да направи заминаването му окончателно и реално.

Анете отвори гардероба и внимателно започна да изважда блузи, поли, рокли и панталони. Някога бе извадила куфара, който беше купила за събеседването, на което така и не отиде. Куфарът обаче изпъкваше като натруфен гост на вечеря с ниско самочувствие и след кратката му поява преди много време тя го остави вътре. Анете сложи дрехите на леглото и когато върху него не остана място, използва триместния диван или масичката за кафе. След това седна в средата на стаята и жадно погълна различните цветове наоколо. Тя контролираше нещата. Може и да беше незначителна там, отвъд пределите на апартамента си, но тук и сега беше шефът. Пред нея беше нейният живот, който Анете скоро щеше да започне да вкусва ненаситно.

Когато се почувства готова, тя отиде в коридора, свали огледалото от кукичката, занесе го в дневната и го подпря на стената. Отстъпи няколко крачки назад и се вгледа в отражението си, както стоеше там, току-що изкъпана, с късата розова нощничка, която ѝ бе

подарил синът ѝ за четиридесетия ѝ рожден ден. Всеки път я поразяваше колко е остаряла. Не само косата ѝ беше оредяла и изгубила блясъка си, но и всичко в нея. Отдавна се беше отказала да стои гола пред огледалото. Беше твърде потискащо да се гледа, когато опустошителното въздействие на времето стана очевидно. Не се срамуваше от тялото си. Винаги бе имала женствени извивки и нямаше проблем с килограмите. Не, Анете все още беше дребничка, имаше хубави крака и гърдите ѝ все още бяха стегнати и закръглени, но кожата ѝ ставаше все по-бледа и нееластична с всяка изминала година. Сякаш бавно се свиваше като праскова, оставена на слънце твърде дълго, колкото и много ексфолиращи кремове и продукти против стареене и бръчки да използваше. Това я плашеше, особено като знаеше, че времето едва сега започва пътуването си с нея. Оставаше му да направи още много и един ден Анете щеше да стои пред огледалото, без да може да се познае. Точно когато е на път да заживее пълноценно.

Както трябва. Истински.

Тя се залови да пробва дрехите, за да избяга от мислите си. Каква искаше да бъде днес?

Можеше да е безгрижно момиче с джинси и широка блуза или артистична натура с къса черна рокля от дръзка дантела. Анете обичаше да е това момиче, особено когато се чувстваше достатъчно смела, за да си сложи по-тъмно червило. Смяташе, че жената в черно би била фантастична, ако има куража да боядиса косата си черна, но не можеше да се реши да го направи. А тоалетът някак го изискваше. Затова се отказа от него, както обикновено, и взе по-улегнала, делова бяла блуза и тъмна пола. Чувстваше се удобно и в тази роля. Непреходна по начин, който копнееше да постигне. Тази жена обаче също изискваше много. По-гъста коса. По-хубава фигура. По-изправена осанка. По-добро... всичко. Може би след известно време. Скоро. Тя продължи да облича и съблича различни дрехи. Обичаше да се среща с различните самоличности, които я чакаха в тъмните ниши на гардероба. Жени, излезли пред огледалото. Нови жени, по-хубави, по-вълнуващи. Никога самата Анете. Винаги някоя друга. И това беше проблемът. Колкото и да обичаше да се среща с тези жени, застанали пред нея, тя никога не се осмеляваше да им позволи да излязат от огледалото. Увереността и играта постепенно се изместваха от страх и

колебание. Изборът ставаше все по-ограничен и плах. Рутинната практика ѝ отнемаше половин ден и както обикновено, Анете започваше от прекаленото издокараване в ярки цветове и свършваше с подценяване — на себе си и на дрехите си.

Накрая завърши с трите възможности за избор, които винаги ѝ оставаха.

Черната блуза. Бялата блуза. Или полото.

И винаги с джинси.

Стефан знаеше точно къде да търси Себастиан. Главното управление на полицията и апартаментът на Ваня бяха двете места, които постоянно се споменаваха в дискусиите им, затова реши да започне оттам. Минаваше осем и беше малко вероятно Себастиан да е пред Главното управление на полицията. Стефан се обади на „Услуги“ и научи адреса на Ваня — „Сандхамнсгатан“ 44, а след това остави навигационната система на колата да го заведе дотам. Нямаше време. Груповият сеанс щеше да започне в девет и Стефан вече беше нарушил принципите си. Всичко трябваше да се основава на свободна воля. Човек сам трябваше да избере дали да участва. Това беше важно. Себастиан обаче беше различен. Сякаш знанията му пречеха. Сякаш нарочно взимаше погрешни решения. Стефан беше попадал на такива пациенти. И обикновено се принуждаваше да им откаже. Да ги разкара. Себастиан обаче му беше приятел в известен смисъл. Колкото и сложни да бяха взаимоотношенията им. И ако Стефан го разкара, кой друг щеше да се опита да улови Себастиан по време на свободното му падане?

Той спря колата на известно разстояние от номер 44 и тръгна пеша, оглеждайки приятния жилищен квартал. Сградите бяха наредени в редици, не твърде близо една до друга, но съобразно с природата наоколо. Пред входа на номер 44 имаше стойки с няколко велосипеда за възрастни и деца. Стефан спря и се огледа наоколо, опитвайки се да прецени къде би застанал, ако иска да шпионира апартамент два етажа по-горе, без никой да забележи. Колкото е възможно по-далеч от пътя и по-добре скрит. Зад блока Стефан видя възвишение, обрасло с широколистни дървета. Листатите храсти осигуряваха добро прикритие и фактът, че е направил правилния избор, стана ясен, когато иззад най-голямото дърво изведнъж надникна Себастиан Бергман с ужасено изражение.

— Какво правиш тук, по дяволите? — изкрещя той.

Стефан едва не прихна да се смее при вида на вбесения човек, който го гледаше между дърветата. Себастиан приличаше на тийнейджър, хванат да пуши тайно цигара.

— Искан да те видя в новата ти домашна обстановка.

— Много смешно. Изчезвай, преди някой да те забележи. Стефан поклати глава и излезе на още по-открито място, като застана на известно разстояние от Себастиан, на затревената площ.

— Няма, освен ако не дойдеш с мен. Груповата ти терапия започва след половин час.

Себастиан гневно се втренчи в него.

— Не трябва ли да спазваш някои правила и предписания? Какво стана с хората, които правят нещата доброволно?

— Това не важи за мъже на средна възраст, които дебнат зад дървета и шпионират млади жени, за които твърдят, че са им дъщери. Идваш ли?

Себастиан поклати глава. Вътрешно той беше леденостуден. Светът му започваше да изглежда все по-крехък. Чувстваше се разголен и смутен и много му се искаше да мине в нападение. В същото време обаче в мъжа пред него имаше нещо, което изведнъж му даде възможност да се види през очите на някой друг, и колкото и да манипулираше истината, отговорът винаги беше един и същ.

Той беше ходил при Троле.

Беше дошъл тук.

Беше объркан.

— Моля те, Стефан, върви си. Остави ме на мира.

Стефан пристъпи в забулението от листа малък свят, където се криеше Себастиан, и хвана ръката му.

— Не съм дошъл да те стресирам, нито да те карам да се чувстваш неудобно. Дошъл съм за твое добро. Ако наистина искаш да си тръгнеш, ще го направя. Но дълбоко в душата си знаеш, че съм прав. Трябва да престанеш с това.

Себастиан погледна психотерапевта и кротко дръпна ръката си.

— Няма да се включа в група. Останала ми е малко гордост.

— Нима? — Стефан го погледна сериозно. — Огледай се наоколо, Себастиан, виж къде си.

Себастиан дори не се опита да измисли отговор.

Дори той не можеше да намери изход от това положение.

23

— Миналата седмица казах, че ще се опитам да разчистя гаража, за да вкарам там колата. Да изхвърля куп неща. Мислите ли, че го направих? — Мъжът срещу Себастиан, когото другите наричаха Стик, говореше от повече от десет минути, но изглежда, още не беше приключил. Приказваше ли, приказваше, сякаш огромното му тяло съдържаше неограничен брой думи. — Нямам сили. Не мога да правя нищо. Дори миенето на чиниите след ядене или изхвърлянето на боклука е тежко начинание. Знаете как е, когато изпаднеш в това състояние. Не стигаш доникъде. Доникъде...

Себастиан кимна. Не защото беше съгласен — той беше отписал мъжа като безинтересен и престана да слуша след трийсетина секунди — а защото си помисли, че ако кима в знак на съгласие, дебелакът ще осъзнае, че е обяснил доводите си и че не е необходимо да дава повече примери, за да докаже пълната си липса на инициативност пред групата. Тази сбирщина от увредени хора, която според Стефан можеше да го спаси. Четири жени и двама мъже, без да се броят Стефан и Себастиан. Стик си пое дълбоко дъх и се нареди да продължи многословния си досаден монолог, когато Стефан се намеси. Себастиан изпита чувство на огромна благодарност, макар че още му беше ядосан.

— Но ти имаш поставена диагноза лека депресия, Стик. Ходи ли на лекар за лекарствата си?

Стик поклати глава и за момент имаше такъв вид, сякаш щеше да си тръгне. След това обаче отново си пое дълбоко дъх — нещо, което опротивя на Себастиан само след петнайсетина минути.

Дъхът се превърна в звук.

Звукът се превърна в думи.

Порой от думи.

— Проблемът е, че не искам да гълтам толкова много хапчета. Опитах веднъж и получих тази реакция...

Себастиан се прозя и се изключи от бръщолевенето на Стиг. Как го търпяха другите хора, които мълчаливо седяха около него? Споделяха ли раздражението на Себастиан, или само чакаха удобна възможност и те да си поемат дълбоко дъх и после надълго и нашироко да започнат да говорят за безинтересния си живот? Сигурно не ги беше грижа за баналните проблеми на другите? Себастиан хвърли на Стефан гневен, умоляващ поглед, но психотерапевтът съсредоточено слушаше Стиг. Спаси го слабата, почти незабележима жена срещу него, облечена с бяла блуза и джинси. Тя се наведе напред и с глас, малко по-силен от шепот, прекъсна монотонното дърдорене на шишкото.

— Но ако ти помагат да започнеш да правиш разни неща, тогава може би трябва да опиташ с лекарствата. Не е срамно да получиш помощ по този начин.

Останалите от групата кимнаха и издадоха звуци на съгласие. Себастиан не можа да реши дали защото са доволни, че някой друг е излязъл в светлината на прожекторите, или защото наистина бяха съгласни с думите ѝ. Погледна жената. Тя вероятно беше на четиресет и няколко години, слаба, с хубава тъмна коса и дискретен грим. Семпло облечена. Нервно си играеше с огърлицата си, която беше твърде голяма. Тя погледна подред всеки от другите и след това продължи да говори. Себастиан имаше чувството, че жената иска да бъде забелязана, но няма смелостта да се изяви. Може би е била потискана твърде дълго? Свикнала е да ѝ казват да мълчи? Той ѝ се усмихна окуражително и се помъчи да улови погледа ѝ, но тя изведнъж започна да гледа навсякъде другаде, но не и към него.

— Аз се разпознавам в твоята ситуация — каза жената. — Имаш чувството, че всичко се натрупва и че не можеш да свършиш нищо.

Себастиан продължи да ѝ се усмихва, след като изведнъж осъзна, че може да получи от тази вечер повече, отколкото мислеше.

— Точно така, Анете — съгласи се Стефан. — Ако си в безизходно положение, трябва да намериш куража да опиташ нещо ново. Ти определено си направила това.

Анете кимна и продължи да говори. Себастиан я наблюдаваше как засия от похвалата и се осмели да превзема все по-голямо пространство и да споделя преживяванията си. *Тя и Стефан се познават добре*, помисли си той, докато я слушаше. Анете беше стара

пушка, пациентка, която ходи на терапия толкова отдавна, че е започнала да говори като психотерапевта. Насърчителното кимане на Стефан потвърди теорията му. Незабележимата дребничка Анете отдавна посещаваше Стефан. Себастиан се усмихна. Стефан държеше на пациентите си. И той беше доловил слабостта на Стефан преди два часа, когато психотерапевтът дойде да го търси под дървото на „Сандхамнсгатан“ 44.

Стефан беше твърде грижовен, за да бъде истински професионалист.

Твърде много, за да бъде истински ефективен.

Незабележимата Анете определено беше един от пациентите, за които Стефан се грижеше. Себастиан виждаше това от взаимодействието между тях. Той отново се усмихна на тъмнокосата жена. Идеално. Много добре знаеше как ще покаже на Стефан, че не е възможно да включи Себастиан Бергман в групова терапия и да му се размине безнаказано.

* * *

Групата седя в кръг седемдесет и пет минути, когато най-последно дойде време за задължителното кафе, преди да се разотидат. Стефан обобщи вечерта с добре подбрани клишета за взаимопомощта и благотворното въздействие на общуването, опитвайки се да предаде на Себастиан с многозначителен поглед, че не е дал принос на никакво ниво. Себастиан отвърна с прозявка. Когато станаха, той бързо се приближи до масата за кафе и жената. Стефан започна дискусия със Стик и един по-млад мъж, който настояваше да нарича алкохола „пиячка“, а съпругата си — „госпожата“ или „онази, на която трябва да се подчинявам“. *Идеална компания за Стефан*, помисли си Себастиан, докато гледаше Анете. Тя мина покрай масата, без да си вземе нещо, и изглежда си тръгваше. Себастиан забърза след нея.

Анете се отпрати към изхода, без да е сигурна дали да остане за кафето. Обикновено оставаше. Смяташе, че това е идеален завършек на вечерта. Тя беше присъствала на тези срещи най-дълго от всички останали. Тук беше значима. Стефан веднъж я нарече истинска

професионалистка в груповата терапия и въпреки че думите бяха изречени шеговито, тя ги носи в себе си няколко седмици.

Истинска професионалистка. Анете.

Никой не ѝ беше казвал такова нещо. Тя знаеше, че това е нейното място. Когато седеше в кръга, нямаше смелостта да се изяви, да бъде видяна, да играе ролята си и по време на кафето след това обичаше да търси коментари от другите участници и да даде положителна оценка за приноса им към вечерта. Тази вечер обаче беше различно. Заради новия мъж, който седеше срещу нея. Начинът, по който я гледаше. Сякаш проникваше в мислите ѝ. Не можеше да го опише другояче. Когато Анете започна да говори, той слушаше и я гледаше. Не снизходително, а по-скоро еротично, сякаш я разсъбличаше с поглед, макар и интелектуално, не сексуално. Анете не можеше да изрази с думи чувството. Не беше изживявала такова нещо.

Той вникваше в нея.

Това беше вълнуващо и същевременно страшно и когато сеансът приключи, тя реши да си отиде право у дома. Знаеше обаче, че не върви достатъчно бързо към изхода. С периферното си зрение Анете видя, че мъжът идва към нея. Уверен. Целеустремен. Тя осъзна, че той иска да се срещне с нея. Трябваше да бъде готова. Щеше да съжaliaва, ако поне не се опита да каже няколко думи. Мъжът мълча цяла вечер, но сега заговори:

— Няма ли да останете за кафето?

Гласът му ѝ хареса.

— Не знам. Аз... — Анете разсъждаваше трескаво. Не искаше да прозвучи така, сякаш му отказва, но не желаше и да изглежда слаба и нерешителна. Искаше да остане за кафето, но как да го каже? Нали вече излизаше през вратата, когато той я спря.

— Хайде, сигурно имате време за една чаша и кейк, поставен в красива пластмасова формичка.

Мъжът я спаси. Разбра, че тя си тръгва. Убеди я да остане. Щеше да бъде грубо да откаже. Анете му се усмихна благодарно.

— Да, предполагам.

Те се върнаха заедно при масата за кафе.

— Себастиан Бергман — представи се той и протегна ръка.

Тя я стисна непохватно. Дланта му беше топла, а усмивката — още по-топла, ако това беше възможно.

— Анете Вилен. Приятно ми е да се запознаем. — Цялата ѝ стеснителност се изпари, когато той задържа ръката ѝ малко по-дълго от необходимото. Погледна я и Анете почувства нещо повече от това, че някой я гледа. Много повече. Той я виждаше като жената, която тя искаше да бъде. — Не казахте много тази вечер — отбеляза, докато той ѝ наливаше кафе.

— Казах ли изобщо нещо? — усмихна се Себастиан.

— Не мисля.

— По-добър съм в слушането.

— Необичайно е да идвате тук, за да слушате. Повечето хора искат да говорят за себе си. — Анете се отдалечи от масата за кафе. Не искаше другите да я безпокоят.

Себастиан я последва.

— Откога сте в групата?

Тя се запита дали да му каже истината — а именно че вече не си спомня. Не, това щеше да прозвучи жалко. Немощно. Той щеше да добие погрешна представа за нея. Щеше да я прецени прибързано. Реши да излъже.

— От шест месеца. Разведох се, изгубих работата си, после синът ми се влюби и замина за Канада. И аз се озовах... във вакуум.

Твърде много информация твърде скоро. Себастиан не я беше попитал защо е тук, а от колко време идва. Анете повдигна рамене, сякаш да омаловажи проблемите си.

— Реших да говоря за нещата, но постепенно намалявам посещенията — побърза да добави тя. — Човек трябва да продължи по-нататък, нали? — Усмихна му се.

Себастиан погледна към Стефан, който все още беше погълнат от разговора с двамата мъже. Анете изведнъж изпита чувството, че вече му е омръзнала и че той търси повод да се извини и да си тръгне, че срещата им скоро ще свърши, и започна да диша по-тежко. Почувства паника, произлизаща от най-съкровения ѝ страх, че каквото и да направи и колкото и усилия да полага, е обречена вечно да бъде сама.

После обаче Себастиан отново се обърна към нея с очарователната си усмивка.

— Е, защо сте тук? — попита тя с тон, който според нея беше естествен и непринуден.

— Стефан мисли, че може да ми е от полза.

— Какво го кара да мисли така? Какво ви се е случило?

Себастиан се огледа наоколо, преди да отговори.

— Не мисля, че сме стигнали до това във взаимоотношенията си.

— Така ли?

— Не. Но може да стигнем дотам.

Прямият му отговор я изненада.

— Имате предвид тук, в групата?

— Не. Имам предвид някъде другаде, само вие и аз.

Тя се възхити на самочувствието му. Не можа да сдържи усмивката си и смело го погледна в очите.

— Сваляте ли ме?

— Може би. Притеснява ли ви това?

— Повечето хора не идват тук, за да срещнат някого.

— Добре, това означава, че има по-малко конкуренция — отвърна Себастиан и направи малка, но решителна крачка към нея. Анете долови уханието на одеколона му. — Но мога да си тръгна, ако мислите, че престъпвам границите на благоприличието.

Анете пое риска. Тя докосна рамото му и осъзна колко отдавна не е докосвала друг човек.

— Не е необходимо. Искам да знаете, че и аз съм добър слушател.

— Не се съмнявам. Но аз не се интересувам от говорене.

Този път Анете не отмести поглед встрани. Дързостта му ѝ вдъхна смелост.

Себастиан кимна на Стефан, докато двамата с Анете излизаха.

Беше твърде лесно.

Обаче щеше да се възползва.

* * *

Започнаха да се целуват само няколко минути след като се качиха в таксито. Целувките на Анете бяха плахи. Тя отказа да го посрещне с език. Знаеше, че не умее да се целува добре. И не можеше да повярва, че мъжът, който гали тила ѝ, наистина я желае. Вероятно изведнъж щеше да се отдръпне и да я погледне не с топлота и страст, а студено и презрително. Пак щеше да се усмихне, но този път гадно. Щеше да я

попита какво може да му даде и сам да изрече очевидния отговор — нищо. Ако успееше да си наложи да не си тръгне, можеше да се убеди, че това няма значение и за нея. Нямаше да боли толкова, когато той я остави. Беше проработвало преди.

Себастиан усети, че Анете се скова, когато ръката му се плъзна по тялото ѝ. Но не го отблъсна. Сексуална невротична, уморено си помисли той и се запита дали да не се извини и да слезе от таксито. В Анете обаче имаше нещо съблазнително. Уязвимостта ѝ го възбуждаше, караше го да забрави собствената си слабост и подхранваше егото му. За него нямаше значение дали тя е неспособна да се отпусне и да се забавлява. Той не беше тук заради нея. Тя беше само за разсейване.

Приемлив завършек на един скапан ден.

Част от стратегия за отмъщение.

Себастиан я целуна отново.

* * *

Апартаментът на Анете беше в Лилехолмен, на пет минути от наскоро построения търговски център, с изглед към магистралата „Есингеледен“. Щом влязоха вътре, тя като че ли се поотпусна. Дневната беше в пълен безпорядък. Навсякъде бяха разхвърляни дрехи. Анете се извини, бързо разчисти леглото и изтича от стаята с ръце, пълни с дрехи.

— Не е необходимо да разтребваш заради мен — каза Себастиан, седна на леглото и събу обувките си.

— Не очаквах компания — отвърна тя.

Той огледа стаята. Съвсем обикновена дневна, но с детайли, които говореха нещо за обитателката. Първо, голямото единично легло до стената под прозореца. Себастиан беше забелязал друга стая, когато влезе в апартамента. Защо Анете не спеше там? Тя беше споменала, че живее сама, и на пощенската кутия имаше само едно име.

На второ място — колекцията от плюшени играчки върху лавиците. Животни във всевъзможни размери и цветове. Мечета, тигри, делфини, котки. Играчки и твърде много възглавници, меки одеяла и постелки. Стаята излъчваше сигнали на копнеж към

сигурност, желание за топъл, приветлив предпазен пашкул, който да попречи на студената, сурова действителност да влезе. Себастиан се погледна в огледалото, което беше подпряно на стената. Анете бе поканила студената, сурова реалност в живота си, но още не го знаеше.

Той се запита какво ѝ се е случило, за да придобие толкова ниско самочувствие и този прекален копнеж по сигурността. Някаква травма, лоша връзка, грешен избор в живота или нещо по-неприятно — нападение или насилие от страна на родител? Себастиан не знаеше, нито имаше сили да разбере. Той искаше секс и няколко часа сън.

— Може ли да преместя огледалото? — попита я и го вдигна. Мисълта да се види, докато прави секс с Анете в тази стая, направо го уплаши. Предпочиташе да се мушнат под завивките и да угасят лампата, преди да правят каквото и да било.

— Сложи го в коридора — отговори тя от банята. — Винаги го премествам в дневната, когато пробвам дрехи.

Себастиан изнесе огледалото и бързо намери кукичката, на която обикновено беше окачено.

— Обичаш ли дрехите?

Той се обърна, когато чу гласа. Беше различен. Анете бе облякла секси черна дантелена рокля и си бе сложила тъмно червило. Изглеждаше съвсем различна. Жена, която един мъж би забелязал.

— Аз ги обожавам — добави тя.

Себастиан кимна.

— Изглеждаш добре с тази рокля. Много добре. — Говореше искрено.

— Наистина ли го мислиш? Това е любимата ми рокля.

Анете пристъпи към него и го целуна. С език. Себастиан отвърна на целувката, но сега тя го прелъстяваше. Той се остави това да се случи. Анете взе каквото искаше от него. Себастиан се опита да съблече роклята, за да почувства тялото ѝ, но тя не му позволи. Държеше да бъде с нея. Той разбра, че за нея е важно да се люби, облечена с тази рокля.

Урсула беше стигнала до последните няколко страници на третото прочитане на първоначалния доклад от аутопсията на Катарина Гранлунд, когато на вратата се почука и Роберт Абрахамсон надникна вътре. Прическата му беше добре оформена. Той беше водачът на екипа за наблюдение и Урсула нямаше време за него.

— Време е да оправите собствената си бъркотия.

Тя вдигна глава и го погледна озадачено.

— От вестниците започнаха да звънят на мен — продължи Абрахамсон. — Казват, че вие тук не вдигате телефона.

Урсула го погледна ядосано. Тенът му беше прекалено идеален, а сакото — твърде тясно. Тя мразеше да я прекъсват, особено самодоволни пуяци като Абрахамсон. Дори да имаха основания. Отговори колкото може по-троснато:

— Говори с Торкел. Той отговаря за пресата. Знаеш го.

— Къде е той?

— Нямам представа.

Урсула отново наведе глава над доклада, но вместо да си тръгне, Абрахамсон закрачи целенасочено към нея.

— Сигурен съм, че имаш много работа, Урсула, но когато започнат да звънят на *мен* за *ваши*те разследвания, това означава едно от две неща. Или вие не общувате с репортерите достатъчно, или те са се докопали до информация, която искат да разнищят. В този случай подозирам, че става въпрос и за двете.

Урсула въздъхна уморено. Тя не обръщаше внимание какво пишат във вестниците. Искаше да задържи до минимум всяка информация, която може да повлияе на способността ѝ да тълкува разумно веществените доказателства. И все пак разбираше, че не трябва да е така. В „Риксморд“ се стараеха да попречат на медиите да свържат убийствата на трите жени и това да доведе до неизбежни заглавия от сорта на „Сериен убиец вилнее в Стокхолм“. Свеждането до минимум на вероятността от журналистически спекулации беше

един от стратегическите крайъгълни камъни на Торкел. Когато журналистите започнат отчаяно да търсят сензационни истории, може да се случи всичко. Особено вътре в самата полиция. Изведнъж всичко се превръща в политика, а политиката може да бъде катастрофална за разследването. Тогава са необходими „решителни“ действия, за да се „постигнат резултати“, които могат да накарат полицията да мисли по-малко за качеството на доказателствата и повече как да удовлетвори шефовете.

— Кой ти звъня? — попита тя. — Ако ми кажеш номерата им, ще се погрижа Торкел да им се обади.

— Само един репортер. Засега. Аксел Вебер от „Експресен“.

Урсула чу името и се облегна назад на стола с изключително доволна усмивка на лицето.

— Вебер! Тогава може би има трета причина защо е избрал да позвъни на теб, не мислиш ли?

Лицето на Абрахамсон стана яркочервено. Той размаха заканащо показалец на Урсула като училищен директор от филм от петдесетте години.

— Това беше недоразумение и ти го знаеш много добре. Директорът прие обяснението ми.

— В такъв случай той е бил единственият. — Урсула се наведе напред и изведнъж стана сериозна. — Ти си издавал информация на Вебер. В разследване за убийство.

Абрахамсон я погледна предизвикателно.

— Мисли каквото си искаш. Това е ХХІ век и трябва да се научим да работим с медиите. Особено в сложни случаи.

— Особено ако публикуват снимката ти на седма страница с история, в която си представен като герой за усилията си. — Урсула млъкна, когато осъзна, че е на път да се покаже като дребнава и заядлива, но не може да се сдържи. — Познах те по самото, но тогава си бил по-слаб. Трябва да мислиш какво ядеш. Знаеш, че камерата добавя по няколко килограма.

Абрахамсон разкопча самото си, но Урсула видя, че очите му потъмняха от гняв. Той, изглежда, се готвеше за контраатака, но успя да потисне възмущението си, и се отправи към вратата.

— Реших, че трябва да знаеш.

Урсула обаче още не беше приключила.

— Много любезно от твоя страна, Роберт. И ако Вебер напише нещо необичайно интуитивно за този случай, ще знаем откъде е дошло.

— Не знам нищо за случая ви.

— Ти влезе тук. Видя таблото.

Абрахамсон се обърна и излезе. Урсула чу ядосаните му стъпки, докато той гневно крачеше по коридора и мина през остъклената врата в дъното. Тя стана, приближи се до вратата, надникна навън, за да се увери, че Роберт се е махнал, и после обиколи безлюдното отворено офис пространство. Може би не беше нищо особено, но Урсула искаше да даде на Торкел възможност да действа бързо. В кабинета му нямаше никого. Сакото му също го нямаше и компютърът му беше изключен. Колко беше часът, между другото? Тя погледна мобилния си телефон. 23:25. Трябваше да му се обади, но не можеше да се реши да го направи. Беше идиотско, жалко и нелепо.

И все пак не можеше да се реши да го направи.

Да го вижда в управлението всеки ден беше едно. Нямаше проблем да работи рамо до рамо с него, но да му позвъни късно през нощта... Когато му се обаждаше нощем, това рядко имаше нещо общо с работата, освен ако не ставаше въпрос за ново убийство или технически пробив в текущо разследване. Сега обаче случаят не беше такъв. Урсула можеше да говори с Торкел за Вебер утре. Позвънеш ли му през нощта, това щеше да означава, че го желае. Иска той да дойде в хотелската ѝ стая или тя да отиде в неговата. Урсула му се обаждаше, когато се нуждаеше от него. Ето защо сега се колебаеше. Нуждаеше ли се от Торкел? Напоследък бе започнала да си задава този въпрос. Беше по-лесно да се оттегли от тайната им връзка, отколкото мислеше. И отначало наистина се почувства освободена. Улеснена. Съсредоточи се върху Микаел и отрязва другата част на живота си. Торкел беше професионалист и това не се отрази на работата им. Те продължиха да работят добре заедно. Отначало Урсула усещаше, че Торкел я гледа, но понеже тя не реагираше, това започна да става все по-рядко и затвърди увереността ѝ, че е взела правилното решение.

Ала още мислеше за него.

Все повече и повече.

* * *

Урсула се върна в Стаята, взе доклада от аутопсията и нещата си и се качи на асансьора до паркинга. Беше загубила желание да продължи да работи тази вечер. Трябваше да разнищи историята с Вебер и да я предаде на Торкел, за да стане негов проблем, не неин. Те имаха ясна стратегия по отношение на медиите. С репортерите говореше само един човек. Винаги Торкел. Други отдели имаха назначени прессекретари, но Торкел отказа предложението. Той искаше да има пълен контрол.

Флуоресцентните лампи в подземния паркинг светнаха автоматично, когато Урсула отвори тежката метална врата и се отправи към колата си, която в този късен час беше единствената там.

Посред нощ, в разгара на лятото.

Тя отключи колата, седна зад волана, пъхна ключа в стартера и го превъртя. Двигателят запали веднага.

Урсула не искаше да се обажда на Торкел. Не и тази вечер. Това ѝ напомняше за миналото. За хотели в други градове. Той щеше да го изтълкува погрешно. Щеше да си помисли, че тя звъни за нещо друго. Урсула изключи двигателя. Имаше ли значение какво ще си помисли Торкел? Той можеше да си мисли каквото иска. Ставаше дума за работа и Урсула трябваше да му каже за Вебер. Нищо друго. Тя реши да му изпрати съобщение. Извади мобилния си телефон и бързо написа: *Вебер от „Експресен“ се опитва да се свърже с нас. Звънял няколко пъти според Роберт Абрахамсон.* Изпрати съобщението и остави телефона на седалката до себе си. Замисли се за онова, което ѝ беше казал Микаел онзи ден.

Винаги става според твоите условия, Урсула. Винаги.

Това беше и вярно, и невярно. Тя наистина се бе опитала да се промени. Дори беше скъсала с любовника си.

Откровено казано, не беше заради Микаел, а защото беше ядосана и се чувстваше предадена. После обаче стана заради него. Той го заслужаваше. Наистина ли беше така? Тя се облегна назад на седалката и се втренчи безучастно в безличния паркинг. След малко лампите угаснаха. Те работеха със сензори за движение, за да пестят енергия. Урсула седеше в мрака. Светеха само зелените знаци за

аварийния изход и екранчето на мобилния телефон, леко озаряващо вътрешността на колата с бледосиньо сияние. След малко угасна и то и Урсула остана на тъмно. В главата ѝ още се въртяха думите на Микаел.

Според твоите условия.

Винаги според твоите условия.

Тя наистина се беше опитала да намери някаква хармония със съпруга си. Допирна точка, където и двамата да диктуват условията. Отиваха някъде през уикендите, вечеряха, къпеха се заедно във вана, пълна с мехурчета. Истината обаче беше, че тези занимания, макар и повърхностно приятни, романтични и отпускащи, бяха твърде повърхостни за нея. Това стана особено очевидно по време на последното им пътуване в Париж. Вървяха хванати за ръце и разговаряха. Ходеха на дълги разходки по романтични булеварди, обикаляха очарователни туристически атракции и търсеха живописни бистра със стар пътеводител за ресторанти в ръка. Всичко, което би трябвало да правиш в Париж. Всичко, което би трябвало да прави една двойка. Но сякаш не беше Урсула.

Тя беше ъгловато същество в един мек свят. Фигура, която не се вместише в онова, което се нарича обвързаност. Нуждаеше се от разстояние. От контрол. Понякога се нуждаеше от интимност. Но само понякога. Наистина се нуждаеше. И именно това имаше предвид Микаел. Той я познаваше много добре.

Лампите светнаха и прекъснаха мислите ѝ. В паркинга влезе Роберт Абрахамсон, който носеше дипломатическо куфарче. Дразнеше я дори начинът, по който той вървеше. Движеше се със съзнателна гъвкавост, сякаш беше манекен, който представя най-новата лятна колекция, а не обикновен човек, който отива към колата си малко преди полунощ в мрачен подземен паркинг. Абрахамсон се качи в черен сааб и потегли. Урсула изчака, докато той се скри от погледа ѝ, след това включи двигателя и се отправи към дома си.

Известно време Торкел се чуди какво да направи със съобщението, което му беше изпратила Урсула. Аксел Вебер беше добър журналист и ако се интересуваше, беше само въпрос на време, преди да забележи връзката между убийствата. Торкел седна пред компютъра и провери дали има нещо на уебстраницата на „Експресен“, но голямата новина все още беше горещата вълна. Трябваше да превърти надолу до четвъртата статия, за да намери репортаж за последното убийство.

Засега нищо. Вебер обаче се беше опитал да се свърже с него. Торкел взе мобилния си телефон. Би било нормално да се обади на Вебер през деня, но беше по-добре да разбере какво знае репортерът, преди да бъде отпечатано. Номерът на журналиста беше в списъка с контактите му и той отговори веднага.

— Вебер.

— Здравейте. Обажда се Торкел Хьоглунд от „Риксморд“. Търсили сте ме.

— Да. Добре, че се обаждате. Току-що се върнах от малка почивка и... Виждам, че са били убити три жени.

Вебер не си губеше времето. Направо пристъпи към работа. *Малка почивка.* Това обясняваше защо репортерът не е направил връзката по-рано.

— За един месец — добави Вебер, когато Торкел не отговори.

— Да...

— Имам предвид в района на Стокхолм. Поразпитах тук-там и изглежда извършителят е един и същ. И след като ги разследва „Риксморд“, се чудех дали имате коментар?

Торкел разсъждаваше трескаво. Имаше две възможности за избор: да потвърди подозренията на Вебер или да откаже коментар. Той избягваше да лъже представителите на медиите, освен ако случаят не изисква такъв ход на действие. Този случай не изискваше. Факт беше, че Торкел вече обмисляше идеята да даде пресконференция и да

съобщи ограничено количество информация с надеждата, че ще попадне на нови улики. Искаше обаче да бъде подготвен по-добре и да е решил кои точно подробности да оповести. Не му се щеше да казва твърде много, затова отговори:

— На този етап не мога да коментирам.

— Не желаете ли да потвърдите, че издирвате сериен убиец?

— Не.

— А искате ли да коментирате?

— Не искам да коментирам на този етап — повтори Торкел.

И двамата знаеха, че отказът на Торкел да отрече или да коментира с равносилен на потвърждение, но никой нямаше да може да каже, че е издал информация на пресата. И не беше необходимо. Имаше много други полицаи, които биха го направили с радост. Не в екипа му, но в други отдели на управлението. Толкова много, че това се бе превърнало в проблем за разпитите и работата със свидетелите. Твърде голям брой хора научаваха твърде много твърде скоро.

— Утре сутринта ще свикам пресконференция.

— Защо?

— Ами елате и ще разберете.

— Ще дойда. И ще използвам информацията, която имам.

— Знам.

— Благодаря, че се обадихте.

Торкел затвори. Пресконференция. Утре. И по-добре. След като Вебер слухтеше по петите му, трябваше публично да запазят някакъв контрол върху потока от информация. Пресконференцията винаги беше балансиращ акт. Изчакват ли твърде дълго, за да споделят онова, което знаят, може да има обратна реакция, водеща до труден дебат за обществената сигурност и защо полицията е мълчала за факта, че сериен убиец се разхожда свободно. И да, нуждаеха се от информация. Торкел предпочиташе да има още няколко улики, върху които да работят, преди случаят да стане обществено достояние, може би дори да посочи няколко заподозрени, така че общественото внимание да придвижи напред разследването, вместо само да го разшири, но не беше така. Не разполагаха с нищо. Не бяха стигнали доникъде. Ако им провърви, вниманието може да доведе до нещо положително. Защото Торкел знаеше със сигурност едно: в деня, в който започнат да се появяват заглавията, един човек ще прочете всяка статия, ще забележи

всеки коментар и ще проследи всеки дебат — убиецът. Имитаторът. Това може да го стимулира. Да го направи прекалено самоуверен. И тогава може да допусне грешка.

Пожелателно мислене.

Торкел затвори интернет търсачката и се протегна. Денят беше тежък.

Твърде много въпроси, твърде малко отговори.

Мислите му започнаха да блуждаят. Към дъщерите му, лятната вила и какво да направи сега, след като момичетата му приближават възраст, когато скоро вече няма да искат да ходят там. Най-вече Елин протестираше, че трябва да прекарва последните няколко дни на лятната ваканция във вилата, но несъмнено и Вилма скоро щеше да запее същата песен. Сега вече тя беше тийнейджърка. Торкел се боеше от този момент. Моментът, когато те ще пораснат. Когато ще искат да бъдат с приятелите си и да имат собствен живот, далеч от стария си татко в е твърде малката лятна вила в Естергетланд. Това беше естествено. В края на краищата, такава е целта, когато отглеждаш и възпитаваш деца — да ги направиш самостоятелни личности. Той знаеше, че е успял, но този факт не правеше нещата по-лесни.

И не беше само това. Никой не искаше да ходи с него на вилата. Нито пък някъде другаде. Ивон си имаше Кристофер. Не че Торкел би си помислил да я покани да прекара две седмици край езерото Бурен, но това го накара да осъзнае с още по-голяма яснота, че е сам. Абсолютно сам.

Той стана сковано от бюрото и се разходи из апартамента. Не хареса онова, което видя. Беше по-разхвърляно от обикновено и въпреки късния час реши да разтреби. Торкел беше много подреден човек, но жестоките убийства бяха заели цялото му време. Обикновено ставаше така. Когато на бюрото му попаднеше сложен случай, домът му оставаше занемарен. Имаше някои подобрения, откакто той постъпи на работа в „Риксморд“, поради една елементарна причина. Екипът работеше там, където го повикат, из цяла Швеция. Националният отдел за разследване на убийства трябваше да има това специално подразделение, за да помага в сложни разследвания на убийства, за които местната полиция няма ресурси. Това означаваше, че Торкел често отсъства от Стокхолм и живее в хотел по време на най-напрегнатите периоди, затова апартаментът му успяваше да избегне

хаоса. Този път обаче в епицентъра на бурята беше Стокхолм, и то по възможно най-лошия начин. Апартаментът несъмнено трябваше да бъде разтребен, но сега Торкел имаше избор — да разчисти или да се опита да поспи.

Той реши да започне от кухнята. Чиниите от вечерята, която беше споделил с дъщерите си предишната седмица, все още бяха на сушилника или в умивалника и на масата бяха разхвърляни вестници и писма. Торкел се развихри и след половин час остана доволен от кухнята. Премести се в дневната, разчисти боклуците от масичката за кафе и фотьойлите и се накани да прегледа пощата, която се беше натрупала, когато на вратата се позвъни. Погледна часовника си. Беше късно, затова той надникна през шпионката, преди да отвори.

Беше тя.

Торкел се изненада, но успя да каже здравей и да я покани да влезе. Урсула пристъпи в коридора и първото, което му хрумна, беше колко се радва, че е почистил. На нея вероятно не ѝ пукаше, но въпреки това той се почувства по-добре. Урсула го погледна и продължи към дневната.

— Получи ли съобщението ми?

— Да.

— Вебер се опитва да се свърже с теб.

— Знам. Говорих с него.

— Добре.

Торкел стоеше на прага на дневната и я гледаше. Наистина ли Урсула се интересуваше от взаимоотношенията му с Вебер?

— Утре ще свикам пресконференция. Вебер е направил връзката.

— С Хинде ли?

— Не, между трите убийства.

— Аха... — Урсула кимна и се върна в коридора. — Искях само да проверя дали си получил съобщението ми. Сега си тръгвам.

Тя беше толкова красива.

— Можеше да се обадиш по телефона.

— Батерията ми се изтощи.

Лъжа. Урсула видя, той разбра.

— Трябва да тръгвам.

Торкел се зачуди какво да каже, за да я накара да остане.

Урсула се зачуди какво да каже, за да остане.

Той наруши мълчанието, опитвайки се да изрази нещата с думи колкото може по-добре, но както обикновено, първият му въпрос беше далеч по-банален, отколкото му се искаше.

— Е, как си всъщност, Урсула?

Тя го погледна и седна на белия стол до вратата, който се използваше рядко напоследък. Беше по-пряма от него.

— Какво ще правим?

— Какво имаш предвид?

— Ти и аз.

— Не знам. — Торкел прокле неспособността си да изрази какво чувства, и реши следващият му отговор да бъде по-откровен. Напълно откровен. Урсула го гледаше, но той не можеше да разгадае изражението ѝ.

— Може би трябва да се преместя в друг отдел?

Той почувства вълна на тревожност.

— Почакай. Какви ги говориш? Защо?

Нещата не се развиваха така, както очакваше. Той посегна да хване ръката ѝ. Може и да не беше в състояние да каже какво иска, но вероятно ръцете му щяха да ѝ покажат.

— Преди няколко седмици бях в Париж.

— Знам, с Микаел.

— Беше много странно. Правихме всичко, което би трябвало да се прави на един романтичен уикенд в чужбина, но колкото повече се опитвахме, толкова повече исках да съм у дома.

— Но това не си ти. Ти не си такъв човек.

— Тогава какъв човек съм?

Озадачеността ѝ изглеждаше искрена. Торкел ѝ се усмихна. Погали ръката ѝ, която се затопли в неговата.

— Ти си... по-сложна. Никога не си напълно удовлетворена. Никога не си напълно спокойна. Ти си Урсула.

— Всичко ли става според моите условия?

Щом беше започнал, Торкел можеше да продължи да бъде откровен.

— Да. Винаги е било така.

— Но ти нямаш проблем с това, така ли?

— Не. Не мисля, че мога да те променя. Дори не искам.

Урсула го погледна и стана.

Но нямаше намерение да си тръгва.

Тя се прибра у дома към три часа и се вмъкна в стаята на Бела. Дъщеря им спеше там понякога, когато се връщаше от Упсала. Урсула се надяваше, че Бела ги е изненадала с непредизвестно посещение, но в стаята нямаше никого. Дъщеря им не си беше идвала от няколко седмици. Тя и приятелят ѝ Андреас бяха спали тук няколко дни в началото на юни, а после заминаха за Норвегия, за да прекарат лятото там, работейки в ресторант, да съберат малко пари преди началото на новата учебна година. Урсула премести купчината дрехи на Бела настрана, седна на стола пред бюрото и се вгледа в старателно оправеното легло. Любимата тениска на Бела все още беше върху нощното шкафче — черна, с надпис „Грийн Дей“ от концерт, на който бе отишла, когато беше на петнайсет. Урсула я закара дотам. В колата имаше дълъг спор за покупката на тениската. Урсула настояваше, че е прекалено скъпа, а Бела обясняваше, че е абсолютно необходимо, всъщност задължително, да я има.

Дъщеря ѝ беше много добра и съвестна. В университета, на работа, когато играеше волейбол, навсякъде. Напомняше ѝ на самата нея. Отличничка в училище, винаги с книга в ръката, сякаш знанията бяха единственото необходимо нещо, за да разбереш живота. Урсула чувстваше, че трябва да се сближи с Бела. Двете много си приличаха. Същата сила, същите недостатъци. Тя можеше да научи дъщеря си на много неща. Имаше такива, които не можеш да научиш с четене, обсъждане или логични разсъждения. Близостта с други хора беше едно от тях. Това беше най-трудното. Без него човек избира разстоянието, малко изместената от центъра на живота позиция, която Урсула познаваше много добре. Но вероятно беше твърде късно да се опитва да се сближава с Бела. Дъщеря ѝ изискваше същото разстояние, от което се нуждаеше тя самата. Това стана ясно на Урсула през последните няколко години на Бела у дома. Тя взе старателно сгънатата тениска и зарови нос в нея. Беше изпрана наскоро, но ѝ се стори, че долавя мириса на дъщеря си, и си помисли за думите, които трябваше да каже винаги, когато беше имала възможност, но никога не бе изрекла: *Обичам те. Не умея да го показвам, но те обичам.* Тя вдъхна уханието на тениската още веднъж, а после я остави на нощното шкафче и отиде в банята.

Вече се беше изкъпала в апартамента на Торкел, но отново си взе душ. Струваше ѝ се естествено да го направи. След това изми зъбите си и тихо се вмъкна в леглото до Микаел. Обърна се на една страна и се втренчи в разрошената му коса, докато той лежеше с гръб към нея. Изглеждаше дълбоко заспал. Урсула се отпусна. Не се чувстваше идеално, но поне беше доволна. Знаеше, че прекарва времето си, взимайки само частици от хората около себе си. Никога всичко.

И даваше само частици. Не беше способна на друго. Също като тениската в стаята на Бела преди малко.

Обичаше дъщеря си, но го казваше на тениската ѝ.

Сабине се яви в съня му. Той я държеше за ръката. Както винаги. Бушуващата, прииждаща вода. Силата. Шумът. Себастиан я пусна и вълната я повлече.

Както винаги.

Той я загуби.

Завинаги.

Стресна се и се събуди, както обикновено, без да е сигурен къде се намира. И после видя Анете. Тя все още беше с черната си рокля. Тъмното червило беше размазано и бе оставило следи върху възглавницата. Анете беше хубава. Той не беше забелязал това вчера. Като цвете, което се разтваря само нощем, когато никой не може да го види. Само ако беше поне наполовина същата жена, когато излезе навън и застане пред света. Себастиан прогони мисълта. Не беше негова работа да я разбира или да ѝ помага. Имаше си достатъчно проблеми. Той се измъкна от леглото. Беше се схванал. Дюшекът беше твърде мек, а леглото — твърде тясно. Освен това сънят винаги го караше да се чувства напрегнат и дясната ръка го болеше. До дрехите му на пода имаше кафяво мече с надпис на коремчето: *На най-добрата майка на света*. Себастиан се запита дали Анете не си го е купила сама. Трудно му беше да си представи, че спящата жена е най-добрата в каквото и да било. Той взе мечето и го остави до нея като поздрав. Погледна я за последен път и после бързо и безшумно се облече и напусна апартамента.

* * *

Навън беше горещо. Жегата го обви веднага щом излезе на улицата, въпреки че още нямаше пет сутринта. Някъде беше чул, че Стокхолм е в центъра на гореща тропическа вълна. Себастиан не знаеше по какви критерии горещината се квалифицира като

тропическа, само си помисли, че е адски горещо. Непрекъснато. Денонощно. По гърба му се стичаше пот още преди да е изминал стотина метра, не знаеше къде е, нито как да стигне до центъра на Лилехолмен и вървеше напосоки, докато улиците започнаха да му изглеждат познати.

До станцията на метрото имаше кафене и павилион за вестници. Той влезе, отиде направо при кафемашината и си напълни голяма чаша капучино.

— За още шест крони може да си вземете и сладкиш — каза младежът зад тезгяха, когато Себастиан сложи чашата пред него.

— Не искам сладкиш.

Младият мъж го огледа и се усмихна с разбиране.

— Тежка нощ?

— Гледай си шибаната работа.

Себастиан взе кафето и излезе. Зави надясно. Имаше да върви много. По моста Лилехолмен, „Хорнsgатан“, „Слюсан“, „Скепсброн“, „Стрьомброн“, „Сталгатан“, после „Страндвеген“ и у дома. Щеше да се облее в пот, докато стигне дотам. Не искаше обаче да използва метрото. Ако му станеше твърде горещо, щеше да вземе такси.

На „Хорнsgатан“ връзката на обувката му се развърза. Себастиан остави кафето върху разпределителна кутия за електричество, наведе се и я завърза. Докато се изправяше, той съзря отражението си в тъмната витрина на магазин за ризи и видя, че въпросът дали е имал тежка нощ, е бил основателен. Тази сутрин изглеждаше по-възрастен от петдесетте си години. Похабен. Въздългата му коса бе залепнала за челото от пот. Беше небръснат, изтощен и с хлътнали очи. Сам с картонена чаша с истинало кафе в пет часа сутринта. Бягайки от поредната нощ с жена. Тръгнал... Къде всъщност отиваше? У дома. Но към какво? Стаята за гости в апартамента на „Грев Магнигатан“. Само тази стая използваше в елегантния апартамент освен кухнята и банята. Четири стаи стояха неизползвани, недокоснати и тихи в постоянен сумрак зад спуснати щори. Къде всъщност отиваше? Къде отиваше от онзи ден след Коледа през 2004 година? Отговорът беше: никъде. Беше си внушил, че това е нормално. Така искаше да стоят нещата и беше направил съзнателния избор да остави живота да минава покрай него.

Себастиан знаеше защо. Страхуваше се, че ще трябва да се откаже от Сабине, за да се завърне в живота. И от Лили. Че цената да

може отново да живее е да забрави дъщеря си и съпругата си. Той не искаше това. Знаеше, че много хора, повечето, намират пътя обратно към живота, след като са загубили близък човек. Животът за тях продължаваше, липсваше само един фрагмент. Не беше напълно разбит като неговия. Себастиан го знаеше, но не беше в състояние да го оправи. Дори не се беше опитвал.

Ваня обаче внесе лъч светлина и смисъл в съществуването му и той беше събрал смелост да направи първите стъпки към промяната. Ако Троле си свършеше добре работата, Себастиан щеше да съумее да вкара клин между Валдемар и дъщеря му. Единственият въпрос беше какво ще прави след това. Ако успее да преобърне наопаки света на Ваня, не трябва ли да бъде до нея, за да я хване, докато пада? Щеше да е още по-добре, ако е част от ежедневния ѝ живот, преди да я порази бедствието. Може би необичана част, но все пак достатъчно близък човек, който да има достъп до нея по абсолютно естествен начин, когато тя се нуждае от това.

Себастиан всъщност можеше да извлече двойна полза от тази стратегия.

Да стане част от ежедневния ѝ живот. Ежедневният ѝ живот беше „Риксморд“. „Риксморд“ беше бившето работно място на Себастиан. Мястото, на което някога той чувстваше, че принадлежи, и където прилагаше експертните си познания. Където имаше принос. Работеше. Имаше живот.

Създай си живот, преди да станеш част от живот.

Той взе решение.

Щеше да бъде близо до Ваня и отново да има живот.

Погледна за последен път към тъмната витрина на магазина, а после се обърна и се върна по пътя, по който беше дошъл.

Торкел спря на мястото си в подземния паркинг под Главното управление на полицията, изключи двигателя и слезе от колата. Климатикът на аудито беше поддържал температурата на приятните седемнайсет градуса и Торкел се чувстваше отпочинал и освежен, когато заключи колата и тръгна към асансьора, въпреки че беше спал само няколко часа. Опитваше се да не мисли много за изминалата нощ. Да не си внушава фалшиви надежди. Лежейки в леглото след това, той осъзна колко много му е липсвала Урсула. За момент му хрумна да се прокрадне по-близо и да я задържи, но не посмя. Знаеше, че тя не иска това. Снощи обаче Урсула беше по-близо до него отпреди. Те бяха в апартамента му. Тя се беше върнала. Беше избрала него. Не изцяло, но все пак.

Вероятно не беше способна да изгуби някого напълно.

А и той беше достатъчно зрял, за да може да го преживее.

Беше си тръгнала, когато Торкел се събуди сутринта. Не я беше чул кога е излязла. Но какво очакваше? В края на краищата, това си беше Урсула.

* * *

Торкел влезе в рецепцията, кимна на униформения полицай, който му даде сутрешните вестници, и извади електронната карта-ключ за вътрешната врата. Преди обаче да има време да я използва, той чу:

— Добро утро.

Първата му мисъл, когато се обърна, беше, че го е поздравил бездомен скитник, но след секунда позна посетителя. Себастиан стана от канапето в отсрещния край на рецепцията и тръгна по каменния под към него.

— Себастиан! Какво правиш тук? — Торкел сдържа импулсивното си желание да го прегърне и протегна ръка. Себастиан я стисна.

— Дойдох да те видя. Не се обадих предварително, но вероятно ще можеш да ми отделиш пет минути?

Това беше абсолютно типично за Себастиан. Да се появи изневиделица. Когато на него му е удобно, без да се съобразява с другите. След като заедно решиха случая във Вестерос през април, той отново беше изчезнал. Не беше показал никакво желание да възобнови приятелството, което тлееше като жарава толкова много години. Торкел му беше дал възможност, но Себастиан умело отклоняваше всеки опит за по-близък контакт.

Сега Торкел си помисли да го отпрати. От опит знаеше, че внезапната поява на Себастиан не може да е добра новина. Въпреки това кимна, прокара картата през четящото устройство и пусна Себастиан в „Риксморд“.

— Изглеждаш уморен — отбеляза Торкел, когато се качиха в асансьора.

— Наистина съм уморен.

— Отдавна ли чакаш?

— От час и нещо.

Торкел погледна часовника си. Седем без десет.

— Рано си станал.

— Не съм си лягал.

— Да питам ли къде си бил?

— И аз не искам да знам къде съм бил.

Те се умълчаха. Анонимен женски глас ги информира, че са стигнали до четвъртия етаж, и вратите се отвориха. Себастиан слезе пръв и двамата тръгнаха по коридора.

— Какво правиш напоследък? — попита Торкел с безразличен тон, докато вървяха към кабинета му. Себастиан беше смаян от любезното посрещане.

— Ами нали знаеш — обичайното.

— С други думи, нищо.

Себастиан не отговори. Торкел му направи знак да влезе в кабинета. Остави вратата отворена, съблече самото си и го закачи. Себастиан се настани на двуместното канапе.

— Кафе? — попита Торкел, седна зад бюрото си и леко бутна мишката, за да събуди компютъра от енергоспестяващия режим.

— Не. Искам работа. Нуждая се от работа. Затова съм дошъл.

Торкел не знаеше какво е очаквал. Ясно му беше, че появата на Себастиан в този ранен час може да означава само едно: той иска нещо. За себе си. Но това? Правилно ли беше чул?

— Искаш работа. Тук. Ей така.

— Да.

— Не.

— Защо?

— Не мога да назначавам хора.

— Можеш, ако кажеш, че се нуждаеш от тях.

— Именно...

За пръв път на Торкел му беше трудно да погледне Себастиан в очите. Може би в момента наистина се нуждаеше от него? Тогава защо не му се беше обадил? Защото лично той не искаше отново да го включи в екипа? Чувстваше се предаден от бившия си приятел. Това ли беше засенчило професионалната му преценка? Торкел си беше внушил, че макар вече да има трета жертва, присъствието на Себастиан ще нанесе повече вреда, отколкото добро.

Себастиан изтълкува мълчанието му като знак, че обмисля предложението, и се наведе напред.

— Хайде, Торкел, знаеш, че можеш и че аз ще помогна. Не водихме ли този разговор във Вестерос?

— Не. Доколкото си спомням, ти се присъедини към нас във Вестерос, държа се гадно с мен и с екипа ми и после изчезна.

Себастиан кимна. Горедолу това се беше случило.

— Обаче се получи.

— За теб може би.

На рамката на вратата се почука и в кабинета влезе Ваня. Тя погледна госта на канапето. В изражението ѝ непогрешимо личеше какво е мнението ѝ за него.

— Какво прави той тук, по дяволите?

Себастиан бързо стана. Нямаше представа защо. Почувства, че така е редно да постъпи. Сякаш беше ухажор в роман на Джейн Остин. Фактът, че я беше видял преди по-малко от двацет и четири часа, нямаше значение. Струваше му се, че е било много отдавна.

— Здравей, Ваня.

Тя дори не го погледна. Беше се втренчила предизвикателно в Торкел.

— Себастиан се отби за малко. Минавал случайно и...

— Как си? — опита отново Себастиан.

— Всички са тук. Чакаме те.

— Добре — отговори Торкел. — Ще дойда веднага щом мога. Тази сутрин имаме и пресконференция.

— Пресконференция?

— Да. Ще я обсъдим на съвещанието. Идвам след две минути.

Ваня кимна и излезе, без да погледне Себастиан. Торкел забеляза, че той я проследи с поглед, докато излизаше. Тя беше необичайно груба. Може би трябваше да ѝ направи забележка, но в същото време държането ѝ потвърди чувството му, че е взел правилното решение, като е отказал на Себастиан да се включи в екипа. Торкел стана и Себастиан отново насочи вниманието си към бившия си колега.

— Пресконференция... Върху какво работите?

Торкел знаеше, че не трябва дори да намеква за случая пред Себастиан. Той се приближи до него и сложи ръка на рамото му.

— Мисля, че работата ще ти се отрази много добре.

— И аз това казвам.

— И наистина бих искал да ти помогна.

— Можеш.

— Не мога.

Мълчание. На Торкел му се стори, че светлината в очите на Себастиан угасна.

— Хайде, не ме карай да те моля...

— Трябва да тръгвам. Обади ми се, ако искаш да се видим някой път. Не по работа. — Торкел стисна рамото му, обърна се и излезе от кабинета.

Себастиан не помръдна. Резултатът от посещението му беше горе-долу какъвто очакваше, но все пак се почувства разочарован. Постоя там още малко, подреждайки мислите си, а после излезе от кабинета на Торкел и тръгна към дома си.

Създай си живот, преди да станеш част от живот.

Как да го направи, по дяволите, когато никога не иска да му даде шанс?

Той наистина трябва да ги измие, помисли си Себастиан, докато гледаше мръсните прозорци с изглед към „Карлавеген“. Бял микробус под наем от „Статойл“ беше паркирал неправилно долу на улицата. Двама мъже на трийсет и няколко години се мъчех да пренесат пиано, което беше твърде тежко за тях. Себастиан ги наблюдаваше с интерес. За секунди бе преценил, че задачата е невъзможна. Пианото беше прекалено тежко, а мъжете бяха твърде мършави и не бяха достатъчно на брой. Елементарна математика.

Стефан беше отскочил до денонощния магазин да купи мляко за кафето, което винаги настояваше да предложи, и го бе оставил сам. Себастиан дръпна завесата наляво, за да вижда по-добре, а после се настани удобно на големия фотьойл и се загледа в двамата мъже с пианото. След това се облегна назад и затвори очи.

Едва ли не тръпнеше в очакване, вероятно заради онова, което щеше да се случи много скоро.

Завръщането.

Моментът, когато Себастиан отново щеше да поеме контрола и да отвърне на удара. Силно. Той отвори очи и пак погледна към фиаското с пианото. Имаше почивка. Мъжете, изглежда, обсъждаха какво да направят. Себастиан загуби интерес и взе всекидневника от масата пред себе си.

В чужбина се бяха случили разни неща.

В Швеция се бяха случили други.

Не го беше грижа, само искаше нещо, с което да се занимава.

Той забеляза вазата с цветя на масата. Всичко някак обобщаваше идеално Стефан. Последният брой на „Дагенс Нюхетер“ и свежи цветя. Прясно сварено кафе с мляко. Стефан живееше за момента, сякаш всеки ден имаше значение.

След още няколко минути Себастиан чу, че външната врата се отваря, и след десетина секунди Стефан влезе с кутия обезмаслено

мляко в ръката. Себастиан остави вестника, който не беше прочел, и го посрещна, като кимна.

— Ще пиеш кафе, нали? — попита Стефан, отправяйки се към кафемашината.

— Тъй като специално отиде да купиш мляко, предполагам, че не мога да откажа.

— Никога не си имал проблем да отказваш — усмихна се Стефан.

Себастиан също се усмихна.

— В този случай, не.

Стефан кимна и си наля кафе. Отвори кутията и добави няколко капки мляко.

— Скоро беше тук — отбеляза той, докато внимателно носеше препълнената чаша към другия фотьойл.

— Знам.

— Изглеждаш доволен. Случило ли се е нещо?

— Не. Защо мислиш така? — Себастиан разтегли устни в най-обезоръжаващата си усмивка. Искаше да удължи удоволствието колкото е възможно повече.

— Не знам, само имам такова чувство. — Стефан остави кафето си на масата до цветята и седна. Настъпи мълчание. Себастиан реши, че е време да започне.

— Днес срещнах Ваня.

Стефан изглеждаше по-скоро отегчен, отколкото изненадан.

— Мислех, че се разбрахме да не установяваш контакт с нея. Какво ти каза?

— Каза: „Какво прави той тук, по дяволите?“.

Стефан поклати глава.

— Ти обеща.

— Не беше така. Търсех си работа.

— Къде?

— В „Риксморд“.

— Точно там ли?

— Я стига. Ти каза, че трябва да оправя нещата, и аз искам да се върна на работа. Нуждая се от... структура. Прав си. Но трябва да е нещо интересно. Предизвикателно.

— Не като онова, на което присъства снощи?

Себастиан не отговори и отново погледна през прозореца. Мъжете седяха и пушеха. Пианото беше на мястото си.

— Груповата терапия работи по-добре, ако участват всички — продължи Стефан. — Ако допринасят всички.

— Не е за мен, казах ти. За бога, те не спряха да говорят за баналните си проблеми. Как издържаш?

— Свиква се. Имам пациенти, които са значително по-трудни — многозначително каза Стефан. Себастиан подмина иронията. Все още пазеше в резерв тежката артилерия.

— Все едно, няма да дойда довечера.

— Смятам, че трябва да си дадеш още един шанс.

— Не мисля. Въпросът е, че... — Себастиан умишлено направи пауза. От опита си в изнасянето на лекции знаеше, че внезапната смяна на темата обикновено е по-ефективна, когато е последвана от встъпителна пауза. Търсеше максимален ефект. Време беше да хвърли бомбата. — Спах с Анете след сеанса снощи.

Стефан пребледня.

— Защо го направи, по дяволите?

Себастиан разпери широко ръце в знак на извинение.

— Беше грешка. Не исках.

— Не си искал? Какви ги говориш, мамка му? Как така не си искал?

Стефан опита да се успокои, като се облегна назад на фотьойла, но Себастиан със задоволство забеляза, че не успява.

— Трябваше да правя нещо. Да се разсея. Познаваш ме. Такъв съм си. — Той погледна Стефан с престорен интерес. — Познаваш ли я добре?

— Тя ми е пациентка отдавна. Чувства се напълно изоставена от всички. Синът ѝ, бившият ѝ съпруг, всички. Анете има проблеми с доверието и много ниско самочувствие.

— Да, това беше очевидно. Тя погълна интимността като гъба. Но в леглото беше като влак.

Стефан скочи от фотьойла, разплисквайки кафето върху масата.

— Съзнаваш ли какво си направил? Имаш ли представа как се е почувствала, когато се е събудила сама? Предполагам, че не си останал за закуска.

— Не, имам лош опит от това.

— И сега смяташ да я отбягваш?

— Такъв е планът. Обикновено има успех. — Себастиан отново млъкна нарочно и погледна Стефан с очевидно неискрено съчувствие. — Съжалявам, Стефан, но ти казах, че мястото ми не е в груповата терапия.

— Въпросът е дали изобщо имаш място някъде. Махай се. — Стефан посочи вратата. — Не мога да те гледам. Майната ти.

Себастиан кимна и стана, оставяйки Стефан с последния брой на ежедневника и цветята му.

Стефан беше прав.

Всеки ден имаше значение.

Високият мъж беше развълнуван, когато се прибра у дома. Беше видял снимките и заглавията във вечерните вестници. Полицията беше свикала пресконференция. За него. Той изгаряше от желание да започне да чете, но беше изключено да се втурне вкъщи и да разгърне вестниците, които беше купил.

Ритуалът. Трябваше да изпълни ритуала.

Придържайки се към установената практика, мъжът бързо запали лампата в коридора и заключи вратата. Събу обувките си, сложи ги в шкафчето, обу чехлите си, съблече тънкото си яке и го окачи на единствената закачалка на лавицата за шапки, на която имаше само едно голямо фенерче. Когато махна каквото смяташе да махне — през зимата шала, шапката и ръкавиците, които също поставяше на лавицата, винаги в същия ред — той отвори вратата на тоалетната и запали лампата. Както винаги му стана неприятно веднага щом погледна в гъстия мрак в стаята без прозорци, преди да светне флуоресцентната тръба. Влезе вътре и провери дали фенерчето на малката лавица на една ръка разстояние работи, а после смъкна ципа си и уринира. Занесе фенерчето на умивалника, изми ръцете си, върна фенерчето на мястото му и излезе от тоалетната, оставяйки вратата отворена. Запали голямата лампа в дневната, докато завиваше наляво към кухнята, и щракна лампите над печката и на тавана. В кухнята трябваше да провери две фенерчета. И те работеха. Остана само спалнята. Лампата на тавана, лампата на нощното шкафче и фенерчето.

Всички лампи бяха запалени. Не че това беше необходимо. През всеки прозорец в апартамента струеше слънчева светлина. Нямахте нищо, което да я спре или да намали ефекта ѝ. Нямахте външни щори и завеси отвътре. Първото, което направи високият мъж, когато се нанесе тук, беше да махне всички щори. Не, днес не беше необходимо електрическо осветление, но това беше част от ритуала. Ако го правиш дори когато не е необходимо, няма да се тревожиш, че ще забравиш, когато е важно.

Веднъж, преди много години, имаше повреда в електрическото захранване в квартала, където живееше той. Всичко потъна в мрак, не само апартаментът му, но и навсякъде. Тъмно като в рог. Мъжът бързо беше намерил най-близкото фенерче, но или батериите бяха изтощени, или крушката беше изгоряла. Отдавна не го беше проверявал. Това беше преди ритуала. Паниката, парализиращият страх, който го обзе, го накара да повърне и после лежа неподвижно на пода няколко часа, докато отстраниха повредата.

Той обичаше лятото. Не непременно жегата, а светлината. Най-хубавото време беше в средата на сезона, но мъжът обичаше светлината, не празниците. Мразеше празниците. Особено лятното слънцестоене.

Една вечер на един такъв празник на лятото той за пръв път забеляза, че нещо не е наред.

Че тя не е като всички останали.

Той беше три-четиригодишен. Всичките се бяха качили в колата и отидоха на голямата поляна край езерото. Лятното дърво^[1] вече беше там, когато пристигнаха. Имаше много хора и те се настаниха доста далеч от центъра на празненствата с одеялата си и кошницата за пикник. От време на време ветрецът довяваше откъси от народна музика, докато седяха със сандвичи, торта с ягоди и бяло вино за мама и татко. Танците започнаха в три часа. Образуваха се четири-пет кръга от хора. Той обичаше да танцува. Някои от традиционните танци бяха много забавни. Това вероятно беше започнало по-рано, но не си спомняше точно кога. Първият път беше там. На празника на лятното слънцестоене. На слънцето в най-вътрешния кръг. Когато тя танцуваше с него. Малката ѝ ръка в неговата. Той си спомняше, че беше щастлив и я гледаше с уважение от долу нагоре. Тя беше вперила поглед право напред в далечината, докато танцуваше. Мислите ѝ не бяха там. Не пееше. Не се усмихваше. Тялото ѝ извършваше движенията на танца сякаш насън. Без абсолютно никакво чувство. Безразлично. Той си спомняше, че малко се уплаши и я дръпна за ръката. Тя го погледна и се усмихна, но усмивката не стигна до очите ѝ. Беше машинална, заучено поведение, за да го увери, че всичко е така, както трябва да бъде. Но не беше. Нито тогава, нито оттогава.

Мама не се чувства много добре в момента. Това му казваше, когато не му позволяваше да се покатери на коленете ѝ или когато тя

лежеше през деня и завесите на спалнята бяха дръпнати. Когато седеше на пода с брадичка, подпряна на коленете, и баща му бе дошъл да го вземе от детската градина, защото тя не беше отишла. Това казваше, когато не можеше да приготви нищо за ядене в дните, в които той беше у дома с нея, или преди да затвори вратата, оставяйки го сам няколко часа.

Мама не се чувства много добре в момента. Това казваше баща му, когато шепнешком се опитваше да му обясни защо трябва да обува меки чехли вкъщи и защо не трябва да показва, че е разстроен, разтревожен или ядосан. За да му обясни защо трябва да седи тихо и мирно, незабележим, по няколко часа в дните, когато тя съумее да стане от леглото. Да обясни защо никога не правят нищо заедно, защо той трябва да бъде добро момче и да се грижи за мама, докато татко е на работа и печели пари.

Това казваше и самият той по-късно, когато стана по-голям и съучениците му го питаха защо отсъства от училище толкова често, защо не може да му дойдат на гости, защо никога не излиза с тях след часовете, защо не идва на купони и защо не тренира никакъв спорт.

Мама не се чувства много добре в момента.

Понякога, когато беше малко по-добре, тя казваше колко е жалко, че е трябвало да израсне с такава лоша майка.

По-често обаче му казваше, че той е виновен, задето е болна. Ако не се бил появил на бял свят, всичко щяло да бъде наред. Той я бил съсипал.

Когато той навърши десет години, за нея стана невъзможно да стои вкъщи и тя изчезна. Той не знаеше къде е отишла. Странно, но след това баща му прекарваше повече време у дома и в това имаше ирония, защото по това време той вече можеше да се грижи сам за себе си, донякъде защото беше по-голям, донякъде защото вече не беше необходимо да се грижи за майка си. Едва много по-късно осъзна, че баща му е използвал работата като извинение да не е вкъщи. Да избяга. Не можеше да се справи със заболяването ѝ и затова предаде отговорността на сина си. Той предполагаше, че би трябвало да мрази баща си за това, но когато го разбра, вече имаше много други хора, които мразеше далеч по-силно.

Майка му почина шест месеца след като ги напусна. На погребението повечето хора тихо говореха за самоубийство, но той не

знаеше със сигурност.

След още шест месеца, на рождения му ден, дойде жена, която той не познаваше. Казваше се София. Той не направи празненство. Кой щеше да дойде? След няколко години без никакви социални контакти и със значителен брой отсъствия от училище, нямаше приятели. София му донесе подарък. „Супер Нинтендо“. Той искаше играта, откакто я пуснаха на пазара предишната година, но все му казваха, че е твърде скъпа и не могат да си я позволят. София обаче явно не мислеше, че подаръкът е особено екстравагантен. Подари му четири игри и конзолата! Той веднага разбра, че тя има повече пари от тях.

София остана да пренощува у тях.

Спа в спалнята с баща му.

По-късно баща му каза, че се запознали в антикварния магазин, където работеше той. София била добре осведомена и интелигентна. Донесла няколко неща за продажба, но поискала доста висока цена за куп красиви предмети. Скъпи вещи. Той харесваше София. Тя правеше баща му щастлив, какъвто не беше много отдавна.

През следващите месеци я виждаше често. Много често. Един уикенд баща му и София заминаха и когато се върнаха, бяха сгодени. Баща му седна да си поговорят сериозно. Той и София щели да се оженят и да живеят при нея. Тя имала красива къща в центъра на града. Той не се съмняваше, че баща му обича София, но осъзна, че и парите не са без значение.

Това трябваше да бъде ново начало.

Нов живот.

По-добър живот.

Той го заслужаваше след всичко, което се беше случило. Този път всичко щеше да бъде наред. Нищо и никой нямаше да го разруши.

Няколко седмици след годежа го представиха на семейството на София. Майка ѝ и баща ѝ, Ленарт и Свеа, които бяха на шейсет и няколко години, и брат ѝ Карл. Вечеря във Вила Келхаген. Много приятна. Той разля напитката си и се сви, уплашен от последиците, но никой не се ядоса. С течение на вечерята се отпускате все повече. София, изглежда, имаше хубаво семейство. Нямаше кретени. Когато си тръгнаха, бащата на София го дръпна настрана.

— Знаеш, че се казвам Ленарт, но може да ми викаш дядо, ако искаш, след като ще се сродяваме.

Той с удоволствие се съгласи. Харесваше мъжа с прошарената коса и добрите кафяви очи, които винаги изглеждаха изпълнени със смях.

Тогава. Когато се запознаха.

Преди екскурзиите.

Преди игрите.

Тогава той не се страхуваше от мрака.

* * *

Когато извърши ритуала, високият мъж седна в кухнята и с треперещи пръсти разгърна вестниците. Най-последно се бяха досетили. Беше им отнело време, но сега бяха свързали първото, второто и третото убийство. Пишеха за него. Първият вестник твърдеше, че той всява страх. Имаше снимки на къщите, които бе посетил. На разтревожена съседка, която притиска до себе си дъщеря си. Той се насочи към втория вестник. Почти същото. Нямаше нищо за модела му на подражание въпреки факта, че убийствата бяха точни копия. Журналистите или не знаеха подробности, или не бяха наясно с величието на Учителя. Коментарите на полицията бяха кратки. Те само искаха да известят, че вероятно имат работа със сериен убиец, и да предупредят хората, особено жените, които живеят сами, да не пускат в домовете си непознати мъже. Имали няколко улики, но това било всичко. Не били готови да коментират вероятни сходства между трите жертви. Не съобщаваха подробности. Опитваха се да го омаловажат и да го превърнат в незабележителен, някой, чиито действия не са важни. Отново. Нямаше да успеят. Още не беше свършило. Те щяха да бъдат принудени да признаят, че той е достоен противник. Велик и способен да внушава страх като Учителя.

Високият мъж стана, издърпа второто чекмедже от горе надолу и извади ножица. Седна и старателно изрязва статиите, написани за него. Щом приключи, сгъна вестниците и ги сложи на купчина на масата. След това застана неподвижно. Това беше нещо ново. Трябваше да създаде ритуал. Беше сигурен, че ще има още статии. Това беше само началото. Тялото му тръпнеше, сякаш изведнъж се пренесе в

следващия етап, когато целият свят щеше да започне да го търси под дърво и камък. Скритият. Фазата, в която той съществуваше.

Високият мъж стана и се приближи до шкафа с почистващите препарати. До прахосмукачката имаше хартиена торба за рециклиране. Той взе вестниците от масата и ги сложи в торбата. След това затвори вратичката, взе изрезките, отиде при бюрото в другата стая и издърпа най-горното чекмедже, където държеше пликове за писма. Три различни размера. Извади един от най-големите и сложи вътре изрезките. Тези от „Експресен“ върху онези от „Афтонбладет“. Ако разпечата нещо от интернет, ще го сложи в друг плик. Той отиде до скрина, издърпа най-горното чекмедже и сложи плика с изрезките под черната спортна чанта. Това щеше да прави — да изрязва, да събира и да слага в плика и в скрина. Ритуал. Веднага се почувства по-спокоен.

Високият мъж седна пред компютъра, отвори търсачката и влезе във *jygorh.se*. Беше докладвал за скорошните си наблюдения и информацията бе изключително добре приета. На седмата страница той щракна върху малкия червен бутон в средата на дълъг откъс с рунически писмени знаци. Отвори се нова страница и той въведе паролата си. Хлъцна, когато видя промяната в страницата.

Беше му възложена нова задача.

Той беше готов за следващата.

Номер четири.

[1] Празник на лятното слънцестоене (съответства на Еньовден в България), плодородието и новия живот, когато се издига покрито с цветя и венци „лятно дърво“ или прът, фалически символ на плодovitостта. Хората танцуват около дървото и пеят народни песни, обикновено със сексуален нюанс. Празникът е важна част от културата на скандинавските страни, а празненствата свързани с него, са съизмерими с посрещането на Коледа. — Б.пр. ↑

Асансьорът не работеше от една седмица. Себастиан изкачи трите реда стъпала до апартамента си. Все едно, нямаше да се изпоти много повече. Слънцето печеше безпощадно по целия път до дома му. Това лято нямаше значение в каква посока вървиш или по кое време на деня. От момента, в който изгрееше в четири сутринта, слънцето, изглежда, беше в зенита си. Сенките бяха малко. Зоната на високо налягане се бе задържала над страната толкова дълго, че вестниците бяха принудени да измислят нови изрази. „Рекордни температури“ и „Ужасни жеги!“ вече не бяха достатъчни. „Палещото слънце отново нанесе удар“ и „Убийствено лято“ бяха два примера от заглавията миналата седмица, свързани със статии, шито описваха как няколко души са постъпили в болница поради обезводняване и как кучета са умрели в паркирани коли.

На вратата му бяха окачени цветя. Букет в сива хартия с бележка. Себастиан го откъсна, докато отключваше вратата, и влезе вътре. Прочете бележката, докато изхлузваше ризата си, без да я разкопчава, но там не пишеше нищо, което да не знае или за което да не се беше досетил. Някой му беше изпратил цветя, но той не беше вкъщи да ги приеме. Влезе в кухнята и разкъса хартията. Рози. Може би дузина. Червени. Определено скъпи. На стъблата беше прикрепена картичка. Очевидно го поздравяваха за нещо. Пишеше само „Честито“ с красив почерк. И име — „Елинор“.

Оная, дето обичаше да държи ръката му.

Той знаеше, че закуската беше грешка. И букетът беше потвърждението. Себастиан хвърли цветята в умивалника и извади чаша от бюфета. Напълни я с вода, изпи я жадно и после пак я напълни. Излезе от кухнята и се зачуди за какво са поздравленията, но реши да не се притеснява за това.

В апартамента беше само малко по-хладно, отколкото навън. Миришеше на спарено. На прах. Себастиан си помисли да отвори прозореца, но това нямаше да промени нещата. Съблече се и хвърли

дрехите си върху неоправеното легло в стаята за гости. Трябваше да пусне пералнята, но реши да не си прави труда.

Учуди се, че сградата е необикновено тиха. Не бръмчаха тръби, не се чуваше пускане на вода в тоалетни, не викаха деца в апартаментите над него, нямаше стъпки по стълбите. Вероятно повечето му съседни бяха заминали на почивка. Не че му липсваха. Той дори не знаеше имената им. Нарочно отбягваше събранията на блока, общия ден за почистване и празненствата в квартала. Децата от блока дори бяха престанали да звънят на вратата му, опитвайки се да продават коледни списания, майски цветя и други боклуци. Обаче беше прекалено тихо.

Срещата със Стефан нямаше желания ефект. Себастиан беше отишъл при него като победител. Той беше победил и щеше да покаже на Стефан веднъж завинаги кой определя дневния ред за контактите им. Щеше да му изясни, че ако възнамерява да поеме инициативата и да го принуди да прави неща, като например да участва в онзи проклет групов сеанс, ще си понесе последиците. Себастиан беше напълно подготвен за една ободряваща караница, но Стефан сякаш изглеждаше примирен. Това изобщо не беше удовлетворяващо.

Той отиде в стаята за гости и включи телевизора, който беше монтиран на стената срещу кревата. Тъкмо се готвеше да легне върху неоправеното легло, когато телефонът иззвъня. Себастиан се стресна от непривичния звук. Стационарният телефон. Сигурно беше Троле. За момент си помисли да го остави да звъни, но любопитството надделя. Вероятно Троле беше открил нещо. Нещо пикантно. Той отиде в кухнята. Можеше да е забавно.

— Да?

— Получи ли цветята?

Себастиан затвори очи. Не беше Троле, а женски глас. Изобщо не беше забавно.

— Кой се обажда?

— Елинор Бергквист.

— Кой? — престорено озадачено попита той. Нямаше намерение да я насърчава.

— Елинор Бергквист. Запознахме се на беседата за Юси Бьорлинг и после ти дойде в апартамента ми.

— А, да — отвърна Себастиан, сякаш току-що е успял да свърже името с лицето.

— Ти разбра коя съм, когато ти казах името си още първия път, нали?

— Какво искаш? — троснато попита той, без да се опитва да прикрие раздразнението си.

— Искях само да ти честитя имения ден. Якоб.

Себастиан не отговори. Цялото му име вероятно беше изписано на някоя страница в Уикипедия. Представи си как Елинор се е ровила в интернет, за да намери някакъв линк, повод да му се обади. Да влезе във връзка с него. Цветя на адреса му и обаждане по стационарния телефон. Още ли фигурираше името му в указателя? По-рано го имаше, но сега?

— Името ти е Якоб Себастиан Бергман, нали. — В гласа ѝ не прозвуча абсолютно никакво колебание. Това не беше въпрос, а твърдение. Себастиан се прокле. Трябваше да я отреже в секундата, в която тя го хвана за ръката. Налагаше се да го направи сега.

— Извини ме, но току-що чуках една жена и трябва да се изкъпя.

Той остави телефона и остана до него, очаквайки го да позвъни отново, но това не се случи. После излезе от кухнята. Беше излъгал само донякъде. Не беше правил секс, но определено се нуждаеше от душ. Тъкмо се отправяше към банята, когато гласът от телевизора привлече вниманието му.

... но според полицията има знаци, че извършителят е един и същ.

Себастиан влезе в стаята. Предаваха новини. Млад репортер стоеше пред къща с прекрасна градина.

... Това е трета жена, убита в собствения си дом. Полицията моли хората да бъдат внимателни, особено...

Себастиан се втренчи в телевизора.

31

Когато натисна бутона и отвори вратата, водеща към фойето, Торкел знаеше какво го очаква. Обадиха му се преди минута, докато седеше в Стаята с екипа. От рецепцията. Имал посетител. Себастиан Бергман.

Торкел обясни, че е зает и че посетителят ще трябва да чака. Рецепционистът отвърна, че Себастиан знаел, че Торкел ще каже това, и че ако Торкел не слезе веднага, Себастиан ще започне да разправя на хората във фойето всичко, което знае за него. Всяка една подробност. Щял да започне с пиянска вечер в „Стадхотел“ в Умео с близначки. Торкел отговори, че слиза.

Това не беше неочаквано. Торкел знаеше, че Себастиан ще го потърси веднага щом новината се разчуе и пресата разнесе историята. Той отвори вратата и едва не се сблъска със Себастиан.

— Вярно ли е? Сериен убиец ли издирвате?

— Себастиан...

— Така ли е? Три пъти ли е убил? Това е изключително необичайно. Трябва да участвам.

Торкел се огледа наоколо. Не му се щеше да води този разговор на рецепцията, но и не искаше да пуска Себастиан по-навътре в сградата.

— Себастиан... — отново опита той, сякаш като повтаря името на бившия си колега, ще го успокои и с малко късмет ще го накара да забрави целта на посещението си.

— Не е необходимо да бъда част от екипа, ако това ще създаде проблеми. Включи ме като консултант. Като миналия път.

Торкел съзря малък път за бягство, тясна пролука, през която може би щеше да се измъкне.

— Не мога да го направя — твърдо заяви той. — Знаеш ли колко много ще струва? Няма да ми отпуснат допълнителен бюджет, за да те включа.

Себастиан онемя и се втренчи в Торкел, опитвайки се да разбере дали го е чул правилно.

— Нали не се опитваш сериозно да използваш безполезната си организация и пикливите си финанси като причина да ме държиш настрана? Мамка му, Торкел, със сигурност можеш да измислиш нещо по-добро.

Торкел осъзна, че може или поне би трябвало да може. Сега обаче бе тръгнал по този път и смяташе да продължи малко по-нататък, макар да беше убеден, че ще стигне до задънена улица.

— Мисли каквото искаш, но това е истината. — Този път гласът му не беше толкова твърд. — Не мога да си позволя да те взема.

Себастиан го погледна разочаровано.

— Аз пък мога да си го позволя. Ще работя безплатно. Като последния път. Сериозно, Торкел, ако не ме искаш, ще трябва да измислиш нещо по-добро от това, че ще съсия финансите ти.

— Себастиан...

— Дай ми поне да прегледам случая. Няма да навреди. Нали с това се занимавам, по дяволите!

Торкел стоеше и мълчеше. Каквото и да кажеше, Себастиан нямаше намерение да слуша.

— Добре, екипът беше малко стресиран от присъствието ти миналия път, но би било професионална грешка, ако не ме включаеш, щом издирваш сериен убиец.

Торкел се обърна, извади картата си и я прокара през четящото устройство. Вратата изщрака и се отключи. Той я дръпна и я отвори. Себастиан очевидно прие това като знак, че разговорът е приключил, и смени тактиката.

— Опитвам се да подредя живота си, Торкел. Наистина се старая, но ми трябва работа.

Торкел се замисли. Не беше смаян от твърдението на Себастиан, че се опитва да поеме контрол върху живота си. Но той беше казал същото и във Вестерос. Включването му в екипа тогава не бе променило нищо, доколкото виждаше Торкел. Предишната му забележка обаче... Може би наистина щеше да бъде сериозна грешка в професионалната му преценка, ако не използва експертните познания и опита на Себастиан. Особено като се има предвид човекът, когото убиецът имитираше. Три жени бяха мъртви. Всички от екипа бяха

убедени, че ще има още. Не бяха по-близо до арест, отколкото преди един месец. Не беше ли длъжен да направи всичко възможно, за да спре убийствата? Торкел отново се обърна към Себастиан.

— Ще те пусна. През тази врата. Не в разследването.

— И какво ще трябва да направя, когато мина през тази врата?

— Първо ще говоря с екипа.

— За мен ли?

— Да.

— Какво ще направиш? Ще гласувате ли?

— Да.

Себастиан срещна сериозния поглед на Торкел и осъзна, че бившият му колега не се шегува. Той кимна. Едно по едно. След като бе стигнал дотук, щеше да е необходимо много повече, за да се отърват от него.

* * *

Торкел се върна в Стаята. Другите седяха на местата си. Чашите за кафе бяха пълни, включително неговата.

— Взех кафе и за теб. Не бях сигурна дали искаш сметана — обади се Урсула, когато той издърпа стола си и седна, сякаш прочете мислите му.

— Благодаря. — Торкел ѝ се усмихна. Тя също му се усмихна. Той предпочете да изтълкува усмивката ѝ като нещо повече от любезност между колеги. И това за пореден път го накара да се запита дали нежеланието ѝ да приемат Себастиан не се основава на чист егоизъм.

— Току-що обяснявах, че имаме първоначален резултат от пробата ДНК на Карл Волстрьом — продължи Урсула. — Не е той.

Торкел кимна. Не беше залагал големи надежди, че извършителят е Карл Волстрьом. Би било прекалено лесно. Щяха да заловят убицеца не защото е изпратил писмо, което го е издало. Торкел отново се замисли за случая. Ако в момента между него и Урсула се случваше нещо, той нямаше намерение да го разваля, като повтори грешката си от миналия път. Във връзката им имаше правила и Урсула бе въвела седемдесет и пет процента от тях.

Само на работа.

Никога на домашен терен.

Никакви планове за бъдещето.

И той бе добавил още едно свое правило: трябва да ѝ показва непоколебима преданост.

Първите две правила всъщност означаваха едно и също, но сега самата тя бе поела инициативата и ги бе нарушила. Беше дошла в апартамента му. Идеята беше нейна, не негова. Може би щеше да размисли и да промени и третото правило...

— Кой се обади? — поиска да знае Ваня.

Торкел се обърна към нея. Ако искаше бъдеще с Урсула, той беше убеден, че не трябва да нарушава четвъртото правило, онова, което бе добавено след Вестерос. Винаги бъди предан. Ето защо се прокашля и се наведе напред.

— Обади се Себастиан. Питам се дали да го включим в разследването.

Реакцията беше горе-долу каквато очакваше. Урсула и Ваня се спогледаха с изражения, които ясно показваха какво мислят за предложението и за Себастиан. Били се облегна назад на стола си. На устните му заигра тънка усмивка.

— Наясно съм с мнението на Урсула и Ваня по въпроса — продължи Торкел, — но нямаше да го предложи, ако не мислех, че Себастиан може да ни помогне.

Ваня си пое дълбоко дъх и изглежда се наклони да каже нещо, но Торкел я спря, като махна с ръка.

— Освен това знам, че всичко, което можем да спечелим, ако го приемем, ще изгубим от гледна точка на нарастващо раздразнение, загуба на съсредоточеност от време на време и вероятност да намалим продуктивността си. Затова този път искам всички да се съгласим дали да го включим.

— Ами ако не се съгласим? — попита Ваня.

— Тогава няма да го включим.

В стаята настъпи мълчание. Ваня и Урсула отново се спогледаха, сякаш да решат коя от тях ще спре Себастиан, преди да мине през вратата. Дали само едната от тях да има това удоволствие, или да го споделят и двете?

— Аз нямам никакви проблеми с предложението — неочаквано се обади Били. — Мисля, че той може да бъде полезен.

Ваня го погледна ядосано. На какво си играе той?

Били посрещна спокойно погледа ѝ.

— Все пак Себастиан е експерт по серийни убийци, а ние издирваме сериен убиец.

Без да каже нищо, Ваня рязко блъсна назад стола си, отиде до таблото и разгледа снимките, въпреки че вече познаваше всеки детайл. Торкел я видя, че прехапа устни, и предположи, че той не е единственият, който се колебае между лично мнение и професионално решение. Ваня се обърна към него.

— Наистина ли мислиш, че ако Себастиан е с нас, имаме подобър шанс да хванем онзи, който прави това? — Тя посочи снимките на убитите жени. Въпросът беше основателен. Ако Торкел остави настрана личните си чувства и прецени обективно, отговорът можеше да бъде само един.

— Да.

Ваня кимна и се върна на мястото си.

— Тогава съжалявам, но аз съм на друго мнение.

Торкел погледна Урсула, която се бе облегнала назад на стола, скръстила ръце на гърдите си, и се беше втренчила в масата.

— Щом Карл Волстриом е извън картината, не разполагаме с нищо. Ако имахме нещо, колкото и малко да е то, бих казала не, за нищо на света. — Урсула вдигна глава и погледна Торкел в очите. — Но нямаме нищо.

— Тогава си съгласна да приемем Себастиан, така ли?

— Не, но ако питаш дали според мен той ще допринесе за разкриването на случая, отговорът е да.

В стаята отново настъпи мълчание.

Ваня пак стана.

— Той е ходещо бедствие.

— Ако нещата не потръгнат, ще го изритаме — заяви Били, поглеждайки Ваня и Урсула. — Той не се представи съвсем зле във Вестерос, нали? И самата ти каза, че книгите му са хубави.

Ваня го погледна изпитателно. С Били определено се беше случило нещо. След няколко секунди тя отстъпи.

— Щом вие тримата мислите, че той наистина може да подобри шансовете ни, тогава няма какво да обсъждаме, нали? Доведете го.

— Това ли искаш?

Ваня навъсено поклати глава.

— Не, но съм готова да се съглася. Няма да съм тази, която ще разедини екипа. Себастиан е напълно способен да го направи и без моята помощ.

— Ако не стане нищо, ще направим както каза Били и ще го изритаме — обеща Торкел, отправяйки забележката към Ваня.

Урсула се изсмя сухо, показвайки, че не го вярва.

Торкел предпочете да не реагира и тръгна към вратата.

— Отивам да го доведа.

Стана по-лесно, отколкото си мислеше. Много по-лесно.

За жалост това беше показателно за паниката, която бе овладяла всички.

* * *

Себастиан влезе в Стаята и отиде право при бялото табло, без да си направи труда да поздрави. Торкел си помисли, че той изглежда развълнуван като дете на Коледа.

Себастиан спря пред снимките и бързо ги разгледа. Не откри никаква логика.

— Тези нови ли са?

— Да.

Той разгледа фотографиите още веднъж, този път по-съсредоточено. Убийствата бяха копирани до последния детайл, доколкото виждаше, но сега забеляза и разликите.

Различни стаи.

Различни жени.

Имитатор.

Той погледна Торкел по-скоро ядосано, отколкото озадачено.

— Защо не ми се обади, когато открихте първата жертва?

— Не е Хинде — обади се Ваня.

— Знам, че не е Хинде, но е някой, който се опитва да имитира престъпленията му колкото е възможно по-точно. Те изглеждат

буквално еднакви. Трябваше да ме повикате веднага.

— Защо? — предизвикателно попита Ваня.

Тя се подразни от секундата, в която Себастиан прекрачи прага на Стаята. Той не каза нито дума колко е доволен или благодарен, че отново е с тях. Никакви учтиви забележки или въпроси как са. Нищо, което един нормален човек би направил в неговото положение. Беше нахлул, сякаш има пълното право да бъде член на екипа. Това я вбеси. Както и кривата му усмивчица в момента, сякаш тя е малко глупава. Същата усмивка, с която я гледаше и Карл Волстрьом.

— А ти как мислиш? — попита Себастиан. — Аз знам за Хинде повече от всеки друг.

— И какво общо има това? — Ваня реши да държи на своето. От колко време беше тук Себастиан? От две минути? И вече превземаше съвещанието, стаята и разследването. Време беше да си ги възвърнат. — Извършителят е друг и със съвсем различен мотив. Знанията ти за Хинде няма да помогнат сега.

— Знанията ми винаги са от помощ, иначе нямаше да ме включите. Не съм тук, защото ме мислите за очарователен. Е, може ли някой от вас да ми каже какво знаете?

Били стана.

— Аз ще те осведомя. — Без да дочака отговор, той се приближи до таблото.

Торкел погледна Ваня, която повдигна рамене.

Себастиан придърпа стол и седна до Урсула.

— Радвам се да те видя — прошепна той. Тя му отправи поглед, който говореше, че удоволствието не е взаимно. — Липсвах ли ти?

Урсула поклати глава и насочи вниманието си към Били, който сочеше снимката на една от жените, четирийсетгодишна, с кафяви очи и бретон, която се усмихваше на обектива.

— Двайсет и втори юни. Мария Лия от Брома. Неомъжена. Приятелката ѝ се разтревожила, когато тя не се обадила и не отишла на работа след уикенда на празника на лятното слънцестоене. — Били премести пръста си от портретната фотография към снимка от местопрестъплението. — Завързана с найлонови чорапи, легнала по корем на леглото. Изнасилена и убита със силен замах с нож, който прерязал трахеята и каротидната ѝ артерия.

Себастиан кимна. Всеки детайл му беше познат. Сякаш се пренесе назад във времето и мислено започна да си припомня онова, което знаеше за убийците имитатори. Имаше някои, но много малко, които копираха серийни убийци. Копирането беше по-характерно в случаите на масови убийства в училища или колежи или когато някой имитираше отделни убийства от филми или компютърни игри. Имитаторът изпитва нездрав интерес към автентичния убиец, разбира се, но какво друго? Психично разстройство, очевидно, но от друг вид. Докато серийният убиец често успява да поддържа фасида на нормалност и да бъде „обикновен“, имитаторът често има по-необичаен характер. По-затворен. Лоша представа за себе си. Ниско самочувствие. Продукт на родителското възпитание.

Както обикновено.

Имитаторът е способен да премине границата и да използва изключително насилие, но не е достатъчно силен да поеме инициативата и няма достатъчно въображение да измисли метод и сам да избира жертвите си. Нуждае се от пример, модел за подражание. Това се вижда ясно във всичко, което прави. Човекът, когото издирваха, внимаваше да не се набива на очи.

— Няма следи от влизане с взлом — продължи Били. — Изглежда тя, както и останалите, сама е пуснала убиеца да влезе. Има обаче следи от борба в апартамента. На местопрестъплението са оставени сперма, косми от гениталиите и пръстови отпечатьци.

Той сложи пръст върху друга снимка. Русокоса жена, на възраст между четиресет и пет и петдесет години. Сини очи. Малък белег на горната устна, вероятно от операция за коригиране на заешка устна, когато е била дете. Нямахше видима прилика с първата жертва. В съзнанието на Себастиан проблесна мисъл, докато я гледаше, но беше твърде лека и бърза, за да я улови.

— Петнайсети юли. Ханет Янсон Ниберг от Нинашамн. Съпругът и синовете ѝ се върнали у дома след пътуване за футболен мач и я намерили убита. Тя написала в блога си, че ще бъде сама през уикенда и ще „отмаря“. Може би убиецът е знаел кога да нанесе удара.

— Другите имали ли са блог? — попита Себастиан.

Били поклати глава.

— Не, но Мария Лия е написала във фейсбук, че не е омъжена.

Себастиан кимна. Изумяваше го количеството информация, която хората са готови да споделят с непознати. Напоследък крадците не си правеха труда да проверят дали в набелязаната къща има някого. Собствениците с радост им предоставяха информацията в блоговете си, пишейки колко прекрасна ще бъде почивката или пътуването. Същото беше и с личната информация. Неомъжени означаваше сами и уязвими.

— Намерихме отпечатък от стъпка в цветната леха до стълбите — обади се Ваня. — Не е на съпруга или на синовете. И спермата е от същия човек като при Мария Лия.

— Значи той умишлено оставя веществени доказателства?

— Така изглежда — отвърна Торкел. — Или е необичайно некадърен. Но ако е толкова безполезен, би трябвало да е имал вземане-даване с полицията в миналото, а не фигурира в нашата база данни.

— Определено би трябвало да е имал вземане-даване с полицията — кимна Себастиан с обезпокоен вид. — Имитаторите обикновено имат криминално минало. За тях е изключително необичайно да започнат направо с убийство.

— Означава ли нещо фактът, че той оставя веществени доказателства? — попита Били.

Себастиан го погледна. В Били имаше някаква промяна. Миналия път той беше доволен да поеме отговорността за онези аспекти на разследването, които бяха свързани с технологиите — камери за наблюдение, мобилни телефони, записи на телефонни обаждания — и всички се обръщаха към него, когато предполагаша, че отговорът може да бъде открит в нечий компютър. Този път обаче изглеждаше по-ангажиран с въпроси, по които преди дори нямаше мнение. Общо взето, той явно беше много по в час с разследването от последния път, когато работиха заедно.

— Това е демонстрация на сила — не можете да ме откриете, въпреки че оставям улики... Кара го да се чувства по-умен от полицията. И е сигурен начин да се увери, че всички престъпления, които е извършил, ще бъдат свързани с него. Никой хитър адвокат няма да може да му отнеме триумфа в бъдеще.

— Значи иска да бъде заловен, така ли? — недоверчиво попита Ваня.

— Не, но ако го заловят, иска да бъде сигурен, че нещата няма да свършат дотам.

— Както и да е... — Били продължи с прекъснатото обобщение. — Същият метод на действие. Същата нощница. — Той премести пръста си на третата жена на таблото. С тъмна коса. — Завчера. Катарина Гранлунд. Същите следи, същият метод на действие и всичко останало. Само с това разполагаме. — Били седна.

Себастиан се наведе напред.

— Той зачестява с убийствата.

— Важно ли е това?

— Хинде имаше доста последователен период на охлаждане. Стана само малко по-кратък.

— Какво е период на охлаждане? — попита Били.

— Времето между убийствата. — Себастиан стана и започна да крачи из стаята. Ваня го гледаше с неприкрито отвращение. Хрумна му, че изобщо не е мислил за нея, откакто влезе в стаята. Случаят мигновено го беше грабнал и изместил настрана всичко друго. Имаше връзка с Хинде. Имаше връзка с предишния Себастиан.

По-добрият Себастиан.

Най-добрият.

— Серийните убийци се скриват след убийство донякъде защото се страхуват, че ще ги заловят, а понякога изпитват вина и съжаление, че са осъществили фантазиите си, но това е предимно период на успокояване, докато се завърне желанието, непреодолимият подтик. Цикълът става по-кратък, но не толкова кратък. — Себастиан спря и посочи снимките на таблото. — Човекът, който е извършил тази жестокост, не разсъждава след това. Той не преминава през различни фази.

— И какво означава това? — попита пак Били. Определено беше по-светнат.

— Актът на извършване на убийство не е непреодолим подтик за него. Той го смята за работа. Нещо, което трябва да свърши.

— Как да го спрем?

Себастиан повдигна рамене.

— Не знам. — Той се обърна към Торкел. — Трябва да отида на местопрестъпленията. Поне на последното, от завчера.

— Знаеш, че сме ги огледали и обработили — обади се Урсула, преди Торкел да отговори. — Трябва само да попиташ, ако искаш да знаеш нещо.

— Пропуснали сте нещо. Ако това е истински имитатор.

Урсула почувства раздразнение. Тя не пропускаше нищо. През всичките си години на работа, първо в Националната лаборатория по криминалистика в Линшъопинг и после в „Риксморд“, не беше пропускала нищо. Себастиан, разбира се, знаеше това.

— Какво сме пропуснали? — Урсула едва успя да сдържи засилващия се в нея гняв.

Себастиан не отговори и се обърна към Торкел.

— Може ли да отида на местопрестъплението?

Торкел въздъхна. Той познаваше Урсула много добре. Поставянето под съмнение на професионалната ѝ експертиза не беше нещо, което щеше да се размине безнаказано. Тя може и да имаше други недостатъци и слабости, но беше най-добрата в професията си и Господ да е на помощ на всеки, който твърдеше противното. Торкел имаше чувството, че Урсула вече съжалява, задето не се е противопоставила на идеята да включат Себастиан.

— Ваня, закарай Себастиан в Тумба.

Ваня се вцепени. Изражението и езикът на тялото ѝ ясно показваха какво мисли за идеята да бъде сама в кола със Себастиан Бергман.

— Налага ли се?

— Да.

— Добре, тогава да тръгваме — широко се усмихна Себастиан и отвори вратата. Улови се, че изживява чувство, което не беше изпитвал от много години, когато Ваня без желание се надигна от стола.

Вълнение.

Той отново работеше и още първия ден щеше да прекара известно време насаме в кола с дъщеря си.

Създай си живот, преди да станеш част от живот.

Себастиан усещаше, че това разследване може да бъде пътят, по който ще направи първите крачки към завръщането си към живота.

Двамата седяха мълчаливо в тъмносиньото волво. Ваня изкара колата от подземния паркинг на „Фридхемсплан“, спря за малко на бариерата, за да покаже служебната си карта, и после зави по „Дротингхолмсвеген“. Себастиан я наблюдаваше внимателно. Нямахше съмнение, че тя се сърди. Всяко нейно движение беше наситено с раздражение — смяната на скоростите, агресивното преминаване от една лента в друга и погледът, който му хвърли, когато той смъкна стъклото и в колата нахлу топъл, влажен летен въздух.

— Климатикът не работи, когато стъклото е свалено.

— Е, не можеш да имаш всичко.

Той провеси ръка през отворения прозорец. Прямотата ѝ му харесваше. Правеше я реална. Жива. Силна.

Беше я наблюдавал от разстояние толкова дълго, че тавата му се замая сега, когато бе толкова близо до нея. Не си спомняше кога за последен път се е чувствал толкова доволен и спокоен. Колкото и ядосана да беше Ваня, искаше му се пътуването да продължи вечно. Дори уличното движение в Стокхолм изглеждаше в съзвучие за известно време. Когато стигнаха до островите Есинге, Ваня не се сдържа.

— Ти мазохист ли си?

Себастиан се стресна и се изтръгна от бляновете си. Обърна се към нея, без да разбира въпроса.

— Какво... Не.

— Тогава защо се върна? — Очите ѝ блестяха от гняв. — Защо настояваш да бъдеш някъде, където никой не те харесва?

— Били ме харесва.

— Не те мрази открито.

— Същата тъпотия, само че казана иначе. — Себастиан си позволи да се усмихне. Наистина ли Ваня смяташе, че действията му се диктуват от хорското мнение?

— Толкова ли си свикнал да те мразят, че си доволен от хора, които те понасят?

— Вероятно.

— Ако не беше такъв гадняр, може би щях да те съжалявам.

— Благодаря. — Той я погледна признателно и видя, че това я вбеси още повече. Чувстваше се странно да е толкова близо до нея и да е единственият, който има пълна и точна представа за ситуацията.

Толкова много неща искаше да знае за нея. Какво сънува? Какво си мисли, когато седи до масата за закуска сутрин? За какво се смее с мъжа, за когото мисли, че е неин баща? Щеше ли някога да се сближи толкова много с нея и да я опознае по този начин?

— Престани — гневно каза Ваня, докато Себастиан я гледаше изпитателно.

— Какво?

— Да ме гледаш така!

— Как?

— Така. Както го правиш в момента. Дори не искам да се запитам за какво мислиш.

— Никога няма да отгатнеш...

Тя го погледна възмутено.

Себастиан се втренчи напред. Ваня несъзнателно се бе доближила до истината и я бе побутнала, без да знае и да мисли. Той искаше да продължи да докосва невъзможното. Мисълта беше трудна, а думите — още повече.

— Ако ти и аз се бяхме срещнали при други... — Себастиан млъкна и започна отново. — В друг период от живота ни. Искам да кажа, че за всичко има причина и...

— Себастиан? — прекъсна го Ваня.

— Да?

— Млъкни, по дяволите.

Той млъкна.

Тя настъпи газта.

До края на пътуването никой не пророни нито дума.

* * *

„Толенсверг“ № 19 беше една от множеството добре поддържани, очарователни къщи в жилищните райони близо до Стокхолм. Себастиан забеляза, че в градината са вложени много часове на всеотдайност и обич, но иначе тук нямаше нищо необичайно. Единствено яркожълтият знак на външната врата издаваше факта, че тук е станала трагедия: МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ. ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО. Ваня тръгна нагоре по стълбите и отключи вратата. Себастиан не бързаше толкова и спря на старателно изметената пътека да огледа къщата. Два етажа. Покрив с червени керемиди. Рамки на прозорците в жълто и бяло. Чисто и подредено, със завеси на прозорците и цветя в бели саксии. Само допреди няколко дни тук беше живяла двойка с мечти и стремежи. Може би не бяха искали да се открояват, но със сигурност бяха искали да живеят.

Ваня отвори вратата и погледна Себастиан.

— Идваш ли?

— Разбира се. — Той отиде при нея и двамата влязоха вътре. Беше потискащо топло и задушно, усещаше се сладникава миризма на метал. Себастиан си помисли, че жертвата сигурно е кървяла обилно, след като мирисът още се усещаше. — Къде е спалнята?

— Жената е убита на горния етаж. Какво търсим?

— Искам да видя първо спалнята.

Ваня кимна раздражено и тръгна.

— Тук горе е.

Те се качиха по стълбите мълчаливо. Винаги беше така. Смъртта караше хората да шепнат и забавяше нещата. Стигнаха до спалнята и спряха на прага. Стаята беше облепена с красиви жълти релефни тапети с успокояващ мотив. Завесите бяха дръпнати. Завивките бяха махнати, но големите тъмни петна върху двойния дюшек говореха красноречиво. Себастиан бавно влезе и се огледа наоколо.

— Какво сме пропуснали? — нетърпеливо попита Ваня.

— Малка стая, килер или долап — отговори Себастиан, наведе се и надникна под леглото.

Ваня го погледна уморено и посочи бялата плъзгаща се врата в другия край на спалнята.

— Там има дрешник.

Той поклати глава, без дори да го поглежда.

— Трябва да се заключва отвън. — Себастиан остана на мястото си и отново огледа стаята. На нощното шкафче имаше няколко книги с меки корици, а пред тях — черно-бяла фотография на усмихната двойка в сребриста рамка. Върху стъклото бяха разплискани капки кръв. Рикард и Катарина Гранлунд. Себастиан я позна от снимката на таблото в управлението. Той взе фотографията.

— Добре, какво трябва да има в долапа? — попита Ваня, която стоеше на прага.

Себастиан не отговори и продължи да гледа снимката в ръката си. Те стояха на някакъв плаж и изглеждаха щастливи и влюбени. Жената беше прегърнала мъжа, който гледаше право в обектива. Мястото приличаше на Готланд или може би Оланд. Плаж от дребни камъчета някъде. Лято не много отдавна. Себастиан внимателно остави снимката. Хрумна му мисъл.

Слаба и неясна.

Мимолетна.

Той отново взе фотографията.

— Попитах какво би трябвало да има в долапа?

Ваня започваше да се ядосва. Себастиан реши да забрави за снимката. Той се изправи и я погледна.

— Храна.

Ваня слезе долу, а Себастиан методично огледа горния етаж. Имаше още три стаи. Едната, изглежда, беше кабинет, с принтер и фотокопирна машина. Той предположи, че Били е взел компютъра. Библиотеката до едната стена съдържаше всичко от трилърите на Том Кланси до готварски книги, до една старателно подредени. Себастиан не намери онова, което търсеше, и се върна в малката дневна. Пътьом надникна в банята, която явно беше ремонтирана наскоро. Бяла, чиста, с плочки от пода до тавана, с душ и вана. Сравнително голяма, каквито харесват модерните двойки. Но не беше онова, което търсеше Себастиан. Дрешникът би подходдал за целта, но не се заключваше отвън.

Той слезе долу. Кухнята беше в задната част на къщата и оттам се излизаше в голям вътрешен двор с красиво подредена градина. Кухнята беше светла и чиста като банята, проветрива и приятна, с бели вратички на шкафовете и работни плотове от черен гранит. В средата имаше барплот с две високи столчета. На сушилника стояха няколко

чини, но иначе беше изумително чисто и подредено. Себастиан се готвеше да отиде в трапезарията, когато Ваня го повика.

— Себастиан! — Гласът ѝ се чу някъде отдалеч. — Себастиан!

— Какво има?

— Килерът!

Стълбите на килера бяха до външната врата и на Себастиан му отне известно време, докато ги намери. Тъмни, тесни стъпала, водещи надолу в сумрак. Въпреки че семейство Гранлунд бяха сложили няколко плаката с модерно изкуство, беше ясно, че тази част на къщата не е била приоритет. Тук нямаше ярки цветове и идеално обзавеждане. Миришеше малко на мазе, но това беше за предпочитане пред сладникавия мирис в останалата част на къщата. Помещението долу явно някога е било стая за любими занимания, но сега се използваше главно за склад. Таванът беше нисък и Себастиан трябваше да се наведе под тръбите за горещата вода. Прозорецът високо на едната стена осигуряваше малко светлина и в ъгъла имаше обикновен лампион. Ваня стоеше пред вратата на протрит стар долап. На лицето ѝ бе изписано предизвикателно изражение. Жълтата светлина от лампата зад нея позлатяваше косата ѝ. Тя посочи вратата. В ключалката беше пъхнат обикновен ключ.

— Виж! Това ли търсиш?

— Отвори ли го?

— Не. Помислих, че ти ще искаш да го направиш. — Тя се отмести встрани, за да пусне Себастиан да мине. — И се надявам да ми обясниш какво правим тук.

Той погледна вратата и после Ваня.

— Искрено се надявам, че греша.

— Не се надяваш.

Себастиан не отговори, протегна ръка и натисна дръжката. Вратата беше заключена. С едната си ръка той превъртя ключа. Отново натисна дръжката и вратата се отвори. Светлината от лампата зад тях не стигаше много далеч, но беше достатъчна, за да се различат очертанията на предметите на пода. Себастиан почувства, че тялото му се вцепени. Пръстите му потърсиха пипнешком електрическия ключ за осветлението, който той знаеше, че трябва да е някъде на стената до вратата. Намери го и бялата светлина от голямата крушка превърна във факт нарастващото му безпокойство.

Идеално наредени.
Безалкохолна напитка.
Пакет бисквити „Мари“.
Два банана.
Шоколад.
Празно шише от хлор.
Той беше. *Наистина* беше той.
Хинде.

Те се бяха върнали в Стаята. Ваня закачаше снимките, които бяха направили в дома на семейство Гранлунд. Себастиан не спираше да крачи напред и назад. Беше неспокоен. Напрегнат. И през ум не му беше минавало, че Хинде ще е едно от всички неща, които можеше да се върнат да го преследват.

— Нашият човек е информиран за метода на действие на Хинде и има само един начин да го е научил — каза той, когато останалите седнаха.

— От твоите книги ли? — попита Урсула. Това беше и първата мисъл на Ваня, когато Себастиан обсъди с нея теорията си в колата, докато се връщаха от Тумба.

Без да спира да крачи, той отговори на Урсула по същия начин, по който беше отговорил и на Ваня.

— В книгите ми пише само, че е имал хранителни припаси. Не се уточнява какво, нито как е било подредено. — Той спря до таблото и почука с кокалчето на пръста си върху снимката със старателно наредените храни и напитката в килера на семейство Гранлунд.

— Съдържанието и начинът, по който са поставени предметите, са абсолютно същите като при Едвард Хинде — продължи Себастиан.

— Това не е описано никъде. Убиецът е във връзка с него.

— Но как?

Ваня беше попитала същото. Себастиан въздъхна. И преди двайсетина минути, и сега не знаеше как. Знаеше само, че не греша.

— Нямам представа, но той може да е получил информацията само от Хинде.

— Или от някой полицай, който е участвал в разследването навремето.

Всички се обърнаха към Били.

— Хинде не може да общува с външния свят, затова се опитвам да намеря друго обяснение.

— Разследващият екип тогава се състоеше от Себастиан, Урсула, Троле Хермансон и мен — каза Торкел. — Трима са тук в тази стая и мисля, че е малко вероятно Троле да е решил да изживее отново дните си на слава, като се забърка в убийства на жени. Но ще говоря с него.

Себастиан се вцепени. Възможно ли беше Троле да има нещо общо с това? Вярно, той беше пропаднал, но да направи такова нещо? Може би се беше разприказвал пред неподходящ човек, докато е бил пиян. Никой в екипа не мислеше, че Троле е замесен, но какво би станало, ако Ваня отиде при него и започне да задава въпроси? На Себастиан му се зави свят. Представи си как тя разговаря с Троле, а той ѝ казва какво е поискал Себастиан от него. По дяволите, дори не беше необходимо Ваня да го притиска. Троле беше напълно способен да натопи Себастиан в калта само заради забавлението. Себастиан преглътна и се опита да се съсредоточи върху обсъждането в стаята.

— Не съм казал, че е някой от вас — упорстваше Били. — На местопрестъпленията е имало униформени полицаи и криминалисти. Щом сте открили храната, някой от тях може да я е видял.

— Аз разбрах за храната по-късно. Хинде ми каза. Ако я бяхме намерили — Себастиан посочи колегите си, — Торкел и Урсула щяха да си спомнят. — Той погледна гневно Били. — Мисли, за бога.

— Мисля. Само се опитвам да разсъждавам извън шаблона, това е всичко. Значи греша.

Ваня се втренчи в колегата си, без да може да прикрие изненадата си. Гласът беше на Били, но думите бяха на някой друг. Откога Били разсъждаваше извън шаблона? Или може би го правеше, но откога го наричаше така?

— Може да повдигнете въпроса пред Хинде утре сутринта — намеси се Торкел. Разрешителните ви за посещение са одобрени.

— Каква е тази история с храната? — попита Урсула. — Защо той я крие?

— Пише го в книгите ми — троснато отвърна Себастиан.

— Не съм чела книгите ти.

Той се обърна към нея. Тя посрещна погледа му със самодоволна усмивка. Възможно ли беше? Нарочно ли не беше прочела най-добрите книги, написани някога на шведски за серийни убийци, от чиста злоба?

— И аз не съм ги чел — обади се Били.

Себастиан въздъхна. Наистина ли половината от най-добрите в страната разследващи не бяха чели книгите му? Знаеше, че Ваня ги е чела, но Торкел? Той погледна бившия си колега, но изражението му не издаваше нищо. Сигурно ги беше чел. Себастиан въздъхна отново. Той беше говорил за Едвард Хинде в няколко лекции. Знаеше наизуст историята му. Изглежда се налагаше пак да я разкаже. Поне в съкратен вариант.

— Едвард израства сам с майка си. Тя била на легло. Болна. За жалост в повече от едно отношение. Той ми разказа, че си спомня първия път. Една сряда. Спомняше си го ясно. Върнал се от училище и...

* * *

... стои в кухнята и готви. Панираните рибени пръчици цвърчат в тигана. Картофите врят в тенджерата с капак, както тя го е учила. Той очаква с нетърпение вечерята. Обича рибени пръчици, а за десерт може да си поделят тортата, която остана от рождения му ден. Той си тананика. „Бийтълс“. „Нощ след тежък ден“. Песента е на първото място в класацията. Започва да реже, но тя го вика. Той оставя ножа и изключва печката за по-безопасно, преди да се качи горе. Понякога тя иска да ѝ чете и това отнема време. Той не чете много добре. Наскоро се научи да чете. Бавно срича лесни детски книжки, но тя казва, че иска да чуе гласа му. И това е добро упражнение. Майка му почти винаги е в леглото. Става само за няколко часа всеки ден. В добри дни малко по-дълго, в лоши — много по-малко. Днес, изглежда, е доста добър ден. Тя изглежда весела с нощницата си, докато подканващо потупва с длан мястото на леглото до себе си. Той се приближава и сядва. Послушно дете е. И се държи добре. Нещата в училище вървят. Учителите го харесват. Той обича да научава нови неща и го намира за лесно. Майка му и класната ръководителка твърдят, че е интелигентен. Говори се, че още през пролетта ще започне да работи върху математиката за следващата година. Майка му казва, че е станал голямо момче. Добро момче. Тя хваща ръката му и я милва. Нейното голямо добро момче. Днес има нещо друго, което тя иска той да направи за нея. Стиска силно ръката му и я насочва под завивките, в

топлината. Слага я на бедрото си. Едвард я поглежда озадачено. Защо тя иска ръката му там? Понякога той е стоплял ръцете си, като ги е притискал между краката си, когато е премръзнал, но сега не му е студено.

* * *

— Онзи пръв път Едвард съвсем наскоро бил навършил осем години. Естествено, не разбрал какво става. Бил на трийсет и осем, когато това приключило. Дотогава бил вече съсипан.

— Продължило е трийсет години? — недоверчиво попита Ваня.

— Да.

— Защо не я е оставил? Или спрял?

Много пъти бяха задавали този въпрос на Себастиан. Майката на Хинде била болна и не можела да му попречи да замине, особено когато пораснал. Защо е останал?

— Отначало Едвард бил твърде малък, а след това — твърде уплашен. А после... нещата отишли твърде далеч. — Себастиан поклати глава. — Не мога да го обясня, без да се впусна в повече подробности какво формира хората да станат такива каквито са, а това няма да помогне в случая. Вие нямате въображението да разберете взаимоотношенията им.

Ваня кимна. Отрицанието на Себастиан може би беше замислено като обида, но тя я приемаше. Зарадва се, че не може да си представи всичко, което е преживяло самотното осемгодишно момче.

— Някой разбрал ли е? Заподозрял ли е нещо? — Били заинтригувано се наведе напред. — Това сигурно е повлияло на работата му в училище и на други неща.

— Майка му заплашила да се самоубие, ако той каже на някого. Било много важно Едвард да се държи абсолютно нормално, така че никой да не заподозре нищо. Ако направел нещо дори малко по-различно, хората можело да започнат да си задават въпроси и да открият. Колкото и да е странно, той ставал все „по-нормален“, докато историята продължавала. Станал майстор в справянето с всяка ситуация, която би могла да възникне. Налагало се. Ако не правел каквото трябва, тя щяла да умре.

* * *

Майка му ляга по корем на леглото и вдига нощницата си. Той никога не вижда лицето ѝ. Заровено е във възглавницата. Отначало тя му обясни как той трябва да легне върху нея, какво да направи и как да се движи. Вече не обяснява. Сега мълчи. Поне когато започват. Той знае точно какво ще се случи. Няма отклонения. Тя го вика, кара го да седне до нея, казва му какво голямо момче е и колко е добър, колко се радва, че го има, и колко щастлива я прави. След това хваща ръката му и я насочва под завивките. Всеки път всичко се случва по абсолютно един и същ начин.

След малко започват звуците. Дълбоко долу във възглавницата. Той мрази звуците. Иска да спрат. Звуците означават, че това скоро ще свърши. Не му харесва онова, което правят. Той вече съзнава, че майките на другите деца не се държат така. Не му харесва. Още по-малко обаче му харесва онова, което следва. След звуците...

* * *

— Всеки път, след като бил принуждаван да прави секс с нея, Едвард бил наказван. Бил нечист. Мръсен. Направил бил нещо грозно и отвратително и майка му не можела да го гледа.

* * *

Главата ѝ е извърната, докато тя отваря вратата на долапа без прозорци под стълбите. Той влиза и сядна на студения под. Няма смисъл да плаче или да се моли да го пусне. Това само ще влоши нещата и той ще остане там още по-дълго. Увива ръце около коленете си. Тя затваря вратата, без да пророни нито дума. Не е говорила след онези звуци във възглавницата. И той дори не е сигурен дали онова бяха думи. Тъмно е. Той не знае колко дълго седи там. Не познава часа. Никой не го е научил. Тъкмо са започнали да им обясняват в училище. Знае само кръглия час, половин час и четвърт час. Това обаче е без значение,

защото няма ръчен часовник, който да поглежда. Понякога си мисли, че това е хубаво. Ако има часовник, ще знае от колко време е заключен и може да се паникьоса. Да си мисли, че тя го е забравила. Или че е заминала. Оставила го е. Времето и мракът се сливат в едно. Учителката веднъж каза, че кучетата нямат представа за времето. Те не знаят дали са били сами един час или цял ден. В мрака той е като куче. Загубва всякаква представа за времето. Пет часа ли са или пет дни? Не знае. Доволен е, когато вратата се отваря. Като куче.

Той не разбира. Никога няма да разбере. Прави всичко, което тя му казва, и пак го заключват в долапа. На тъмно и студено. Той не е предлагал да правят онова нещо. Идеята не е негова. Тя го вика. Тя бута ръката му под завивките. А после не можела да го гледа. Мисли, че той е мръсен. Грозен. Той огладнява, но гладът постепенно преминава. Жаждата е по-лоша. Той пишка на пода, въпреки че предпочита да не го прави. Знае, че после ще трябва да почисти. Когато тя отвори вратата. Когато наказанието свърши. Понякога ходи и по голяма нужда. Ако стои заключен там дълго време. Не може да се сдържа. Когато тя не отваря вратата дълго време...

* * *

— Накрая майка му го пускала да излезе. Прощавала му, но с това не се свършвало. Едвард не трябвало да забравя греховете си и за да не ги повтаря, тя закачала на препуциума му една от онези големи щипки за хартия. И трябвало да стои там, докато тя не му разреши да я махне.

Всички в стаята направиха гримаса, Били и Торкел може би е малко повече чувство.

— Не мога да повярвам — каза Били. — Как е възможно някой да преживее всичко това, без никой да забележи нищо? Хинде сигурно често е отсъствал от училище.

— Майка му се обаждала и казвала, че е болен. Астма или мигрена. Иначе Едвард се учел много добре в училище. Въпреки всичко той завършил прогимназия, гимназия и университет. С отлични оценки през цялото време. След това си намерил нископлатена работа, само колкото да изкарва достатъчно пари, за да преживява. Очевидно

имал много по-висока квалификация, но излъгал в автобиографията си. Не общувал много. Предимно с колеги. Коефициентът му на интелигентност е сто и трийсет, затова бил достатъчно умен, за да се прави на „нормален“, но не бил в състояние да създаде по-дълбоки взаимоотношения, които изискват съпричастност или някакво неподправено чувство. Бягал, ако се случело нещо такова. — Себастиан млъкна и изпи чаша вода. — Майка му починала през 1994-та. Само година по-късно Едвард започнал да търси други жени. Първата му жертва е колежка от Националната комисия по здравеопазване и социални грижи, която очевидно проявявала интерес към него и го заговаряла.

* * *

Той чака. В едната си ръка държи чантата с нощницата и чорапите. Знае, че тя го желае. Тя смята да поеме контрола. Иска да продължи онова, което правеше майка му. Иска да прави онова, мръсното нещо. Лошото. Иска да го накара да прави неща, които ще доведат до наказанието. До божата. Мракът и унижението. Те всички го правят. Но той не възнамерява да го позволи. Не и този път.

Той натиска звънеца. Тя се усмихва. Той знае защо. Знае какво иска тя, но ще получи изненада. Този път той ще поеме контрола. Тя го поканва да влезе и без да губи време, той я удря. Силно. Два пъти. Принуждава я да му покаже спалнята. Да съблече дрехите си. Да облече нощницата. Да легне по корем. Завързва я с чорапите. Когато тя не може да мърда, той излиза от спалнята. Взима чантата с припасите и празната бутилка, в която смята да уринира. Търси мястото, където тя ще го заключи. Намира го в килера. Ключалка от външната страна. Тъмнина вътре. Той нарежда на пода нещата, които е донесъл. Ще може да преживее наказанието. След това.

* * *

— Но няма след това. Хинде прерязва гърлата им и избягва наказанието.

Мобилният телефон на Торкел извъня. Всички подскочиха, когато звукът прониза напрегнатата тишина. Торкел се извърна настрана и отговори на обаждането.

— Но той сигурно е знаел, че няма да оживеят — отново поде разговора Ваня. — Защо е оставял храна?

— Предпазна мярка. В случай че тя оцелее въпреки очакванията и той бъде наказан. Не искал да гладува. Но както знаем, никога не се наложило да използва припасите.

Торкел приключи краткия разговор и отново се обърна към екипа. Изражението на лицето му показваше, че новината не е добра.

— Има четвърта жертва.

Колата на Ваня отиде първа на местопрестъплението. Патрулиращите униформени полицаи, които бяха открили трупа, вече бяха отцепили района пред сивия жилищен блок, спазвайки стриктно процедурата. Ваня изскочи от автомобила и забърза към полицаия, който стоеше зад синьо-бялата лента. Себастиан остана до колата, оглеждайки сградата. Той пак я беше ядосал, като бе приел за даденост, че мястото му е до нея на предната седалка, но тя реши, че ще е неуместно да спори с него, когато са на работа. Себастиан можеше да се държи като дете, но Ваня не можеше. Тя беше на работа. Когато обаче нещата се поуспокояха, щеше да изясни на Торкел, че от сега нататък Себастиан Бергман ще пътува с някой друг. Може би с Торкел. В края на краищата, той настоя да го върне. Полицаят до вратата я позна и кимна. И тя го позна. Ерик някой си. Помнеше го като добро ченге, добре организиран и винаги спокоен. След като той я информира за ситуацията само с няколко изречения, Ваня не видя причина да промени мнението си за него. Следвайки инструкциите, Ерик и колегата му незабавно се бяха обадили на „Риксморд“, веднага щом бяха влезли в апартамента на третия етаж и бяха открили завързаната и убита жена. Не бяха докоснали нищо и бързо бяха напуснали мястото, за да отцепят самия апартамент и входа, с цел да избегнат замърсяване на местопрестъплението. Ваня благодари на Ерик и отиде да посрещне Урсула, Били и Торкел, които току-що бяха пристигнали.

— Местопрестъплението е обезопасено. Третият етаж. Били, ще вземеш ли подробни показания от Ерик? Той пръв е дошъл тук. — Ваня посочи униформения полицаи до лентата.

— Не можеш ли ти да го направиш?

Тя го погледна стъписано.

— Защо? Ти каква работа имаш?

— Може да се кача в апартамента да огледам.

— Говори с Ерик и след това се качи — намеси се Торкел.

Били бързо преглътна възражението си. Едно беше да напомни на Ваня, че всички в екипа са равнопоставени — нещо, което тя понякога забравяше — но съвсем друго беше да се противопоставя на заповедите на шефа.

— Добре. — Той се отправи към Ерик, а другите трима влязоха в блока.

Себастиан все още стоеше до колата. Видя, че Били му махна с ръка, но не можа да реши какво да направи — да стои там и да се тревожи или да разбере дали бясно въртящите се мисли в главата му са правилни. Сградата беше голяма. Абсолютно, напълно и съвършено невъзможно. Много сгради си приличаха. И все пак той не можеше да се отърси от чувството, което скова краката му. Били отново му помахна. Притеснено.

— Хайде!

Себастиан не можеше да отлага повече. Въпреки че донякъде не искаше да го прави, трябваше да бъде сигурен. Той успя да накара краката си да се движат и тръгна към Били. Щеше да го остави да води. Да следва енергията му.

Те влязоха в жилищния блок и заизкачваха каменните стъпала. Били вървеше бързо, а Себастиан — все по-бавно. Стълбището беше сиво и обикновено. Имаше десетки хиляди като него. Анонимно, същото като всички останали. Защо точно това стълбище да бъде по-различно? Себастиан трескаво потърси детайли, които биха потиснали засилващата се в него паника.

Той чу, че Били е стигнал до третия етаж и говори с някого. Зави зад ъгъла на стълбището и видя, че другият човек е униформен полицаи. Те стояха пред отворена врата. Торкел беше в коридора на апартамента. Себастиан направи още няколко крачки и после се свлече на колене, дишайки тежко.

Съзве се достатъчно, за да погледне още веднъж в апартамента с последна отчаяна надежда, че греша.

Не грешеше.

Видя го да лежи на пода в дневната.

Кафяво плюшено мече с надпис на коремчето „На най-добрата майка на света“.

* * *

Торкел вече беше обул найлонови терлици, но не беше влязъл в дневната, където се намираше леглото. Нямахме абсолютно никакво съмнение, че убиецът е същият. Нощницата, завързаните ръце и крака, зеещата рана в гърлото — всичко сочеше към едно заключение. Той изпита безсилие и същевременно гняв. Не бяха успели да опазят още една жена. Урсула стоеше в средата на стаята и методично правеше снимки на местопрестъплението. Щяха да минат няколко часа, докато приключи с първоначалния оглед. Торкел и другите щяха да разговарят със съседите. Той смяташе да започне с жената, която се бе обадила в полицията преди няколко часа. Торкел изведнъж чу гласа на Себастиан зад гърба си.

— Торкел.

Гласът звучеше по-слабо от обикновено. Той се обърна и видя пребледнелия Себастиан, който стоеше до вратата и се бе облегнал на бетонната стена на стълбището, която, изглежда, беше единствената му опора.

— Какво?

— Трябва да говоря с теб — прошепна Себастиан.

Торкел се приближи до него и той го дръпна малко по-надолу по стълбите. Торкел се подразни. Последното, което му трябваше в момента, беше да играят на „телефон“.

— Какво искаш, Себастиан?

Погледът в очите на Себастиан беше умоляващ.

— Мисля, че познавам жертвата. Анете Вилен ли се казва?

— Така мислим. Поне тя е жената, която живее тук.

Себастиан сякаш загуби равновесие за момент и пак се подпря на стената.

— Откъде я познаваш? — попита Торкел.

Явно нещо измъчваше Себастиан.

— Бяхме в една терапевтична група. Ходих само веднъж... Правихме секс.

Естествено. Срещал ли беше Себастиан жена, с която да не е правил секс? Торкел се съмняваше. Това обикновено не означаваше

нищо за него, но сега очевидно беше разстроен и Торкел изпита лошо предчувствие.

— Кога се случи това?

— Тръгнах си оттук малко преди пет.

— Какво? Тази сутрин?

— Да.

Всички звуци изведнъж утигнаха.

— Мамка му, Себастиан!

— Съжалявам, откъде да знам... — Себастиан търсеше правилните думи, но не ги намираше. — Искам да кажа... Какво да правя, по дяволите?

Торкел се огледа наоколо. Видя униформения полицай, който стоеше с Били и Ваня, докато обсъждаха разпитите на съседите. Видя Урсула, която взе черна чанта и друг обектив за кадри отблизо. Сетне погледна преbledнялото лице на Себастиан — човека, когото беше допуснал в разследването, което току-що се бе превърнало в кошмар за полицията.

— Върни се в управлението и стой там, докато дойда.

Себастиан кимна почти незабележимо, но не помръдна.

Торкел раздражено поклати глава и се обърна към униформения полицай:

— Някой трябва да закара този човек до управлението. Би ли се погрижил, моля?

После се върна при Урсула в апартамента, отново към ужасяващото престъпление, което и без това изглеждаше сложно, но сега сякаш беше по-малкият от двата проблема.

Себастиан не си спомняше много от пътуването обратно до „Риксморд“. Помнеше, че предпочете да седне на задната седалка. Помнеше, че шофьорът беше полицайка. Той беше погълнат в мисли да се опита някак да разбере деня. Парализиращото чувство на паника започна да намалява на половината път към управлението. Завърна се логичният му мисловен процес. Себастиан го посрещна с радост. Трябваше да може да функционира. Нуждаеше се от интелекта си. Ситуацията беше критична. Анете Вилен бе мъртва. Убита. Големият въпрос, който Себастиан не се осмеляваше да си зададе, беше дали му е отредена роля в събитията. Той спа с Анете Вилен. И скоро след това тя беше убита.

Себастиан искаше да вярва в шанса.

В случайността.

Капризите на съдбата.

С цялото си същество искаше това да е грешка. Колко голяма обаче беше вероятността убиецът случайно да е избрал Анете Вилен? Почти несъществуваща.

Засега те не бяха успели да открият географска схема в избора на жертвите на убиеца. Една в Тумба, една в Брома, една в Нинашамн. А сега в Лилехолмен. Другите жени бяха убити в къщите си — две самостоятелни, една с обща стена със съседите. Сега убиецът беше нанесъл удар в голям жилищен блок. Това включваше по-голям риск от разкриване и още по-убедително предполагаше, че нападението не е произволно. За жалост. Колкото и да мислеше, Себастиан винаги стигаше до едно заключение.

Имаше някаква връзка.

С него и Анете.

С Анете и убиеца.

* * *

Себастиан се качи в „Риксморд“. Щеше да чака Торкел. Дори не знаеше дали ще му позволят да остане в екипа.

Намери пътя до Стаята. Поне можеше да затвори вратата и да бъде сам с трескавите си мисли. Застана пред таблото със снимките и записките. Разгледа хронологията, съставена от Били, и фотографиите на предишните жертви. Анете Вилен скоро щеше да се присъедини към тях. Никоя от тях не беше в първа младост. Всичките бяха над четиресет. Вероятно имаше нещо в това. Всичките имаха история. Още вероятни схеми в миналото си. Себастиан знаеше, че Били вече е проучил всичко, но и без това трябваше да чака Торкел, а сигурно щяха да минат часове, докато той се върне. Можеше да свърши някоя работа и с малко късмет да прогони мрачните мисли.

На масата имаше три папки с материали за жертвите, оставени от екипа, когато бяха хукнали към Лилехолмен. Себастиан седна и придърпа папките към себе си. Те съдържаха цялата достъпна информация за всяка убита жена, от официални данъчни документи и детайли в избирателните регистри до веществени доказателства и разговори с всички, от най-близките и скъпите на жертвите до колеги в работата и съседи. Можеше ли Себастиан да открие нещо, което никой друг не беше забелязал? Вероятността беше много малка. Екипът беше най-добрият в Швеция. Той обаче смяташе да опита.

Трябваше да го направи.

Искаше да се опита да разбере.

Започна да чете. Първата жертва. Мария Лия. Разделена със съпруга си Карл сравнително отскоро. Имаше дълъг разпит с бъдещия ѝ бивш съпруг — десет страници. Мария и Карл били женени отдавна, но нямали деца и постепенно се отчуждили един от друг. Тя работела като финансов брокер в компания в центъра на града. Той работеше в „Теле 2“ и миналата година беше срещнал по-млада жена и бе започнал връзка. След това в бърза последователност дошли разкритието, караниците и раздялата. Мария Лия откупила дела на Карл от къщата. Парите му трябвали, защото новата му партньорка вече била бременна. Наскоро Мария Лия подаде заявление да върне бащиното си фамилно име, Кауфман, и те...

Себастиан спря и отново прочете името. Не можеше да бъде.

КАУФМАН.

Урсула бе приключила със снимките и искаше да изчака криминалистите, преди трупът да бъде закаран в моргата за аутопсия. Линейката беше задържана заради сериозна катастрофа на пътя и Урсула се приближи до прозореца в дневната, за да отмори очите си с нещо друго освен мъртвешки бледия, посивял труп и засъхналата кръв върху леглото.

Навън все още беше идеален летен ден с ясносиньо небе. Жарещото слънце се бе преместило на запад и вече не грееше право в апартамента с пълна сила, но в задушната стая все още беше горещо. Урсула внимателно отвори вратата на балкона и излезе навън. Там поне беше малко по-хладно. Балконът беше малък, но грижливо поддържан. Красива жълта пълзяща роза, засадена в керамична саксия с орнаменти, покриваше бетонната стена. Два сгъваеми стола бяха сложени до масичка в стил френско бистро от боядисан в бяло метал. Единственият предмет на масата беше светлосиня захарница с тънки бели цветя върху емайлирана повърхност. Не след дълго някой несъмнено щеше да я вземе и да се чуди какво да прави с нея, както и с останалите вещи в апартамента. Нещата, които оставяме след нас. Урсула се приближи до парапета и погледна към кръстовище „Есинге“ и зелената гора отвъд. Загледа се в колите, които фучаха по магистралата с няколко ленти. Животът в апартамента беше свършил, но този навън продължаваше. Така става. Животът е като река. Не можеш да го спреш, колкото и да искаш. Колкото и да е трудно за засегнатия човек, на кратко разстояние от него животът продължава.

Урсула си пое дълбоко дъх, оставяйки кислородът да изпълни белите й дробове. Затвори очи и се замисли. Нямаше абсолютно никакво съмнение, че убиецът е същият. Всичко съвпаднаше, от нощницата, найлоновите чорапи и зеещата рана в гърлото до изнасилването изотзад. За да бъде напълно сигурна, тя беше потърсила килер, който се заключва отвън. В апартамента нямаше такова помещение, но Урсула предположи, че много неща са се променили,

откакто самата тя живееше в апартамент, а това беше преди много години. Трябваше да има някакво складово помещение. И Урсула го откри. В мазето.

От другата страна на металната врата тя намери дълъг коридор с бетонен под. Голи електрически крушки, монтирани на всеки пет метра, осветяваха малки складови помещения зад телена мрежа, прикрепена за летви. Грубовата дървена врата с резе отвън водеше към всяко отделно мазе. Във въздуха се носеше слаба, но непогрешима миризма на мухъл.

Урсула мина покрай еднаквите клетки, докато стигна до деветнайсет, номера на апартамента на Анете Вилен. Резето беше счупено. Тя отвори вратата бавно и внимателно, използвайки ръкавици, и надникна вътре. Сега това помещение трябваше да се смята за част от местопрестъплението. В мазето на Анете имаше сравнително малко неща. Повечето други мазета, покрай които мина Урсула, бяха претъпкани. В складовото помещение на Анете имаше само няколко кашона, лампион, сгъваема маса и четири дървени стола, натрупани един върху друг. В средата на пода спретнато бяха подредени припасите — безалкохолната напитка, бисквитите, бананите, шоколадът и празното шише за уриниране. Стояха в идеална редица, всеки предмет на абсолютно еднакво разстояние от следващия. Също като на другите местопрестъпления. Урсула, опитният криминалист, изведнъж потрепери. Никога нямаше да го признае пред колегите си, но намираще за ужасяваща прецизността, с която извършителят пресъздаваше една и съща подредба всеки път. Тя приклепна, извади малка метална линейка и измери разстоянието между предметите. Както подозираше — точно четири и половина сантиметра. Убиецът сигурно измерваше разстоянието всеки път. Това изискваше време, но той си го позволяваше. Толкова хладнокръвен беше. И спокоен. Толкова важно беше за него да го извърши правилно.

Да следва ритуала.

Да го направи по абсолютно същия начин като Хинде.

Урсула отново потрепери.

Мислите ѝ бяха прекъснати, когато чу, че в апартамента влезе Торкел.

Той, изглежда, я търсеше, но не забеляза, че е на балкона, и се отправи към малката кухня.

— Торкел! — извика тя и почука на прозореца.

Той вдигна глава и кимна. Изражението му беше мрачно. Излезе на балкона и започна с елементарните неща, които можеше да разбере.

— Говорим със съседите, но засега не научихме нищо. Анете била тих, порядъчен човек. Не привличала много внимание към себе си. Бившият ѝ съпруг очевидно бил гадняр, но никой не го е виждал от месеци.

Урсула се обърна към улицата.

— Ами приятелката, която я е намерила?

— Лена Хьогберг. Тя живее наблизо. Днес трябвало да обядват заедно, на Анете не отишла на срещата. Лена ѝ звъняла цял следобед, но никой не отговорил.

Урсула кимна.

— Мъртва е от по-малко от дванайсет часа.

— Нещата за Анете явно тръгнали зле през последните няколко години — продължи Торкел, — затова Лена се разтревожила и решила да дойде да я види след работа. Видяла кървави петна на пода през пощенската кутия...

— В какъв смисъл тръгнали зле нещата?

— Развод, синът ѝ заминал да живее в чужбина, Анете загубила работата си. Била доста потисната. — Торкел погледна към уличното движение и добави: — Ваня проверява бившия съпруг.

— Идеята вероятно е добра, но убиецът е същият. Не е друг.

Торкел въздъхна тежко. Урсула го погледна. Изражението му беше необичайно мрачно.

— Сега трябва да се погрижим да направим всичко по правилата — каза той по-скоро на себе си, отколкото на нея. — Не трябва да пропускаме нищо.

Двамата се умълчаха и се вгледаха в магистралата. Торкел хвана ръката ѝ и я погледна. Урсула се изненада, но не дръпна ръката си.

— Имаме проблем. Голям проблем.

— Какъв?

— Сигурна ли си, че тя е мъртва от по-малко от дванайсет часа?

— Трудно е да се определи точно заради горещината, но някъде между шест и дванайсет часа. Защо?

Торкел стисна ръката ѝ още по-силно.

— Себастиан е правил секс с нея снощи.

— Моля?

— Себастиан Бергман е правил секс с нея и е напуснал апартамента преди дванайсет часа.

Себастиан почувства, че тялото му се смрази. И въздухът. Всичко. Силата му да действа. Физическата способност да се ориентира. Той едва не се строполи на пода и се спаси само защото се хвана за масата. Вкопчи се в ламинираната повърхност, сякаш това беше единственото, което го предпазваше да не полети в бездната, която току-що беше зейнала пред него.

Не беше възможно.

Напълно, абсолютно невъзможно.

И въпреки това беше истина.

Това бе осъзнал, докато трескаво претърсваше снимките, писмените записи на разпитите, свидетелските показания и личните детайли. Откри навсякъде връзки и спомени, които не беше забелязал дотогава. Истината се извиси пред него като блед силует и заличи съмненията, надеждата и мъглявата несигурност. Завладя душата му като извънземна сила. Той трепереше. Едва дишаше. Жестокото прозрение му напомни за онзи ден на плажа Као Лак, където душата му беше срещнала смъртнобледия, неумолим силует за пръв път. Тогава Себастиан седеше полугол, изранен и кървящ сред разрухата и палмовите листа. Всяко движение бе оцветено в черното на скръбта, което го парализираше. Този път, в кабинета в Главното управление на полицията, прозрението изкристализира в неподправен ужас. Убийствен страх. Той опита да се съсредоточи и да прогони мислите, за да съумее някак да се справи с паниката, която заплашваше да го завладее. Удари с юмрук по масата. Издаде задавен вик. Всичко, за да намери фокус и посока. След няколко минути успя да се изправи с неимоверни усилия. Олюля се, но запази равновесие и залитайки, се приближи до прозореца с отчаяното желание да види нещо друго освен образите на мъртвите жени, разпръснати на масата и закачени на таблото. Навън слънцето все още грееше. И в онзи ден на плажа печеше слънце. Изведнъж Себастиан потърси ръката на Сабине в мислите си. Искаше да я задържи. Този път да не я изпуска. Да се

скрие в детската ѝ ръчичка, да потъне в затоплената ѝ от слънцето кожа и меки пръстчета. За момент сякаш я видя пред себе си — закръглените ѝ бузки, сините очи, изпълнени с живот, косата, навита на къдрици на тила. Хвана я здраво. Искаше да я предпази, както и самият той да намери закрила. Защита от истината в онази невъзможна връзка. Да избяга завинаги с дъщеря си.

Изведнъж обаче тя изчезна. Изтръгната от ръката му. Отново. Себастиан стоеше там съвсем сам. В стая за конференции, пълна със снимки на други мъртви хора. Със съкрушителната истина, която беше единственият му спътник.

Той се протегна.

Изправи рамене, както беше направил в онзи ден на плажа.

И бавно тръгна.

Отначало реакцията на Урсула изненада Торкел. Той очакваше гняв, но тя само пребледня и млъкна. И после го обсипа с въпроси. Как е възможно? Истина ли е? За Себастиан Бергман не бе необичайно да обърква нещата, но беше невероятно, че може да го направи в такъв мащаб и точно по този начин. Той беше спал с жената в тази стая, която впоследствие беше убита. Всичко се беше случило в продължение на половин ден, плюс-минус няколко часа. Някой копираше Едвард Хинде. До последния детайл. Навремето Себастиан беше сглобил последните късове от пъзела и бе заловил Хинде. Това бе най-голямата му победа като специалист по изготвяне на психологически профили на престъпници и тя го беше направила такъв, какъвто беше. Както и да премисляше нещата обаче, Урсула винаги стигаше до едно и също невъзможно заключение.

Имаше връзка.

Но това не можеше да е истина.

Двамата с Торкел веднага решиха, че трябва да кажат на останалите от екипа. Докато тичаха надолу по стълбите, Торкел донякъде изпита облекчение, че е постъпил разумно и е включил всички в решението да приемат Себастиан. Иначе проблемът щеше да бъде изключително негов. Не му беше приятно, че разсъждава по този начин. Това беше дребнаво, когато в апартамента горе лежи убита жена. И все пак си го помисли.

Били се беше отдалечил от полицейските коли и любопитните зяпачи, които бяха започнали да се събират. Говореше по телефона и крачеше напред-назад. Ваня дойде да ги посрещне и кимна към него.

— Опитва се да намери бившия съпруг, за да изпратим кола. Открихме сина на Анете в Канада и местните полицаи ще разговарят с него. Ако той не установи връзка с нас, ще го потърсим по-късно.

Торкел кимна нетърпеливо. Това беше добре, но в момента уведомяването на роднините беше на едно от последните места в списъка му с приоритети.

— Кажи им, че ще се обадиш пак, ако все още не си се свързал с него — троснато каза той на Били.

— Те току-що тръгнаха да го търсят.

— Ще звъннеш по-късно. Трябва да поговорим. Веднага.

Били приключи с обаждането. Торкел много рядко използваше такъв заповеднически тон. Очевидно онова, което имаше да им каже, не можеше да чака.

Събралите се хора зад полицейската лента ги гледаха с любопитство, докато тримата стояха отделно от другите в тесен кръг.

— Имаме ситуация — започна Торкел. — Себастиан е спал с жертвата преди дванайсет часа.

Били и Ваня мълчаливо се втренчиха в него. Телефонът на Били извънтя. Вероятно бившият съпруг беше открит. Били не отговори на обаждането.

* * *

Торкел и Били потеглиха обратно към управлението с колата на Ваня. Бяха решили Урсула да отиде в лабораторията да се опита да убеди работещите там да установят точния час на смъртта на Анете колкото е възможно по-скоро.

Ваня избухна в гняв към Себастиан, но Торкел я помоли да се успокои. Поне за известно време. Трябваше да разберат какво се е случило, да съберат факти и информация и после да действат. Не биваше да забравят, че четири жени са мъртви, длъжни бяха да се съсредоточат именно върху това. Нищо друго. Да подхождат професионално към Себастиан. Не можеха да позволят чувствата им да надделят на този етап, колкото и силни да бяха. Ваня стисна зъби и млъкна, но Били видя, че още кипи от гняв.

Те паркираха в подземния етаж и мълчаливо се качиха с асансьора до отдела. Потърсиха Себастиан в Стаята. Нямахте го там, но на масата бяха разхвърляни досиетата на предишните жертви, снимките им и писмените записи на свидетелските показания. Единият стол беше прекатурен. Някой явно е бил там. По всяка вероятност Себастиан.

— Ти остани тук и подреди нещата — обърна се Торкел към Били и посочи масата.

— Добре. — За секунда на Били му хрумна да попита защо да не го направи Ваня, но моментът не беше подходящ.

— Провери дали не липсва нещо. Ако липсва, искам да знам — добави Торкел и се отправи към вратата.

Били го спря.

— Нали не мислиш сериозно, че Себастиан е замесен?

Изречението на Торкел беше мрачно, когато се обърна към Били с ръка на дръжката на вратата.

— Доколкото ни е известно, той е бил последният, който е видял жива Анете Вилен. Затова, да, Себастиан е замесен.

Торкел и Ваня забързаха по коридора и влязоха в стаята за персонала, където група униформени полицаи пиеха кафе. Единият беше видял Себастиан преди малко и го бе поздравил, но той не отговорил. Вратата на кабинета на Торкел беше отворена. Себастиан се беше прегърбил на кафявото канапе с наведена глава. Когато Торкел влезе, той бавно вдигна глава. Изречението му беше примирено, но и някак силно, сякаш беше стигнал до края на пътя и нямаше накъде да бяга, но възнамеряваше да се бори. Той стана. Ваня се изправи на прага и гневно го погледна в очите.

— Остави ни сами, моля. — Торкел инстинктивно почувства, че ще бъде най-добре да говори насаме със стария си приятел. Искаше диалог, не незабавна конфронтация. Той погледна Ваня. — Затвори вратата.

Тя изпълни искането му, без да пророни нито дума. Все пак леко трясна вратата.

Торкел погледна Себастиан.

— Трябва да изясним някои неща, ти и аз.

— Повече, отколкото мислиш. — Гласът на Себастиан беше ясен и твърд като на Торкел. Неочакваната демонстрация на сила обезпокои Торкел. Себастиан би трябвало да мънка едва-едва.

— Нещата за теб приключват дотук — продължи Торкел. — Повече няма да имаш нищо общо с това разследване.

— Ще имам — възрази Себастиан.

— Изслушай ме! — Торкел не можеше да удържи гнева си да не избухне. Наистина ли Себастиан не разбираше проблема? — Ти си

правил секс с едната жертва.

— Правил съм секс и с четирите.

Торкел пребледня и се втренчи безизразно в горящите очи на Себастиан.

— Това не е обикновено подражателство, Торкел. Лично е. И е насочено срещу мен.

На Торкел му отне известно време, докато събере целия екип. Урсула беше повикана от патологията, въпреки че аутопсията още не беше приключила. Били беше подредил материалите в папките, когато Себастиан и Торкел се върнаха в Стаята. Доколкото бе видял, не липсваше нищо. Макар да беше досадно, Ваня с готовност се бе съгласила да се залови със задачата да открие бившия съпруг на Анете. След случилото се тя се нуждаеше да почувства, че те все още са ефективни като полицаи и че са способни да действат правилно. Успя да го намери и изпрати патрул да му съобщи какво е станало. Ако той вече знаеше, пак щяха да го разпитат набързо, за да установят дали има алиби за периода, в който е извършено убийството. Ваня дойде последна в Стаята, нарочно застана близо до вратата, колкото е възможно по-далеч от Себастиан, и скръсти ръце на гърдите си.

— Изправени сме пред критична ситуация — започна той.

Ваня поклати глава.

— *Ти* си изправен пред критична ситуация, не ние. Не ни въвличай в това, ако обичаш.

Торкел я накара да млъкне с поглед.

— Остави го да довърши.

Себастиан му кимна благодарно и погледна извинително Ваня. Не искаше да се кара с нея в момента. Всичко друго, но не и това. Отдавна не се беше чувствал толкова самотен.

Той се обърна и посочи снимката на първата жертва.

— Отначало не познах Мария Лия, но името ѝ беше Кауфман, когато беше в университета. Според документацията ние сме били студенти там по едно и също време и си спомних, че известно време излизах с една Мария Кауфман. — Себастиан преглътна и се придвижи към снимката на Катарина Гранлунд. — Трябваше да позная Катарина. Тя дойде на представяне на книга, на Панаира на книгата, през 1997 година. Тогава вече беше омъжена. Срегнахме се няколко пъти.

Осъзнах, че е тя, когато прочетох, че имала малка татуировка на зелен гущер на... интимно място...

— Не говориш сериозно — прекъсна го Ваня. — Не помниш имената на жените, с които си спал, нито как изглеждат, но помниш татуировките им там долу?

— Татуировките се запомнят по-лесно от лицата — обади се Били.

Ваня светкавично се обърна към него.

— Защищаваш ли го?

— Само казвам, че...

— Престанете! И двамата! — Торкел сложи край на спора им, сякаш разделяше каращи се деца. — Себастиан, моля те, продължи.

Себастиан не можа да види Ваня, тъй като се обърна към последната снимка — русокосата жена от Нинашамн. Втората жертва.

— Ханет Янсон... Не я познах и изобщо не си я спомням, но в един от разпитите прочетох, че била известна като „Йойо“, а аз... спях с една Йойо, след като завърших университета. Във Ваксъ... Тя беше руса и имаше белег тук. — Себастиан посочи горната си устна. — Ханет Янсон е от Ваксъ и е била оперирана за коригиране на заешка устна, когато е била малка.

Думите му бяха посрещнати с пълно мълчание. Ваня го гледаше с неприкрито отвращение. Себастиан изведнъж придоби вид на много стар и уморен човек.

— Ето защо вината е моя, че точно тези жени са мъртви. Аз съм връзката, която търсите. Аз и Хинде.

— Но Едвард Хинде е в затвора „Льовхага“ — подчерта Били. — Сигурен ли си, че той има нещо общо с убийствата?

— Едва ли някой копира убийствата на Едвард до последния детайл и всички жертви са свързани с мен, без Хинде да има нещо общо с това. Четири убийства, четири жени, с които съм спал. Трябва да има връзка!

В стаята отново настъпи тишина. Всички знаеха, че Себастиан е прав! Невъзможно беше да пренебрегнат схемата, колкото и много да искаха.

Урсула стана и се приближи до таблото.

— Защо сега? Защо това се случва сега? Хинде извърши престъпленията си преди повече от петнайсет години.

— Именно това трябва да разберем — отговори Торкел, изведнъж осъзнавайки, че както и да погледне на нещата, Себастиан е ключът за решението. — Себастиан, имал ли си някакъв контакт с Хинде, откакто го разпитва през деветдесетте години?

— Не, абсолютно никакъв.

Торкел погледна екипа си. Отдавна не беше виждал такава смесица от изненада, шок и гняв. В момент на внезапна яснота той се досети какво да направи. Вероятно никой друг нямаше да го разбере, но Торкел беше абсолютно сигурен. Той не познаваше Едвард Хинде добре като Себастиан, но все пак му беше ясно, че противникът им е пресметлив, високоинтелигентен психопат. През деветдесетте години той беше една крачка пред тях през цялото време, докато в разследването не се включи Себастиан Бергман.

Повечето членове на екипа бяха скептично настроени към участието на егоцентричния психолог, но поне Торкел много бързо промени мнението си. Едва когато дойде Себастиан, те започнаха да откриват схемите, които накрая доведоха до ареста на Хинде. Това беше истината. Той се нуждаеше от Себастиан. Опита се да улови погледите на Ваня и Урсула и се прокашля.

— Това няма да ви хареса, но трябва да ми имате доверие. Искам Себастиан да присъства, когато разпитвате Хинде.

— Какво? — Ваня, изглежда, се беше успокоила малко, но сега изпадна в нов пристъп на гняв. Лицето ѝ се зачерви.

— Щом Хинде вижда Себастиан като свой противник и щом е отишъл толкова далеч, за да изясни това... — Торкел млъкна и погледна Себастиан, който изглеждаше странно безразличен, — значи той все още го смята за противник. Реално.

— Защо? — пак попита Ваня. Естествено.

— Защото докато не му покажем, че знаем, опасността ще продължи.

— Значи ако Себастиан се появи, той ще спре?

— Може би. Не знам.

Другите не казаха нищо. Те дори не знаеха откъде да започнат. Торкел отново се обърна към Ваня.

— Утре ти и Себастиан ще отидете в „Льовхага“.

— За нищо на света! В екипа има и други хора.

— Но на теб възлагам задачата да държиш под око Себастиан. Някой трябва да го стряска, ако не се държи добре. Ти ще го направиш по-добре от всеки друг.

Ваня погледна Себастиан и после отново Торкел. Между Себастиан и Хинде, изглежда, съществуваше някаква връзка, която тя не разбираше, и сега Торкел предлагаше да даде на Хинде точно каквото той иска. Торкел определено не спазваше правилата, тъкмо обратното, и всичко можеше да завърши зле. Тя пристъпи към него.

— Съзнаваш ли какво правиш?

— Да.

Ваня погледна останалите, търсейки подкрепа, но не я намери.

Били се наведе напред.

— Мислех си дали не трябва да разпространим някакво предупреждение?

Другите се втренчиха недоумяващо в него.

Той, изглежда, се почувства малко неловко.

— Искам да кажа, че има много жени, които... които са в риск, ако разбирате какво имам предвид.

Ваня поклати глава.

— И какво да направим? Да разпространим снимка с надпис „Спали ли сте с този мъж?“. Колко са? Стотина? Двеста? Петстотин?

Себастиан погледна Ваня и после снимките на убитите жени.

— Откровено казано, нямам представа.

Урсула стана.

— Ще се обадя в лабораторията. Изпитвам необходимост да поговоря с някой нормален човек.

Торкел се опита да улови погледа ѝ, но не успя.

Преди тя да стигне до вратата, Били също скочи. Изглежда му хрумна нещо и беше изпълнен с енергия.

— Почакайте, има и още нещо. Как избира жертвите убиецът? — Той се приближи до таблото и посочи снимките. — Вижте, да речем, че е възможно да е открил връзките ти в миналото, ако е търсил и планирал от дълго време, но Анете Вилен? Как е разбрал за нея? Ти си се запознал с нея вчера, нали, Себастиан?

Останалите се замислиха върху думите му. Чудовището, което издирваха, сякаш изведнъж задиша във врата им. Били погледна Себастиан със сериозно изражение.

— Имаше ли чувството, че някой те следи?

Въпросът изненада Себастиан. Защо не се беше досетил за тази вероятност? Защо не беше забелязал, че пространството във времето между него и убитите жени изведнъж се е смалило? От десетилетия на по-малко от двайсет и четири часа. Сигурно му беше попречил стресът от приемането на невъзможното.

— Не помислих за това.

Сега обаче се замисли.

Сериозно.

На сутринта те стояха в асансьора заедно. Ваня беше приковала поглед в цифрите, които отброяваха етажите. Спускаха се към подземния паркинг.

Себастиан сдържа прозявката си и уморено потърка очи. Не беше спал много. Трудно му беше да спре вихрушката от мисли в главата си. Хинде, четирите убити жени, връзката. Всичко се въртеше в съзнанието му. Беше заспал към четири сутринта само за да бъде събуден от съня час и нещо по-късно. После вече нямаше вероятност да заспи. Той стана, направи си кафе, изкъпа се и тръгна към Главното управление на полицията да чака Ваня, за да отидат да говорят с Хинде.

— Ако всичко това е вярно, значи четири жени са умрели заради теб — каза тя, без да го поглежда.

Себастиан не отговори. Какво би могъл да каже? Сексът с него беше единственото общо нещо между четирите жертви. Сексът със Себастиан Бергман. Смъртна присъда.

— Трябва да окачиш предупредителна табелка на врата си. Полош си и от СПИН.

— Може би си мислиш, че го заслужавам — тихо каза Себастиан, — но ще бъдеш ли така добра да млъкнеш за малко?

Ваня се обърна към него. Изражението ѝ беше безкомпромисно.

— Съжалявам. Трудно ли ти е? Е, нека ти кажа нещо. Не ти си жертвата в случая.

Себастиан стисна зъби и се въздържа от отговор. Нямаше смисъл.

Може и да не беше жертва в истинския смисъл на думата, но не беше и виновникът. Не би могъл да предвиди, че някой ще открие част от нощните му приключения отпреди десетилетия и жестоко ще убие жените, за да демонстрира превъзходството си над него по такъв извратен начин. Така, както не можеше да предвиди или да предотврати цунамито. Предпочете да замълчи. Ваня никога нямаше

да разбере. Това беше болезнено за него. По-болезнено, отколкото тя можеше да си представи.

* * *

Имаше ли чувството, че някой те следи?

Себастиан не можеше да избие от главата си думите на Били. Как да разбереш дали някой те следи? Нямаше представа. В таксито по пътя за Кунгсхолмен сутринта той поглеждаше през задното стъкло от време на време, но беше невъзможно да прецени дали някоя от колите зад тях ги следи. Вероятно това беше инстинкт, който развиват полицаите, а Себастиан не беше полицаи. Не, и това не можеше да е вярно. Той следеше Ваня от няколко месеца и тя не бе забелязала нищо. Сигурен беше в това. Ако беше забелязала, той нямаше да седи сега в тъмносиньото волво с нея.

Ваня умело изкара колата от паркинга и стигна до бариерата с охраната. Когато премина, тя даде десен мигач.

— Почакай.

Както винаги, изражението ѝ беше раздражено, когато го погледна. Себастиан се запита дали Ваня пази този поглед специално за него, но не мисли дълго по този въпрос.

— Завий наляво. Мини покрай главния вход на управлението.

— Защо?

— Догадка. Ако някой ме следи, сигурно чака тук. Винаги влизам оттук и ако вървя пеша, таксито ме оставя на това място.

Ваня сигнализира, че ще завие наляво, и се сля с уличното движение. След още един завой те заобиколиха ъгъла на „Полхемсгатан“.

— Спри.

Ваня изпълни желанието му. Себастиан огледа улицата отпред. Нямаше много пешеходци, но паркът „Кроноберг“ се намираше срещу „Риксморд“. Невъзможно беше да се огледа целият парк, поне от колата. Не и по този начин.

Той се обърна към Ваня.

— Имаш ли бинокъл в колата?

— Не.

Погледът му отново обходи улицата. Себастиан знаеше какво е да следиш някого. Внимаващ да не те види и вървиш на разумно разстояние, за да можеш да последваш човека бързо, ако се придвижи. Всички, които видя сега, отиваха някъде. Никой не се мотаеше безцелно. Оставаше паркът. И може би кафенето на ъгъла. Разбира се. Идеална гледка, без да будиш никакви подозрения. Затова и той бе избрал кафенето.

— Карай до кафенето на следващия ъгъл. — Посочи натам и Ваня потегли. Докато минаваха бавно покрай главния вход на „Риксморд“, Себастиан огледа през страничното стъкло колите, паркирани вдясно. Опита се да си спомни дали имаше други редовни клиенти, някой, който идваше там често като него. Не се сети за никого, но от друга страна, той не се интересуваше от клиентелата. Беше съсредоточен на друго място.

Нямаше къде да паркират и затова Ваня качи двете гуми на тротоара твърде близо до пешеходната пътека. Двамата слязоха и пресякоха улицата. Тя изкачи двете малки стъпала до кафенето наведнъж и отвори вратата. Себастиан чу познатото подрънкване на звънчето от вътрешната страна. Той се наклони да последва Ваня, когато изведнъж се вцепени.

Спомен.

Точно преди да минат покрай входа на Главното управление на полицията. Паркиран вдясно. Син „Форд Фокус“. Светлосин. Като пижама на момченце. Мъж със слънчеви очила зад волана.

Мислите на Себастиан се върнаха назад към деня, когато реши да разтреби кабинета си вкъщи. Беше погледнал през прозореца към старото си място за паркиране пред антикварния магазин. Тогава там беше спряла друга кола. Светлосиня.

— Идваш ли? — Ваня все още чакаше и държеше вратата отворена за него. Той не я чу. Мислите се въртяха трескаво в главата му. Посещението при Стефан. Когато Стефан излезе да купи мляко. Мъжете, които не можеха да натоварят пианото. Зад микробуса. Светлосиня кола. Вероятно „Форд Фокус“. — Себастиан?

Без да пророни нито дума, той се обърна, пресече улицата и тръгна в посоката, от която бяха дошли. Към паркираната кола.

— Къде отиваш? — извика Ваня след него, но Себастиан не отговори и закрачи по-бързо. Далеч зад себе си чу подрънкването на

звънчето, когато Ваня пусна вратата и го последва. Себастиан побягна. Подозрението му прерасна в убеденост, когато видя, че човекът зад волана на светлосиния форд се раздвижи.

Шофьорът се наведе напред.

Включи двигателя.

Себастиан хукна по-бързо.

— Себастиан!

Синята кола потегли. Себастиан се затича между два спрели автомобила и изскочи на улицата. Хрумна му да препречи пътя, както може. С тялото си. За момент шофьорът на форда, изглежда, се готвеше да направи обратен завой, но Себастиан видя, че това няма да стане, защото улицата беше твърде тясна. Шофьорът очевидно осъзна същото, защото завъртя волана и настъпи газта, отправяйки се към него.

— Себастиан! — отново извика Ваня, този път по-настойчиво. Намираше се твърде далеч, но разбра какво ще се случи.

Фордът беше само на десетина метра от Себастиан и не намаляваше. Тъкмо обратното. Звукът на форсирания двигател се усиливаше все повече. Колата набираше скорост. Себастиан разбра, че шофьорът няма намерение да спре, и се хвърли встрани, между два паркирани автомобила. Може би беше плод на въображението му, но му се стори, че шофьорът закачи тока на обувката му, когато профуча покрай него.

Фордът продължи с бясна скорост. Ваня извади пистолета си, но знаеше, че не може да стреля по бързо отдалечаваща се кола в центъра на Стокхолм, и затова отново го прибра в кобура и побягна към мястото, където беше паднал Себастиан. Отдалеч ѝ беше трудно да види дали колата го е блъснала или не. Тя приклекна до него.

— Добре ли си?

Той се обърна към нея. Беше останал без дъх. Трепереше. На слепоочието му имаше малка порезна рана, от която течеше кръв, и дланите му бяха охлузени.

— Номерът. Виж номера на колата.

— Вече го направих. Добре ли си?

Себастиан се замисли по въпроса. Вдигна ръка към главата си и се втрени в кръвта. Сигурно се беше ударил в една от спрелите коли,

докато падаше. Използвал бе ръцете си, за да омекоти удара. Можеше да е много по-лошо. Той въздъхна продължително.

— Да, добре съм. — Изправи се с помощта на Ваня, изгупа прахоляка от дрехите си, доколкото можа, и после двамата тръгнаха към своята неправилно паркирана кола.

— Успя ли да го видиш? — попита Ваня.

Себастиан повдигна рамене. Болеше го малко. Сигурно беше тупнал на земята по-тежко, отколкото си бе помислил в първия момент.

— Носеше слънчеви очила и шапка.

Те извървяха мълчаливо остатъка от разстоянието до колата. Преди да се качи, Себастиан се обърна към Ваня.

— Били беше прав. Някой ме е следил.

Осъзна, че изрича очевидното, но изпита необходимост да го каже. Да го изрази с думи. Някой го беше следил. Навсякъде. А той не беше имал никаква представа. Чувството беше нереално. И неприятно. Бяха го наблюдавали.

— Да. — Ваня го погледна над покрива на колата и този път не изглеждаше раздразнена. И най-малко положителното тълкуване на изражението ѝ би разкрило известно съчувствие. Себастиан реши, че каквото и да се случи, ще престане да я следи. Никога повече няма да стои пред апартамента ѝ. Няма да пътува в съседното вагонче в метрото. Щеше да се обади на Троле и да му каже да зареже всичко. Стига толкова.

* * *

Час и нещо по-късно те паркираха и слязоха от колата. Щеше да бъде поредният великолепен летен ден и горещината ги блъсна веднага щом отвориха вратите. Не разговаряха по време на пътуването и това напълно устройваше Себастиан, защото искаше да бъде оставен на мира с мислите си.

Мобилният телефон на Ваня иззвъня. Тя отговори на обаждането, докато заключваше колата, и бавно тръгна. Себастиан остана на място и се вгледа в безличната бетонна сграда зад високата ограда. Още един поздрав от миналото. Още едно място, останало горе-долу непроменено. Планът изобщо не беше такъв. Себастиан

трябваше да възобнови живота си. Ново начало. Това беше идеята в опита му да се върне в „Риксморд“.

Да си създаде живот, преди да стане част от живот.

След това обаче миналото го беше застигнало. Едвард Хинде. Убитите жени. Всичко в този случай го теглеше назад. Много години бяха минали, откакто беше тук за последен път. Беше приключил с разпитите на Хинде през лятото на 1999-а и напусна „Льовхага“, като си мислеше, че никога няма да се върне. Сега отново беше тук. Зад прозорците с решетки, високата ограда с бодлива тел отгоре и блиндираните врати беше най-опасният психически неуравновесен престъпник в Швеция. Себастиан осъзна, че е малко нервен от предстоящата среща. Едвард Хинде беше изключително интелигентен. Манипулативен. Пресметлив. Притежаваше проникателност. Трябваше да си в отлична форма за среща с Хинде, иначе той бързо надделяваше. След всичко, което се бе случило, Себастиан не беше сигурен дали ще успее да бъде достатъчно съсредоточен и нащрек.

Ваня се приближи до него.

— Вече издирваме форда. Бил е откраднат в Съодертеле през февруари.

Себастиан я погледна озадачено, сякаш да провери дали е чул правилно. Тя кимна. Това не означаваше непременно, че някой го е следил шест месеца, но беше възможно. Той си пое дълбоко дъх. Едно по едно. Първо трябваше да се съсредоточи върху разговора с Хинде. Двамата тръгнаха към портата и пазача, който мълчаливо ги наблюдаваше, откакто слязоха от колата.

— Що за човек е Хинде? — с любопитство попита Ваня. В таса ѝ не прозвуча осъдителният тон, който обикновено използваше, когато говореше с него. Сякаш усещаше, че отиват в бърлогата на звяра.

Себастиан повдигна рамене. Сигурен беше, че Ваня не е срещала човек като Едвард Хинде. Малцина бяха срещали такъв човек. Хинде не беше обикновен престъпник — ревнив съпруг или необразован млад хулиган от разбито семейство. Беше нещо съвсем различно и това означаваше, че Ваня няма основа за сравнение. Тя не можеше да си представи дълбочината на злото, което се криеше в него. Да го сравни с някой от престъпниците, които беше срещала през годините, щеше да е като да сравни единайсетгодишно хлапе в научна лаборатория с лауреат на Нобелова награда.

— Трябва да прочетеш книгите ми.

— Чела съм ги.

Те стигнаха до пазача и показаха документите си и заповедта за посещение.

— Ваня Литнер и Себастиан Бергман от „Риксморд“.

Пазачът взе документите и влезе в малката будка до портата, явно да провери по телефона.

Ваня опита пак.

— Хайде, кажи. Ти си се срещал с него.

— Скоро и ти ще се срещнеш с него.

— Има ли нещо, което не трябва да забравям?

Портата избръмча и Себастиан я бутна да я отвори. Пусна Ваня да мине пред него и я последва. Пазачът им върна документите.

— Бъди внимателна — предупреди я Себастиан.

Едвард Хинде отново седеше в стаята за посещения. Бяха го довели преди десетина минути. Двама надзиратели. С оковани в белезници ръце и крака.

В стаята.

На стола.

Окован за масата.

Всичко беше същото, с изключение на факта, че този път от другата страна на масата имаше два стола. Щяха да дойдат хора от „Риксморд“. Ваня Литнер и Били Русен. Така каза, че са имената им Томас Харалдсон. Идваха да говорят с него. Той се запита за какво ли искат да говорят. Докъде ли бяха стигнали?

Вратата зад него се отвори и Хинде отново потисна желанието си да се обърне. Щеше да чака. Да ги остави те да дойдат при него. Краткотрайно, малко предимство. Те се приближаваха към масата. От дясната му страна. Той продължи да гледа през прозореца дори когато двамата застанаха пред него. Отмести очи едва когато жената седна срещу него. Русокоса, привлекателна, на трийсетина години, сини очи и в добра физическа форма, съдейки по раменете ѝ под блузата с къси ръкави. Тя сложи ненадписана черна папка на масата пред себе си и посрещна изпитателния му поглед, без да мигне. Едвард не каза нищо и прехвърли вниманието си към колегата ѝ, който все още стоеше до стената.

Не беше Били Русен, а познат до болка човек. Хинде трябваше да упражни целия си самоконтрол, за да не покаже колко е изненадан.

Себастиан Бергман.

Двамата бяха изминали дълъг път.

Много по-дълъг, отколкото се беше надявал Едвард.

Той се втренчи в Себастиан, докато се увери напълно, че гласът му няма да потрепери, а след това лицето му разцъфна в доволна усмивка за поздрав.

— Себастиан Бергман. Каква изненада.

Себастиан не отвърна на поздрава му. Хинде не откъсна очи от него. Себастиан помнеше този поглед. Изпитателен. Наблюдаващ. Проницателен. Понякога имаш чувството, че Хинде не само те гледа в очите, но и прониква в мозъка ти, откъдето взима информацията, която му е необходима и до която иначе няма достъп.

— А това е...? — спокойно продължи Едвард, обръщайки се към Ваня.

— Ваня — отговори тя, преди Себастиан да има възможност да я представи.

— Ваня. — Хинде сякаш вкуси с наслада името. — Ваня... Ваня коя?

— Ваня е достатъчно — намеси се Себастиан. Не беше необходимо да дава на Хинде повече информация, отколкото е нужно.

Едвард отново се обърна към него, все още усмихвайки се обезоръжаващо.

— И на какво дължа честта да ме посетиш след толкова много години? Свършиха ли хонорарите ти? Трилогия ли смяташ да пишеш? — попита той и пак насочи вниманието си към Ваня. — Написал е книги за мен. Две.

— Знам.

— Аз бях билетът му към славата... Предполагам, че това е правилният израз?

Ваня седеше неподвижно, скръстила ръце на гърдите си, очевидно незаинтересувана от коментарите на Хинде.

— Както и да е — продължи Едвард, — той първо помогна да ме арестуват, а после разкри... механизмите в чудовището. — Усмихна се отново, този път не на Ваня, а по-скоро на себе си, сякаш си спомняше нещо скъпо или по-добри времена. Или сякаш беше изключително доволен от начина, по който се изразява. — Оглавихме класациите за бестселъри. Представяния на книгите. Автографи. Лекции из цяла Европа. Може би и в Щатите? Как мина всичко това, Себастиан?

Себастиан също не отговори. Облегна се лениво на стената и скръсти ръце на гърдите си като Ваня, без да откъсва очи от Хинде, гледайки го с предизвикателно изражение.

Едвард срещна погледа му и леко наклони глава на една страна, а после пак се обърна към Ваня.

— Той не казва нищо. Добър план. В тази страна не обичаме неловкото мълчание. Затова го запълваме. Бръщолевим. Издаваме се. — Хинде млъкна, сякаш да помисли дали не е казал твърде много и дали е дал убедителен пример за недостатъка, който е описал. — И аз съм психолог — обясни той на Ваня. — Бях две години преди Себастиан. Той спомена ли това?

— Не.

Себастиан го наблюдаваше внимателно. Накъде биеше? Защо спомена това? При Хинде всичко беше планирано. Всичко имаше цел. Единственият въпрос беше каква е целта.

— Той не иска да признае колко много си приличаме — продължи Едвард. — Психолози на средна възраст, които имат сложни взаимоотношения с жените. Такива сме, нали, Себастиан?

Хинде отмести очи от Ваня и погледна Себастиан. Ваня изведнъж изпита чувството, че Себастиан е прав. Хинде наистина беше замесен в четирите убийства. Не само като вдъхновител, но реално замесен. Някак. Тя нямаше представа как, но знаеше защо са тук.

Това беше само чувство, трудно уловимо — интуиция. Появяваше се от време на време. Изпитваше го понякога, когато седеше срещу заподозрян или проверяваше алиби. Внезапна дълбока убеденост, че има връзка. Че има някакво участие и може би вина. Дори когато нямаше физическо доказателство, нито даже косвени доказателства, сочещи в тази посока. Чувството обаче беше там. Можеше да възникне от какво ли не — от езика на тялото, как въпросният човек я гледа в очите или от тона на гласа, който в един момент прозвучава фалшиво в иначе съвсем обикновен разговор. Ваня знаеше, че умее да разпознава фалшивите нотки, и в начина, по който Хинде говореше на Себастиан, имаше нещо. Лек, почти недоловим нюанс на самодоволство и триумф. Лесно можеше да го пропусне, но той беше там и това ѝ беше достатъчно. Торкел вероятно беше прав, макар че щеше да ѝ бъде невъзможно да го признае. Изправянето на Себастиан пред Хинде в тази стая беше правилното решение.

— Какво знаеш за моите жени? — попита Себастиан. Нищо в гласа му не издаде, че се приближават до повода за посещението.

— Много са. Или поне бяха. Не знам какво е положението напоследък.

Себастиан напусна мястото си до стената, придърпа свободния стол и седна. Едвард се вгледа внимателно в него. Бергман беше остарял. Не само от изминалите години. Животът беше суров към него. Хинде мислеше, че знае защо. Той се запита дали да не повдигне въпроса за брака с германката.

Дъщерята.

Цунамито.

Новината, която беше донесла такава голяма радост в сърцето му, когато най-последно я чу. Беше отнело известно време. Загубата на Себастиан не бе отразена широко в пресата. Едвард беше принуден да свърши малко детективска работа. Да подреди парчетата от пъзела. Да събере две и две.

Всичко започна, когато видя две имена, които му се сториха познати, в списък със загинали или в неизвестност хора. Шведи или свързани с Швеция. Там, сред петстотин четиресет и три имена, имаше две, които звучаха познато — Лили Швенк и Сабине Швенк-Бергман. Хинде прерови старите броеве на вестниците и откри съобщението, когато стигна до 1998 година. Кратка обява, че Себастиан Бергман, световноизвестният психолог, специалист по изготвяне на профили на престъпници и писател, се е оженил за Лили Швенк. И година и нещо след това в немски вестник — обявата за раждането на Сабине. Съпругата и дъщерята на Себастиан бяха в списъка със загиналите или изчезналите. Отначало Едвард остана доволен. След известно време обаче започна да се чувства разочарован. Измамен. Завиждаше. Искаше той да беше онази грамадна вълна, неудържимата сила, отнела семейството на Себастиан и оставила го с разбито сърце. Информацията все пак беше полезна, независимо от чувствата му и несъмнено щеше да бъде необходима в определен момент, но не тук и не сега. Не и на първата им среща. Хинде искаше да разбере какво знаят. Докъде са стигнали. Затова си траеше. Техен ред беше да говорят.

— Убити са четири жени.

Ваня забеляза блясъка в очите на Хинде, който се наведе напред над масата, изведнъж заинтригуван.

— Може ли да попитам за някои подробности?

Себастиан и Ваня се спогледаха. Той леко кимна и тя разтвори папката, която беше сложила на масата. После извади снимка от

първото местопрестъпление, която беше направена под широк ъгъл и обхващаше всичко.

— Нощницата, найлоновите чорапи, скрит запас от храна, жертвата е изнасилена, докато е лежала по корем — изброи тя и бутна фотографията към Хинде.

Той я погледна бегло и сетне вдигна шава с изражение на искрена изненада.

— Някой ме имитира.

— Виж ти — с премерен тон каза Себастиан.

— Значи за това искате да говорите с мен. Чудех се. — Гласът му беше изпълнен с внезапно прозрение, сякаш току-що беше получил отговор на въпрос, върху който мислеше отдавна. Майсторска класа в неподправената изненада. Би заблудил всички, дори Ваня, ако тя не беше нащрек. Ваня обаче търсеше знаци, които да потвърдят интуицията ѝ, и разбра, че Хинде изобщо не е учуден. Знаел беше през цялото време. Преструваше се.

Той уморено поклати глава.

— Не могат ли хората вече да раждат собствени идеи? Това е проблемът в днешно време. Копират първите. И най-добрите.

— Не е идея, която някой е копирал. Това си ти. — Гласът на Себастиан стана по-твърд.

Обвинение.

Ясно и недвусмислено.

Ваня не беше сигурна дали това е правилният похват за разпит на Хинде, но Себастиан го познаваше по-добре, и затова преглътна възраженията си. Едвард вдигна глава от снимката на масата. В изражението и гласа му се четеше пълна изненада.

— Аз? Аз не напускам отделението с максимална охрана. Нямам никакви привилегии. Свободата на движенията ми е силно ограничена. — Той разпери ръце, разтягайки веригите, прикрепени за белезниците му, за да покаже, че е окован. — Не ми позволяват дори да използвам телефон.

— Някой ти помага.

— Нима? — Хинде се наведе напред, демонстрирайки явен и искрен интерес. Осъзна, че това му е липсвало. Обсъждането. Играта. Твърдение на Себастиан, което той трябва да оспори. Изборът да приеме неговото мислене, да му задава въпроси или да се опитва да

отвлече вниманието му, да обикаля в кръг, да предизвиква и да бъде предизвикван. Боже, колко му липсваше. Повечето хора, които срещаше в отделението с максимална охрана, бяха примати без абсолютно никаква интелигентност. В тази стая поне имаше някакъв интелектуален дух, нещо, с което да се занимава. Беше чудесно освобождаващо.

Едвард се облегна назад на стола.

— И как по-точно мислиш, че е станало това?

— Как ги избираш? — Себастиан не обърна внимание на уловката. Не беше в настроение. Всеки път, когато отговориш на въпрос, изпускаш контрол върху разговора. Водят те, вместо ти да водиш. Той не можеше да допусне това да се случи. Не и с Хинде.

— Кого?

— Жените.

Едвард въздъхна дълбоко и поклати глава. Разочаровано. Себастиан не трябваше да отговаря. Трябваше да остави въпроса му без отговор. Погледите им трябваше да се сблъскат. Като на дуел. Кой пръв ще подеме нишката? А сега? Получаването на правилния отговор на въпроса мигновено уби вълнението за Хинде. Уби разговора. Уби интереса му.

— Себастиан, Себастиан, Себастиан... Какво се е случило с теб? Пристъпваш направо към работа. Никакъв финес. Никакъв разговор. Ти питаш и очакваш аз да отговоря. Какво стана със срещата между равни?

— Ние не сме равни.

Хинде въздъхна твърде шумно. Себастиан не се хвана и на това. Не можеше да се насили да се впусне в предложения диалог и да мери сили с Хинде. Едвард се облегна назад на стола. Отново разочарован.

— Отегчаваш ме, Себастиан. Никога досега не си го правил. Винаги си бил... — Хинде потърси правилните думи и след малко ги намери. — Стимулиращо предизвикателен. Какво е станало с теб?

— Писна ми да играя игрички с психопати.

Едвард реши да се откаже. Беше твърде скучно и безсмислено. Себастиан очевидно не беше предишният страховит противник. Хинде се обърна към привлекателната му колежка. Може би тя щеше да му даде повече. Беше млада и вероятно щеше да я подмами в своя лабиринт.

— Ваня, може ли да докосна косата ти?

— Няма да стане! — Думите на Себастиан прозвучаха като удар с камшик. Хинде се стъписа. Силна и остра реакция. Повишен тон. Прозвуча като истински гняв. Интересно. Досега Себастиан изглеждаше спокоен и решителен. Твърдо решен да не се вълчи в спор и да не издава нищо. Този малък изблик на гняв обаче определено си струваше да бъде изследван малко по-задълбочено. Едвард наклони глава на една страна и плъзна поглед нагоре и надолу по косата на Ваня.

— Изглежда толкова мека. Бих се обзаложил, че и ухае приятно.

Ваня погледна кльощавия мъж с оредяла коса и воднисти очи, който седеше срещу нея. Какво ли искаше?

Четиринайсет години.

Той беше в затвора от четиринайсет години.

Тя предположи, че през това време Хинде не е срещал много жени. Сред психолозите, които го бяха посещавали, може би е имало жена, вероятно бе виждал и служителка в библиотеката. Идеята да докосне някоя от тях обаче беше изключена. Затова Ваня разбираше молбата му. Копнежът му. Но колко силен беше? Можеше ли да го използва? Тя реши да придвижи нещата малко по-нататък.

— Какво ще получа, ако ти позволя да докоснеш косата ми? — попита.

— Няма да стане — повтори Себастиан със същия остър тон. — Не говори с него.

Без да откъсва очи от предизвикателното изражение на Ваня, Едвард обмисли ситуацията. Този път в гласа на Себастиан имаше нещо повече от гняв и нетърпение. Имаше нещо покровителствено. Любовници ли бяха? Тя сигурно беше двайсетина години по-млада от него. Себастиан, когото Хинде познаваше от края на деветдесетте години, обикновено сваляше жени на своята възраст. Това можеше да се е променило, разбира се. В държането им един към друг обаче нищо не предполагаше, че имат връзка. Напротив, Ваня излъчваше определена студенина към колегата си. В погледите, които му хвърляше, нямаше съпричастност и езикът на тялото ѝ беше негативен. Може би го прикриваха добре? Струваше си да разбере.

— Спите ли заедно?

— Категорично не — отговори Ваня.

— Това няма нищо общо с теб — едновременно с нея каза Себастиан.

Едвард остана доволен. Отговорът на Себастиан беше антиреакция, за да си възвърне контрола, а този на Ваня беше пряк и породен от чувства. Искрен. Те не бяха любовници. Тогава защо беше покровителственият тон? Имаше ли нещо повече? Хинде отново заговори на Ваня:

— Ако се наведеш напред и сложиш косата си тук...

Той обърна дланта си нагоре и я сви в шепа в неприличен жест.

— Ще отговориш ли на въпросите ми, ако го направя? — Ваня отмести назад стола си, сякаш се готвеше да стане.

— Мамка му! — извика Себастиан и заповяда: — Седни!

Очевидно беше обезпокоен от вероятния сценарий. Време беше Хинде да вдигне залога.

— Косата ти — един отговор. На какъвто въпрос искаш. — Той погледна Ваня. Лицето му сияеше от пълна искреност. — Гърдите ти — три отговора.

Себастиан скочи с такава сила, че прекатури стола, хвърли се през масата, сграбчи обърнатата нагоре ръка на Хинде и стисна пръстите му. Силно. Болеше, но Едвард не показа нищо. Болката не беше нещо ново за него. Той умееше да я контролира. По-трудно беше да прикрие радостта, която изпита, че е засегнал чувствата на Себастиан.

— Не чу ли какво казах — изсъска Себастиан близо до ухото му. Мрачният му гневен поглед беше на сантиметри от лицето на Хинде. Едвард долови дъха му и усети потта на дланта му. Беше победил.

— Да, чух. — Дръпна ръката си и Себастиан отслаби хватката. Хинде се облегна назад. Доволен. Лека усмивчица трептеше в ъгълчетата на устата му. Той победоносно погледна Себастиан в очите. — Въпреки че не игра, ти току-що загуби.

* * *

Ваня и Себастиан мълчаливо вървяха през отделението с максимална охрана. Избликът на Себастиан беше сложил край на разговора с Хинде. Едвард не пророни нито дума повече. Само седеше

облегнал се назад на стола с онази доволна усмивчица на лицето, без да откъсва очи от Себастиан.

Ваня и Себастиан се отправиха към изхода, придружени от надзирател.

— Мога да се грижа за себе си — наруши мълчанието тя.

— Нима? Щеше да е хубаво, ако го беше показала. — Той не забави крачка. Все още беше вбесен. Хинде беше прав. Себастиан беше загубил. Не, Ваня го принуди да загуби. Това не беше по-малко дразнещо, но беше различно. Тя не разбираше, че никога не трябва да се дава нищо на Хинде. Не се пазариш с него. В предложенията му винаги имаше скрит мотив, а в обещанията му — предателство. Може би грешката беше на Себастиан. Той не беше подготвил добре Ваня за срещата с Хинде. И това също го ядоса.

— Не получих голям шанс, нали? — Ваня подтичваше, за да го настигне. — Великият Себастиан Бергман се втурна да спасява беззащитната женичка.

Те стигнаха до изхода — тежка метална врата с прозорче в средата. Надзирателят, който ги придружаваше, правеше всичко възможно да не изглежда заинтересуван от разговора им. Той почука на вратата. На прозорчето се появи лице и ги огледа внимателно, за да установи, че имат право да напуснат отделението и че няма заплаха.

Себастиан се обърна към Ваня за пръв път, откакто бяха излезли от стаята за посещения с Хинде.

— Сериозно ли мислиш, че щяхме да научим нещо, ако му беше позволила да докосне циците ти?

— А ти сериозно ли мислиш, че щях да му позволя да ме докосне?

Вратата избръмча и се отвори. Двамата излязоха от отделението с максимална охрана и продължиха по коридора. Ваня не знаеше какво я ядоса най-много. Имаше да избира от много неща, всичките свързани със Себастиан. Той я беше подценил, беше употребил думата „цици“ като футболен хулиган, смяташе, че тя се нуждае от закрила, вървеше прекалено бързо и й нямаше доверие.

— Преструвах се. — Тя отново го догони. — Ако ти не беше връхлетял като шибан рицар в лъскави доспехи, това можеше да доведе до нещо.

— Нямах да доведе до нищо.

— Откъде знаеш? Ти се намеси веднага.

— Ти не можеш да играеш с Хинде.

— Защо?

— Той е много по-умен от теб.

Ваня забави крачка и го остави да върви напред. Вгледа се в него и реши да не си прави труда да степенува дразнителите. Мразеше всичко в Себастиан. Точка по въпроса.

Аника Норлинг направи всичко възможно да убеди Себастиан и Ваня да седнат на канапетата до кафемашината, докато тя отиде да каже на директора на затвора, че те искат да говорят с него, но безуспешно. Себастиан мина покрай бюрото ѝ, насочи се право към вратата и я отвори, без да почука.

Томас Харалдсон подскочи на стола си. Имаше чувството, че са го заловили да прави нещо лошо, и това го изненада. Той вдигна шава и веднага позна човека, който беше застанал на прага. Изражението на мъжа ясно показваше, че не вярва на очите си. Думите му го потвърдиха.

— Какво правиш тук, по дяволите?

Харалдсон се прокашля и изправи рамене. Опита се да си възвърне инициативата, въпреки че никога не я беше имал.

— Сега работя тук.

Себастиан обработи информацията и бързо стигна до единственото възможно заключение. Полицията на Вестерос най-после бе измислила начин да се отърве от Томас Харалдсон и го беше разкарала. Каквото и да се бе случило, сега Харалдсон явно работеше като надзирател в „Льовхага“. Той не беше първият полицай, тръгнал по този път. Често се налага смяна на професията, когато въпросният човек проявява склонност към насилие, има твърде много официални предупреждения или не е показал задоволителни резултати. Причината за понижението рядко беше некомпетентност, но ако имаше пръв път, Харалдсон беше първият кандидат.

— Е, да, полицията не е за всеки — подхвърли Себастиан и влезе в стаята. Ваня го последва и кимна за поздрав на Харалдсон. Той дори не забеляза. Какво искаше да каже Себастиан с думите, че полицията не е за всеки? Какво си мислеше той, че прави тук Харалдсон? — Къде е шефът? — попита Себастиан и се настани на единия фотьойл.

— Какво? — Харалдсон се обърка още повече, ако това беше възможно. Нали той седеше зад бюрото?

Ваня осъзна, че никой не е казал на Себастиан, че сега Томас Харалдсон е директорът на затвора „Льовхага“, а такова развитие на нещата надхвърляше границите на въображението. Можеше да стане интересно.

— И с какво се занимаваш? — попита Себастиан и многозначително кимна към компютъра пред Харалдсон. — Сърфираш из порно сайтове с неговата регистрация? Така ли се отървах от теб във Вестерос?

Харалдсон изобщо не разбираше какви ги дрънка Себастиан. Очевидно имаше някакво недоразумение. Себастиан явно не знаеше какъв е сега той.

— Аз работя тук — каза Харалдсон с ясна отчетливост, която би обидила и петгодишно дете.

— Да, каза го.

— Работя *тук* — повтори Харалдсон и потупа с длани повърхността на бюрото. — Това е моят кабинет. Аз съм директорът на затвора.

Себастиан се вцепени.

— Ти си директорът на затвора?

— Да. Това е първата ми седмица.

— И как се случи това? На томбола ли разиграха длъжността?

Ваня си помисли, че въпросът е напълно основателен, но макар да нямаше високо мнение за Харалдсон и способностите му, знаеше, че той е в положение да направи разследването им значително по-трудно, отколкото вече беше, а това беше последното, което искаше сега, след като беше убедена, че Хинде е замесен по някакъв начин в убийствата. Както последния път, когато работиха заедно обаче, Себастиан изобщо не осъзнаваше факта, че трябва да поддържат добри отношения с някои хора. Тя видя, че изражението на Харалдсон помръкна след последната забележка на психолога, и реши да смени темата, преди Себастиан да изтърси нещо, с което наистина да го обиди. Но може би вече беше късно.

— Току-що говорихме с Хинде — каза Ваня и седна на другия фотьойл.

Харалдсон насочи вниманието си към нея и беше посрещнат с усмивка.

— Знаем. Аз одобрих заповедта за посещение.

— И сме ти много благодарни за това. Ти улесни работата ни, но се нуждаем от малко повече информация за Хинде. — Ваня продължи да му се усмихва и забеляза, че раменете му леко се отпуснаха. Ако Себастиан проявеше здравия разум да си мълчи... Той, изглежда, все още не се беше съвзел от шока.

— Сигурен съм, че ще мога да ви помогна, но в такъв случай ще трябва да попитам какво разследвате. — Харалдсон се беше втренчил във Ваня, опитвайки се да изглежда колкото е възможно по-решителен. Нямаше намерение да слага прът в колелата на „Риксморд“, но не беше и готов да го пренебрегват и да няма думата по въпроса. Може и да бяха успели да го направят във Вестерос, но тук нямаше да се случи.

Това беше неговата институция и неговите правила.

Не, няма да стане, помисли си Ваня, продължавайки да се усмихва. *Не е необходимо да знаеш нищо*. Тя бързо обмисли възможностите за избор. Или щеше да си тръгне от „Льовхага“ с информацията, която искаше, или щеше да се наложи да подаде писмено заявление, за да я получи. Това обаче щеше да отнеме време и да създаде излишни препирни. Реши да даде нещо на Харалдсон, да покаже готовност.

— Убедени сме, че Хинде е замесен в няколко убийства, които разследваме. — Тя можеше да му каже това. Все пак беше само въпрос на време, преди медиите да направят връзката.

— Как е възможно? — недоверчиво попита Харалдсон, и с право. — Той не излиза от отделението с максимална охрана.

— Не сме казали, че Хинде е извършил убийствата — обади се Себастиан, който се беше съвзел от шока и за свое удоволствие бе осъзнал, че сега е още по-раздразнен, отколкото когато влезе в стаята. Всъщност беше на път да се вбеси. Почувства фантастичен прилив на енергия в тялото си. — Казахме, че е замесен. Това не е същото.

— Може ли да попитам какво ви кара да мислите така?

— Може, но няма да получиш отговор.

— Смятаме, че някой отвън му помага — каза Ваня, веднага влизайки в противоречие със Себастиан. Тя усети, че колегата ѝ я гледа. — Бил ли е освободен наскоро някой близък до Хинде? — продължи, без да обръща внимание на тежката, уморена въздишка на Себастиан.

— Не знам.

— Не знаеш кой е бил освободен? — Себастиан стана. Беше твърде изнервен, за да седи на едно място. — Какво каза, че работиш? Директор?

— Това е първата ми седмица на тази длъжност. Още не съм се запознал с всичко и това е напълно разбираемо... — Харалдсон преглътна остатъка от изречението. Оправдаваше се, а нямаше причина. Йени все му се караше за това — лошият му навик да се отбранява веднага щом някой започне да го разпитва. Най-добре беше да не обръща внимание на неприятния психолог. Себастиан и без това нямаше да му каже нищо. Харалдсон отново се обърна към Ваня. — Ей сега ще разбере.

Той вдигна телефонната слушалка и се обади. Себастиан се отправи към вратата.

— Къде отиваш? — попита Ваня.

Себастиан излезе от стаята, без да отговори, и отиде в малката чакалня с двете канапета, кафемашината и личната асистентка на Томас Харалдсон. Тя се беше представила като Аника някоя си. Секретарката вдигна глава и му се усмихна, а после отново се залови за работа. Себастиан се втренчи в нея. Четирийсетгодишна, няколко килограма наднормено тегло, подчертани от тясната блуза с колан на кръста. Червеникава коса, определено боядисана, защото в корените бе започнал да се появява естественият миши цвят. Лек грим, подчертаващ овалното ѝ лице, медальон, поклащащ се между гърдите. Пръстени на два от пръстите ѝ, но не и венчална халка. Като никога досега Себастиан не беше изкушен. В момента не можеше да си представи, че може да се интересува от секс, колкото и да се опитваше.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — Аника отново вдигна шава. Вероятно съзнаваше, че той мълчаливо я оглежда, откакто бе излязъл от кабинета на Харалдсон. Харалдсон, който току-що беше потвърдил известната хипотеза, че повечето хора се изкачват едно-две стъпала в кариерата по-високо, отколкото позволява компетентността им.

Себастиан не устоя на изкушението.

— Шефът ви каза да му занесете кафе.

— Какво?

— С мляко, без захар и по-бързо. — Себастиан видя, че тя се ядоса. Може би не заради самото искане за кафе, а от настояването да

бърза. Аника стана, сподавяйки въздишката си, отиде до кафемашината между двете канапета и взе найлонова чаша.

Себастиан реши да придвижи нещата малко по-нататък.

— Той не иска кафе от машината, а истинско, от кафенето. В порцеланова чаша.

Аника се обърна да провери дали е чула правилно. Себастиан повдигна рамене, за да покаже, че е само пратеник.

— А вие двамата искате ли нещо, след като ще ходя до кафенето?
— Тя се мъчеше да не позволи негодуванието да прозвучи в гласа ѝ.

— Не, благодаря. — Себастиан ѝ се усмихна топло и съчувствено. — Ако решим, ще използваме кафемашината.

Аника кимна и му хвърли поглед, с който му каза, че Харалдсон е могъл да направи същото, а после излезе от стаята, затръшвайки вратата. Себастиан се върна в кабинета на директора по-развеселен.

Избраният момент беше изключително подходящ. Харалдсон остави телефона, обърна се към компютъра и започна да трака по клавиатурата.

— Не е бил освободен никой особено близък на Хинде. Роланд Юхансон е бил в крилото с максимална охрана заедно с него и двамата очевидно са имали някакъв контакт, но той е на свобода от близо две години. — Харалдсон погледна екрана и превъртя надолу текста с мишката. — Да, през септември ще станат две години.

— И никой друг? — попита Ваня, докато си записваше името.

— От време на време Хинде играел шах с Хосе Родригес в библиотеката — продължи Харалдсон, отново тракайки по клавишите.
— Тук пише, че са го освободили преди по-малко от осем месеца.

— Бих искала копие от всичко, което имате за него — каза Ваня, записвайки си второто име.

— Разбира се. Ще накарам да направят разпечатки на досиетата им и ще ги вземете от Аника, когато си тръгвате.

Ваня кимна в знак на благодарност. Беше по-лесно, отколкото очакваше. Тя тъкмо ставаше, когато на вратата се почука и Аника влезе с чаша кафе.

Себастиан посочи Харалдсон зад бюрото.

— За шефа.

Секретарката се приближи и сложи кафето пред Харалдсон, без да пророни нито дума.

Той я погледна, приятно изненадан.

— Благодаря, много мило. — Хвана дръжката и леко завъртя чашата, сякаш да я огледа. — И в порцеланова чаша, като никога.

Себастиан видя намръщения поглед, който Аника хвърли на шефа си, преди да излезе от кабинета. Дали да не я изпрати за парче торта, когато си тръгват? Или може би щеше да бъде прекалено. Той чу, че Ваня благодари на директора за помощта, и излезе с нея от стаята.

Харалдсон взе чашата, облегна се назад на стола си и отпи глътка кафе. Беше вкусно. Не като обичайната помия от машината. Щеше да помоли Аника да му носи кафе от кафенето за в бъдеще. Това обаче можеше да почака.

Оказваше се, че Хинде е замесен в няколко убийства.

Няколко.

Множествено число.

Сигурно бяха серийните убийства, за които беше чел във вестниците. Летния психопат, както бяха кръстили убиеца вестниците. Четири жертви за един месец. Наръгани с нож според пресата. Голямо разследване. Важен случай и от „Риксморд“ смятаха, че Хинде е замесен по някакъв начин.

Едвард Хинде, който беше в отделението с максимална охрана на затвора, оглавяван от Харалдсон.

Той изпи още една глътка от горещото, вкусно кафе. От „Риксморд“ явно търсеха убиец извън затвора, но нямаха представа кой е той. Дали Хинде знаеше? Ами ако Харалдсон им помогне? И още по-добре, ако накара Хинде да му каже какво знае? Нямаше да е лошо Харалдсон да осигури липсващите парченца от пъзела в такъв важен случай. Може би нямаше да иска да остане вечно директор на затвор. Има и други постове. По-високи. Той изпи още една глътка кафе и реши да посещава по-често Хинде. Да стане негов приятел.

Да спечели доверието му.

Вече виждаше заглавията.

Чуваше похвалите.

Минаваше обяд, когато отново се събраха в Стаята. Себастиан се беше отбил в апартамента си да се изкъпе. Все още не бе превъзмогнал провала си в „Льовхага“. Не само че не беше научил нищо, но и Хинде бе победил. Направо нокаут. Себастиан си беше преповторил наум цялата среща, докато стоеше под душа, и бе стигнал до заключението, че вината е на Ваня. Не защото бе започнала да се пазари с Хинде — това можеше да го извъртят някак, не в тяхна полза, разбира се, но поне в нулево равенство. Проблемът беше самата Ваня. А тя беше негова дъщеря. Себастиан беше отишъл на срещата, криейки тайни. Когато се беше срещал с Хинде в миналото, нямаше нищо, което да крие. Можеше да изиграе картите си и да реагира както иска, да взема решения на момента, без да се бои, че човекът от другата страна на масата ще научи повече, отколкото трябва да знае. Вече не беше така. Ако искаш да се справиш с Хинде, трябва да умееш да използваш цялото игрално поле. Ако има дори мъничка част, където не си готов да стъпиш, тогава може да разчиташ, че Хинде ще насочи разговора в тази посока. Този път Себастиан криеше тайни не само от Хинде, но и от Ваня. Невъзможна ситуация.

Вината беше на Торкел.

Или на самия Себастиан.

Трябваше да откаже.

Не трябваше да отива в „Льовхага“ с Ваня, а с Били.

Жалко, че се сети за това чак сега, под душа.

Той седна до Урсула. В Стаята беше горещо и душно и миришеше на застояло. Някой беше отворил прозореца, но това изобщо не помагаше. Нямаше климатик. Стаята беше свързана с обикновената вентилационна система, която се бореше да се справи с лятната жега.

Когато всички седнаха, Били включи прожекционния апарат на тавана и лаптопа си.

— Открих двамата мъже, които са били освободени от „Льовхага“. Не беше трудно. Следили сме движенията им много добре.

Той натисна клавиш и на стената се появи снимката на петдесетгодишен мъж с дълга коса, завързана на опашка. Широко лице, чупен нос и белег, минаващ през лявото му око и спускащ се надолу по лицето. Приличаше на карикатура на престъпник от кариерата.

— Роланд Юхансон. Роден в Гьотеборг през 1962 година. Два опита за убийство и нападение с тежки телесни повреди. Употреба на забранени вещества. Държан в „Льовхага“ от 2001-ва до 2008 година. Върнал се в Гьотеборг, след като излежал присъдата си. Говорих с надзорника му. Били са заедно, когато са извършени второто и третото убийство. Пътували с автобус до Йостерлен с „Анонимни наркомани“.

— Дрогира ли се още? — попита Ваня.

— Не според надзорника му, но редовно посещава събиранията. — Били погледна записките си. — Няма алиби за първото убийство, но вчера сутринта определено е бил в Гьотеборг, пак според надзорника му.

Торкел въздъхна. Явно трябваше да изключат Юхансон от разследването.

— Кой е надзорникът?

Били прелисти материалите пред себе си.

— Фабиан Фридел.

— Какво знаем за него?

Били разбра защо пита Торкел. И двете алибита на Юхансон бяха осигурени от един човек. Малко вероятно беше извършителите на убийствата да са двама, но Юхансон вероятно имаше някакво влияние върху Фридел и го принуждаваше да му осигурява алиби.

— Не много. Доколкото виждам, няма нищо в досието, но ще го проуча.

— Добре.

— И ще говоря с някои от другите, които са пътували в автобуса.

Торкел кимна. Роланд Юхансон несъмнено се беше разхождал из Йостерлен и бе посещавал пивоварни или бе рисувал морски пейзажи, или каквото там правеха „Анонимните наркомани“ по време на пътуванията си. Веднага щом разберяха със сигурност обаче, щяха да го изключат от кръга на заподозрените.

— Поисках неговите и на другия освободен затворник отпечатъци — каза Урсула, — за да ги сравним с тези, които открихме на местопрестъпленията.

— Добре — отговори Торкел. — Ще проверим и двамата. И пръстовете им отпечатъци, и къде са били.

— Аз може да поема Фридел — предложи Били.

— Как е получил белега Юхансон? — попита Себастиан.

Били отново прегледа записките си, бързо и нетърпеливо. Искаше да изглежда заинтересуван.

— Не пише. Важно ли е?

— Не. Само съм любопитен.

Били показа следващата снимка. По-млад мъж, от латиноамерикански произход. Големи златни халки на ушите.

— Хосе Родригес, трийсет и пет годишен. Държан в „Льовхага“ от 2003 година. За нападение и изнасилване. Живее в Съодертеле.

— Там е бил откраднат фордът — отбеляза Ваня.

— Точно така. Направих тази връзка и се обадох на местната полиция. Те отидоха да говорят с него. — Били беше доволен, че е една крачка напред. Той продължи: — Според тях Родригес не си спомня какво е правил на въпросните дати. Очевидно е доста сериозен алкохолик, поне от време на време.

Били затвори лаптопа, приближи се до таблото и закачи снимките на двамата бивши затворници.

Торкел се обърна към Себастиан.

— Какво изкопчи от Хинде?

— Нищо.

— Нищо?

Себастиан повдигна рамене.

— Отслабнал е, искаше да пипне циците на Ваня, но това беше всичко.

— Обаче знае нещо за убийствата — обади се Ваня, която предпочете да подмине думите на Себастиан.

Торкел я погледна озадачено.

— И как разбра?

Сега беше неин ред да повдигне рамене.

— Чувство.

— Чувство? — Торкел блъсна назад стола си, стана и започна да крачи напред-назад из стаята. — Оказва се, че имам човек, който твърди, че е експерт по серийни убийци като цяло и Едвард Хинде в частност, а се издънва на среща очи в очи, по дяволите. — Намръщи се на Себастиан, който посрещна погледа му невъзмутимо, а сетне протегна ръка и взе бутилка минерална вода. Себастиан реши да не отговаря само от загриженост за кръвното налягане на Торкел. Шефът на „Риксморд“ обикновено беше олицетворение на спокойствието, но понякога избухваше. Трябваше само да изчакаш да му мине. Себастиан отвори бутилката и отпи глътка.

Торкел очевидно беше приключил с него, защото се обърна към Ваня.

— Имам и следовател, който има чувство. Чувство! Какво да правим? Да накараме някого да ни състави проклет хороскоп? Мамка му! — Торкел спря и удари с длан по масата. — Умират жени, по дяволите!

В стаята настъпи мълчание. Отвън се чу слабият шум на уличното движение, който никой не долавяше досега. През прозореца влетя оса, но изглежда промени решението си. Блъсна се няколко пъти в стъклото и накрая намери пътя навън. Никой не помръдна. Всички се бяха втренчили в някаква неутрална точка, където бяха сигурни, че няма да срещнат нечий други очи. С изключение на Урсула, която погледна всеки подред, очевидно доволна, че не е попаднала под обстрела. Себастиан отново изпи глътка минерална вода. Били оправи снимка, която беше закачена идеално. Ваня загриза нокътя си. Торкел постоя още малко до масата, а после се върна на мястото си, дръпна стола и седна. Ако някой щеше да наруши потискащото мълчание, това щеше да бъде той. Пое си дълбоко дъх.

— Ако уредя друга среща с Хинде, има ли вероятност да научиш нещо този път?

— Може би, ако отида сам — отговори Себастиан.

Ваня реагира светкавично.

— Аха, значи аз съм виновна, че не стигнахме доникъде?

— Не съм казал такова нещо.

— Каза, че ще имаш по-голям успех без мен. Как да го тълкувам, по дяволите?

— Не ми пука. Тълкувай го както искаш. — Себастиан изпи водата от бутилката и леко се оригна от въглеродния двуокис. Това придаде на гласа му по-неприятен тон, отколкото възнамеряваше.

Ваня се обърна към Торкел.

— Мислиш ли, че има някаква полза?

— Ваня...

— Спомняш ли си какво казахме, че ще направим, ако не проработи? Казахме, че ще го изритаме.

Торкел въздъхна. Беше си изпуснал нервите и сега атмосферата в екипа беше лоша. Въпросът беше дали това бе възникнало от отчаяние, че все още не знаят нищо за извършителя, или защото отново са включили Себастиан. Не знаеше, но трябваше отново да ги сплоти, макар и временно.

Той бавно стана.

— Добре... Хайде да се успокоим. Горещо е, работим усилено и денят е дълъг, а още не е свършил.

Приблужи се до таблото и се втренчи в снимките, а после се обърна към другите.

— Трябва да се доближим до този човек и да го заловим. Урсула, сравни отпечатъците и ДНК-то с нашите данни за Юхансон и Родригес.

Урсула кимна, стана и излезе от стаята.

— Ваня, ти отиди в Съодертеле и виж дали ще можеш да освежиш паметта на Родригес.

— Не трябва ли да изчакаме и да видим какви резултати ще получи Урсула?

— Колата, която вероятно следи Себастиан, е дошла от същото място. В момента това е достатъчно, за да обърнем малко повече внимание на Родригес.

Ваня кимна.

— Но той няма да дойде с мен. — Тя посочи към Себастиан, без да го поглежда.

Торкел въздъхна.

— Не, той няма да дойде с теб.

* * *

— Не те разбирам.

Торкел и Себастиан влязоха в кабинета на Торкел.

— Не си единственият.

Себастиан седна на канапето, а Торкел се подпря на ръба на бюрото.

— Бори се да се върнеш, а щом дойде, правиш всичко възможно да те изритаме.

— Наистина ли мислиш да се отървеш от мен само защото настъпих някого по мазола?

— Не става дума за това. Вече не.

— Нямахме как да знаем, че Анете Вилен ще бъде убита.

— Поемам голям риск, като те оставям в разследването. Ти имаш връзка и с четирите жертви. Представяш ли си как ще прозвучи това на шефовете?

— Откога те интересуват тези неща?

Торкел въздъхна уморено.

— Винаги са ме интересували, защото това дава на екипа ми свободата да действа по собствена инициатива. Знам, че за теб това няма значение, защото винаги си правил каквото искаш. Но ти казвам за последен път — стегни се.

Себастиан се замисли за онова, което беше направил и казал, и какво беше поведението му, откакто се включи в разследването, и бързо стигна до заключението, че се беше държал както винаги. Казваше онова, което мислеше, и не се подмазваше, преструвайки се, че е вечно благодарен. Не искаше обаче да го изритат. Ако останеше, щеше да е близо до Ваня, но това не беше единствената причина. Това вече дори не беше най-важното. Ако го бяха попитали преди два дни какво би намалило интереса му към Ваня и обсебеността му от нея, той щеше да отговори: „Нищо“, но щеше да сгреши. Сега нещо друго беше излязло на преден план, засенчвайки всичко останало — дори Ваня. Четири жени бяха убити заради него.

— Наистина ще се опитам — искрено каза той. — Не искам да напускам.

Торкел стана и затвори вратата. Себастиан погледна колегата си с известно недоверие, когато той седна на фотьойла срещу него. Сега пък какво?

— Какво става с Били? Той, изглежда, се опитва да се издигне — каза Себастиан, надявайки се, че терапевтичният сеанс ще бъде забравен, ако прехвърли фокуса върху някого друго.

— Сменяш темата.

— Забеляза.

— С удоволствие ще говоря за Били някой друг път. — Торкел се наведе напред и склучи пръсти като за молитва. Себастиан си помисли, че това е лош знак. Поза за слушане. — Какво се е случило, Себастиан? Ти винаги си бил егоист, неприятен и самомнителен, но откакто се върна... сякаш си във война с всичко и всеки.

Торкел млъкна. Въпросът остана без отговор. Какво се е случило? За секунда Себастиан се замисли какво ли ще стане, ако каже на Торкел — за Лили, за Сабине, за щастието, което позна тогава. За вълната, която му отне всичко. Какво лошо би станало? Това дори можеше да му даде малко повече пространство за маневриране в екипа. Сигурен беше, че Торкел ще го съжалява. Съвсем искрено. Ще му съчувства, както никой друг не му е съчувствал, откакто се случи. Не че беше дал на някого възможност да покаже, че му съчувства, но все пак.

Един Торкел, който тълкува всичко, което прави Себастиан, като реакция към скръбта, можеше да бъде много полезен.

Неговият жокер.

Неговата карта „Излез от затвора“.

Себастиан нямаше намерение да я изиграе, докато не стане абсолютно необходимо, но знаеше, че трябва да измисли някакъв отговор за Торкел. И знаеше точно какво да каже. Истината.

— Чувствам се отговорен.

— За убийствата. — Това не беше въпрос, а твърдение.

Себастиан кимна.

— Разбирам го донякъде, но ти не си виновен за смъртта им — рече Торкел.

Себастиан го знаеше. Логично. В емоционално отношение обаче това беше съвсем друг въпрос. И все пак беше изненадващо приятно да говори на тази тема. Може би трябваше да го обсъди със Стефан, но не беше сигурен дали Стефан все още е негов психотерапевт след случилото се. Беше му позвънил и бе оставил съобщение с извинение на телефонния му секретар, но Стефан не беше върнал обаждането. И

това беше още преди да е научил, че тя е убита. Щом разбереше, че Анете е убита, защото е прекарала нощта със Себастиан, взаимоотношенията им щяха да се развалят завинаги. Вероятно беше време да потърси някой друг, с когото да говори, но дотогава и Торкел щеше да свърши работа.

— Последната, Анете. Спах с нея само за да ядосам моя психотерапевт.

— А какви бяха мотивите ти да спиш с останалите?

Себастиан се изненада от въпроса и от спокойното държане на Торкел. Очакваше порицание. Или по-точно лек упрек, имайки предвид факта, че очевидно е засегнат от случилото се, но все пак някакво осъждане. Моралният компас на Торкел беше изключително добре калибриран.

— Какво имаш предвид?

— Поправи ме, ако греша, но ти не търсиш госпожица Правилната, нали? Всички тези жени са само... разсейване — Торкел се облегна назад на фотьойла. — Ти си използвач. Не ти пука за жените. Нито преди да спиш с тях, нито след това.

Себастиан дори не се опита да отрече. Новината не беше сензационна.

Последните три жертви, жени от миналото му, го глождеха, но имаше граница доколко назад може да превъртиш лентата и колко назад във времето може да съжالياваш за действията си. Но Анете... с нея беше различно. Тя му беше влязла под кожата.

— Анете имаше ниско самочувствие. Отчаяно искаше някой да я накара да се почувства добре със себе си. Беше толкова лесно...

— Имаш гузна съвест — отбеляза Торкел. Отново твърдение, не въпрос.

Себастиан трябваше да помисли върху това. Отдавна не беше имал гузна съвест и не беше сигурен как би трябвало да се чувства.

— Предполагам.

— Щеше ли да се чувстваш така, ако Анете не беше убита?

— Не.

— В такъв случай не се брои.

Това беше жестоко, но вярно. Използването и завоеванието изобщо не притесняваха Себастиан. Анете обаче беше умряла, защото имаше лош ден. Трудно беше да се пренебрегне това.

— Във връзка ли си с някои от жените, с които си бил? — Торкел поведе разговора в нова посока. По-нататък.

— Има близо четиресет години между първата и последната. Не си спомням нищо за тях.

Торкел се улови, че се замисля колко партньорки е имал. Две съпруги и четири-пет гаджета преди първата. Всъщност четири. Няколко между двата брака. И после Урсула. Не беше необходимо да полага усилия, за да си спомни имената им. Но разбира се, в случая на Себастиан трябваше да ги умножи по двайсет, или може би по трийсет. Дори повече. Паметта ни изневерява.

— Искам да кажа, че ако се опиташ да предотвратиш убийствата — продължи той, — това може да помогне. И на теб, и на нас. — Стана, давайки знак, че разговорът е приключил. — Но ако не ги помниш, няма смисъл.

Себастиан остана на мястото си, втренчен в празното пространство.

Мислеше.

Спомняше си някои от тях...

Ваня оглеждаше центъра. Можеше да е къде ли не, но беше в Ховсъо. Един от трийсет и осемте района, определени от правителството през 2009 година „за допълнително внимание“, „за борба с чувството на пренебрежение“. „Инвестиране в уязвими райони“ — по-елегантен начин да опишеш предградие, където има повече проблеми, отколкото решения. Ваня нямаше представа дали допълнителното внимание е постигнало нещо, но определено не изглеждаше така.

Джипиесът я беше завел до „Греновеген“. Няколко метра по-нататък беше възможно да завие наляво по „Кварставеген“, откъдето преди шест месеца беше откраднат светлосиният „Форд Фокус“. Изведнъж Хосе Родригес стана много по-интересен.

Ваня паркира колата, слезе и огледа кафявата осеметажна сграда. Намери входа и апартамента. Натисна звънеца. Никой не отвори и тя пробва съседите отсреща на същия етаж. Името на пощенската кутия беше Хадад. Жена на четиресет и пет години отвори вратата. Ваня ѝ показа служебната си карта и я попита дали е виждала Хосе Родригес или знае къде може да го намери.

— Мисля, че вероятно е на площада — отговори жената без абсолютно никакъв чужд акцент.

— Там ли работи? — попита Ваня, представяйки си оживен пазар като „Хьоторгет“ в центъра на Стокхолм.

Жената на вратата се усмихна, сякаш Ваня беше казала нещо много смешно.

— Не, той не работи. — Тонът, с който тя произнесе тези четири думи, ясно показва какво мисли за съседа си.

Ваня ѝ благодари и тръгна към центъра.

Фризьорски салон, ресторант, бакалия, фургон, от който продаваха бургери, пицария, павилион за вестници и магазин за дрехи. Всичките разпръснати, с бетонно пространство между тях. Ветровит тунел през есента и зимата, но в момента слънцето прежуряше и

площадът приличаше по-скоро на каменна пустиня. Няколко души седяха на сянка на пейка пред клиниката. Мършаво куче вълча порода лежеше, дишайки тежко, на земята и двете кутии бира, които мъжете и жените на пейката си подаваха, подсказаха на Ваня, че вероятно мястото е подходящо да започне да търси Родригес. Тя се отправи към пейката. Щом се приближи на десетина метра, и петимата вече бяха насочили вниманието си към нея. Единствено кучето не проявяваше интерес. Ваня извади снимката на Хосе Родригес, когато стигна до сянката над пейката до голямата сграда.

— Знаете ли къде мога да намеря този човек? — Показа им снимката. Нямаше смисъл да крие целта на посещенията си. Те вероятно се бяха досетили, че е ченге, веднага щом се бе появила на площада.

— Защо? — Мъжът с посивяла коса на неопределена възраст, който галеше кучето, вдигна глава към нея, след като хвърли бърз поглед на снимката в ръката ѝ.

— Трябва да говоря с него — отвърна тя, придържайки се към прекия подход.

— Да, но той иска ли да говори с теб? — отново попита сивокосият мъж. Двата му предни зъба липсваха, затова леко фъфлеше. Звукът не беше дразнещ, беше дори приятен. На Ваня ѝ хрумна, че е трудно да вдъхнеш уважение, когато звучиш като шестгодишно хлапе с плътен глас. Вероятно затова му беше кучето. Да компенсира.

— Мисля, че той сам може да реши.

Това очевидно не беше отговорът, който те искаха. Като по команда всички отново се заловиха с онова, което правеха, преди тя да дойде. Сякаш престана да съществува. Въздъхна. Можеше да обикаля площада, да показва на хората снимката и да задава въпроси, докато ѝ провърви, но беше горещо и тя бе уморена и искаше да се прибере къщи. Ваня бръкна в предния джоб на джинсите си и извади банкнота от сто крони.

— Искам само да знам къде е този човек. Той няма да разбере как съм го открила.

— Обикновено се мотае край ваканционния лагер — веднага каза кльощав мъж с дълга коса и джинсово яке и посегна към парите с мръсна, трепереща ръка, преди другите да имат време да се спогледат, за да решат дали цената си заслужава.

Ваня дръпна назад банкнотата.

— Къде е това?

— Там долу... — Дългокосият махна с ръка в посоката, от която беше дошла. — При езерото... Как се казваше... „Томатстиген“...

Име на улица. Това би трябвало да е достатъчно. Ваня му даде парите и той бързо ги натъпка в джоба си, без да обръща внимание на неодобрителните погледи на другите.

Тя се качи в колата, въведе „Томатстиген“ в джипиеса и видя, че улицата е съвсем близо, но с колата трябваше доста да заобикаля.

Мина по „Кварставеген“, паркира колкото може по-близо и после вървя пеша през горичка към съседния жилищен квартал и ваканционния лагер. Сградите приличаха по-скоро на летни вили, отколкото на обикновени бунгала. Градините бяха добре поддържани. Всяка къщичка беше дващестина квадратни метра и отвън имаше градински мебели, скари, хамаци и други удобства, на които да се наслаждават обитателите, когато не са заети с грижи за растенията. Ваня нямаше никакво желание да се доближава до природата — поне не по този начин. Да отглежда растения, да плеви, да копае, да разрежда — това не беше за нея. Тя едва поддържаше живи цветята в апартамента си. Мястото обаче беше красиво по това време на годината, с цветя и зеленина навсякъде и пчели, жужащи зад всяка ограда.

Ваня тръгна по чакълена пътека, водеща към езерото, оглеждайки района. Тук явно не биха търпели бедни пияници, които да се мотаят наоколо и да развалят идилията. Бяха ли я подлъгали да даде напразно стоте крони? Тя стигна до края на лагера и реши да се върне в колата, когато ги видя. Няколко души, седнали на пейка и около нея, край асфалтирана пътека, минаваща покрай гората. На земята пред тях лежаха отличителните пликове на притежавания от държавата монопол върху спиртните напитки. Групата беше голяма — осем-десет души. Този път имаше две кучета. Ваня бързо се запъти към тях. Когато се приближи, видя, че мъжът и жената най-близо до нея ядат ябълки, вероятно откраднати от някоя градина наблизо.

Извади снимката и пристъпи направо към същината на посещението си.

— Търся Хосе Родригес. Някой от вас виждал ли го е?

— Аз съм Хосе Родригес.

Ваня се обърна надясно и откри, че гледа в очите мъжа от снимката. Изведнъж се почувства неизразимо уморена. И вбесена. Не можеше да е истина.

— Откога си в това състояние?

— Защо?

— Откога?

— Блъсна ме кола преди шест месеца, може би малко по-отдавна...

Ваня въздъхна шумно и постоя там за момент, за да събере сили, а после се въртна и си тръгна.

— Какво искаш? — извика след нея мъжът.

Тя махна пренебрежително с ръка, без да се обръща, и продължи да върви. Извади телефона си и звънна на Торкел. Линията беше заета. Затвори и се обади на Урсула.

Урсула беше в трапезарията за персонала и безизразно гледаше порцията гратен с риба, която се въртеше в една от микровълновите фурни. Късен обяд. Или ранна вечеря. За да може да каже, че вече е яла, когато се обади Микаел. Не искаше да напусна работното си място и да се прибира вкъщи.

При Микаел.

Поредната вечер в игра на щастливо семейство.

Мислите ѝ бяха прекъснати от звука на мобилния ѝ телефон, който беше оставила на масата. Тя прекоси трапезарията, която някой много усилено се бе постарал да не бъде толкова безлична и стерилна. На шестте дълги маси имаше покривки на червени карета, подхождащи на завесите, а на стените — плетени украшения. На белите пластмасови столове бяха сложени възглавнички, а по средата на стените минаваше ивица, изрисувана с цветя. Същият мотив се повтаряше тук-там върху вратичките на бюфета и белите предмети в кухненската площ. Ярките флуоресцентни тръби бяха заменени с индивидуални лампи, окачени над всяка маса, и няколко малки, насочени осветителни тела. Трите стойки със стайни растения и аквариумът до вратата свидетелстваха за факта, че стаята е „не само място за хранене, но и пространство, което може да осигури хармония и отдих“, както пишеше в служебния бюлетин, разпространен след ремонта. Колко ли беше струвал? Урсула не се чувстваше нито особено хармонично, нито отпочинала след хранене в трапезарията. Може би беше заситена, но същото можеше да се каже и за предишната стая.

Тя взе телефона и погледна екранчето. Ваня.

— Здравей.

— Аз съм — каза Ваня задъхано, сякаш вървеше бързо.

— Знам. Какво стана?

— Нищо. Местните ченгета, които са проверили Родригес, успяха да ни кажат, че е алкохолик, но пропуснаха дребния детайл, че е в проклета инвалидна количка, по дяволите.

Урсула не можа да сдържи усмивката си. Доверието ѝ в местните полицаи практически не съществуваше. Това потвърди убедеността ѝ, че в случаите, когато не възпрепятстват някое разследване, те определено не правят нищо полезно. Тя се запита дали моментът е подходящ да каже на Ваня, че вече са отхвърлили Родригес като евентуален извършител. Нито пръстовите му отпечатъци, нито неговата ДНК съвпадаха с намерените на местопрестъпленията. Реши да остави това за по-късно. Колежката ѝ явно беше имала достатъчно неприятни преживявания за един ден.

Микровълновата фурна иззвъня. Рибата беше готова. Урсула отиде да я вземе.

— Погледни оптимистично на нещата. Направила си една хубава разходка до Съодертеле.

Урсула отвори вратичката на микровълновата фурна и извади чинията. В същия момент чу, че някой влезе в трапезарията. Обърна се и видя, че на вратата се е облегнал Себастиан. Изражението ѝ остана непроменено, когато се върна към вечерята си и телефонното обаждане.

— Днес няма да се върна на работа — каза Ваня. — Би ли казала на Торкел?

— Разбира се. Ще се видим утре.

Урсула затвори, пъкна телефона в джоба си и отиде до масата с чинията си. Погледна Себастиан, докато минаваше покрай него.

— Беше Ваня. Изпрати ти много поздравя.

— Не е — сухо отвърна Себастиан.

— Така е, не е — потвърди Урсула и седна.

Себастиан не помръдна. Урсула започна да се храни мълчаливо. Искаше ѝ се да има нещо, което да чете или да разглежда. Защо беше дошъл? Какво искаше? Каквото и да беше, тя не се интересуваше. Убедена беше, че той вече не трябва да бъде член на екипа. Дори не смееше да си помисли какво би станало, ако медиите направят връзката между жертвите и човек, който участва в разследването. Нямаше начин Торкел да обясни решението си пред шефовете. Урсула беше сигурна в това. Ако нещата се объркат, той можеше да изгуби работата си. Рискуваше много заради Себастиан. Тя се запита дали Себастиан изпитва някаква благодарност и дали съзнава какъв риск поема Торкел. Едва ли.

Урсула трябваше да помисли за някои неща. Лични неща. Например защо не иска да се прибере вкъщи. Дали Торкел е възможност за избор и тази нощ. Колебаеше се. Снощи, докато лежах един до друг в леглото му, той беше говорил за Ивон и за някакъв нов мъж в живота ѝ. Урсула забрави името му, но имаше чувството, че Торкел я изпитва, за да провери дали между тях може да има нещо повече.

Нещо по-постоянно.

Несъмнено Урсула можеше да обвинява само себе си. Тя беше нарушила две от правилата, които бе определила за връзката им, затова вероятно не би било изненадващо Торкел да си мисли, че може би е готова да преразгледа отношението си и по третото правило. Но той грешеше.

— Как вървят нещата с Микаел? — небрежно подхвърли Себастиан, сякаш прочете мислите ѝ.

Урсула се стресна и изпусна ножа, който изтрака в чинията и после падна на пода.

— Защо питаш? — троснато отвърна тя и се наведе да го вземе.

— Ей така. — Себастиан повдигна рамене. — Да побъбрим.

— Ти никога не бърбиш за дребни неща. — Урсула остави вилницата до ножа и стана. Беше загубила апетита си. Знаеше ли Себастиан нещо за нея и Торкел? Ако беше така, това не беше хубаво. Никак не беше хубаво. Колкото по-малко знаеше Себастиан Бергман, толкова по-добре. Това се отнасяше за всичко. Той притежаваше способността да обръща срещу човека и най-невинната информация. И ако мислеше, че може да я използва в свое предимство, не би се поколебал да го направи.

Себастиан влезе в стаята, придърпа най-близкия стол и седна.

— Мислех си нещо...

— Ммм — отговори Урсула с гръб към него. Тя избърса ръцете си с хартиена кърпа и се накани да излезе.

— Седни за минутка. — Себастиан посочи стола срещу себе си.

— Защо?

— Защото те моля.

— Нямам време.

Докато минаваше покрай него, той хвана китката ѝ. Тя спря и му хвърли поглед, който недвусмислено говореше, че трябва да я пусне

веднага. Себастиан не го направи.

— Седни. Моля те.

Урсула дръпна ръката си и го погледна. Тонът на гласа му беше някак различен, без следа от заяждане или високомерие, и в очите му имаше нещо, което ѝ каза, че въпросът е важен. Не защото той ще спечели нещо, а поради някаква друга причина.

Нещо реално.

Нещо значимо.

И беше казал „моля“ — дума, която според Урсула отсъстваше от речника му. Тя седна на ръба на стола, готова всеки момент да скочи и да си тръгне.

— Говорих с Торкел — колебливо започна Себастиан.

— Аха — предпазливо отговори Урсула, все по-убедена, че онова, което ще ѝ каже, няма да ѝ хареса.

— За това, че четирите жертви са имали връзка с мен — продължи той, без да я поглежда в очите. — Сексуална връзка.

Урсула изведнъж осъзна накъде води разговорът. Изобщо не ставаше дума за нея и Торкел, а се насочваше към тема, която тя имаше още по-малко желание да обсъжда.

— Ако има вероятност това да продължи — добави Себастиан с тих и сериозен глас, — ако и други жени са в опасност...

— Мога да се грижа за себе си — прекъсна го Урсула и стана.

— Знаем, само... — Себастиан вдигна глава и я погледна прямо и искрено. — Не искам да ти се случи нещо лошо заради мен.

— Много мило от твоя страна — с безразличен тон каза тя и се отправи към вратата, но преди да излезе, се обърна към него. — Щеше да бъде още по-добре, ако навремето беше проявил поне малко от същата тази загриженост.

Обърна се и излезе.

На вратата на килията се почука. Едвард Хинде остави книгата, която четеше, седна на леглото и бързо огледа стаята. Не беше оставил нищо навън, нали? Нищо, което да го издаде. Погледна към бюрото, малкото нощно шкафче и единствената лавица. Едно от предимствата да имаш мажа килия беше, че се проверява лесно. Нямахте на показ нищо, което не трябваше да бъде там. Той провеси крака от леглото, когато вратата се отвори и в килията подаде глава Томас Харалдсон.

— Добър вечер. Безпокоя ли те?

Хинде се изненада от поздрава, който прозвуча така, сякаш Харалдсон се е отбил да види съсед от квартала или колега в съседен кабинет. Предположи, че този личен подход означава, че директорът на затвора не е дошъл по официална работа, а по някаква друга причина. Можеше да е интересно.

— Не. Четях. — Хинде избра същия приятелски тон. — Влез — добави той и махна с ръка.

Харалдсон пристъпи в килията и вратата се затвори след него. Едвард го погледна мълчаливо. Харалдсон се озърташе наоколо, сякаш за пръв път влизаше в килия в отделението с максимална охрана. Хинде се запита дали посетителят му ще се придържа към учтивите изрази от външния свят и ще му каже колко е хубаво жилището му. Страхотно местенце.

— Скоро ще си тръгвам, но си помислих да намина да те видя — рече Харалдсон, завършвайки краткия оглед на килията. Беше толкова малка. Как ли издържаха затворниците?

— У дома при Йени — отбеляза Хинде.

— Да.

— И бебето.

— Да.

— В кой месец е тя?

— Единайсет седмици.

— Чудесно.

Едвард се усмихна на Харалдсон, който придърпа единствения стол и седна. Стига толкова любезности.

— Питам се как мина срещата с „Риксморд“?

— Те как казаха, че е минала? — отговори на въпроса с въпрос Хинде и се наведе напред.

— Не казаха много. — Харалдсон се замисли. Какво беше научил от Ваня и Себастиан след срещата с Хинде? Те смятаха, че той е замесен в няколко убийства, но можеха да го кажат на Харалдсон и без да се срещат с Хинде. Сега му дойде наум, че не бяха проронили нито дума за разговора. — Всъщност не казаха нищо...

Едвард кимна с разбиране. Харалдсон си помисли за момент дали да не му разкаже за неприятните си преживявания с „Риксморд“ във Вестерос, поставяйки се на страната на Хинде, така да се каже. После обаче му хрумна, че мъжът на леглото не знае, че е бил полицай. Нито пък беше необходимо да знае. Най-добре беше да не знае и да го мисли за обикновен, безобиден чиновник.

— А ти как мислиш, че премина срещата? — попита той.

Хинде като че ли се замисли върху въпроса. Сложи лакти на коленете си и подпря брадичка на скръстените си ръце.

— Честно казано, беше доста разочароваща — замислено отговори той.

— В какъв смисъл?

— Не разговаряхме много.

— Защо?

— Направих им предложение, което те не приеха.

— Какво предложение?

Едвард изправи рамене, очевидно търсейки правилните думи.

— Поисках... някои неща и казах, че ако ми ги дадат, ще отговоря искрено на един или повече от въпросите им. — Той погледна Харалдсон, за да види дали се е хванал на въдицата, но човекът на стола изглеждаше преди всичко объркан. — Взаимни услуги — обясни Хинде. — Като игра, така да се каже. Аз имам нещо, което те искат, те имат нещо, което аз искам, тогава защо да не го дадат? Себастиан обаче отказа да играе.

Хинде погледна Харалдсон в очите. Не беше ли пределно ясен? Не беше ли очевидно за какво намеква? В края на краищата, гостът му

доскоро е бил полицай. Щеше ли да прозвучи предупредителната аларма? Явно не. Едвард реши да отиде докрай.

— Мога да направя и на теб предложение.

Харалдсон не отговори веднага. Какво предлагаше Хинде? Информация в замяна на какво? Щеше да разбере, ако се хване на хорото. Но защо Хинде отправя предложението? За да спечели предимства за себе си, разбира се. Привилегии. Естествено, може би го правеше само защото му беше скучно и се възползваше от всяка появила се възможност, за да разнообрази ежедневието си. Харалдсон бързо прецени „за“ и „против“ наум.

Плюсовете бяха очевидни. Хинде щеше да отговори на въпросите му. Каквито и да са. Това щеше да даде на Харалдсон уникално прозрение и знания. В най-добрия случай щеше да научи достатъчно, за да разкрие четирите убийства.

Минусите? Не знаеше какво ще иска Хинде в замяна на отговорите си, но ако не кажеше „да“, никога нямаше да разбере. Ако беше против правилата или нещо, с което не можеше да се съгласи поради някаква друга причина, щеше да откаже и да сложи край.

Нищо не можеше да се обърка.

Харалдсон кимна.

— Добре. Какво имаш предвид?

Едвард трябваше да положи сериозни усилия, за да устои на импулсивното си желание да се изхили самодоволно. Той отправи на Харалдсон широка сърдечна усмивка и се наведе напред поверително.

— Ще ти кажа какво искам и когато го получа, можеш да ми зададеш какъвто въпрос искаш и аз ще отговоря.

— Честно.

— Обещавам.

Харалдсон протегна дясната си ръка, за да покаже, че са се споразумели. Ръкостискане. Всичко, което е необходимо между мъже.

Те си стиснаха ръцете и Хинде се затътри обратно към леглото, облегна се на стената и вдигна крака на дюшека. Отпуснато. Дружески. Омаловажавайки ситуацията. Той се вгледа изпитателно в Харалдсон между прегънатите си колене. С какво да започне? Трябваше да добие представа колко заинтересуван е човекът на стола.

— Имаш ли снимка на съпругата си?

— Д-да... — В отговора на Харалдсон прозвуча колебание.

— Може ли да ми я дадеш?

— Какво? — малко озадачено попита Харалдсон. — Само да я видиш или искаш да я задържиш?

— Да я задържа.

Харалдсон се колебаеше. Това не звучеше добре. Никак. Не мислеше, че Хинде ще поиска нещо такова. Предполагаше, че ще пожелае повече време в двора, по-хубава храна, по-голяма свобода с компютъра, може би бира. Неща, които биха направили по-приятен престоя му в „Льовхага“. Не и това. За какво му беше снимка на Йени? Според докладите Хинде беше сексуално неактивен, затова едва ли щеше да мастурбира, гледайки снимката ѝ.

— За какво ти е?

— Това ли е въпросът, който искаш да ми зададеш?

— Не...

Харалдсон започна да се тревожи. Да сложи ли край на всичко още сега? Можеше ли?

Все пак ставаше дума само за една снимка.

В „Риксморд“ бяха убедени, че Хинде е замесен в четири убийства. Ако изиграеше правилно картите си, Харалдсон можеше сам да реши случая. Хинде беше затворен в „Льовхага“. Не можеше да направи нищо. Харалдсон дори не трябваше да уведомява „Риксморд“. Можеше да се издигне, дори да стигне до върха с тази информация. Да запази цялата слава за себе си. Да реши случая, докато другите още се чудят.

Ставаше дума само за една снимка.

Той извади портфейла от задния си джоб и го отвори. Зад твърдия прозрачен найлон от едната страна имаше снимка на Йени, направена в хотелска стая в Копенхаген преди осемнайсет месеца. Не се виждаше много от стаята, защото снимката беше подрязана, за да се вмести в портфейла му, но Йени сияеше. Толкова щастлива. Харалдсон много харесваше тази снимка. Обективът бе уловил Йени точно каквато беше. Снимката все още беше в картата с паметта на фотоапарата. Харалдсон можеше да извади друга.

Ставаше дума само за една снимка.

Въпреки това той не можеше да се отърси от чувството, че прави голяма грешка, когато сложи фотографията в протегнатата ръка на Хинде.

— Замесен ли си в наскорошните убийства на четири жени? — попита Харалдсон веднага щом снимката смени собственика си.

— Дай определение за „замесен“ — отвърна Хинде, поглеждайки снимката в ръката си. Малко над трийсет. Слаба и стройна. Усмивната. Брюнетка. Можеше да разгледа внимателно детайлите по-късно. Той остави фотографията върху книгата на нощното шкафче.

— Знаеш ли за тях?

— Да.

— Откъде?

Хинде поклати глава и пак се облегна на стената.

— Това е втори въпрос, Томас. Но само за да ти покажа колко високо оценявам факта, че си дошъл да ме видиш, ще отговоря, без да искам нищо в замяна. — Той погледна Харалдсон в очите и видя трепетно очакване и надежда. Човекът беше силно заинтересуван, нямаше съмнение в това. — „Риксморд“ ми казаха за убийствата.

— А преди това? — нетърпеливо настоя Харалдсон. — Знаеше ли нещо за тях преди това?

— Отговорът на този въпрос ще струва нещо.

— Какво?

— Нека да си помисля. Ела пак утре. — Хинде легна и взе книгата. Снимката на Йени се плъзна по масата, сякаш беше забравил, че е там. Харалдсон разбра, че разговорът е приключил. Не беше доволен, но все пак това беше начало. Определено можеше да доведе донякъде. Той стана, приближи се до вратата и излезе от килията.

По пътя към кабинета Харалдсон взе две решения.

Първо, няма да каже на Йени, че е дал нейна снимка на Едвард Хинде. Не знаеше как би могъл да ѝ го обясни. Щеше да разпечата ново копие веднага щом може, и да замени предишното.

Второ, реши да гледа на днешния ден като на успех. Беше изправен пред труден избор, но бе взел правилното решение. Направил беше крачка в правилната посока.

— Всичко мина добре — каза Харалдсон на глас в безлюдния коридор. Стори му се така, сякаш полага твърде много усилия да се убеди, затова се прокашля и го повтори.

По-силно.

По-твърдо.

— Всичко наистина мина добре.

Едвард Хинде лежеше на леглото в килията си, гледаше снимката на Йени и си мислеше абсолютно същото.

Ваня караше твърде бързо. Както обикновено. Беше изпълнена с нетърпение и енергия. Щеше да излезе да потича, щом се върне. Щеше да е светло още няколко часа, а и вече беше по-хладно.

Всъщност не искаше да излиза да тича.

Искаше да работи. Да отбележи напредък. Да стигне донякъде. Беше изминал един месец от първото убийство, а те все още се препъваха в мрака. Хинде беше замесен, но как? Жертвите бяха свързани със Себастиан, но защо? Отмъщение, разбира се. Ами ако Себастиан не участваше в разследването? В края на краищата, беше сигурно, че той повече няма да работи за „Риксморд“. В такъв случай те никога нямаше да открият връзката между жертвите. Отмъщението нямаше да е пълноценно, ако не беше забелязан фокусът му. Или Хинде беше разчитал, че рано или късно Себастиан ще се включи в разследването? Затова ли беше толкова важно убийствата да бъдат точни копия? Да е очевадно, че са като извършените от Едвард Хинде? Така че от „Риксморд“ да бъдат принудени да се консултират със Себастиан и тогава той да разбере връзката?

И сега, след като Себастиан активно участваше в разследването и беше разбрал, че престъпленията са свързани с него, щяха ли да спрат убийствата?

Много въпроси.

Никакви отговори.

Ваня настъпи газта. Скоростомерът стигна до сто и четиресет. Тя искаше да остави зад гърба си изгубените часове в Съодертеле колкото е възможно по-скоро. Но бяха ли изгубени, или тя ги беше прахосала? Не можеше да се отърси от чувството, че е позволила разочарованието и нетърпението да повлияят на работата ѝ.

Ваня включи слушалките и микрофона на телефона си и се обади.

* * *

Били стоеше в кухнята и режеше броколи, чушки и лук, когато телефонът иззвъня. Мая пържеше пиле на единия котлон и препичаше кашу на другия. Пилето трябваше да бъде сготвено в тиган уок, но Били нямаше такова нещо. Родителите му подариха тигана, който ползваше, за Коледа преди много години. Това лято той го употребяваше повече от всякога, защото Мая обичаше да готвят заедно.

— Да, Били е — каза той, притискайки телефона между брадичката и рамото си, като продължи да реже.

— Здравей. Къде си? — Ваня се обаждаше от колата и Били трябваше да напряга слух, за да чува гласа ѝ от шума. Нейното хендсфри и неговото непохватно притискане на телефона не помагаша.

— Вкъщи. А ти къде си?

— Връщам се от Съодертеле. Родригес е в инвалидна количка в резултат на автомобилна злополука, затова не може да е той.

— Почакай ще те включа на високоговорител. — Били безгласно оформи с устни „Ваня“ на Мая, натисна съответния бутон и сложи телефона на плота. Мая кимна, сякаш вече се беше досетила. — Добре, сега отново те чувам.

— Какво е това съскане?

— Тиганът.

— Какво правиш?

— Готвя.

— Сериозно? Ти готвиш?

— Да.

От другия край на линията настъпи мълчание. Били разбираше защо Ваня е изненадана. Той беше най-големият консуматор на сандвичи и готова храна. Живееше с онова, което намери в денонощните магазини и фризерите със замразени продукти. Не че не можеше да готви, но не му беше интересно и смяташе, че времето за приготвяне на храна може да се използва много по-добре за нещо друго. Били обаче не искаше да обсъждат пълното му безразличие към готвенето, докато Мая слуша. Имаше смътен спомен, че ѝ бе изброил

готвенето като едно от любимите си занимания в утрото на хубав летен ден.

— Защо се обаждаш? — Той отмести встрани зеленчуците с ножа и погледна Мая, която слушаше с интерес разговора, а след това започна да кълца на дребно лютивя червена чушка.

— Питам се дали можеш да провериш кога е станала злополуката, която е приковала Родригес на инвалидна количка?

— Той не знаеше ли?

— Не го попитах. Бях толкова ядосана, задето местните ченгета не са споменали това, че го заразях и си тръгнах. Но разбира се, той пак може да има нещо общо с кражбата на форда, нали? Живее съвсем наблизо.

Били спря да реже. Ваня му се обаждаше да го помоли да провери нещо. Лесна задача, която можеше да свърши абсолютно всеки. С периферното си зрение той видя, че Мая клати шава. Били остави ножа и се наведе по-близо до телефона.

— Почакай, правилно ли разбрах? Ти си забравила да го попиташ кога е била злополуката и искаш аз да проверя?

— Да.

— Аз съм вкъщи, не съм на работа.

— Нямам предвид веднага. Може да го направиш утре сутринта.

— А ти защо не можеш да го направиш утре?

Пак настъпи мълчание. Били знаеше защо. Ваня не беше свикнала да ѝ противоречат или да ѝ задават въпроси. Поне не и той. Е, винаги имаше пръв път и тя трябваше да свиква.

— Ти си по-добър от мен в откриването на такива неща. Ще стане по-бързо, ако ти го направиш — отвърна Ваня. Били долови леко раздражение в гласа ѝ.

Онова, което бе казала, беше вярно, но доводът ѝ не беше достатъчно убедителен. Били отдавна бе възприел ролята на нещо като административна дясна ръка в екипа. Но вече нямаше да е така.

— Ще ти покажа как да го направиш.

— Знам как става.

— Тогава го направи. — Били погледна Мая, която му отвърна с окуражителна усмивка.

— Хубаво... — троснато каза Ваня. Отново последва мълчание и след секунда заглъхна и бръмченето на колата. Ваня беше затворила.

Били взе телефона и го пусна в джоба си. Мая се приближи до него и стисна ръката му.

— Как се чувстваш?

— Добре. — Той млъкна за момент и реши да бъде откровен с нея. — И малко дребнав, ако трябва да бъда честен. Можех да го направя за нула време.

— Но тя знае как да го направи, нали?

— Да, но проблемът е, че ми е ядосана за нещо незначително.

Мая се вмъкна между плота и Били, уви ръце около врата му и се вгледа дълбоко в очите му.

— Следващия път, когато те помоли да направиш нещо, може да го направиш. Не става въпрос да отказвате да си помагате един на друг, а тя да не те приема за даденост.

Целуна го нежно и погали лицето му, а после се върна при печката.

Урсула седеше пред бюрото си. Опитваше се да работи, но беше невъзможно да се съсредоточи. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха назад. Не към разговора в трапезарията, а още по-назад.

Към миналото.

Към тях двамата.

Бяха се запознали в ранната есен на 1992 година. Себастиан Бергман, специалистът по изготвяне на профили на престъпници, който се бе обучавал в Съединените щати, щеше да изнася лекция за знаковото поведение и какво може да разкрие местопрестъплението за серийния убиец в Университета на Гьотеборг. Урсула работеше в Националната лаборатория по съдебна медицина в Линщюпинг и се бе записала да присъства на лекцията като част от професионалното си развитие. Лекцията беше интересна и съдържателна. Себастиан беше в стихията си — обаятелен, интелигентен, с широки познания, спонтанен — и публиката слушаше внимателно, изгаряща от желание да научи повече. Урсула седеше най-отпред и зададе няколко въпроса.

След това правиха секс в хотелската му стая. Тя не очакваше, че ще се стигне дотам. Професионалният им свят беше малък и беше чувала слухове за Себастиан. После Урсула се върна в Линщюпинг. При Микаел и Бела, която току-що беше тръгнала на училище. Микаел се грижеше за учебната ѝ подготовка и си беше вкъщи рано следобед, за да не остава твърде дълго дъщеря им в занималнята. Урсула работеше. Както обикновено. Животът продължи. Както обикновено.

Микаел не беше докосвал алкохол повече от година. Имаше си фирма и работеше колкото искаше. Къщата им беше в хубав квартал, бяха добре финансово, Бела беше доволна от училището, Урсула имаше стимулираща кариера, Микаел беше трезвен. Типично дребнобуржоазно съществуване. Добър живот. Колкото толкова.

И после един ден, когато Урсула се прибираще вкъщи, някой извика името ѝ на паркинга. Беше Себастиан Бергман. Тя го попита какво прави там.

Той отговори, че искал да се срещне с нея.

Урсула беше доволна, че го вижда. Доволна, че е дошъл при нея. По-доволна, отколкото искаше да признае. Тя позвъни на Микаел и му каза, че трябва да работи до късно. Отидоха в мотел. Бяха в Линшъопинг и някой можеше да ги види и да ги познае. На нея обаче не ѝ пукаше.

Лекционната обиколка на Себастиан беше свършила. Той трябваше да се върне в университета по-късно през семестъра, но в момента беше свободен. Можеше да прекара известно време в Линшъопинг, ако Урсула иска.

Два месеца те се срещаха колкото е възможно по-често. Понякога на обяд, понякога преди тя да започне работа сутрин. Обикновено вечер и нощем. Себастиан винаги беше на разположение. Винаги имаше желание. Урсула решаваше къде, колко често и колко дълго. Това я устройваше идеално.

През декември тя предложи на Микаел да се преместят в Стокхолм. Искаше да кандидатства в „Риксморд“. Мислеше да смени работата си. Омръзнало ѝ беше да не участва активно в лова. Липсваше ѝ адреналинът да бъде там, когато случаят приключва, да присъства на залавянето. В „Риксморд“ наскоро бяха назначили нов шеф, Торкел Хьоглунд, човек, за когото беше чувала добри отзиви. Време беше да направи нещо ново, да предприеме тази стъпка.

Не беше само заради Себастиан. Фактът, че щяха да работят заедно, ако я назначат в „Риксморд“, беше премия. Добре дошла допълнителна награда, но не това беше причината за желанието ѝ да се премести. Не беше малка ученичка, която е влюбена до ушите и позволява чувствата да диктуват действията ѝ. Много добре знаеше, че аферата може да приключи всеки момент. Но близостта и фактът, че щяха да се виждат всеки ден, биха могли да означават и че връзката им може да прерасне в нещо повече и да се задълбочи. За пръв път Урсула почувства, че е способна на различен вид взаимоотношения, в които може да се отпусне и вече да не е необходимо да се държи на разстояние, както правеше винаги досега.

На разстояние от Микаел.

От Бела.

От всички.

Освен това сестра ѝ живееше в стокхолмското предградие Мелархьойден, а родителите ѝ — в Нортеле, на седемдесет километра на североизток от централната част на Стокхолм. Щеше да бъде идеално, ако се наложи някой да гледа Бела през уикендите. Имаше куп причини да отиде в Стокхолм и нито една да остане.

Микаел не се съгласи.

Фирмата му била утвърдена в Линшьопинг и клиентите му били в Западна Швеция. Какво щял да прави в Стокхолм? Да започне наново? Ами Бела? Тя ходеше на училище вече от един срок, запазила беше старите си приятелки и обожаваше учителката. Правилно ли щеше да бъде да я откъснат от такава сигурна среда? Урсула възрази, че децата си намират приятели, където и да отидат, и че Микаел може да ръководи фирмата си от Стокхолм, само че ще пътува малко повече и ще прекарва няколко ноци без семейството си. През цялото време докато се мъчеше да го убеди обаче, в главата ѝ се въртеше една мисъл — няма да навреди, ако Микаел и Бела не заминат с нея. Това щеше да ѝ осигури спокойствие да изследва какво става и дали е време за постоянна промяна.

Извади късмет. Микаел предложи тя да замине сама и да живеят разделени — поне известно време. Не искал да пречи на кариерата ѝ и щом други хора се събирали със семействата си само през уикендите, сигурно и те можели да го правят.

Урсула чинно се противопостави, но не за дълго. Тя говори с Бела и обеща да се връща у дома колкото може по-често. Бела, разбира се, се разстрои. За нея промяната беше голяма, нещо като развод, но Урсула беше сигурна, че дъщеря ѝ щеше да страда много повече, ако заминаваше Микаел. В света на Бела добрият родител оставаше.

Урсула получи работата и замина. Намери си двустаен апартамент в Съодермалм, но прекарваше повече време в дома на Себастиан. Когато бяха на работа, те се държаха напълно професионално и никой не би заподозрял, че са нещо повече от колеги. Извън работа започваше да се чувства, че стават все по-утвърдена двойка. Вършеха неща, които биха правили колеги — ходеха на театър, на кино и по ресторанти, но и на гости на сестрата на Урсула и съпруга ѝ. Четиримата вечеряха заедно. Урсула се връщаше в Линшьопинг почти всеки уикенд, но все по-често имаше чувството, че оставя нещо, вместо да отива при нещо. Нямахме усещането, че се прибира у дома.

Сигурна беше, че връзката със Себастиан означава много повече за нея, отколкото за него. Понякога се плашеше колко много означава. През пролетта тя най-после се осмели да си го помисли.

Беше влюбена.

За пръв път през живота си.

* * *

Урсула стана от бюрото. Не вършеше работа, а да седи и да мисли за неща, които се бяха случили преди двайсетина години, беше безполезно. Време беше да си тръгне. Може би вкъщи. Във всеки случай, да излезе оттук. Роланд Юхансон и Хосе Родригес бяха изключени като вероятни извършители. Отпечатъците и спермата, открити на местопрестъпленията, бяха на друг. Това не означаваше непременно, че двамата не са замесени по някакъв начин, защото колата, с която бяха следили Себастиан, беше открадната само на стотина метра от дома на Родригес, но решението да продължат по тази следа можеше да почака до утре. Урсула мина покрай кабинета на Торкел, докато вървеше към асансьора, и надзърна вътре. Нямаше никого. Тя изпита разочарование. Не че знаеше какво би направила, ако той беше там, но щеше да е хубаво да завърши деня седнала при него или може би да отидат да вечерят някъде. Беше гладна, защото бяха прекъснали вечерята ѝ. Човекът, който стоеше в коридора и очевидно я чакаше. Урсула мина покрай него, без да го погледне.

— Ще се видим утре.

— Ще те изпратя до колата ти — рече Себастиан и тръгна до нея.

— Не ставай смешен. Не е необходимо.

— Не започвай пак. Искам да дойда с теб.

Урсула въздъхна, приближи се до асансьора и натисна бутона. Себастиан мълчаливо стоеше до нея. Само трийсетина секунди покъсно вратите се отвориха и тя се качи. Себастиан я последва. Урсула натисна бутона за паркинга и се втрени в металните врати.

— Мислех си за Барбро — наруши мълчанието той. — Може би трябва да предупредя и нея.

Урсула не каза нищо. Реши да се престори, че не го е чула.

— Не знам къде живее тя сега — продължи Себастиан и на Урсула ѝ се стори, че долавя нотка на извинение в гласа му. — Може да се е омъжила и да е сменила името си.

— Нямам представа.

— Мислех, че вие двете може би...

— Не — троснато го прекъсна тя.

Той млъкна. Асансьорът спря и вратите се отвориха. Урсула влезе в подземния паркинг. Себастиан тръгна след нея. Тя се отправи целеустремено към колата си. Потракването на токчетата ѝ отекваше по бетона. Себастиан се огледа наоколо, докато вървеше няколко крачки зад нея, търсейки някаква промяна или движение. Паркингът беше безлюден. Урсула отключи колата си от разстояние няколко метра и когато стигна до нея, отвори задната врата и хвърли вътре чантата си, а после отвори предната врата. Себастиан застана до предната броня.

— Е, добре. Лека нощ. Пази се. — Той се обърна и се затътри обратно към асансьора.

Урсула се замисли за момент. Не смяташе, че е необходимо, но за всеки случай...

— Себастиан!

Той спря и се обърна. Урсула остави отворена вратата на колата и се приближи до него. Себастиан я погледна със смесица от озадаченост и любопитство.

— Не трябва никога, при никакви обстоятелства, да казваш на някого за теб и мен. — Урсула шепнеше, но звукът се чу по-силно от обикновена реч, тъй като рикошираше в стените. — Никога.

Себастиан повдигна рамене.

— Добре.

Той не беше казал нищо на никого седемнайсет години, затова вероятно щеше да може да си държи устата затворена още по-дълго. Урсула очевидно изтълкува повдигането на раменете и отговора от една дума като знак, че той не смята това за важно.

— Говоря сериозно. Никога не бих ти простила.

Себастиан я погледна.

— А за преди прости ли ми?

Урсула се вгледа в очите му. Копнеж ли съзря? Надежда?

— Лека нощ. Ще се видим утре.

Тя се обърна и тръгна към колата. Себастиан остана на мястото си, докато Урсула потегли и излезе от паркинга.
Вечерта щеше да бъде дълга.

„Стуршерсгатан“ 12.

Адрес, който се бе запечатал завинаги в паметта на Себастиан. Тук го беше довело писмото, което бе намерил в дома на родителите си. Тук беше открил дъщеря. Отново. Той отвори вратата и влезе в тъмното стълбище. За втори път влизаше в тази жилищна сграда. Първия път, когато се качи по тези стъпала, беше изпълнен с нервно очакване, докато в същото време си казваше, че може да остане разочарован. Този път... в много отношения беше по-лошо. Той стигна до третия етаж. Застана пред вратата с табелка „Ериксон/Литнер“. Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна в дълга въздишка. И после натисна звънеца.

— Какво правиш тук? — беше първото, което каза тя, когато отвори вратата и видя кой звъни. Ана Ериксон. Косата ѝ беше по-къса от предишния път. Същите сини очи. Същите високи скули и тънки устни. Протрити джинси и памучна карирана риза, която ѝ беше твърде голяма и може би принадлежеше на Валдемар.

— Сама ли си? — попита Себастиан, след като бързо реши да пропусне любезностите. Всъщност питаше дали Ана не е поканила някоя приятелка в апартамента, защото беше видял Валдемар да излиза преди пет минути.

— Не трябваше да идваш отново тук.

— Знам. Сама ли си?

Ана, изглежда, разбра подтекста на въпроса му. Тя пристъпи крачка напред и препречи входа. Хвърли бърз поглед на стълбището зад Себастиан, за да провери дали той има компания, и изсъска:

— Не може да идваш тук! Ти обеща да стоиш далеч от нас!

Себастиан не бе обещавал такова нещо, доколкото си спомняше. Беше си тръгнал с неизказано съгласие да не се свързва с Ваня. Валдемар и Ана, но не бе давал обещания. Пък и положението се бе променило.

— Трябва да говоря с теб.

— Не! — Ана подчерта думата с поклащане на главата. — Достатъчно лошо е, че работеше с Ваня. Не искам да имам нищо общо с теб.

Себастиан обърна внимание на глаголното време. *Работеше*. Ваня очевидно не беше споменала, че той се е върнал в екипа. Поне на майка си.

— Не става въпрос за Ваня, а за теб — с умоляващ глас каза той.

Себастиан видя, че жената пред него се вцепени. Той си представи за момент какви са били за нея последните няколко месеца. Тя беше живяла с лъжата трийсет години. И не само бе живяла, но и това беше основата на цялото ѝ съществуване. Трийсет години. Достатъчно дълго, за да започне да вярва в лъжата. Определено достатъчно, за да мисли, че ще ѝ се размине безнаказано. И после се беше появил Себастиан. Човекът, който можеше да разруши всичко. Всичко, което бе изградила. Абсолютно всичко. Сега той беше дошъл отново, въпреки че не трябваше да идва. Нещата можеха да станат само по-лоши.

— Какво за мен? — Сега тонът ѝ беше отбранителен.

— Може да си в опасност.

— Какво? Защо? — В гласа ѝ прозвуча объркване, не страх. Въпросът беше дали е възприела думите на Себастиан.

— Ще ме пуснеш ли да вляза? — попита той колкото можеше по-внимателно. — Ще ти кажа онова, за което съм дошъл, и после обещавам, че ще си тръгна.

Ана се втренчи в него, сякаш се опитваше да разбере дали не я лъже. Дали в посещението му има някаква друга, тайна умисъл. Дали не я очакват още неприятни изненади.

Той срещна погледа ѝ колкото можеше по-искрено и открито.

— Моля те — настоя. — Важно е. Иначе нямаше да дойда.

Ана въздъхна, отмести поглед и отстъпи встрани. Себастиан мина покрай не я и влезе в апартамента. Ана хвърли още един последен поглед към стълбището, последва го и затвори вратата.

Високият мъж седеше в колата си на „Стуршерсгатан“, на трийсетина метра от номер 12. Нова кола. Някой го беше отървал от форда веднага щом Себастиан Бергман хукна към него на улицата пред Главното управление на полицията. Сега имаше сребриста „Тойота Аурис“. Не знаеше какво се е случило с предишната кола, нито откъде се е появила новата. Вероятно беше открадната. Във *fygorh.se* имаше съобщение, което му казваше откъде и кога да отиде да я вземе. Високият мъж отиде на мястото в определения час и автомобилът беше там, с ключовете на стартера. Вече можеше да продължи да следи Себастиан, но този път от по-голямо разстояние. Той беше внимателен, но Себастиан, изглежда, не го търсеше. Нито веднъж не се беше озърнал, нито обикалял, за да затрудни преследвача. За момент на високия мъж му хрумна, че това може да е клопка. Че липсата на интерес от страна на психолога към заобикалящата го среда, може да се дължи на това, че около него се движат други полицаи, за да засекат човека, който го преследва. Но изглежда не беше така, иначе високият мъж щеше да забележи.

Те бяха намерили номер четири. В апартамента. Вестниците вдигнаха голям шум. Високият мъж си купи всички сутрешни и вечерни издания онзи ден. Те бяха до него на предната седалка. Той копнееше да се прибере вкъщи, за да ги прочете. Когато видя бързите актуализации в интернет, мъжът осъзна, че трябва да разшири и да усъвършенства ритуала, който съпътстваше съхраняването на всичко написано за него.

С номер четири не мина съвсем гладко. Тя беше нова позната, доколкото той разбра. Психотерапевтът на Бергман го взе от възвишението пред блока, където живееше Ваня Литнер, и двамата отидоха на някакво събиране. Бергман излезе два часа по-късно и се качи в такси с жената, която трябваше да стане номер четири. Отидоха в апартамента ѝ. Високият мъж ги проследи до стълбището и успя да разбере на кой етаж се качиха, но беше невъзможно да види в кой

апартамент. Докато Себастиан беше вътре с жената, високият мъж се върна в колата си и започна да търси. Беше си записал имената от пощенските кутии за третия етаж и не след дълго установи, че там живее само една неомъжена жена. Анете Вилен. Разбира се, съществуваше известен риск Себастиан да е избрал някоя сламена вдовица и да е в леглото с една от омъжените или извънбрачно съжителстващи жени, които високият мъж откри. Най-вероятно обаче беше с Анете Вилен и той смяташе да започне с нея.

Себастиан излезе от сградата в пет часа сутринта. Изглеждаше уморен, направо изтощен. Високият мъж го наблюдава, докато той се скри от погледа му. Време беше да се увери. Нямаше място за грешка. Слезе от колата, влезе в блока и се качи по трите реда стъпала. И тук нещата станаха сложни. Позвъняването на вратата по това време на утрото можеше да привлече нежелано внимание. Някой съсед можеше да се събуди и да надзърне през шпионката, а мъжът дори нямаше да разбере. Но как иначе да се увери? Той почука леко. Никаква реакция. Почука отново, този път по-силно и продължително. Отвътре се чуха стъпки.

— Кой е? — попита сънен глас от другата страна на вратата.

— Съжالياвам, че ви събудих, но търся Себастиан — тихо каза високият мъж, извърщайки лице от шпионката, без да изглежда подозрителен.

— Кой? — Жената очевидно не се беше разсънила напълно.

— Себастиан Бергман. Той трябва да е тук.

— Един момент...

Последва тишина. Периодът от време, който беше необходим на Анете Вилен, за да открие, че е сама. Това беше достатъчно за високия мъж. Тя беше отишла да потърси Себастиан, следователно той трябва да е бил там. Само това му трябваше да знае. Вече беше отстъпил встрани от вратата, когато жената каза:

— Няма го. Тръгнал си е...

Мъжът чу изненадата и разочарованието ѝ дори през солидната дървена врата. Тя звучеше така, сякаш всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Добре. Извинете за безпокойството.

Мъжът забърза надолу по стълбите, преди на Анете да ѝ хрумне да отвори вратата, за да говори с него. Да го попита кой е и откъде

знае, че Себастиан е бил тук. Високият мъж нямаше работа в апартамента. Още не. Първо трябваше да докладва и да получи заповеди. После щеше да дойде пак.

Той се прибра в дома си и получи заповедите. Анете щеше да бъде номер четири.

Високият мъж се върна с колата до жилищната сграда, паркира на известно разстояние, преметна през рамо черната спортна чанта и тръгна. Качи трите реда стъпала и отново почука на вратата. Анете си беше вкъщи, но не отвори. Искаше да знае кой я търси.

— Аз съм. Идвах сутринта да търся Себастиан...

Високият мъж имаше план как да я накара да отвори вратата.

Той винаги имаше план. Нов план за всяка жертва. Беше пределно ясно, че заминаването на Себастиан сутринта не е било по взаимно съгласие. Беше се изнизал, докато Анете е спяла. Беше я изоставил. Зарязал. Мъжът щеше да се възползва от това.

— Аз работя с него — тихо продължи той, долепил устни до вратата. — Себастиан се чувства неудобно за тази сутрин, че се е измъкнал така.

Мълчание от другата страна на вратата. Поне не му каза да върви по дяволите.

— Себастиан не го бива много в... сутринта след това. Но ако може да вляза, ще се опитам да ви обясня.

— Той ли ви изпрати? — възмутено попита тя.

Високият мъж се изсмя, сякаш Анете беше казала нещо не само забавно, но и немислимо.

— Не, не, ще се вбеси, ако разбере, че съм дошъл. — Важно беше да покаже, че с жената са в един отбор. Двамата срещу Себастиан Бергман. — Той е пълен идиот в някои ситуации.

Не последва реакция. Беше ли прекалил? След това обаче веригата издрънча и вратата се отвори.

Високият човек влезе в апартамента.

* * *

Сега той беше на „Стуршерсгатан“. Отново. Себастиан беше ходил там няколко пъти. Не влизаше вътре, а стоеше отвън. Предимно

в четвъртък, когато Ваня Литнер отиваше да посети хората, които сигурно бяха нейните родители. Ана Ериксон и Валдемар Литнер. Днес обаче Себастиан изчака, докато Валдемар излезе от сградата, и тогава влезе. Спеше ли с майката на Ваня? Може би. Всичко беше възможно. Високият мъж така и не можеше да разбере каква е връзката между Себастиан и това семейство. Беше сигурен, че той няма сексуална връзка с Ваня и затова не бе докладвал колко време прекарва пред жилищния ѝ блок.

Той се наведе напред и погледна номер дванайсет. Надяваше се, че Себастиан скоро ще излезе. Вярно, беше в разгара на лятото, но скоро щеше да падне мрак. Като в килера. Когато голямата електрическа крушка угасне.

Главата на Ана Ериксон се замая. Беше срещала този израз в няколко книги, но не можеше да си представи какво е. Сега много добре разбра как се чувства човек в такива случаи.

Някой убиваше бившите любовници на Себастиан. Беше чела във вестниците за убийствата. Тя беше една от бившите любовници на Себастиан.

Можеше да умре.

Възрази, че никой не знае за тях, но Себастиан каза, че са го следили. Означаваше ли това, че още хора знаят за тях? И за Ваня?

Ана можеше да бъде убита. Това беше лудост.

Себастиан седеше до нея на дивана. Тя не му предложи нищо да го почерпи. Той определено нямаше да стои дълго. Но все още беше там.

На нейния диван.

В нейната дневна.

В нейния живот.

Положението стана невъобразимо сложно от момента, в който беше дошъл. Ана осъзна, че седи мълчаливо и се е втренчила в празното пространство, без да вижда нищо.

Себастиан се наведе към нея.

— Разбра ли какво ти казах?

Тя кимна бавно и отмести поглед към лицето му, сякаш да потвърди, че отговаря на въпроса му.

— Да, но това е лудост. Никой не знае.

— Мислех, че никой не знае и за другите, но той ги е открил и може да открие и теб.

Ана кимна отново. Изминали бяха повече от двацет години, откакто Себастиан е бил с две от жените. Всичките жертви бяха от района на Стокхолм. Около тях имаше членове на семейството и приятели, но пак бяха убити. Заплахата беше реална. Стомахът ѝ се сви от безпокойство. Странно, но прозрението, че може да е в смъртна

опасност, бе засенчено от последвалия страх, че някой някъде може да е разбрал истината за дъщеря ѝ.

— Тогава някой може да знае и за Ваня? — промълви тя.

— Няма причина да мислим така и не става въпрос за това.

— Себастиан млъкна и импулсивно хвана ръката ѝ. — Трябва да изчезнеш за известно време.

Ана дръпна ръката си и стана. Не му беше позволено да я докосва. Да я утешава или да се опитва да я накара да се почувства по-добре. Той беше виновен за всичко. Ако се окажеше, че тя се нуждае от помощ, Себастиан Бергман беше последният човек, към когото би се обърнала.

— Не мога да замина ей така. — Ана направи няколко бързи крачки и разпери ръце в жест, който показваше, че няма възможност за избор. — Имам работа. Семейство. Живот.

— Именно заради това трябва да заминеш.

Тя рязко спря в средата на стаята. Себастиан беше прав. За съжаление.

— Има ли при кого да отидеш и да останеш за известно време? — попита той.

— Да, предполагам, но не мога да изчезна ей така. Какво да кажа на хората? На Валдемар? На Ваня? Какво да кажа на Ваня?

— Нищо. Няма да ѝ казваш защо заминаваш, защото иначе тя ще се досети.

Ана кимна и се съсредоточи.

Себастиан стана и се приближи при нея.

— Отиди при някого. Живи ли са родителите ти?

— Майка ми е жива.

— Отиди ѝ на гости.

— Знам ли... — Ана не довърши изречението си и се замисли. Главата ѝ започваше да се оправя. За разлика отпреди няколко минути мозъкът ѝ работеше на пълни обороти. Мислите, които допреди малко се въртяха в неразбираема бъркотия, сега се подредиха ясно и ѝ дадоха възможност да ги отхвърли или да се задълбочи върху тях.

* * *

— Толкова ли странно ще изглежда, ако отидеш при майка си за една седмица? — попита Себастиан, който изгаряше от желание да накара Ана да вземе решение, преди да си тръгне.

— Без предупреждение, да. Взаимоотношенията ни не са точно такива. — Въпреки твърдия си отговор обаче Ана вече беше започнала да обмисля възможен сценарий.

Можеше да каже, че майка ѝ се е обадила, докато Валдемар е бил навън, и я помолила да отиде при нея, защото не се чувства добре или защото трябва да се свърши нещо в къщата. С две думи, защото се нуждае от помощ. Валдемар щеше да повярва. И Ана щеше да замине. Щеше да измисли някаква история за пред майка си, за да обясни внезапната си поява. Много напрежение в работата. Не издържа повече. Потребност да се махне от всичко. Ако Валдемар позвъни, може ли майка ѝ да бъде добричка и да му каже, че тя е помолила Ана за помощ? Не иска да го тревожи. Не и сега, когато той се съвзема от тежкото си заболяване. Майка ѝ щеше да се съгласи. Щеше да излъже заради дъщеря си. Ала можеше да остане за малко при нея и да се върне, когато заловят убиеца. Щеше да ѝ каже, че се чувства много по-добре, и ако темата се повдигне на семейна вечеря на Коледа, щеше да се засмее и да каже, че майка ѝ не е разбрала добре. Никой нямаше да разпитва. Сценарият щеше да проработи.

Трябваше да проработи.

— Не можеш да останеш тук — настоя Себастиан. — Ако ти се случи нещо, ако те открият... тогава Ваня ще разбере. По възможно най-лошия начин.

— Знам, но не мога да замина тази вечер.

— Защо?

Защото това не се вменяше в плана ѝ. Ситуацията не трябваше да изглежда твърде спешна, иначе Валдемар щеше да настоява да дойде с нея. Ана щеше да замине утре. Пак щеше да е бързо, но постижимо.

— Не е възможно — отговори тя. Нямаше нито желание, нито енергия да обяснява плановете си на Себастиан. — Но ще бъда в безопасност. Валдемар ще се прибере скоро.

— Мога да почакам, докато той се върне.

— Не! Искам да си тръгнеш. Веднага. Още сега. — Ана чувстваше, че си възвръща контрола след първоначалния шок.

Можеше да се справи с това, както беше решавала всеки друг проблем, възникнал през годините. Себастиан обаче трябваше да си тръгне. Тя го хвана и го побутна към коридора.

Той разбра, че не може да направи нищо повече, и се отправи към изхода.

— Не отваряй на никой друг освен на Валдемар.

— Той има ключ.

Когато се обърна и видя, че Ана стои в средата на дневната, потънала в мисли, Себастиан изведнъж осъзна колко много неприятности е причинил. Само преди два месеца бяха казали на съпруга ѝ, че ракът му е в ремисия. Колко време беше живяла в страх, че партньорът ѝ в живота може да умре? Месеци? Години? И сега Себастиан беше внесъл нова смъртна заплаха в този уютен апартамент.

— Съжалявам.

Рядко употребяваше тази дума, но сега я изрече искрено. Сложи ръка на дръжката на вратата и спря. Искаше да знае и едва ли щеше да стане по-неприятен, отколкото вече беше, или да причини повече страдания.

— Той питал ли те е някога?

— Кой? — Ана вече мислеше за друго.

— Валдемар. Питал ли е кой е бащата?

Изражението ѝ ясно показваше, че не иска да обсъжда тази тема. Не и с него. С никого.

— Веднъж — троснато отговори Ана. — Но не му казах.

— И той не попита повече?

Тя повдигна рамене.

— Валдемар е добър човек.

— Разбрах това.

Последва мълчание. Какво още би могло да се каже? Себастиан отвори вратата.

— Съжалявам — повтори той и излезе на тъмната площадка на стълбището.

— Каза го вече.

Ана затвори вратата. Себастиан остана там за момент, осъзнавайки колко е уморен. Физически и психически. Това беше най-дългият ден в живота му, а още не беше свършил. Оставаше му да се

отбие на още едно място. Той заслиза по стъпалата, като стъпваше тежко.

Високият мъж беше на път да се откаже, когато видя, че Себастиан излиза от входа на блока по-нататък по улицата, допрял до ухото си мобилния телефон. Мъжът се наведе зад волана, доколкото можа, без да изпуска от поглед плячката. Беше сигурен, че разстоянието, леко отразяващото предно стъкло и сгъстяващият се мрак ще го направят незабележим, ако Себастиан погледне към него. Себастиан обаче не погледна. Той прибра телефона в джоба си и се отпрати в противоположната посока. Високият мъж не помръдна и продължи да го наблюдава. Себастиан спря на кръстовището, сякаш чакаше нещо.

След пет минути пред него спря такси. Той се качи и колата потегли. Високият мъж превъртя ключа на стартера и подкара след него. Още малко. Можеше да отдели още половин час, преди дългът да го призове.

Това му доставяше удоволствие. Не самото следене, а онова, до което можеше да доведе.

Номер пет.

И може би номер шест.

Бяха му дали само имената и адресите на първите три жени чрез уебсайта. Той ги беше проучил, разбра каквото му трябваше за живота им и избра момента. С номер четири беше различно. Изведнъж трябваше да бъде някоя, която е била със Себастиан Бергман наскоро. За да стане схемата ясна. Това проработи. Той знаеше, че в „Риксморд“ са направили връзката. Бяха открили общ знаменател. Фактът, че Себастиан участва в разследването, го доказваше. Според Учителя това щеше да го накара да изследва съвестта си и да се опита да предупреди някои от бившите си партньорки. Не всичките, разбира се, защото това би било невъзможно, но щеше да се помъчи да се свърже с относително скорошните или онези, които означават най-много за него, за да ги предпази. Дали майката на Ваня Литнер беше една от

тях? Затова ли Себастиан я бе посетил тази вечер? Възможно беше. Струваше си да го докладва.

Таксито се движеше по „Валхалавеген“. Не беше в посоката към дома на Себастиан. Щеше ли да предупреди някоя друга? Високият мъж не можа да сдържи усмивката си. Може би този път щяха да му позволят той да избере. Да реши дали да бъде живот или смърт. Никой друг. Бяха му дали тази власт. И той беше вечно благодарен.

Само да я беше имал навремето.

* * *

След сватбата и преместването в елегантния апартамент в центъра на града Ленарт стана чест гост в техния дом, понякога със съпругата си, но обикновено сам. Когато София и баща му излизаха, а това се случваше доста често, Ленарт идваше да го гледа.

Той харесваше „дядо“ си. Те пишеха заедно домашните му, играеха на карти и момчето дори се опита да научи възрастния мъж да играе „Нинтендо“. Още нямаше приятели в новото училище, но Ленарт често го водеше някъде през уикендите. Скансен, телевизионната кула Какнес, остров Дюргерден, Кралският дворец — места, които връстниците му вече бяха посетили или поне чували, но непознати за него. Освен това Ленарт му позволяваше да опитва различни неща, за да види кое му доставя удоволствие. Те ходеха да ловят риба, да се пързаят със зимни кьнки, да берат боровинки, да играят боулинг и в лунапарка.

Той наистина обичаше тези излети с дядо си. Баща му и София никога не идваха с тях. Напротив, те, изглежда, бяха признателни за това, че от време на време го нямаше за няколко часа. Разбира се, не казваха нищо, но годините, прекарани с майка му, го бяха надарили с уникалната способност да разгадава настроенятията на възрастните, като тълкува погледите им и езика на тялото. Това му се удаваше инстинктивно като начин да избягва проблемите. Да се приспособи напълно към нея. Нейните желания винаги бяха по-важни от неговите.

Един ден Ленарт дойде да го вземе, както обикновено. Изпълнен с трепетно очакване. Щяха да ходят на екскурзия.

— Къде отиваме? — попита той.

— Ще видиш — беше отговорът.

Пътуваха в колата, без да разговарят. Дядо му изглеждаше по-напрегнат от обикновено. Мълчалив, дори малко рязък. Момчето се бе опитало да изтълкува поведението му, за да се приспособи, но не разбра сигналите. Ленарт имаше различно излъчване, нещо като сдържаност, каквото той не беше виждал дотогава. Ето защо седеше кротко. Всичко изглеждаше наред.

Излязоха от града и поеха по по-тесни пътища — криволичещи и с много завои. Понякога имаше чувството, че се връщат по пътя, по който бяха дошли, но не попита. Нямаше представа къде се намират. Ленарт зави по тясна горска пътека, която свърши на полянка пред малка кафява дървена къща със скосен зелен метален покрив и зелени первази и капаци на прозорците.

Ленарт угаси двигателя и двамата се вгледаха в къщичката.

— Какво е това място? — попита момчето.

— Хижа.

— Твоя ли е?

— Не.

— На кого е?

— Няма значение.

— Какво ще правим тук?

— Ще видиш.

Те слезоха от колата и тръгнаха към хижата. Беше лято и гората ухаеше точно така, както той си представяше, че ухае в горещ, спокоен ден. Лек ветрец поклащаше върхарите на дърветата, но там, където вървяха, нямаше движение заради гъстата растителност. Жужаха насекоми. Стори му се, че съзря проблясващи води на езеро между дърветата. Може би щяха да отидат да плуват?

Няколко каменни стъпала водеха до зелена дървена врата, която Ленарт отвори. Влязоха в тесен коридор с дървена ламперия на стените. Подставка за шапки и шкафче на пода. Вътре в коридора нямаше закачени дрехи, нито събути обувки, но момчето имаше чувството, че не са сами. Не виждаше и не чуваше никого. Беше само чувство. Забеляза по-голяма стая вдясно и малка кухня вляво, но Ленарт отвори врата непосредствено вляво от входа и му показа стълбище, водещо надолу. Към мазето.

— Какво има там долу? — попита той.

— Отиди и виж.

Момчето слезе по тесните стъпала с хоризонтални дървени летви по края. Гола електрическа крушка осветяваше не само стълбището, но и малка стая. Горедолу на половината на хижата. С дървени греди. Каменни стени. Без прозорци. Студена и влажна. Миришеше на мухъл и на нещо метално, което той не разпозна. Черги на пода. Иначе празна. Нямаше къде да седнеш. Нито какво да правиш. Момчето отново се нахрани да попита какво правят тук, когато чу стъпки горе. Повече от един човек. Повече от двама. Бързи. Промъкваша се крадешком. То беше по-скоро озадачено, отколкото уплашено, когато се обърна към Ленарт, който беше спрял долу до стълбите и бе сложил ръка върху старомоден черен електрически ключ на стената. Превъртя го, без да пророни нито дума. Силното изщракване бе последвано от мрак, когато крушката угасна. Беше толкова тъмно, че момчето не можеше да разбере дали очите му са отворени или затворени. За момент му се стори, че вижда ивица светлина горе на стълбите и сенки, които бавно минават през светлината само за да бъдат веднага погълнати от мрака. Но не беше сигурно. Образът на ярката крушка се беше запечатал в ретината му, изкривяващ и объркващ. То примигна няколко пъти. Нищо освен тъмнина. Чу обаче стъпки, слизащи по стъпалата, беше сигурно в това. Стъпки и тежко, изпълнено с очакване дишане.

— Дядо... — каза момчето, но никой не отговори.

В колата на връщане за дома Ленарт беше абсолютно същият както винаги. Извини се, ако го е уплашил. Било само игра. Голямо момче като него можело да се справи с една малка игра, нали? Не се беше случило нищо, нали? Той поклати глава. Беше уплашен. От звуците. От мрака. Но повече от това... Не знаеше колко дълго е стоял в тъмнината, но когато Ленарт отново запали лампата, в стаята нямаше никого. Нямаше следа от друг. В колата момчето искаше да каже, че не е харесало играта, изобщо не я е харесало, но си замълча. Всъщност не се беше случило нищо. И докато седеше в колата на дневната светлина, то дори не беше сигурно дали в хижата е имало други хора. Вероятно се е уплашило и си е въобразил тези неща. Не посмя да попита Ленарт. Те се отбиха в „Макдоналдс“ за сладолед, а после отидоха и купиха нова видеоигра. Когато се върна вкъщи, нещата отново бяха горедолу нормални. Момчето се бе уплашило, но споменът избледняваше.

Започваше да изглежда като сън. Като нещо, което не се е случило реално. От годините, прекарани с майка си, той беше свикнал да се приспособява бързо към нови ситуации, спадове в настроението, неспазени обещания, параметри, които внезапно се променят. Беше станал майстор в забравянето и продължаването по-нататък. Можеше да го направи и сега.

Двамата с Ленарт ходиха на още няколко пътувания. Отначало момчето се колебаеше и не искаше да отива, но всичко беше като преди. Правеха забавни неща. Приятни, невинни неща. Споменът избледняваше все повече. Изчезваше и най-накрая той го забрави.

Докато пак не отидоха в хижата.

Месеци по-късно. Той тръгна без желание с Ленарт към кафявата дървена къща на полянката. Дядо му го държеше за ръката. Направо го дърпаше. Краката му натежаха. Беше му трудно да диша. Отново влязоха в коридора. В онази особена тишина, която се създава, когато няколко души се опитват да не издават звук. Момчето усещаше присъствието им в стаите, които не можеше да види. Очакването. Надолу по стълбите. Голата електрическа крушка. Ленарт до електрическия ключ. Мракът. Бързите, промъкващи се крадешком стъпки горе. Този път той не погледна към крушката, преди тя да угасне, и виждаше по-ясно в слабата светлина, която проникна вътре, когато вратата на мазето се отвори. Хора. Разбира се. Голи. С маски на животни на лицата. Момчето определено видя лисица и тигър. Или не? Не беше сигурно. Всичко стана много бързо. То се страхуваше. Вратата се отвори само за няколко секунди. И после настана мрак.

Промъкващите се стъпки.

Дишането.

— Кой са те? — тихо попита момчето, докато се връщаха у дома.

— Кой? — отговори на въпроса с въпрос Ленарт.

— Хората с маските.

— Не знам за какво говориш.

След втория път той вече не искаше да излиза с Ленарт. Никъде. Никога повече. Говори за това с баща си. Не може ли да си стои въкъщи? Баща му не искаше и да чуе. Важно било да поддържат добри отношения с новите си роднини. Ленарт имал само един внук. Естествено, че искал да бъде с него. Баща му щял да бъде щастлив, ако имал дядо, който се интересува от него. Щастлив и благодарен.

Момчето се опита да обясни, че наистина не иска да излиза с него, но му казаха, че желанията му нямат значение. Ще излиза. Точка по въпроса. То всъщност не се изненада. Дори не се разстрои. Трябваше да се досети. Беше абсолютно същото като с майка му. Чувствата му не се брояха.

Желанията на другите хора винаги бяха по-важни.

Екскурзиите продължиха. Най-често всичко беше нормално както обикновено. Нормални занимания сред нормални хора. Но на редовни интервали, които му се струваха все по-кратки, те ходеха в хижата. Момчето се опита да разбере каква е причината да го водят там. Дали беше заради поведението му? Може би вината беше негова? То обръщаше все по-голямо внимание на всичко, което правеше от момента, в който дядо му го взимаше, докато седнат в колата. Ако пътуването беше приятно, следващия път то се държеше по абсолютно същия начин. Ако отиде в хижата, вероятно беше заради нещо, което бе пропуснало. Всичко придоби значение. Как беше оправено леглото му. Как бяха сгънати дрехите му. Нищо не трябваше да е погрешно. Начинът, по който беше наредена храната в чинията му. Колко време мие зъбите си. И най-дребната грешка, всяко нещо, направено различно, можеше да означава, че ще се озове в мрака на мазето. Броят на крачките, които правеше от стаята си до кухнята, когато отиваше да закуси. Редът, в който приготвяше чантата си за часа по физкултура. Животът му се изпълваше с все повече ритуали. Веднъж чу, че София говори с баща му за нещо, наречено „компулсивно поведение“, една вечер, когато те мислеха, че е заспал.

Звучеше обезпокоена. Баща му обеща да говори с него.

Направи го няколко дни по-късно. Попита го какво става, по дяволите. И момчето му разказа. За хижата. За хората, които приличат на животни и отначало само се промъкваха в мрака и го плашеха, а после започнаха да правят други неща. Които бяха навсякъде — около него, върху него, в него.

Баща му не повярва. Хора, които приличат на животни! Момчето се помъчи да обясни, че те носят маски, но се обърка. Заекваше. Смути се. Баща му го попита къде е тази хижа, но то не знаеше. Всеки път, изглежда, отиваха там по различен маршрут. Губеше концентрация, когато осъзнаеше къде отиват. Всичко се замъгляваше. Хижата беше в гората. На полянка. Баща му го хвана за раменете. Изражението му

беше сериозно. Не трябвало никога повече да говори за това. Разбира ли? Никога. Защо не остави нещата такива, каквито са? Защо се опитва да съсипе всичко сега, когато животът най-последно е хубав във всяко отношение? Плаши София с особеното си държане. Ами ако това ѝ омръзне? Какво ще правят тогава?

Баща му напомни какво се бе случило с майка му. И тя била болна и си въобразявала разни неща, обърквала реалността. Вероятно го е наследил от нея. Ако продължава така, може да се наложи да го затворят в психиатрична клиника, а той не иска това, нали?

Момчето повече не спомена пред никого какво се е случило в хижата.

Но то се случи отново.

И отново.

Приключи няколко седмици след като бе навършил шестнайсет години, когато Ленарт умря. Момчето се усмихваше широко на погребението и си представяше, че то го е убило.

* * *

Таксито спря и Себастиан слезе. „Васастан“. Елинор Бергквист. Високият мъж вече знаеше за нея, но отново щеше да я включи в доклада сега, след като Себастиан бе подновил връзката си с нея. Погледна часовника си. Дори ако Себастиан имаше време да посети още една-две жени, преди да стане твърде късно, той трябваше да прекрати наблюдението на този етап. Включи на първа скорост и профуча покрай таксито, което все още не беше потеглило. Мъжът се надяваше, че ще му позволят да избере. Ако му дадяха тази възможност, щеше да избере Ана Ериксон. Това, че Себастиан работи с дъщеря ѝ, щеше да бъде допълнителна награда.

Себастиан изкачи стъпалата до апартамента на Елинор и се поколеба, преди да натисне звънеца. Трябваше да действа бързо. Тя беше държала ръката му, накарала го бе да остане за закуска и му бе изпратила цветя за имения ден. Определено не беше жена, която той искаше да опознае по-добре.

Щеше да влезе, да обясни какво е положението и да си тръгне. Такъв беше планът. Нямахше да ѝ даде възможност да изтълкува погрешно причината за посещението му. Себастиан си пое дълбоко дъх и натисна звънеца. Вратата се отвори широко, преди той да дръпне пръста си от бутона. Елинор му се усмихна.

— Видях те през прозореца — каза тя и отстъпи встрани. — Влез. Липсваше ми.

Себастиан въздъхна, борейки се с инстинктивното си желание да се обърне и да се махне оттам. Да избяга. Да забрави всичко. Но не, трябваше да ѝ каже. Заради себе си.

Влиза, обяснява, тръгва си.

Той пристъпи в коридора.

— Ти не ми липсваше. Не съм дошъл за това.

— Но си тук. — Елинор му намигна закачливо, пресегна се покрай него и затвори вратата. — Съблечи сакото си. — Тя посочи кукичките на стената.

— Няма да оставам.

— Но сигурно можеш да влезеш за малко?

Изражението ѝ беше въплъщение на надеждата. Себастиан се замисли за момент и реши, че не може да изпълни задачата си, докато стоят в коридора. Не и когато ставаше дума за Елинор Бергквист. Той не съблече сакото си, но я последва в дневната. Первазът на прозореца беше отрупан със саксии. Диван, фотьойли, масичка за кафе с лавица за списания отдолу, библиотека с няколко книги на едната стена. Няколко украшения, вероятно сувенири от пътувания в чужбина.

Нямаше снимки. Стойки с големи зелени растения от двете страни на вратата.

— Да ти донеса ли нещо? — попита Елинон, когато Себастиан седна на дивана.

— Не.

— Сигурен ли си? Кафе?

— Не.

— Купих истинско мляно кафе, след като ти беше тук, и френска преса. — Тя използва дясната си ръка, за да покаже как буталото пресова кафето.

— Не искам кафе! Благодаря. Трябва да говоря с теб.

— За какво?

Имаше ли намек на трепетно очакване в гласа ѝ? Усмивка на надежда на лицето ѝ? Себастиан нямаше представа какво си мисли Елинон, че е дошъл да ѝ каже, но нямаше смисъл да се опитва да омекоти удара. Той си пое дълбоко дъх и се впусна в обяснението, което беше подготвил.

Убити са четири жени_. (Да, тя беше чела за това.)_

Всичките са имали сексуална връзка с него. *(Какво съвпадение!)*

Възможно е някой да го е следил от известно време, затова има риск убиецът да знае за еднократния им секс. *(Какво иска да каже Себастиан?)*

Елинон може да е в опасност.

Тя се намести на ръба на единия фотьойл и се втренчи в него със сериозно изражение.

— Искаш да кажеш, че той може да дойде тук?

— Да, има такава опасност.

— Какво да направя?

— Най-добре е да отидеш при някого. Да се махнеш отук за известно време.

Тя склучи ръце в скута си и се замисли. Себастиан зачака. Също като с Ана Ериксон, преди да си тръгне, той искаше да бъде сигурен, че Елинон разбира сериозността на положението и че наистина възнамерява да напусне апартамента.

— При кого да отида?

Себастиан знаеше за нея само онова, което беше научил след беседата за Юси Бьорлинг. Не бяха засягали темата при кого би

отишла, ако ѝ се наложи внезапно да напусне дома си. Ясно ѝ беше, че той няма как да знае отговора, но пак го попита. Това го подразни. Естествено.

— Откъде да знам, по дяволите? Сигурно има при кого.

— Не знам...

Елинон млъкна. Себастиан стана. Беше направил това, за което бе дошъл. Предупреди я. Не беше негов проблем какво ще направи тя с информацията. Въпреки това я съжали. Въпросът ѝ предполагаше, че няма къде да отиде в случай на спешно заминаване. Толкова ли беше самотна? Той нямаше представа. И не го интересуваше. Но Елинон изглеждаше толкова мъничка, докато седеше на ръба на фотьойла със склучени ръце.

— Може да отидеш на хотел, ако няма къде другаде.

Тя кимна, без да каже нищо. Себастиан се замисли. Можеше ли да си тръгне просто така? В етикета няма правила, които да определят колко време трябва да останеш, след като си казал на някого, че животът му е в опасност. И да имаше, той нямаше да ги спазва. Но дали да не остане? Да изпие ли чаша кафе? Не, това щеше да бъде изтълкувано погрешно. Елинон щеше да си помисли нещо. Половин час в кухнята нямаше да я направи по-малко самотна. Забрави за кафето. Щеше да се придържа към плана.

— Трябва да тръгвам.

Тя пак кимна и стана.

— Ще те изпратя.

Те излязоха в коридора. Себастиан отвори вратата и спря. Чувстваше, че трябва да каже нещо, но не знаеше какво. Нямаше смисъл да я предупреждава отново. Тя беше разбрала сериозността на положението. Той го видя в изражението ѝ. Тръгна надолу по стълбите и чу изтракването на веригата, когато Елинон затвори вратата.

* * *

Тя се облегна на вратата и се усмихна. Сърцето ѝ блъскаше бързо в гърдите. Краката ѝ трепереха. Себастиан беше дошъл отново. Разбира се, че ще дойде. Елинон влезе в дневната и седна на дивана, на мястото, което той току-що беше освободил. Усети топлината на

тялото му. Това сгръ душата ѝ не само заради физическата топлина, останала след него, но и заради загрижеността му. Всичките тези приказки да не пуска никого в апартамента и да се пази от непознати мъже, които може да я заговорят, не бяха ли заобиколен начин да ѝ каже, че не иска тя да се вижда с други? Че принадлежи само на него?

Елинон се облегна назад. Стори ѝ се, че долови мириса му. Себастиан беше срамежлив. Човек не би си го помислил, защото той умело го прикриваше зад фасадата на корав грубиян. Елинон му беше дала няколко възможности да каже какво всъщност иска, да признае истинската причина за посещението си, но той не можа да го направи и измисли тази абсурдна история.

Тя не бива да остане тук.

Трябва да замине.

Бе положила усилия да запази сериозното си изражение. Да се преструва, че му вярва. Всъщност ѝ се искаше да скочи от фотьойла, да го прегърне, да го разтърси и да му каже, че разбира. Предпочете обаче да му позволи да стане така, както той иска. Елинон пак се усмихна. Това, че му беше трудно да ѝ признае, че желае тя да бъде с него, беше много сладко. Но тя го разбираше. Много добре. Те бяха сродни души. Елинон затвори очи и се наслади на удоволствието, че седи там, където беше седял Себастиан. Отдаде се на чувствата си за няколко минути.

Урсула се потопи в топлата вода, облегна глава на ръба на ваната и затвори очи. Беше твърде уморена, за да се отпусне. Денят бе изтощителен, меко казано. Разследването бе приело непредвидим обрат. Никой в екипа не беше засегнат освен нея.

Разговорът със Себастиан върна спомени, които умишлено се беше стремил да изтрие. Спомени, които беше обрекла на забвение. И сега те прииждаха, без покана и нежелани, и я караха да се чувства напрегната и раздразнителна.

Тя изведнъж се стресна. Шум ли беше това? От долния етаж? Застана неподвижно и се заслуша внимателно, но не чу нищо.

Фантазии.

Призраци.

Микаел не беше вкъщи. Беше отишъл на вечеря с клиенти. Щеше да закъснее. Тя не беше поканена. Рядко я канеха. Микаел не обичаше вечери с клиенти в присъствието на съпругата си. И това беше хубаво. Откровено казано, Урсула не се интересуваше много от работата му. Нещата вървяха добре и той беше доволен. Не ѝ беше необходимо да знае повече.

Тя все още беше гладна, когато се прибра вкъщи. Изяде купа мюсли с кисело мляко в кухнята и после си направи сандвич с ръжено хлебче, сирене и нарязана чушка. След като се нахрани, отиде в дневната със студена бира да гледа телевизия, но не можа да се съсредоточи. Себастиан Бергман. Спомените продължиха да се завръщат. Не я свърташе на едно място и тя изключи телевизора и реши да се отпусне в гореща вана. Преди да влезе в банята, провери дали всички врати са заключени и всички прозорци добре затворени. Хвърли пликче с ароматични соли и масла във ваната и пусна водата. Докато ваната се пълнеше, Урсула се съблече и сложи халата си. Връщайки се в банята, се поколеба и сетне поклати глава. Идеята беше налудничава. Все пак обаче извади служебното си оръжие и го взе със себе си. Сложи го върху капака на тоалетната чиния. Щеше да може

лесно да го грабне, преди някой да успее да разбие ключалката на вратата на банята. Урсула прогони мисълта.

Колко беше глупава.

Никой няма да дойде. Тя не е в опасност. Никой не знае, че е имала интимна връзка със Себастиан. Те внимаваха. Е, един човек знаеше — сестра ѝ Барбро. Тя и съпругът ѝ Андерс бяха единствените хора, с които Урсула и Себастиан се срещаха извън работа.

Един летен ден, докато нареждаха масата във вътрешния двор, Барбро я попита направо:

— Какво става със Себастиан?

Урсула погледна към Андерс и Себастиан, които стояха до скарата с бири в ръцете. Далеч от тях и не можеха да ги чуят.

— Какво искаш да кажеш?

— Питам какво става със Себастиан?

— Работим заедно, спогаждаме се.

— Спиш ли с него?

Урсула не отговори. Мълчанието ѝ беше красноречиво.

— И какво ще правиш с Микаел? — попита сестра ѝ със същия тон, сякаш бърбеа за времето, и продължи да нарежда приборите.

— Не знам.

— Кога за последен път беше в Линшьопинг?

— По-миналия уикенд.

Клара, осемгодишната дъщеря на Барбро, излезе от къщата, носейки купа със салата. Барбро я взе от нея, погали я по главата и погледна многозначително Урсула.

— Благодаря, миличка.

Клара се върна вътре.

— Мислиш, че съм лоша майка.

— Мисля, че трябва да приключиш едно нещо, преди да започнеш друго.

Не обсъждаха въпроса повече. Не и до края на вечерта. Нито покъсно. Всъщност никога. През следващите дни Урсула мисли много за разговора. Защо не приключи с Микаел? Връзката ѝ със Себастиан беше нещо, което не беше изживявала дотогава. Беше много повече от секса. Той беше умен и оценяваше факта, че и тя е умна. Не се дърпаше от спорове. Лъжеше, когато това го устройваше. Винаги поддържаше известно разстояние между себе си и всичко останало,

включително Урсула. Беше по-близък със себе си, отколкото с всеки друг.

Себастиан беше като нея.

Урсула го обичаше, въпреки че изобщо не беше сигурно дали любовта ѝ е споделена. Прекарваха заедно много време, но не непрекъснато. Тя искаше да го вижда по-често, отколкото той нея. Правеха секс и прекарваха нощта заедно, но не обсъждаха въпроса да се съберат. Не разговаряха за общо бъдеще. Затова ли не искаше да се раздели с Микаел? Това би променило нещата. Докато беше омъжена и се връщаше у дома на редовни интервали, между нея и Себастиан не можеше да има нищо повече. Ако обаче изведнъж стане свободна и му каже за желанията и чувствата си, какво ще се случи тогава? Искеше да разбере и в същото време не искаше. Казваше си, че нещата между тях са добре, но копнееше за по-постоянна връзка. Обвързаност. Ако обаче поискаше такова нещо, щеше ли да загуби Себастиан? В това беше рискът.

През есента двамата започнаха да се виждат все по-рядко. Микаел имаше повече работа и му беше по-трудно да се справя сам в Линшъопинг, а от няколко месеца отново пиеше прекалено много. Урсула трябваше да се върне вкъщи. Тя си взе отпуск и се прибра. И тогава разбра какво е причинило отсъствието ѝ на взаимоотношенията ѝ с Бела. Понякога имаше чувството, че дъщеря ѝ я смята за непозната, човек, който е дошъл да я гледа, докато баща ѝ се върне. Микаел го нямаше през повечето време. Винаги го правеше, когато започне да се напива. Не искаше никой, най-малкото Бела, да го вижда в това състояние. Урсула направи всичко възможно да поддържа нещата у дома и да оправи взаимоотношенията си с Бела, но искаше да бъде на друго място. Наложиха се дядото и бабата на Бела да я гледат все по-често. Урсула се оправдаваше с работата си. Ходеше в Стокхолм. При Себастиан. Нещо обаче се бе променило. Тя не можеше да определи точно какво, но нещата не бяха същите. Дали защото не се виждаха толкова често? Или беше нещо друго? След третото си пътуване до Стокхолм Урсула имаше ясното чувство, че той ѝ изневерява.

Себастиан си беше Себастиан. Тя знаеше това. Той беше известен като женкар. Урсула обаче беше повярвала, че ще му бъде достатъчна. Беше се надявала, че ще е така, но нямаше намерение да

разчита на своите надежди и неговите думи. Все пак беше най-добрият криминалист в Швеция.

След един уикенд със Себастиан тя взе чаршаф от коша с прането му. На чаршафа имаше ясни следи от секс. Занесе го в лабораторията в Линшьопинг и помоли за услуга един от бившите си колеги — да направи анализ на ДНК. Колегата веднага разбра, че това не е част от полицейско разследване, и разбираемо, не пожела да бъде въввлечен, но ѝ позволи да използва лабораторията. Затова тя го направи сама. Не беше трудно.

Установи ДНК-то на Себастиан от няколко косъма, които бе взела от четката му за коса. Анализът показва, че едната следа от ДНК върху чаршафа е негова. Естествено. Другата обаче съвпаднаше с ДНК-то на Урсула само по някои показатели. С нарастващ ужас тя осъзна какво вижда.

Това беше елементарна криминалистика. Ако профилът на ДНК няма точно същите схеми, но е сходен, може да е на роднина. Колкото по-близки са роднините, толкова по-сходен е профилът на ДНК.

Тези двата бяха много сходни.

Като на сестри.

Урсула каза на Себастиан, който си призна веднага. Да, спял с Барбро. Доколкото си спомнял, той и Урсула никога не си били обещавали да бъдат верни един на друг. Нея я нямало няколко месеца. Какво трябвало да прави? Да живее като монах?

Тя си тръгна.

Може би, но само може би Урсула щеше да понесе изневярата му, ако беше с непозната, но не и с Барбро. Не и със сестра ѝ.

Когато остави Себастиан, тя отиде право в Мелархьойден. Цялото семейство си беше вкъщи, когато Урсула уведоми Барбро какво е научила. Нали сестра ѝ беше казала, че трябва да приключиш едно нещо, преди да започнеш друго? Барбро отрече всичко. Урсула ѝ показва резултата от анализа на ДНК. Андерс се вбеси. Клара и Хампус се разплакаха. Урсула остави дома им в пълна бъркотия. Тогава за последен път видя сестра си. По-късно научи от родителите си, че Барбро и Андерс са се разделили и са се преместили да живеят другаде. Не знаеше къде. Не искаше и да знае. Нямаше намерение да прости на Барбро.

Върна се в Линшъопинг. При Бела. При Микаел, който отново си беше стъпил на краката. Обсъдиха положението и след известно време Урсула успя да убеди семейството си да се премести в Стокхолм. Обичаше работата си. Нямаше да се откаже от нея само защото Себастиан Бергман беше свиня. Можеха да работят заедно. Тя щеше да се погрижи за това.

Изпревари другите и отиде при Себастиан. Каза му, че ще работят заедно. Мразеше него и онова, което беше направил, но нямаше да се откаже от работата си. Нямаше да му позволи да разруши нищо друго, свързано с нея. Ако той дори подшушнеше на някого, че са имали връзка, щеше да го убие. Наистина му го каза. И говореше сериозно. Себастиан беше нехарактерно отзивчив. Удържа на обещанието си и доколкото ѝ беше известно, не бе проронил и дума за връзката им на никого. Микаел и Бела се преместиха в Стокхолм. Животът продължи. Нещата вървяха добре на всяко ниво — семейството и работата ѝ. Но нямаше по-щастлив човек от Урсула, когато Себастиан напусна „Риксморд“ през 1998 година.

Сега обаче се беше завърнал.

И нито горещата вода, нито ароматични соли и масла можеха да я накарат да се отпусне.

Сега Урсула лежеше във ваната със зареден пистолет върху тоалетната.

И мислеше за неща, които няколко години се беше опитвала да забрави.

Да, Себастиан Бергман се беше завърнал.

По възможно най-лошия начин.

Навън беше идеална лятна вечер, все още светло и топло, но както обикновено, затворниците от крилото с максимална охрана се подготвяха за нощта. Някои вече бяха влезли в килиите си, но други седяха в общата стая. Заклучваха ги в седем. Те сметнаха, че това е твърде рано, когато ги уведомиха, че вечерните им занимания са намалени с два часа, но протестите им бяха напразни.

Едвард Хинде винаги влизаше последен в умивалнята. Тази вечер обаче не беше сам, а в компанията на един новодошъл затворник, който още не знаеше установения ред в отделението и вече два дни подред идваше в умивалнята в седем без петнайсет. Поведението му дразнеше Едвард, който реши, че когато му се удаде възможност, ще му даде да разбере, че умивалнята е само негова в този час. Ветераните знаеха това и мълчаливо излизаха, преди да дойде Хинде. Едвард стоеше пред огледалото и миеше лицето си. В помещението имаше десетина умивалника под нечупливо огледало, което минаваше по цялата дължина на облицованата с плочки стена. От другата страна, малко по-нататък, бяха душовете и тоалетните. Хинде се беше втренчил в мокрото си лице и дори не погледна двамата надзиратели, които минаха покрай него.

— Заклучваме след петнайсет минути — извикаха те и отидоха в общата стая, за да предадат същото съобщение. Всяка вечер беше абсолютно едно и също и Едвард вече не си правеше труда да слуша. Установеният ред се беше вкоренил в тялото му, почти до секунда, и той вече не се нуждаеше от напомняне. Знаеше точно кога да се събуди, кога да яде, да ходи до тоалетната, да разговаря и да се къпе. Единствената положителна страна на това беше, че еднаквата схема на всеки ден му даваше време да се съсредоточи върху най-важното и значимото вместо върху ежедневиия живот, който водеше на автопилот.

Хинде взе черната си електрическа самобръсначка — една от малкото вещи, които все още ненавиждаше. Искеше да се избръсне

както трябва, но бръсначите бяха изключени в отделението с максимална охрана. Той копнееше за деня, когато отново ще почувства наточеното острие върху кожата си. Това означаваше свобода. Да държи нещо остро. Може би затова жадуваше най-много за метално острие в ръката си.

Включи самобръсначката.

В огледалото видя, че надзирателите изключиха монтирания на стената телевизор и кимнаха на тримата мъже, които седяха на канапетата в общата стая, за да им покажат, че е време да се приберат в килиите си. Същите трима както обикновено. Те станяха, без да възразят, и тръгнаха по дългия коридор. Зад тях беше единственият вход и изход от отделението. Хинде чу изщракването на ключалката, когато дойде чистачът. По същото време както винаги. Затворниците сами почистваха килиите си, но общите площи бяха дадени на фирмата „Почистване JS“. Преди много време затворниците трябваше да почистват и общите пространства, но това бе приключило преди десет години след ожесточен спор кой всъщност трябва да го прави. Двама затворници бяха ранени сериозно. Оттогава работата беше поета от външна фирма за почистване, но служителите ѝ идваха, след като затворниците се приберат в килиите. Чистачът, висок, слаб мъж на трийсет и няколко години, буташе голяма метална количка с препарати и парцали. Той кимна на надзирателите, докато минаваше покрай тях в коридора. Те го поздравиха радушно, защото го познаваха. Мъжът почистваше помещенията в затвора от няколко години.

Чистачът вкара количката в умивалнята, откъдето обикновено започваше. Застана на почетно разстояние, за да изчака Хинде и новия затворник да си тръгнат. Спазваше правилата. Всички затворници трябваше да бъдат в килиите си със заключени врати, преди да започне да чисти. Надзирателите дойдоха след минута и нещо и погледнаха мъжете в умивалнята.

— Хайде, вие двамата. Време е.

— Часът е шест и петдесет и осем. — Едвард спокойно прокара пръсти по избръснатата си брадичка. Знаеше точно колко е часът. Все още не благоволяваше да погледне надзирателите.

— Откъде знаеш? Нямах часовник.

— Греша ли?

Хинде видя в огледалото, че единият надзирател погледна часовника си.

— По-малко приказки, повече действие.

Това означаваше, че Едвард е прав. Той се подсмихна. 18:58. Оставаше малко повече от една минута. Хинде сложи самобръсначката в светлокафявата си тоалетна чантичка, дръпна ципа и за последен път наплиска с вода лицето си. Новият затворник го дразнеше. Все още стоеше там и с нищо не показваше, че ще тръгва. Едвард мразеше хора, които не спазват часовете. Всеки момент надзирателите отново щяха да ги подканят да се приберат в кишите си, но Хинде ги изпревари. Той се обърна и излезе от умивалнята с мокро лице. Приблужи се до количката и кимна на чистача.

— Добър вечер, Ралф.

— Добър вечер.

— Как е времето навън?

— Същото като вчера. Горещо.

Едвард погледна купчината хартиени кърпи, които Ралф щеше да сложи в белите пластмасови кутии в умивалнята.

— Може ли да взема няколко кърпи?

Ралф кимна неспокойно.

— Разбира се.

Хинде се наведе и взе най-горните три кърпи. В същия момент надзирателите пристъпиха крачка напред. Вниманието им бе насочено към новия затворник, не към Едвард.

18:59.

— По-живо, имаш една минута!

Те се бяха изправили застрашително на вратата, за да покажат кой командва парада. Хинде не ги погледна. Той вече вървеше към килията си.

18:59:30.

Едвард чу, че надзирателите влизат в умивалнята. Надяваше се, че те ще накарат онзи тип там вътре да се замисли. Ще му причинят болка. От личен опит знаеше, че болката е най-добрият начин да научиш нещо. Няма нищо по-въздействащо от болката. Но това беше Швеция. В тази страна нямаха куража да използват болка. Вероятно щяха да го накажат с предупреждение, по-кратка почивка на двора или отнемане на някоя и друга привилегия. Хинде се опасяваше, че ще

трябва да се справи сам с новия затворник. Надзирателите нямаше да успеят. Той се убеди още повече в това, когато ги чу, че се впускат в шумен спор. Влезе в килията си с трите хартиени кърпи.

Точно навреме.

19:00.

Вратата се затвори зад него.

Хинде седна на леглото и внимателно сложи хартиените кърпи на нощното шкафче. Обичаше този момент, когато заменяше със своя установената практика в „Льовхага“ Когато времето ставаше негово. Щеше да започне след два часа. Той бавно взе средната хартиена кърпа и я разгърна, изпълнен с трепетно очакване. Под гънката от вътрешната страна някой беше написал с блед молив: „5325 3398 4771“.

Дванайсет цифри, които представляваха свободата.

Последната точка в списъка му беше да се обади на Троле и да му каже да прекрати проучването. Себастиан му позвъни от работата и по-късно от мобилния си телефон, но Троле не отговори. Сега остави телефона да звъни продължително. Започваше да се тревожи. Мисълта, че Торкел рано или късно ще се свърже с бившия си колега, смразяваше кръвта му. И това щеше да стане. Въпреки всичко Троле Хермансон беше един от най-добрите полицаи, които участваха в случая „Хинде“ през деветдесетте години, и Торкел го уважаваше в много отношения. Не като човек, тъй като двамата бяха много различни, а като професионалист. Каквото и да си мислиш за Троле, не можеш да отречеш, че той винаги постигаше резултати. И Торкел непременно щеше да пожелае да разговаря с него. Особено ако разследването остане в застой. Тайната на добрата полицейска работа е да преобърнеш всеки камък, да определяш приоритетите и да започнеш с онези, които изглеждат най-тясно свързани с разследването, а после да работиш отвътре навън, все по-далеч от центъра, докато провериш всяка вероятност. След това започваш наново. Троле не беше най-горещата следа, но с течение на времето един добър полицай би стигнал до заключението, че може да си заслужава да побъбри с него, а Торкел беше добър полицай. Всъщност един от най-добрите. В един момент в бъдещето камъкът Троле щеше да бъде преобърнат и станеше ли това, всеки бент изведнъж щеше да рухне и тайните, които Себастиан криеше, можеше да изригнат във водопад и да съсипят всичко.

След още едно обаждане, на което Троле не отговори, Себастиан реши да отиде при него. Не вдигаше телефона, но това не означаваше, че не си е у дома. Себастиан взе такси. Вече не беше толкова горещо и той смъкна стъклото, за да влезе свеж въздух в колата. Хората се разхождаха, облечени с летни дрехи. Градът оживяваше в тези топли вечери. Всички изглеждаха млади и щастливи, на групи по двама или

повече. Какво ли става със старите, самотните и потиснатите през лятото, запита се Себастиан, докато ги гледаше.

Той вече беше наблизил, когато съзря Троле на тротоара от другата страна на улицата. Беше облечен с широкото си черно палто, затова не беше трудно Себастиан да го забележи. Повечето хора, които бе видял по пътя, не бяха с палта или якета, а саката, които някои носеха, бяха в светли цветове и леки материи. Троле беше екипиран като за най-суровата зима в историята на човечеството. Себастиан каза на шофьора да спре и пхна няколко банкноти от сто крони в ръката му. Изскочи от таксито и хукна към Троле, който свърна по „Екхолмсвеген“ и се скри от погледа му само на стотина метра пред него. Изглежда отиваше в дома си. Себастиан се затича след него. Сърцето и краката му отдавна не бяха работили толкова усилено и лекото разхлаждане, което беше усетил в таксито, бе преминало. Той се потеше и пухтеше, когато зави зад ъгъла на „Екхолмсвеген“ и видя, че Троле влиза във входа на жилищния си блок. Себастиан спря да си поеме дъх. Сега знаеше къде е Троле и от чисто тактическа гледна точка прецени, че вероятно е по-добре да не се появява пред него изпотен и с отчаяно изражение. Изчака няколко минути и после се приближи до блока.

Троле отвори вратата само след две позвънявания. Изглеждаше много по-свеж от последния път, когато се видяха, но апартаментът зад него пак беше мрачен и отвътре се разнасяше същата малко неприятна миризма.

— На телефона видях, че си ме търсил, и тъкмо щях да ти звъня — започна Троле и изненада Себастиан, като му отвори вратата да влезе.

— Очевидно. Сигурен съм, че девет пропуснати обаждания означават нещо.

Себастиан опита да се усмихне обезоръжаващо, докато оглеждаше тясното, тъмно помещение. Навсякъде бяха разхвърляни вестници, дрехи и други вещи. Щорите бяха спуснати, нямаше завеси и стените бяха голи. Миришеше на цигари, мръсотия и застоял боклук. Троле го покани в дневната. Телевизорът работеше с намален звук и единствената светлина идваше от екрана му, по който течеше някакво готварско предаване с известни личности. Обзавеждането се състоеше от диван, на който Троле, изглежда, спеше, и стъклена маса, която

някога сигурно бе струвала много пари, но сега служеше за сметище за бутилки от вино, кутии от пица и препълнен пепелник. Таванът над дивана беше мазен и пожълтял от никотин.

Троле се обърна към Себастиан, забеляза критичното му изражение и разпери широко ръце.

— Добре дошъл в моя свят. Едно време се ширех в бяла двуетажна къща в луксозно предградие, а сега съм тук. Животът е пълен с изненади, нали? — Троле поклати глава и се огледа наоколо, а после се приближи до дивана и бутна настрана мръсните завивки. — Седни. Открих нещо за теб. Хубаво е. — Устните му се разтеглиха в усмивка, която можеше да се опише само като злобна. — Наистина е хубаво.

Себастиан остана прав и поклати глава.

— Вече не го искам. Дойдох да ти кажа да престанеш да се ровиш.

— Първо го прочети и после реши. — Троле се наведе, взе бял плик от супермаркет, пълен с листове, и го подаде на Себастиан. — Ето, вземи.

— Не го искам. Изхвърли го.

— Прочети го. Ще ти отнеме около половин час. Добре прекарано време.

Себастиан без желание взе плика. Вероятно тежеше само няколкостотин грама, но той го почувства значително по-тежък в ръката си.

— Добре, но трябва да прекратиш проучването веднага. Ще ти дам парите и ще ми обещаеш, че няма да казваш на никого, че съм те накарал да го направиш. Ти и аз никога не сме се срещали.

Въпреки сумрака Себастиан съзря блясъка в очите на Троле. Блясък на интерес. Това не предвещаваше нищо добро.

— Кой ще ме пита? — Погледна го Троле с любопитство. — Какво става, Себастиан?

— Нищо. Искам само да ми обещаеш, че няма да кажеш нищо.

— Няма проблем. — Троле повдигна рамене. — Но ти ме познаваш. Обещанията не означават нищо.

— Ще ти платя двойно.

Троле поклати глава, въздъхна прочувствено и отмести очи от Себастиан.

— Помогнах ти, а ти искаш да ме подкупиш? За какъв ме мислиш? Смятах, че сме приятели.

— Ако сме приятели, обещавай ми да си държиш устата затворена. И ще удържиш на думата си — раздразнително възрази Себастиан.

— Защо не ми кажеш истината?

— Ако някой разбере, това ще бъде пълна катастрофа за мен. Пълна. — Себастиан се втренчи умолително в непреклонните очи на Троле.

— Защо? Коя е тя, тази Ваня? Защо я следиш? Кой ще задава въпроси? Искам да знам. — Троле за пръв път изглеждаше искрен. — Кажи ми и тогава ще спра. Не и преди това.

Себастиан се втренчи в него. Беше прецакан, откъдето и да го погледне. Излъжеше ли, всичко можеше да завърши катастрофално. Троле вероятно щеше да отиде право при Ваня от чиста проклетия. Ако кажеше истината, никога вече нямаше да бъде в безопасност, но поне щеше да спечели малко време.

— Е, какво ще бъде? — настоя Троле.

Себастиан разсъждаваше трескаво. Истината може би беше в найлоновия плик. Троле може би вече знаеше. Ако го излъже, можеше да влоши нещата. Той взе решение.

— Тя е моя дъщеря. Ваня е моя дъщеря.

Видя, че Троле не знаеше.

Сега обаче нямаше какво повече да крие, затова му разказа всичко.

Цялата история.

Когато приключи, изпита известно облекчение. Почувства се някак по-лек. И найлоновият плик олекна. Тайните му бяха тежали повече, отколкото съзнаваше.

Троле го гледаше мълчаливо.

— Мамка му — каза накрая той и се отпусна на дивана. Замисли се. Най-сетне погледна Себастиан. Гласът му беше коренно променен. Дразнещата нотка бе изчезнала. — Какво смяташ да правиш?

— Не знам.

— Аз мисля, че трябва да я оставиш на мира. Да престанеш да я следиш и проучваш. Нещата може да завършат зле.

В думите на Троле имаше искреност, за която Себастиан му беше признателен. Той кимна в знак на съгласие.

— Вероятно си прав.

— Виж мен — продължи Троле. — Аз не се отказах. Не послушах никого. — Той млькна и погледна снимката в рамка на перваза на прозореца. Две малки момчета и момиченце и жена в средата, задраскани с черно мастило. — И сега от тях ми остана само една снимка.

Себастиан не каза нищо и го погледна съчувствено.

— Ако се бориш прекалено усилено, унищожаваш това, което имаш — промълви Троле, сякаш на себе си.

Себастиан се приближи до дивана и седна до него. Зачуди се за момент дали да не спомене, че има разлика между това да следиш някого от разстояние и да се опитваш да натопиш новото гадже на бившата си съпруга за притежание на наркотици и отвличане на децата ти, но се въздържа. Троле беше свалил гарда. Нямаше да му хареса, ако Себастиан се възползва.

— Не съм казал на никого — рече Троле.

— Разбирам.

Онова, което направи Троле в следващия момент, изненада Себастиан. Хвана ръката му и я стисна съчувствено, утешително и дружески. Двамата се спогледаха, а после Троле скочи, отново изпълнен с енергия.

— Ако някой те следи, както казваш, тогава ти току-що си го отвел при Ана Ериксон.

Това беше очевидно сега, когато го каза Троле, но на Себастиан не му беше минало през ума. Когато го бе посъветвал да предупреди някои от жените, с които е спал, Торкел имаше предвид по телефона, разбира се. След разговора с Урсула обаче Себастиан твърдо реши да ги посети лично. Имаше чувството, че това е най-малкото, което може да направи. Не му хрумна, че може още да го следят. След като синият форд едва не го прегازی пред „Риксморд“, той бе отхвърлил тази мисъл. Беше видял, че го следят и това беше всичко. Не му мина през ума, че преследвачът може да продължи да го следи, вероятно с друга кола.

— Мислиш ли? Но аз вече предупредих Ала. Тя смята да напусне града.

— Затова ли ходи там тази вечер?

— Видя ли ме?

Троле кимна, но явно мислеше за нещо друго.

— Видях и още някого. Тогава не си го помислих, забелязах го случайно. Но сега, като ми казваш, че те следят... — Троле не довърши изречението.

Себастиан се разтревожи.

— Какво? За какво не си помислил?

Троле пребледня.

— Два пъти, когато аз бях там и ти беше там, видях мъж да седи в син „Форд Фокус“. Предположих, че чака някого.

Себастиан скочи.

— Това е той. Онзи, който ме следи.

— Той беше там и тази вечер, но в друга кола — сребриста, японска.

— Как изглежда?

— Трудно е да се каже. Носеше слънчеви очила.

— И шапка?

Троле кимна.

Двамата изтичаха навън да потърсят такси. Себастиан искаше да отидат право на „Стуршерсгатан“, но Троле настоя първо да се уверят, че не ги следят. Въпреки че не видяха сребриста кола наоколо, трябваше да останат бдителни. Намериха такси и се качиха на задната седалка. Троле насочваше шофьора, сменяше посоката, караше го да завива наляво и надясно и когато навлязоха в центъра на града, настоя да използват лентите за автобусите и такситата. Непрекъснато поглеждаше назад и след половин час остана доволен.

Не ги следяха.

Накрая той каза на шофьора да спре на „Карлаплан“ и извървяха пеша остатъка от пътя.

„Стуршерсгатан“ беше безлюдна. В близкия парк се разхождаше мъж с куче, но вървеше в противоположната посока.

Троле се обърна към Себастиан.

— Ти стой тук. Той ще те познае.

Себастиан искаше да възрази, но не знаеше как, затова не каза нищо и се втренчи в апартамента на Ана и Валдемар. Прозорците светеха с мек блясък, но не се виждаше никой. Как можа да доведе опасността тук? Какъв идиот беше!

— Разбра ли?

Той кимна, без да откъсва очи от апартамента. Троле изглеждаше спокоен. Очите му искряха. Себастиан не го беше виждал толкова жизнен и съсредоточен.

— Ще проверя и горе, обещавам — добави Троле.

Себастиан се дръпна в сенките до една от сградите на ъгъла и се загледа в Троле, който тръгна. Радваше се, че се довери на бившия си колега. Троле вървеше бавно по късата улица, сякаш беше излязъл на вечерна разходка, но Себастиан забеляза, че внимателно оглежда всяка кола, покрай която минава. Себастиан отново погледна към апартамента. Изведнъж усети тежестта на найлоновия плик в лявата си ръка. Троле беше отказал да си го прибере и Себастиан нямаше друг избор, освен да го вземе със себе си.

Странно беше колко бързо може да се променят нещата. Допреди няколко дни единствената цел на Себастиан беше да нарани мъжа и жената, които живееха там горе, а сега искаше да ги спаси. Той видя кофа за боклук на няколко метра и се приготви да изхвърли плика, когато видя, че Троле се връща, този път по отсрещния тротоар. Вървеше бавно и бърбеше по телефона, но пак проверяваше всяка кола. Докато се приближаваше, Себастиан долови откъслечни части от разговора.

— Разбирам и естествено, ако си доволен от пенсията, тогава... Добре, благодаря. Дочуване. — Троле затвори и пусна телефона в джоба си, докато минаваше покрай Себастиан. — Хайде, да не се мотаем тук.

Себастиан тръгна с него и двамата се отправиха към „Валхалавеген“.

— Тя си е вкъщи. И Валдемар е там.

— Какво ще правим?

— *Ние* няма да правим нищо. Ти се прибираш у дома. Аз ще държа под око нещата тук.

— Но...

— Никакво но, Себастиан. — Троле спря, приближи се до него и сложи ръце на раменете му. — Довери ми се. Аз те подкрепям. Ще решим проблема. Можеш да ми се обаждаш по всяко време.

Той потупа окуражително Себастиан по рамото, обърна се и тръгна обратно към „Стуршерсгатан“. Себастиан не помръдна от мястото си. Чувствата му към човека, който се отдалечаваше от него,

бяха смесица от доверие и нещо, доближаващо се до обич. Не си позволяваше да изпитва тези чувства към никого. Не и той. Себастиан винаги беше успявал да се справя сам. Но вече не.

Щеше да бъде вечно благодарен на Троле, който щеше да му бъде приятел, този път истински.

Прибра се вкъщи. Беше капнал от умора. Съблече самото и панталона си и се хвърли в леглото. Не изхвърли найлоновия плик. Не се реши да го направи. Беше твърде тежък. Остави го до леглото.

Не погледна вътре.

Не и тази вечер.

Още не.

Торкел седеше в кухнята с Ивон. Беше отказал чаша вино, но прие бира, докато тя продължи да приготвя багажа си за пътуването до Готланд на другия ден. С момичетата бяха наели малка вила в западната част на острова за една седмица и в последната минута дъщерите им бяха решили, че в апартамента на Торкел има неща, които задължително трябва да вземат. Той се прибра вкъщи, взе крайно необходимите вещи, сложи ги в чанта и им ги занесе.

— В колко часа тръгвате? — попита Торкел и отпи от бирата.

— В девет и половина.

— Искате ли да ви закарам?

— Кристофер ще ни закара.

Торкел кимна. Естествено.

— Той ще дойде ли, докато сте там?

— Не. Защо питаш?

— Чудех се.

Ивон спря за момент и го погледна с любопитство.

— Говорят ли момичетата за него?

— Не.

Торкел се опита да си спомни дали дъщерите му са споменавали името на Кристофер, докато бяха с него, но не се сети за нито един случай. Те не говореха много за него. Не толкова много, колкото му се искаше. Може би това не беше толкова странно. Когато се разведоха, той и Ивон избраха съвместно попечителство над децата, без дори да обсъждат въпроса, но момичетата прекарваха много повече време с майка си, отколкото с него. Работата не му позволяваше да ги взима дори през седмица. Често пътуваше и когато си беше вкъщи, невинаги беше възможно дъщерите им да останат при него. Когато бяха с Ивон, те го наричаха „у дома“, а когато бяха с Торкел — „при татко“. Ивон беше по-близка с дъщерите им от него. Той не можеше да отрече, че това е малко болезнено.

— Вилма си помисли, че затова си тръгвам рано от рождения ден — добави Торкел, — но аз ѝ обясних, че трябва да отида на работа.

— Помислила е, че си тръгваш, защото Кристофер е тук?

— Да. Опасяваше се, че може би се чувствам неудобно.

За момент Ивон сякаш се готвеше да попита: „И неудобно ли ти беше?“, но отново се залови с приготвянето на багажа.

— Е, как вървят нещата при теб? — попита тя с преднамерено небрежен тон. Дори да се чудеше какво мисли Торкел за новата ѝ връзка, в гласа ѝ не прозвуча никакъв намек.

— Горе-долу. Открихме връзка между жертвите, но пак включих Себастиан, затова нещата вървят малко трудно.

— Нямах предвид това. — Тя спря да подрежда и го погледна в очите. — Срећна ли някоя?

Торкел се замисли. Преди няколко дни и дъщеря му беше задала същия въпрос. Сега обаче питаше Ивон. Отговорът можеше да е различен. На нея можеше да каже истината.

— Не знам. От време на време се виждам с една жена. Тя е омъжена.

— Ще напусне ли съпруга си?

— Не мисля.

— Ще излезе ли нещо от връзката ви?

— Не знам. Вероятно не.

Ивон кимна. За момент Торкел изпита желание да навлезе малко по-надълбоко в нещата. Да ѝ каже колко самотен се чувства понякога. Колко много иска връзката му с Урсула да се превърне в нещо повече. Нямахше много хора, с които можеше да говори за това. Всъщност с никого. Моментът обаче беше отминал. Ивон смени темата и те побърбриха още малко за ежедневни неща и предстоящото пътуване. След петнайсетина минути той стана, каза довиждане на момичетата, пожела на всички приятно пътуване и тръгна за дома си.

Навън все още беше горещо, въпреки че минаваше десет през нощта. Торкел се наслади на разходката до апартамента си. Не бързаше. Запита се дали да не се отбие в някое заведение по пътя и да изпие още една бира. Беше потънал в мислите си, когато изведнъж една врата на нивото на тротоара се отвори и едва не се блъсна в човека, който излезе оттам. Торкел го позна.

— Микаел! Здравей.

— Здравей... — Микаел изглеждаше изненадан. Очите му се стрелкаха насам-натам, сякаш не можеше да познае човека пред себе си, въпреки че много пъти беше виждал Торкел.

— Дошъл си чак до Съодер — опита да се пошегува Торкел.

— Бях на гости на един приятел. — Микаел кимна към вратата, която току-що се беше затворила зад него. — Гледахме мача.

— Така ли? Какъв мач имаше?

— Ами... Не знам, не гледахме внимателно.

— Аха.

Мълчание. Микаел гледаше навсякъде другаде, но не и към Торкел.

— Е, по-добре да се прибирам у дома.

— Добре. Поздрави Урсула от мен.

— Ще го сторя. Чао.

Микаел тръгна. Торкел се загледа в него. Така ли му се стори, или Микаел изглеждаше малко напрегнат? Той почувства, че стомахът му се свива.

Знаеше ли Микаел?

Знаеше ли, че Торкел спи със съпругата му? Но в такъв случай Микаел щеше да се разправя с него. Да бъде вбесен. Или поне открито недружелюбен. А той изглеждаше по-скоро притеснен. Сигурно имаше друга причина да бърза да се раздели с Торкел, която нямаше нищо общо с него и Урсула. Убеден, че е прав, Торкел продължи по пътя си. На ъгъла имаше ресторант и масите навън бяха заети. Щеше да изпие още една бира. И може би да похапне нещо. Не бързаше заникъде. Никой не го чакаше.

Както винаги, Едвард Хинде работи до един часа след полунощ. Такава беше установената му практика. Имаше на разположение четири часа. Двеста и четиресет минути необезпокоявано време само за себе си. Тишината в килията беше освобождаваща. Единственият звук беше бръмченето на лаптопа му, по-стар модел с малко по-шумен вентилатор, но управата на затвора го беше одобрила, защото нямаше нито модем, нито безжична връзка с интернет. Не можеше да се свърже с външния свят. Само че това беше преди време. Добра идея, която беше описана в документ за политиката по надзора на престъпниците, но обезсмислена в деня, когато мобилните широколентови услуги станаха достъпни навсякъде под формата на малко овално пластмасово устройство с предплатена карта и сериен порт от тип USB. Дванайсетцифров код и изведнъж целият свят ставаше достъпен.

Денят, в който тайно му донесоха модема и Едвард за пръв път се свърза с външния свят, беше най-щастливият в живота му, или поне откакто беше затворен в „Льовхага“. Преди да бъде лишен от свобода, имаше много щастливи часове. Това обаче беше в друга епоха. Преди тази. Хинде разделяше живота си на преди и след това. Това беше добър начин да гледа на съществуването си. Преди и след важните промени, които повлияват върху живота на всеки човек.

Преди и след майка му.

Преди и след Себастиан Бергман.

Преди и след „Льовхага“.

Преди и след модема.

След като получи модема, онези двеста и четиресет минути всяка нощ станаха изключително продуктивни и обогатяващи. Той го използваше само след като заключе килиите и не през цялото време. По навик се включваше между двацет и един и един часа след полунощ. През този период рискът от внезапна проверка на килията беше пренебрежимо малък. Хинде не можеше да проумее защо допускат това. Правилата постановяваха, че всички необявени

проверки на килиите трябва да бъдат на различни интервали от време, неочаквани и невъзможни за предсказване. И въпреки това не се извършваха между два̀сет и един и шест сутринта. Или поне през последните шест години. Той бързо разбра, че причината за този идиотски пропуск са същите бюджетни съкращения, довели до протестите преди време. По-рано затваряха килиите в два̀сет и един, а сега в деветнайсет часа. Броят на дневния персонал беше намален. По-рано надзирателите бяха повече и работеха до девет вечерта. Сега нощната смяна идваше на работа в седем. За да се спестят още пари, броят на нощните надзиратели бе намален и това означаваше, че изненадващите проверки са изключени. До деня, в който някой разумен човек щеше да забележи тази аномалия и да реорганизира реда или да увеличи броя на нощния персонал, положението щеше да остане същото.

Всяка нощ Едвард скриваше малкото парче пластмаса в отдушника зад леглото си. Беше успял да отвинти решетката с дръжката на лъжичка за кафе. Със същата тази лъжичка той прекара множество дълги нощи преди пристигането на модема, дълбаейки в тухлената стена вляво от отвора на отдушника. След това превърна мястото в тайно скривалище, като сложи пред дупката тънко покритие, сливащо се с тухлите. Ако някой отвореше отдушника, нямаше да забележи нищо.

Напоследък му бяха необходими две минути, за да провери любимия си малък бял модем. Тази вечер го направи по-бързо, защото се чувстваше вдъхновен. Включи се в интернет и както обикновено, започна с отдавна избраната от него начална страница.

fygorh.se

Чакаше го нов материал. Едвард обожаваше интернет. Човек може да намери всичко, ако наистина иска. Ако знае какво или кого да търси. Ако разполага с двеста и четиресет минути всеки ден.

Всяка седмица.

Всяка година.

Навън се здрачаваше, но в апартамента беше светло. Когато се прибра вкъщи, Ралф педантично изпълни ритуала и сега всички лампи бяха запалени. Той беше докладвал за действията вечерта и сега седеше до голямата бяла маса в оскъдно обзаведената дневна. Пред него беше само черната папка. Отново беше започнал да подрежда изрезките от вестниците. Работеше спокойно и методично. Беше въодушевен и същевременно раздражен от нетърпеливостта си. Обичаше да усеща силата на дръзките заглавия и привлекателността на черно-белите снимки, но в същото време се дразнеше от факта, че те, изглежда, до известна степен имат обратен ефект върху дисциплината му. Той обикновено не се държеше като дете в сладкарница. Беше прекарал много време, учейки се да потиска потребностите и импулсивните си желания, но вътрешното напрежение бе огромно. Ралф обвиняваше за това факта, че все още не е открил оптималната система на каталогизиране. Идеалният ритуал.

Изрязване, събиране, изхвърляне на остатъците от вестниците в чувала за рециклиране — тази част беше доста задоволителна, но останалото — в плика и в чекмеджето — имаше недостатъци. Трябваше да ги отстрани. Да го подобри.

Той искаше да ги вижда, да ги държи, да ги докосва.

Беше си купил папка. Отначало мислеше да подреди всичко по дати и всеки ден да бъде в отделен джоб. След това обаче реши всяка изрезка от вестник да има отделна секция, за да може лесно да се проследи ходът на събитията от гледна точка на публикациите в пресата. Нещо обаче липсваше. Нещо не беше наред. Днес Ралф отново пренареждаше материалите, този път според размерите. Първо статиите на цяла страница, после онези, които заемаха три четвърти от страницата, и така нататък към по-малките. За свое удоволствие той установи, че няма по-кратък репортаж от четвърт страница. Ясно беше, че е главната история в новините.

Че означава нещо.

Че е забелязан.

Той остана доволен от новата система. Затвори папката и стана. Папката се пълнеше. Все повече вестници пишеха все по-големи статии. Утре щеше да купи нова папка. Или може би две. Определено нещо по-люксово. Вече не беше уместно да държи колекцията си от изрезки в обикновени, евтини папки. Трябваше да ги смени. Да демонстрира стойността на колекцията пред себе си и Учителя.

Да се гордее.

Той влезе в банята да се подготви за нощта. Обърна малкия пясъчен часовник, закачен на стената. Беше го открил в антикварно магазинче в квартала Съодер. Самият пясъчен часовник беше прикрепен за парче дърво и отгоре пишеше: „За две минути пясъкът ще изтече. Измий си зъбите и нека времето да спре“. Идеалното помощно средство за улесняване и поддържане на силата на ритуалите. Ралф търка зъбите си, докато се процеди и последното зрънце пясък, и както винаги завърши със зъбен конец. Използваше го сутрин и вечер. Харесваше устата му да е чиста. Обичаше вкуса на кръв от венците и прокарваше белия конец напред и назад пет пъти между всеки зъб, докато се разкървави на няколко места. Той изплакна устата си и се вгледа в окървавената вода, която изплю в умивалника. Изплакна и отново изплю. Този път имаше по-малко кръв, но все пак леко червеникав оттенък обагреше водата, която се стичаше в канала. Ралф не знаеше дали ще има по-малко червено третия път, защото никога не изплакваше устата си повече от два пъти.

Той чу кратко извъняване от лаптопа си в спалнята и веднага се досети какво означава. Ново съобщение от Учителя. Компютърът го известяваше всеки път, когато към Jygorh.se се добави нова актуализация. Не му се искаше веднага да се втурне към спалнята. Първо искаше да се измие.

Учителят проповядваше търпение. Трябва да помня това, каза си Ралф. И да върша нещата в правилния ред.

Ритуалите.

Основата.

Той намокри ръцете си под течащата вода, натисна два пъти дозатора на шишенцето с течния сапун, натърка ръцете си шест пъти във всяка посока и ги изплакна със същия брой търкания под крана.

След това изми лицето си със същото старание, избърса се според ритуала и се намаза с овлажняващ крем.

Вече беше готов за Учителя.

Съобщението беше кратко и ясно. Нова задача.

Не му беше позволено да избира, но всъщност нямаше значение, защото Учителя беше избрал същата жена.

Ана Ериксон.

Тя беше следващата.

Тя беше номер пет.

Троле беше спал само четири часа, когато го събуди будилникът. Въпреки това се чувстваше изненадващо нащрек. Обикновено спеше най-малко девет часа нощем и пак се събуждаше отпаднал. Вдигна щорите и погледна към утринното слънце, което вече затопляше всичко. Отдавна не беше ставал преди шест сутринта. Някога го правеше всеки ден. Когато имаше куче, което да разхожда, и деца, които да води на детска градина и на училище. Съпруга, която да кара на работа. Всичко това не изглеждаше като живот навремето, но всъщност беше точно това.

Това, което не ти липсва, докато не го загубиш.

Троле не си направи труда да запали сутрешната си цигара и погледна в хладилника. Както подозираше, беше празен. Той изпи остатъка от млякото направо от картонената кутия и реши да си купи закуска от денонощния магазин. Сега трябваше да влезе във форма. Да бъде разумен с начина си на хранене и със съня. Нямахме представа колко дълго ще бъде необходимо съдействието му, но сънят скоро щеше да стане рядко удоволствие. Предизвикателството беше да остане бдителен, докато се бори със скуката, която съпътства операциите по дълго наблюдение. Лесно беше да задреме при такива обстоятелства. И нямаше кой да го смени.

Този път Троле беше съвсем сам.

Затова се беше прибрал вкъщи в един и половина след полунощ. Лампите в апартамента на Ана Ериксон бяха угаснали преди няколко часа и след като внимателно обмисли въпроса, той реши, че вероятността убиецът да нанесе удар посред нощ, когато съпругът е вкъщи, е значително по-малка, отколкото след като Валдемар излезе сутринта. Досега всички убийства бяха станали, докато жената е сама, и Троле не виждаше причина този елемент да бъде променен. Това обаче беше само преценка на риска, не точна наука, и той не беше уведомил Себастиан за решението си. Себастиан никога не би приел риска. Емоционалната му връзка със случая беше твърде силна и той

щеше да настоява Троле да стои там денонощно. Троле обаче трябваше да пести силите си. Днес щеше да се нуждае от тях и щеше да бъде принуден често да взима трудни решения, лишени от емоционални ограничения, въз основа на преценка на приемливия риск.

Освен това трябваше да си набави някои неща — кола и пистолет. Беше наел кола по интернет и бе потърсил пистолет. Всичко мина добре. Роге щеше да му намери още днес. Троле обаче не искаше да е невъоръжен, затова се върна в кухнята, издърпа стол, отвори шкафа над хладилника и започна да рови около старите пакети с макаронени изделия. Намери онова, което търсеше. Електрошоков пистолет, увит в найлонов плик. Черен „Тазер 2“, който си беше купил по интернет преди няколко години. Провери го дали работи. Имаше искра между полюсите и Троле доволно го сложи в джоба на широкото си палто. Знаеше, че е по-ефективен, отколкото предполагат хората. Беше го изпробвал една нощ върху атлетичен тип, който се строполи като отсечено дърво веднага щом докосна врата му. За по-сигурно Троле реши да си купи нови литиеви батерии при първа възможност, но онези, които бяха вътре, щяха да свършат работа засега.

Той излезе от дома си. Купи си двойно кафе и кифла. Взе такси до фирмата за коли под наем, която беше по пътя за града и отваряше в шест и половина. Първо му дадоха бял „Нисан Микра“, но Троле го смени с тъмносин. Белият цвят се забелязва твърде лесно, а той не искаше да го видят. Отби се в един сервиз и се зареди с цигари, сладки, вода и бисквити. Денят вероятно щеше да бъде дълъг и Троле не беше сигурен кога ще има възможност да си купи още провизии.

В седем и петнайсет беше на позиция пред апартамента на Ериксон и Литнер, десет минути преди часа, в който Валдемар обикновено излизаше от дома си, за да отиде на работа с метрото. Намери място за паркиране с добра видимост към сградата, дръпна назад седалката и се настани удобно. Осъзна, че дори не е помислил за алкохол, откакто се е събудил. Чувството беше приятно и той го отпразнува с глътка вода от шишето.

Петнайсет минути по-късно от сградата излезе Валдемар. Беше с костюм и вървеше бързо. Сигурно отиваше на работа. Троле и по-рано го беше виждал с костюм, когато тръгва за службата, и бързината, с която крачеше, говореше, че закъснява. Валдемар скоро се скри от погледа му. Сега Ана беше сама. Троле щеше да се погрижи това да

остане така. Себастиан му беше казал, че тя възнамерява да напусне Стокхолм, и той бе отговорен да замине благополучно. Троле огледа другите спрели коли, търсейки някакво движение, но не забеляза нищо и извади мобилния си телефон.

Ана Ериксон извади куфара си. Беше лежала будна до ранните часове на утрото. Не можеше да заспи. Положението беше толкова абсурдно, че не знаеше какво да мисли. Знаеше обаче, че някои неща са верни. Тя беше в опасност. Не беше схванала всичко, но бе разбрала, че положението е сериозно, съдейки по пребледнялото, умоляващо лице на Себастиан и от кратките коментари за убийствата на дъщеря си след това.

Ана се беше обадила на Ваня час и нещо след като Себастиан си бе тръгнал, защото не беше сигурна дали ѝ е казал истината. В края на краищата, той можеше да има някакъв мотив да я разкара. Не беше сигурна.

Ваня звучеше напрегнато. Не можела да говори дълго. Ана се престори, че е разтревожена от онова, което е прочела във вестника. Опита се да изкопчи колкото е възможно повече от дъщеря си, без да разкрива истинската причина за обаждането си. Не стигна много далеч. Полицейската поверителност и способността да отделя работата от личния си живот бяха важни за Ваня и тя се придържаше строго и към двете.

Онова, което Ана научи, я ужаси.

Да, Себастиан пак работел в „Риксморд“.

— Не мога да разбера защо го взеха — каза Ваня.

— Но той сигурно не е замесен, нали?

— Замесен е, но не мога да ти кажа по какъв начин. Пък и няма да ми повярваш. Никой не би ми повярвал.

Значи беше вярно. Ана се опита да приключи разговора, без да издава внезапната си паника.

Никой не би ми повярвал.

Ана ѝ вярваше.

Тя се обади на майка си веднага след това. Съчини някаква история. Майка ѝ се изненада, но остана доволна, че Ана ще ѝ дойде на гости.

После се обади в работата си и обясни, че се нуждае от почивка. Семейни проблеми. Всичко мина добре. Колегите ѝ я обичаха и бяха загрижени за нея, вместо да правят въпрос за отсъствието ѝ.

Ана ги увери, че не е нищо сериозно, само нещо, което трябва да обсъди с възрастната си майка, но може да отнеме малко време.

След това си приготви дрехи за една седмица. Позвъни на Валдемар и му каза веднага да се прибере вкъщи. Не искаше да бъде сама. Обясни му, че майка ѝ не се чувства много добре и че смята да отиде при нея за малко. Той предложи да я придружи, но Ана го разубеди. Не било нищо сериозно, всъщност горе-долу повод да се измъкне от работа и да отиде да види майка си за малко... Валдемар повярва на лъжата, без изобщо да се усъмни.

Може би защото Ана беше добра лъжкия. Много добра. Тя се запита кога се бе случило това. По-рано мислеше, че честността е важна.

Но това беше, когато истината не болеше.

Много пъти бе искала да каже истината на Ваня.

Много пъти беше на път да го направи.

Ала лъжата, която започна като удобно защитно средство, бе подхранвана от хиляди други лъжи, съшити с бели конци, докато се превърна в реалност.

Отначало Валдемар искаше да кажат на Ваня, когато тя порасне достатъчно, за да разбере, но Ана все отлагаше — седмици, месеци, години, докато бремето на истината стана толкова тежко, че щеше да смаже всичко. Докато стана твърде късно.

— Ти си единственият баща, от който се нуждае Ваня — каза тя на съпруга си и те оставиха нещата дотам. Ваня и Валдемар се бяха сблизили много. Дали защото той се стараше повече? За да не се усъмни никой в обвързаността и обичта му? Каквото и да беше, имаше успех. Ваня обичаше Валдемар повече от Ана. Повече от всеки друг.

Двамата се допълваха идеално. С течение на времето той се отказа от протестите си и стана съучастник в лъжата. Защото обичаше Ваня като своя дъщеря.

Ала един ден преди няколко месеца на прага ѝ се беше появил той. Себастиан Бергман.

С писма от отдавна отминало време.

Ана каза „не“ и затвори вратата. Надяваше се, че той ще си тръгне и никога повече няма да дойде.

Но не стана така.

Тя научи, че Себастиан е работил с Ваня във Вестерос. И сега той пак работеше с нея.

Ваня го ненавиждаше. Това беше единственото положително нещо, което все още пазеше истината. Всичко останало беше хаос. Само Ана знаеше, че Себастиан е бащата на Ваня. Не го беше казала на Валдемар.

Опитваше се да го предпази.

Или може би му нямаше доверие.

Валдемар не беше като нея. Той имаше по-голям проблем с лъжите. Попита я само веднъж кой е бащата на Ваня и Ана отговори, че това няма значение. Че няма намерение да казва на никого и че ако това е проблем за него, за тях, той трябва веднага да сложи край на връзката им.

Валдемар остана и никога повече не попита.

Той беше добър човек.

По-добър, отколкото Ана заслужаваше.

И сега, когато беше в смъртна опасност, тя пак трябваше да лъже. Може би така ѝ се падаше. Може би така щеше да свърши всичко.

Телефонът иззвъня. Звукът я накара да подскочи. Поредното нежелано обаждане. Този път се опитаха да ѝ предложат пакет за широколентов достъп до интернет. Ана бързо отказа и затвори. Стори ѝ се, че позна гласа. От вчера. Мъжът, който ѝ се беше обадил късно и искаше да говорят за пенсии. Тя се вцепени. Наистина ли беше същият глас? Ана се смрази, грабна слушалката и погледна екранчето да види номера на човека, който се беше обадил.

Отказ.

И сега, и снощи.

Означаваше ли нещо това? Несъмнено я гонеше параноя, но не можеше да се отърси от чувството, че в гласа имаше нещо. Звучеше по същия начин и двата пъти — старчески, уморен, малко дрезгав, не както звучат гласовете на онези, които предлагат услуги по телефона. Те обикновено имаха младежки, енергични гласове, изгарящи от желание да предложат нещо. Не и този. Човекът искаше нещо друго.

Отказа се твърде лесно, сякаш фактът, че тя отговори на обаждането, беше достатъчен, и остана доволен, като разбра, че тя е вкъщи.

Ана разтревожено се приближи до прозореца и погледна надолу към улицата. Не видя нищо особено. Но какво търсеше? Отиде до външната врата, заключи секретната ключалка със седем пластини и остави ключа на вратата.

Реши да приключи с приготвянето на багажа и да повика такси.
По-добре беше веднага да тръгне за гарата.

Ралф беше прекарал последните десетина минута, търсейки място за паркиране. Той мина покрай „Стуршерсгатан“ по „Де Йерсгатан“ два пъти. Първата улица беше задънена, а втората — еднопосочна, затова се наложи да направи голям кръг по „Вертавеген“, за да се върне. Никак не му беше приятно, че се върти в кръг. Една и съща сребриста кола, която минава няколко пъти, можеше да привлече вниманието на някой любопитен съсед, но нямаше друг избор. Нуждаеше се от колата. За предпочитане паркирана възможно най-близо. Това го караше да се чувства по-малко изложен на показ и означаваше, че има по-малко време, през което да бъде забелязан. Това беше предимството на жилищните квартали. Паркирането не беше проблем. Общо взето, новата мишена изглеждаше по-трудна от предишните три. Ралф имаше по-малко време за наблюдение. Той бе следил действията на семейството им няколко дни, но ограничените резултати, които получи в този случай, предполагаха, че най-безопасното време е сутрин между седем и половина и осем и половина, след като съпругът излезе и преди тя да пропътува две спирки с автобус или да върви пеша до дома за социални грижи, където работеше.

От друга страна, сега Ралф беше по-смел. По-добър. По-силен. Преди първата жертва се изнерви на няколко пъти и прекрати мисията поради дребни проблеми — отворен съседски прозорец, велосипедист, който минаваше, докато той слизаше от колата, дете, което се разплака някъде наблизко. На два пъти направо се уплаши и се прибра вкъщи.

Когато стигна до номер три обаче, нещата станаха по-лесни, а с последната, Вилен, Ралф започна да импровизира, стана по-дързък. Всичко в предписаната рамка, разбира се, но остави ситуацията да следва хода си и се довери на инстинктите си. Изпита освобождаващо чувство, което го убеди още по-силно, че е готов за задачата. Сега беше опитен. Силен. На мисия, която малцина биха извършили добре като него. Дори никой.

Много от отделните елементи всъщност се оказаха по-предизвикателни, отколкото си представяше, когато те бяха само волни фантазии. Първия път, когато преряза гърло, му се догади. Звукът на разкъсващата се кожа беше странен и противен, а бликналата кръв беше толкова гореща и лепкава, че той се паникьоса за миг. Обаче започна да свиква. Разви способностите си. Последния път дори се осмели да погледне жената в очите, докато умираше. Изпита завладяващо чувство на всемогъщество. Ако имаше Господ, в което Ралф силно се съмняваше, той вероятно гледаше така на хората. Същество, освободено от напирани чувства, които замъгляват преценката. Като да наблюдаваш предсмъртната агония на мравка. Интересно. Но нищо повече. Това беше само един човек. Ритуалът и задачата бяха по-важни от цялото човечество.

Аспектът, който все още му създаваше най-голям проблем, беше сексуалният елемент. Ралф знаеше, че трябва да го направи. Това беше трудно и отблъскващо. Не му беше лесно да поддържа ерекцията си. Имаше твърде много звуци, беше му трудно да проникне. Той дори не харесваше жени. С твърде многото им извивки, с меките им, увиснали гърди и задници и с миризмите им.

Около него.

Върху него.

В него.

Тази част изискваше цялата му концентрация. Ралф не обичаше близостта. Не и по такъв начин. Изобщо. Но не можеше да пропусне тази част. Това би означавало измама. Поражение. Неуспех в следването на стъпките на Учителя.

Той зави по „Де Йерсгатан“ за трети път, но пак не можа да намери къде да паркира. Започваше да се тревожи за часа. Вече трябваше да е в апартамента и да е започнал. Беше ходил в един от супермаркетите „Направи си сам“ в покрайнините на града, един от онези, които отваряха в шест сутринта, и беше купил бял работен гащеризон. Нуждаеше се от повод да влезе в апартамента ѝ и ролята на бояджия, който ще маже стълбището, му се стори добра идея. Купи и няколко тенексии евтина боя и шапка, която да смъкне над лицето си. Трябваше да проработи.

* * *

Троле го забеляза втория път, когато мъжът мина с колата. Същата, която беше видял и преди. Японска, сребриста. Шофьорът носеше слънчеви очила и шапка. Изглежда търсеше място за паркиране. Близко до „Стуршерсгатан“. Троле остави шишето с водата и ръката му инстинктивно се плъзна към джоба му. Електрошоковият пистолет беше там. Той го извади. Черната пластмаса беше топла и удобна в ръката му. Пулсът му се беше учестил и Троле се опита да обмисли възможностите си за избор. Една от тях беше да се обади на полицията. Той никога не беше имал проблеми с Торкел. Напротив, по време на упадъка и падението му Торкел не го осъди. Не беше съгласен с всичко, което правеше Троле, но това не беше изненадващо, защото някои неща бяха напълно безумни. Но дори тогава Троле чувстваше, че колегата му го подкрепя. Вече не се виждаха, но това не беше по вина на Торкел. Троле се бе отчуждил, ала дълбоко в душата си беше убеден, че двамата все още се уважават.

Обаждането до Торкел обаче щеше да постави Себастиан в рисковано положение.

Защо мъжът се е навъртал около жилищния блок, където живее майката на Ваня?

И какво е правил Троле там?

Не искаше да навреди на Себастиан. Не и сега, когато разбра колко много си приличат. Струваше му се, че ако се справи с този проблем, ще изкупи грешките си.

Както и да погледнеш на нещата обаче, тайната на Себастиан щеше да бъде в опасност. Троле трябваше да се намеси. Ако само следеше мъжа, това щеше да означава, че той ще се измъкне и други жени ще бъдат в риск. Трябваше да действа. Да го извади от играта. И после да измисли план.

От него зависеше.

Само от него.

Той се почувства добре. По-добре от много, много време.

Колата мина покрай него за трети път и Троле взе решение. Той държеше козовете. Мъжът в сребрилата кола не знаеше за него. Елементът на изненадата беше на негова страна. Троле включи

двигателя и бавно потегли. Спря в нарушение на правилника на пешеходна пътека няколко метра по-нататък, на „Де Йерсгатан“.

Слезе от колата и се върна.

Сега имаше свободно място за паркиране за някой, който го търсеше.

Той беше убеден, че мъжът в тойотата ще спре там.

* * *

Ралф забеляза свободното място, докато все още караше по „Вертавеген“. Идеално беше. Само на трийсетина метра от входа на блока, където живееше тя. Ако обаче не му провървеше, можеше да го заеме някой друг, затова той настъпи педала на газта и профуча през кръстовището на „Валхалавеген“ малко преди да светне червено. Бързо зави надясно и после пак надясно и намали. Не искаше да привлича излишно внимание. Мястото все още беше свободно. Паркира внимателно. Огледа се наоколо. Всичко беше тихо и спокойно. Той се притесни, че е закъснял. Наближаваше осем. Ралф докосна ножа „Мора“ в колана си. Не беше онзи, който щеше да използва по-късно. Големият нож за рязане на месо беше увит в найлоновото си пликче в спортната чанта, както винаги. По-малкият нож „Мора“ щеше да влезе в употреба в началото. Веднага щом вратата се отвори. Ръка на устата, нож на гърлото. Шок и смъртен страх. Обикновено имаше ефект. Той чувстваше, че бояджийският гащеризон е добра маскировка, защото можеше да носи ножа открито, без да го крие. Занаятчиите винаги имат нож.

Ралф разкопча предпазния колан и се нареди да слезе от колата, когато изведнъж дясната врата се отвори и някой се вмъкна вътре. Възрастен мъж. Мърляв, с въздълга посивяла коса и широко черно палто. Очите му обаче блестяха. Искеше нещо. В ръката си държеше черен пластмасов предмет, който приличаше на счупено фенерче.

— Всичко свърши — каза непознатият и се опита да притисне странния предмет до врата му. Той чу електрическо бръмчене и тихо тиктакане. Инстинктивно вдигна ръка и успя да блъсне настрана ръката на нападателя. Възрастният мъж не беше бърз като него.

Черният предмет се удари в облегалката за глава на седалката и Ралф изведнъж осъзна какво е това.

Малките сини светкавици.

Електрическото бръмчене.

Електрошоков пистолет.

С подновена сила той се опита да извие ръката на нападателя.

Троле изруга и се помъчи да освободи ръката си, когато високият, слаб мъж го удари в устата. Не го заболя, само го разяри още повече. Той осъзна, че опитът му да изненада шофьора на сребрилата кола се е провалил и че изведнъж се е озовал в изключително уязвима позиция. Не беше в положение за ръкопашен бой. Трябваше да приключи бързо. Нанесе два удара в бърза последователност с лявата си ръка. Единият пропусна мишената, другият уцели мъжа в лицето. Той изохка и главата му клюмна.

Троле успя да измъкне дясната си ръка и допря електрошоковия пистолет до тялото на мъжа. Писна му. Не можеше да се бие в проклетата кола. Натисна още веднъж спусъка и с периферното си зрение видя, че лявата ръка на мъжа се стрелва към стомаха му. Опита се да парира удара, но не улучи. Нямаше значение. И без това всичко щеше да свърши скоро.

Мъжът го изпревари. Ударът му беше невероятно болезнен. Толкова болезнен, че Троле загуби всичките си сили за миг и изпусна електрошоковия пистолет.

Как се случи това?

Болката изригна, когато мъжът го удари отново. Причерня му пред очите и Троле разбра какво става.

Мъжът не го удряше с юмрук, а го мушкеше с нещо.

Направи го още веднъж.

Долната част на тялото на Троле изведнъж се обля в топлина и влага. Той беше на път да изгуби съзнание, но успя да погледне към ръката на мъжа, която държеше нещо, а от корема на Троле се изсипваше нещо.

Първото беше нож.

Второто бяха червата му.

Последното, което Троле видя, беше, че ножът отново се заби в него.

* * *

Ралф видя кръвта и червата, които изригваха и се изсипваха върху коленете на непознатия. Изглеждаше странно, но той продължи да забива ножа. Трябваше да бъде сигурен. Възрастният мъж на предната седалка до него издаде продължителен хриптящ звук и после внезапно млъкна и се свлече върху таблото. Ралф прекрати атаката си, но остана нащрек. Ако натрапникът помръднеше, щеше да го наръга пак. Ала непознатият остана неподвижен. Тишината в колата беше осезаема. Ръкавите на белия гащеризон бяха напоени с алена кръв. В колата вонеше на кръв и черва.

Той разсъждаваше трескаво.

Какво се беше случило? Кой беше мъртвият човек до него, по дяволите? Щеше ли да дойде още някой? Ралф се озърна неспокойно наоколо, но не видя никой да върви към колата. Никой не му обръщаше внимание. Възрастният мъж едва ли беше полицай. Те не използват електрошокови, а истински пистолети в такива ситуации. Обаче човекът знаеше кой е Ралф или поне какви са плановете му. Защото не беше нахлул случайно в колата му.

Всичко свърши, беше казал той. Не казваш това, ако искаш да обереш някого. Казваш го, когато възнамеряваш да попречиш на някого. Учителя беше прав. Ралф беше проявил небрежност. Беше се издал. Може би Себастиан Бергман стоеше в дъното. Може би той беше по-достоеен противник, отколкото мислеше Ралф. Беше разбрал, че Ралф го следи. Хукна към него пред Главното управление на полицията. Вероятно смяната на колата не беше достатъчна предпазна мярка.

И все пак нямаше логика.

Ако Себастиан имаше нещо общо с факта, че в колата на Ралф лежи мъртвец, тогава възрастният мъж сигурно беше полицай. Себастиан работеше с тях. И сигурно имаше още ченгета. Много повече. Ралф беше главният приоритет. Той беше най-важният случай, по който те работеха. Тогава къде бяха останалите?

Не можеше да измисли никакви отговори.

Той отново се огледа наоколо неспокойно и забеляза движение в сградата, където трябваше да е в момента. Сниши се и видя Ана

Ериксон да излиза от главния вход. Носеше куфар. Качи се в такси. Той трябваше да я проследи, но осъзна, че това е невъзможно. Трябваше да се преоблече. Да изхвърли някъде трупа. Да се отърве от колата.

Беше се провалил.

Беше разочаровал Учителя.

И сега трябваше да понесе последиците.

Ваня вече беше в лошо настроение, когато пристигна в управлението. Откровено казано, вчера си беше легнала ядосана, а на сутринта се събуди вбесена.

Още нямаше седем и половина, а денят ѝ вече беше отвратителен.

Не само че не бяха стигнали доникъде със случай, който беше невероятно труден и обезсърчаващ, ами и Себастиан Бергман все още участваше активно в разследването. Тя не можеше да проумее защо. Как беше възможно на някого, който е имал връзка и с четирите жертви, да бъде позволено да остане част от вътрешния кръг? Дори Торкел да беше прав, че участието на Себастиан може да предотврати други убийства сега, след като Едвард Хинде е привлякъл вниманието му, пак беше напълно неоснователно. Ако това се разчуеше, с Торкел беше свършено. Нямаше да оцелее и от медийния обстрел. Но не само това бе развалило настроението ѝ. Онова, което наистина я вбеси, беше, че Торкел, изглежда, поставяше Бергман над всички други в екипа. Себастиан не беше чак толкова фантастичен, по дяволите. Освен това ѝ лазеше по нервите. Ваня не можеше да се отпусне, когато той беше наоколо. Гледаше я по странен начин. Тя имаше чувството, че я наблюдава. Оказваше отрицателен ефект върху работата ѝ. Ваня го мразеше.

А вчера беше ходила чак в Съодертеле, пътуване, което се оказа пълна загуби на време.

И после, когато помоли Били за малко помощ, какво каза той? *Направи го сама.* Какво го прихващаше? Откога някой в екипа отговаряше *Направи го сам* на молба за помощ от колега?

Ваня се беше върнала в апартамента си от безсмисленото пътуване до Съодертеле, което на всичкото отгоре ѝ струва сто крони, изкъпа се, направи си чай и сандвичи и седна да гледа разсеяно телевизия. Нямаше да се настани до масата в кухнята със записките си

по разследването, както правеше обикновено. Щеше да си почине и да се отпусне.

Но не можа.

Определено не можа да го направи, след като Ана ѝ се обади много късно вечерта, за да ѝ обясни, че баба ѝ е болна и че ще отиде при нея за няколко дни. Разбира се, Ваня поиска да знае какво ѝ е на баба ѝ и Ана отговори, че не е нищо сериозно. Защо обаче си взимаше отпуск и отиваше при нея, щом не е сериозно? Ана криеше истината. Също както беше направила, когато Валдемар се разболя. Мълча за резултатите от изследванията и омаловажи всичко. Ваня трябваше да отиде при баща си, за да разбере как всъщност стоят нещата. Той ѝ разказа всичко. А майка ѝ я излъга. Ваня изобщо не беше доволна. Вярно, Ана вероятно се опитваше да я предпази, но независимо от мотивите ѝ лъжите ѝ не ги сблизиха. А между тях имаше разстояние. Ваня наричаше майка си Ана, но на Валдемар викаше татко. Това говореше нещо.

Трябваше да обсъди с Ана факта, че лъжите във взаимоотношенията им не ѝ харесват. По телефона снощи искаше да ѝ каже, че ще отиде с нея при баба си, но не можеше да отсъства от работа. Не и в момента. Не можеше да зареже разследването, при положение че не бяха стигнали доникъде повече от месец. Не, това не беше съвсем вярно. Бяха отбелязали известен напредък. Бяха открили връзката с Хинде. Но нямаше да ѝ позволят да проследи тази улика. Щеше да го направи Себастиан. Торкел вече беше взел решение.

Проклетият Торкел.

Проклетият Себастиан.

Проклетото всичко.

Ваня изключи телевизора и излезе. Отначало само на разходка. Да подиша чист въздух, да проясни съзнанието си и да се поизмори физически. След това обаче влезе в местната кръчма. Изпи една бира и после още няколко. Запозна се с някакви мъже и отидоха на друго място. Срещна познати. Изпи още няколко бири. И после някой започна да поръчва шотчета. Може и да беше тя. За момент се замисли дали да не покани вкъщи единия от мъжете, но накрая устоя на изкушението. Когато си легна, минаваше два. Напи се. При това доста. Това изобщо не беше характерно за нея.

Будилникът извъня в обичайното време. И сега, само след четири часа пиянски сън, Ваня беше на работа, повече в лошо настроение, отколкото махмурлия, но комбинацията определено не беше добра.

Тя седна пред бюрото си, включи компютъра и потърси информация за Родригес. Намери го, но не пишеше къде или кога той е претърпял злополуката, заради която сега седеше в инвалидна количка. Ваня трябваше да продължи да търси, но първо се нуждаеше от кафе. Кофеинът и болкоуспокояващото хапче щяха да свършат чудеса. Тя влезе в трапезарията за персонала, извади голяма чаша от шкафа над умивалника, направи си капучино и се върна на бюрото си. Издърпа най-горното чекмедже и извади кутийка „Ипрен“. Глътна една таблетка с кафето. Тъкмо се готвеше отново да се залови за работа и да разшири търсенето, когато влезе Били. Беше праметнал чантата си на гърдите и носеше колхозна каска. Били имаше велосипед с двайсет и четири скорости. Направен от някакъв материал за космически кораби. Високотехнологичен. Велосипедът на Ваня имаше три скорости. Тя никога не го използваше.

— Здравей. Как вървят нещата? — попита Били и сложи чантата си на бюрото.

— Чудесно — отговори Ваня, без да вдига глава. За да избегне разговора, направи всичко възможно да изглежда така, сякаш се е съсредоточила усилено, но безуспешно.

— Какво правиш? — поиска да разбере Били и се приближи до бюрото ѝ да погледне. Ваня забеляза, че по лицето и врата му се стича пот. Той наклони глава на една страна и се избърса с ръкава на тениската си.

— Опитвам се да разбера кога Родригес се е озовал в инвалидна количка.

Били изпита угризения. Истината бе, че ако Ваня вече не беше тук, той щеше да започне деня е откриването на информацията, която тя искаше. Мая беше на мнение, че се е справил много добре вчера, но макар да беше хубаво да тропваш с крак от време на време, за да не те взимат за даденост, той се чувства виновен цяла вечер.

— Къде търсиш?

— Защо питаш? — Ваня откъсна очи от екрана и го погледна. — Искаш да ми помогнеш ли?

Били се поколеба. Тази ситуация беше нова. Ваня не искаше помощ, а питаше дали той иска да ѝ помогне. Били предпочете безопасния вариант и отвърна с въпрос на въпроса.

— Нуждаеш ли се от помощ?

— Не.

Ваня отново се втрени в компютъра и започна да трака по клавиатурата. Били постоя там още малко, без да знае какво да направи. Нямахше съмнение, че Ваня е в лошо настроение. Вероятно заради него. И донякъде основателно. Дали да подмине нещата и да се надява, че ще ѝ мине? Той реши днес да бъде малко по-мил с нея от обикновено. Не обичаше да се карат.

— Искаш ли кафе? — Малко пуфкане на лулата на мира нямаше да навреди.

— Имам, благодаря. — Тя посочи капучиното.

Били кимна. Трябваше да го забележи. Остана само едно предложение за мир. Протегнатата ръка, която знаеше, че Ваня ще приеме.

— Името ѝ е Мая.

— На кого?

— На момичето. С театъра... Приятелката ми.

Ваня го погледна, сякаш очакваше още. Той нямаше какво повече да добави. Беше се подготвил за канонада от въпроси и бе решил да отговори на всичките, с изключение на това какво работи Мая. След вчерашния телефонен разговор Ваня веднага щеше да събере две и две и да я намрази. По дяволите, кога всичко стана толкова трудно? Ваня все още го гледаше насърчително. Той започваше да се чувства малко глупаво, сякаш го беше казал, за да се похвали.

— Аз само... помислих, че искаш да знаеш...

— Хубаво. — Ваня отново се втрени в компютъра. Не се интересуваше от приятелките му. Наистина беше в гадно настроение. Може би Били не беше единствената причина.

— Е, аз ще отида да си взема набързо душ.

— Добре.

Били постоя още няколко секунди и после излезе.

Денят щеше да бъде тежък.

Едвард Хинде седеше в библиотеката.

За сравнително малка институция, „Льовхага“ разполагаше с голяма библиотека. Вероятно имаше няколко причини за това. Високото ниво на надзор на затворниците. Желанието да се насърчи интелектуалното им развитие и израстването им като хора. Увереността, че знанията ще ги направят по-добри по някакъв магически начин. И разбира се, онова, което лежеше в основата на повечето човешки начинания — корист. Колкото по-внушителна беше библиотеката и колкото повече затворници редовно прекарваха време там, за да се образуват, толкова по-висока оценка получаваше институцията във ведомствените доклади. Логиката беше потискащо елементарна — внушителната библиотека е равна на експертно и активно ръководство.

Хинде беше станал свидетел на резултатите от тази логика след големия бунт за почистването. Няколко месеца по-късно библиотеката бе разширена значително и придоби горен етаж, където се наблягаше на хуманитарните науки. Сякаш бъдещите бунтове на затворници от бивша Югославия, които страдаха от посттравматичен стресов синдром и бяха осъдени за многократни престъпления на насилие, можеше да бъдат предотвратени от придобиването на дванайсетте тома на „История на Ренесанса“ или писания по философия или история на идеите.

Имаше и научна литература, и романи, но трябваше да търсиш усилено, за да откриеш истинското съкровище. На Едвард му отне известно време, но сега седеше горе както обикновено и четеше една от любимите си книги — подробен разказ за похода на Наполеон през италианските Алпи през 1797 година. По това време Наполеон току-що бе станал генерал и бе изпратен спешно да брани съюзниците на Франция срещу династията на Хабсбургите. Именно по време на тези славни битки той беше демонстрирал стратегическите умения, които щяха да го отведат в сърцето на историята. Хинде беше чел книгата

много пъти, но не заради описанията на войските, битките, трудностите с провизиите и политиката зад всичко това. Не, в средата на книгата имаше една глава, която предоставяше по-задълбочен поглед към Наполеон като човек и разказваше предимно за взаимоотношенията му с майка му, Летиция Бонапарт.

Силна майка.

Доминираща майка.

Едвард чувстваше, че е открил тайната на Наполеон в тази глава. Той виждаше малкото момче, което иска да постигне толкова много поради една-единствена причина — Летиция. Тя със сигурно е била костелив орех.

Хинде остави Летиция за момент и се огледа наоколо. Знаеше, че е дванайсет и две-три минути и че скоро в библиотеката ще застъпи нова смяна. Надзирателят на горния етаж слезе в малката рецепция до входа на партера. Той щеше да напусне библиотеката с колегата си веднага щом пристигне следващата смяна. Новите служители винаги идваха сами и седяха долу, където помещението беше по-голямо и по-оживено. Когато вторият надзирател дойде след десетина минути, единият от тях щеше да се качи горе.

Едвард внимателно премести стола си по-близо до перилата, за да може да вижда по-добре какво става долу.

Както обикновено, беше сам на горния етаж. Другите затворници вече не се качваха там, поне докато той е наблизо, и послушно оставаха долу. Така стояха нещата от дълго време и понякога Едвард имаше чувството, че управата е похарчила милиони и е построила целия горен етаж за ползване само от един човек.

Прекрасно чувство.

Бяха необходими няколко седмици на напрегнати усилия след показното откриване, преди другите да разберат напълно неписаните правила. По онова време Хинде получаваше значителна помощ от атлетичния си приятел Роланд Юхансон, който сега му липсваше. Роланд притежаваше уникалната способност да убеждава другите. Не се страхуваше от нищо и не го възпираха баналности като съчувствие или състрадание. В същото време той показваше нещо като войнишка преданост към Едвард и винаги го подкрепяше мълчаливо. Роланд не говореше много, но Хинде го обработваше внимателно, докато проникна в детството му и поредицата предателства, които го бяха

формирали. Родители алкохолици. Серия приемни домове. Разпад и несигурност. Ранно запознанство с престъпността и наркотиците. Обичайната гнусна бъркотия, типична за деветдесет процента от онези, с които за жалост беше принуден да живее Едвард в момента. Разликата между Роланд и другите обаче беше, че той е интелигентен. Изключително интелигентен. Хинде разбра това веднага и провери коефициента му на интелигентност с помощта на една от книгите в библиотеката. Роланд постигна резултат сто седемдесет и две по скалата на Станфорд-Бине. По-висок резултат имаха само 0,0001 процента от населението. Едвард го провери и със скалата на Векслер и получи приблизително същия резултат. Роланд Юхансон беше уникален и за Хинде — божи дар. Забравено, талантливо момче, закалено до стомана от суров живот и хора, които непрекъснато го предаваха. Човек, чиято същност никой не беше прозрял. Докато не срещна Едвард. Умственото стимулиране измести химическото и Хинде започна да го обучава за бъдещата му роля. След освобождаването си Роланд гледаше да не се набива на очи. Не вършеше престъпления, не употребяваше наркотици. Той чакаше знак. Лечението на Едвард беше по-успешно от двайсет години несръчни усилия на обществото. Той даде на Роланд самоличност и вяра в себе си. Това беше по-добро от всички книги на света, в колкото и томове да бяха. Хинде беше доволен, че има такъв предан поддръжник във външния свят, но Роланд му липсваше тук, в затвора, донякъде защото приятелството им беше станало важно за него и донякъде защото позицията му на власт в „Льовхага“ отслабна без Роланд. Сега беше принуден да разчита на тройния убиец Игор. Игор беше също толкова ефективен по отношение на мускулната сила, но за жалост страдаше от биполярно разстройство, а това означаваше, че е ненадежден.

Хинде видя, че надзирателят от следващата смяна влезе в библиотеката долу малко по-късно от вчера, но в границите на допустимата грешка. Той спря и размени няколко думи с колегите си. Тримата се засмяха на нещо, а после другите двама го потупаха по рамото и отидоха да обядват. На вратата те срещнаха чистач със син гащеризон, който буташе количка, тръгнал към библиотеката. Те му кимнаха. Чистачът също им кимна. Ралф. Точен до секундата. Както винаги. Едвард видя, че Ралф спря да побъбри за малко с надзирателя, който току-що беше седнал зад бюрото, и после леко се промъкна до

асансьора. Застана зад лавиците, сякаш търсеше определена книга, и надзирателят долу не му обърна внимание. Четиринайсет години без произшествия бяха приспали бдителността им. Бяха ги разглезили.

— Ще започна от горе — каза Ралф.

— Започни откъдето искаш — спокойно отговори надзирателят.

Хинде чу, че Ралф бързо забута количката към асансьора и натисна бутона. Вратите се отвориха веднага и чистачът се качи с количката.

Щяха да имат приблизително девет минути, преди да пристигне вторият надзирател и единият да се качи горе. Много рядко се срещаха по този начин. Това ставаше само в изключителни случаи, ако трябваше да обсъдят нещо. Когато не можеше да стане по интернет. Едвард беше въвел мерки за сигурност. Беше изключително важно срещите им да не станат прекалено редовни. Никога не трябваше да следват една и съща схема, която надзирателите да забележат, и да предизвикат подозрения. Днес обаче се налагаше да разговарят. Ралф беше изпратил тревожно съобщение по *fygorh.se*. Някой ги беше погнал. Един човек беше мъртъв. Човек, когото Хинде познаваше, съдейки по шофьорската книжка, която Ралф беше намерил у него.

Троле Хермансон.

Единият от полицаите в онази задушна стая за разпити. Инспектор в онези дни. Най-агресивният от тримата, които Едвард виждаше най-често по време на интензивните разпити.

Хермансон вече не беше полицай.

Тогава какво правеше пред апартамента на Ана Ериксон?

Сигурно имаше нещо общо със Себастиан. Навремето в стаята за разпити бяха Себастиан, Троле и Торкел Хьоглунд. Понякога се редуваха, но винаги беше някой от тримата. И сега единият беше мъртъв. Онзи, който вече не беше полицай. Явно имаше нещо общо със Себастиан Бергман. Той беше единственият, който би въвлякъл стар съюзник. Ако знаеха за съществуването на Ралф, останалите от „Риксморд“ щяха да изпратят специален оперативен отряд, не старо бивше ченге. Съвсем само.

Хинде застана до лавицата с книги най-близо до асансьора. Ралф докара количката и я спря пред вратите на асансьора, за да не се затворят. След това взе четка и отиде от другата страна на лавицата,

срещу Едвард. Направи няколко бързи движения с четката, като развълнувано прошепна:

— Сложих трупа в багажника, както ти каза.

— Добре.

— Колата е в Улвсунда, в индустриален парк. „Бригеривеген“.

Но не мога да разбера как ме е открил.

Хинде премести две книги, за да може да вижда последователя си, и се втренчи в него.

— Сигурно си проявил небрежност. Някой те е проследил. Ралф кимна, засрамен от себе си, и наведе глава.

— Ами Ана Ериксон? — продължи Едвард. — Какво стана с нея?

— Замина.

Хинде поклати глава.

— Тя трябваше да е следващата, нали?

— Да.

— Какво съм казвал винаги? Планиране. Търпение. Решителност. Нищо, което води до небрежност и поражение. В момента губим. Ясно ли ти е това?

Ралф не смееше да го погледне. Много се срамуваше. Силата, която беше почувствал, когато докосваше изрезките от вестници, отслабна.

— Но защо полицията не беше там? — тихо попита той. — Не разбирам. Защо беше само един възрастен човек?

— Защото полицията не знае.

— Как така?

— Вероятно някой е заподозрял, че ти може да действаш. На онова място. Но не е полицията.

— А кой?

— Ти как мислиш?

— Себастиан Бергман?

Едвард кимна.

— Сигурно е той. Но поради някаква причина не е искал да каже на колегите си, че Ана Ериксон може да е следващата жертва. Защо?

— Не знам.

— Нито пък аз. Още не. Но трябва да открием.

— Не разбирам... — Ралф стрелна очи към Учителя, който срещна погледа му с пълно презрение.

— Естествено, че не разбираш. Но мисли. Ти каза, че той я следял. Отдавна.

— Кого? — озадачено попита Ралф.

— Ваня Литнер. Дъщерята на Ана Ериксон. — Хинде млъкна. Ралф все още не можеше да схване. Очевидно. Кретен. Едвард обаче започваше да разбира все повече и повече. Отговорът на загадката се криеше във Ваня. Младата русокоса жена, чиито гърди той беше поискал да докосне. Хинде не беше отдал голямо значение на посещението ѝ в „Льовхага“ онзи ден, но после беше научил, че Себастиан я е следил. Защо? Защо Себастиан беше следил полицаи от „Риксморд“ седмици, месеци преди да го включат в разследването? Трябваше да има връзка. Чувството, че това е важно, се засили, когато Едвард се замисли за случилото се в стаята за посещения. Себастиан беше изпитал потребност да защити Ваня. Това не му беше присъщо. По принцип Себастиан Бергман свеждаше до минимум взаимоотношенията си с другите хора. Не му пукаше за тях. Обаче държеше на Ваня. Защо? Хинде трябваше да се разрови. Да проучи нещата.

Ралф стоеше мълчаливо и нервно се озърташе.

— Няма проблем. Има много време. — Едвард му се усмихна окуражително. — Искам да се прибереш вкъщи и да проучиш цялото семейство. Кога се е запознала Ана с Валдемар. Кога е родена Ваня. Искам да знам всичко. Приятелите ѝ. В кой университет е следвала. Всичко.

Ралф кимна. Все още не разбираше, но му олекна, че Учителя вече не го гледа презрително.

— Добре.

— Още днес. Веднага. Кажим им, че не се чувстваш добре, и се прибери вкъщи.

Ралф кимна енергично. Много се беше страхувал, че провалът ще означава край за него. Че онова, което е започнал, ще изчезне. Ще рухне. Това беше възможно най-лошото, което можеше да се случи. Защото той беше опитал вкуса на истинския живот.

— Тогава ще ми кажеш ли коя ще е следващата? — изведнъж се изплъзна от устата му.

Неочакваният въпрос обезпокои Хинде. Загубил ли беше вече контрол върху нищожеството, което стоеше пред него? Той беше дал всичко на този жалък откаченяк. Беше го създал. А сега червеят се опитваше да преговаря. Едвард щеше да му даде да разбере. Но още не. В момента Ралф му трябваше. Докато разбере как стоят нещата. Докато се убеди. Ето защо той му се усмихна сърдечно.

— Ти си много важен за мен, Ралф. Нуждая се от теб. Може да убиеш още една, ако искаш, но първо свърши тази работа.

Ралф мигновено се успокои. Осъзна, че вероятно е прекалил и е поискал твърде много.

— Съжалявам. Аз само...

— Знам какво искаш. Ти изгаряш от желание, но запомни — търпение.

Ралф кимна послушно.

— Ще чакам доклада ти — добави Хинде, обърна се и пак седна до масата, при Летиция Бонапарт и сина ѝ.

Ралф вкара количката в асансьора и слезе долу.

Вторият надзирател влезе след по-малко от минута.

Идеално разчетено време.

Йенифер Холмгрен се прозя.

Не защото беше уморена, нито поради липса на кислород. Беше й адски скучно, докато стоеше на ливадата, спускаща се към езерото Лейондол. Пред нея беше не само водачът на полицейския издирвателен екип, който ги инструктиреше, но и голямата двуетажна къща е огромна веранда е изглед към езерото. До Йенифер стояха няколко полицаи, повечето от Сигтюна като нея. Тя съдържа прозявката си и преговори наум най-важното, което трябваше да запомни.

Люкас Рид.

Шестгодишен.

В неизвестност от няколко часа. Три, надяваше се майка му. Повече, смяташе баща му. Във всеки случай, Люкас не бил в леглото си, нито някъде другаде в къщата, когато родителите му се събудили сутринта, преди три часа. Легнали си половин час след полунощ, затова детето може би го нямаше от цяла нощ. Никой не знаеше. Вратите били затворени, когато те станали. Затворени, но не заключени.

Йенифер почувства, че се поти в униформата си. Слънцето жареше безпощадно гърба й. За пръв път щеше да издирва изчезнал човек. След четири семестъра в Полицейската академия сега тя стажуваше втори месец в Сигтюна. В градчето нямаше голяма престъпност. Имаше работа, това не беше проблем. Йенифер беше проверила статистиката. През 2009 година нивото на престъпността в Сигтюна беше по-високо от средното в страната — 19 579 докладвани престъпления на 100 000 души население. Средното ниво на престъпността в страната беше 10 436. И все пак Сигтюна не беше най-вълнуващото място в Швеция за един полицаи. А Йенифер искаше вълнение. Тя очевидно имаше желание да даде принос за обществото и да помага на хората, но не това беше главната причина да стане полицаи. Когато кандидатства в полицията, тя потисна мечтите си за енергични действия и вълнение и демонстрира по-зрял и реалистичен

възглед за професията, но по време на целия курс на обучение беше отлична в чисто физическата дейност, ръкопашния бой и употребата на оръжия. Нямаше много от тези неща, откакто беше дошла в Сигтюна. Йенифер спираше шофьори, превишили ограничението за скоростта в зоните край училищата. Беше се занимавала с влизания с взлом, престъпни деяния, кражби и нападения. Правеше тестове за употреба на алкохол, дежуреше на рецепцията и издаваше повече паспорти, отколкото мислеше, че е възможно. Полицейска работа — абсолютно.

Енергични действия и вълнение — не толкова много.

Йенифер имаше чувството, че са минали две години, не два месеца, и затова почувства леко вълнение, когато чу за Люкас Рид. Малко момче. В неизвестност. Може би беше отвлечен. Тя мълчаливо хранеше тази надежда, докато не отидоха на мястото и не научиха фактите.

Раничката с мечето Бамсе на Люкас също беше изчезнала. Липсваха и две кутии кока-кола и пакет бисквити с буквите от азбуката.

Хлапето беше избягало от дома си.

Или случаят не беше дори толкова вълнуващ.

Момчето се беше събудило с желание да отиде на пикник и не бе искало да буди родителите си.

Толкова обикновено. Толкова банално. Толкова скучно.

Йенифер Холмгрен знаеше, че не трябва да разсъждава така, но хлапето сигурно щеше да се прибере вкъщи, когато му стане студено или скучно.

Освен ако не се беше изгубило, разбира се. Наоколо имаше гора. По това време на годината обаче и тази мисъл не предизвика прилив на адреналин. Ако се има предвид температурата, намирането на детето не беше спешно. Оставаха каменоломните и езерата. Йенифер си помисли за това веднага щом видя градината. Момченцето можеше да е отишло до езерото и да е паднало във водата, но семейството нямаше кей и езерото нямаше приливи и отливи, затова, ако се беше удавило, сигурно лежеше в плитчините.

Определиха й район за претърсване на един километър оттам. Малка горска пътека от другата страна на главния път. Йенифер отново почувства слаба надежда. Беше отхвърлила идеята за планирано отвлечане. Родителите явно не бяха богати въпреки сравнително

голямата къща с изглед към езерото, но хлапето можеше да е отвлечено произволно или с друга цел някъде покрай главния път. Малко момче, което върви в канавката. Стар мръсник. Педофил.

Не че Йенифер желаше злото на детето, нито пък искаше да е мъртво. Абсолютно не. Всъщност се надяваше да не му се е случило нищо лошо. Но малко енергични действия и вълнение... Анонимно обаждане за подозрително превозно средство, издирване, постепенно стесняване на кръга, разкриване, акция, арест.

Затова беше станала полицай. Не че имаше нещо против да се поразходи в гората в горещ летен ден, търсейки хлапе, което е решило да закуси сред природата. Все едно беше възпитателка в детска градина. Е, добре, това не беше честно. Те не изгубваха деца. Е, случваше се понякога, но по принцип...

Тя тръгна по горската пътека, завършваща според картата при яма, от която се копае чакъл или нещо такова. Може би Люкас беше затънал в чакъла. Покатерил се е върху някоя купчина и после камъните под краката му са се срутили. Свличане. Колкото повече се е мъчил да се задържи, толкова по-надълбоко е затъвал. Можеше ли това да се случи в яма за чакъл? Йенифер не знаеше, но мисълта героично да хване мъничката ръка, която се подава от огромен чакълен каньон, да издърпа детето, да изчисти устата му, да му направи изкуствено дишане и да го възвърне към живота, докато колегите ѝ най-после пристигнат... Тя започна да върви с по-широки крачки, като разсеяно оглеждаше пространствата между дърветата от двете страни. Родителите предполагаха, че Люкас е облечен със син памучен панталон, жълта тениска и синя карирана риза с къси ръкави. Поне така бил облечен вчера. Като малко шведско национално знаме, което тича в гората. Йенифер изведнъж се зачуди защо хлапето е избягало от дома си. За малко приключения? Имаше ли изобщо причина? Като всички тийнейджъри, тя много пъти се беше вбесявала на родителите си, докато растеше, но никога не беше бягала от дома си. Имаше ли нещо вълнуващо в това? Ако намери момчето, ще го попита. То беше само на шест. На тази възраст децата все още се страхуват от полицията, нали?

Йенифер стигна до ямата за чакъл. Беше жадна. Обляна в пот. Около нея бръмчаха мухи. Другите редовно се обаждаха по радиопредавателя. Тя не виждаше смисъл да докладва на всеки пет

минути, за да каже, че не е открила нищо. По-добре щеше да бъде да се бяха уговорили, ако някой намери хлапето, да извика.

Йенифер поне не го беше намерила. Тя се нареди да се върне, когато съзря блясък на метал зад най-отдалечената купчина чакъл, в края на гората. Присви очи и ги засенчи с ръка срещу слънцето. Видя предно стъкло и счупен фар. Кола. Странно място да паркираш кола. Много странно. Подозрително.

Проститутка, която е довела клиента си тук?

Наркодилър?

Изхвърлен труп?

Йенифер разкопча кобура си и бавно се приближи до автомобила.

Били се изкъпа и си наля кафе. Погледна Ваня, когато се върна в кабинета, но тя дори не вдигна глава, когато той влезе, затова реши да не я безпокои отново. Надяваше се, че не му се сърди. Доколкото си спомняше, никога не се бяха карали. Понякога не бяха на едно мнение или спореха, но не се бяха карали. Били реши да не повдига въпроса и ако нещата се влошат, да ѝ се извини. Не беше краят на света.

Той седна пред компютъра, включи го, сложи си слушалките и стартира музикалната услуга „Спотифай“ на мобилния си телефон, когато отвори текстови документ. Беше го написал снощи, когато не можеше да заспи. Беше нещо като план-конспект, начин да подреди мислите си. Описваше разследването от началото до сега. Идеи и теории. Не се беше опитвал да работи така преди. Искаше да провери дали ще стигне донякъде. Облегна се назад и прегледа написаното.

Едната вероятност беше, че някой убива бившите любовници на Себастиан и копира Хинде, но без да има връзка между убиеца и Хинде. Може би имитирането беше идея на някой луд, за да отмъсти на Себастиан.

Малко вероятно.

Защото Хинде беше замесен в убийствата по някакъв начин. Себастиан беше сигурен в това и Ваня определено имаше същото чувство след срещата в затвора. Затова можеха да предположат, че Хинде е замесен.

Той обаче нямаше как да е извършил убийствата. Това беше изключено. В такъв случай оставаха две вероятности.

Първата беше, че Хинде е накарал някого да го направи. По някакъв повод. Някой, когото е срещнал само веднъж. Казал му е, че иска всички жертви да имат нещо общо, обяснил е какво и после убиецът е действал сам. Проследил е Себастиан и така е открил Анете Вилен.

Възможно, но не много вероятно.

Проблемът беше, че убиецът се бе отклонил от метода си на действие при убийството на Анете Вилен. Жени от миналото на Себастиан изведнъж бяха изоставени заради последното му завоевание. Защо? Ако Хинде му беше дал списък със съответните жени, имитаторът би ли се отклонил от списъка? Би ли започнал да импровизира?

Пак възможно, но малко вероятно.

Единствената оставаща вероятност беше, че Хинде поддържа постоянен контакт с убиеца. Че по някакъв начин те обменят информация. На Били му стана ясно, че случаят е такъв, след убийството на Анете Вилен. Убиецът беше проследил Себастиан, беше видял Анете и бе съобщил на Хинде, който му бе заповядал да я убие. Или пък Хинде беше възложил на убиеца задачата да намери по-скорошна жена, така да се каже. За да стане очевидна връзката със Себастиан.

Вероятно, но за съжаление невъзможно.

Хинде нямаше контакт с външния свят. Или пък имаше? Били беше говорил с Виктор Бекман в „Льовхага“, който му беше дал детайлите за действията на Хинде в интернет през последните няколко дни. Били смяташе да започне оттам. Може би някой беше вмъкнал закодирана информация в уебстраниците, които посещаваше Хинде — код, който разбираше само той. Като в стар шпионски трилър.

Но в такъв случай, как отговаряше Хинде? Той не можеше да използва стаи за чат, да коментира или да прави каквото и да било от компютъра в библиотеката. Това означаваше, че има само една вероятност...

Някой потупа Били по рамото. Торкел. Били свали слушалките.

— Може ли да започнем? — попита Торкел.

Били събра купчината листове от бюрото си, стана и излезе. Ваня остана на мястото си, затвори очи за няколко секунди и разтри челото си с палец и показалец. Болкоуспокояващото хапче не беше помогнало. Тя издърпа чекмеджето и глътна още една таблетка. Изпи я с вече изстиналото кафе и излезе в коридора, където едва не се сблъска с Урсула. На няколко крачки зад нея се влачеше Себастиан. Ваня не му обърна внимание.

— Добро утро — каза тя на Урсула.

— Здравей. Изглеждаш уморена.

Ваня кимна, докато се опитваше да измисли подходящ отговор. Не искаше да разгласява за напиването си в средата на седмицата и избра приемливо обяснение за тъмните кръгове под очите си. Тревоги.

— Баба ми е болна.

— О, съжалявам — съчувствено каза Урсула. — Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Не. Ана отиде да я види. Сигурно ще се обади...

Себастиан се подсмихна. Ана беше заминала. Напуснала беше града. Той мисли много за онова, което трябваше да направи. Ако беше допуснал грешка и вероятно довел убиеца до апартамента на Ана, най-добре щеше да бъде да поставят двама полицаи там да чакат извършителя. Да ги вкарат тайно вътре. Да кажат на Валдемар да излезе, за да изглежда така, че Ана е сама вкъщи, и после да чакат имитатора да дойде. Това щеше да бъде най-доброто, правилното, но беше невъзможно. Как можеше Себастиан да обяви, че Ана може да е следващата, когато жертвите имаха само едно общо нещо помежду си? Това беше изключено. Трябваше да разчита на Троле, който обаче не отговаряше на телефона. Цяла сутрин. Себастиан се тревожеше. Той извади телефона си и пак позвъни, докато вървеше след другите към Стаята, но Троле не отговори.

— Себастиан... — Торкел го погледна многозначително. — Готови сме да започнем.

Себастиан въздъхна и прибра телефона в джоба си.

Ваня взе едно от шишетата вода в средата на масата, отвори го и отпи жадно.

— И така — започна Торкел. — Бърза актуализация. Ваня?

Ваня бързо преглътна остатъка от водата и леко се закашля.

— Успях да изключа Родригес от кражбата на колата. Синият автомобил „Форд Фокус“ е бил откраднат два дни след като той пресичал магистрала Е4, без да гледа къде върви. Явно пиан като талпа.

— Нещо друго?

— Нищо повече за Родригес. Нищо не показва, че е замесен по някакъв начин.

Торкел кимна. Вероятна следа, която се оказва задънена улица. В разследването имаше много такива. Твърде много. Той се обърна към Били.

— Били?

Били изправи рамене и продължи да разсъждава на глас, започвайки оттам, откъдето беше прекъснат преди малко.

— Мисля, че някой помага на Хинде.

— Поздравления, Айнщайн. — Себастиан доближи ръце и бавно изръкопляска. — Очевидно е, че някой му помага, нали?

— Нямам предвид убийствата, а информацията. Контактът. Хинде получава помощ извън „Льовхага“.

Всички се наведоха напред. Заинтригувани. Съсредоточени. Предположението не беше революционно — хрумвала им беше тази идея, — но Били може би имаше друга гледна точка, която можеше да доведе донякъде.

— Говорих с Виктор Бекман, който отговаря за охраната в затвора — продължи Били. — На никого в отделението с максимална охрана не е разрешено да общува по интернет. На двама обаче е позволено да използват телефон. Разговорите им се записват. Имам разпечатки. — Той взе пет комплекта по петнайсет страници и ги раздаде на колегите си. — Имена, адреси, телефонни номера. Не са много. Единият обикновено звъни на приятелката си, а другият — на майка си. Има едно изключение, но нищо нередно. Трябва обаче да говорим с тях. Имам предвид хората, на които те се обаждат.

— Задължително. — Торкел вдигна глава от списъка, който току-що му бяха дали. — Ваня, ще се заемеш ли с това?

Тя трябваше да положи усилия, за да не покаже колко е изненадана. Светът се беше преобърнал наопаки. Били обсъждаше задълбочено случая, вярно, предимно по техническите аспекти, но все пак. Той си пробиваше път напред. А тя трябваше да общува с униформени полицаи и да говори с някакви хора. Главоболието ѝ се засили.

— Разбира се — тихо каза, навела глава.

— Нещо друго? — попита Торкел, все още гледайки Били.

— Ако е някой от затвора, може да е служител, който работи там. Поисках списъци на персонала и ще ги съпоставя с информацията, която имаме.

— Предполагам, че никой от надзирателите в „Льовхага“ няма криминално досие?

Били повдигна рамене.

— Ти каза, че Хинде умее да манипулира хората. Той е във връзка с някого. Знам го...

— Откъде си толкова сигурен? — отново попита Себастиан, този път с искрено любопитство.

Били обясни разсъжденията си, че четвъртото убийство е различно.

Себастиан кимна. За серийния убиец е много необичайно да промени метода си на действие, а за един имитатор — немислимо. Освен ако Хинде не беше намерил някой слабохарактерен тип, когото може да контролира. Човек, за когото беше по-важно да доставя удоволствие на Хинде, отколкото да убива. Не беше невъзможно. Трябваше само да го открият. Торкел очевидно беше стигнал до същото заключение.

— Проучи персонала. Някой да ти помогне, ако трябва. Браво, Били. — Торкел се обърна към Урсула, която разпери ръце в красноречив жест.

— По отношение на доказателствата днес имаме толкова, колкото имахме и вчера. Или също толкова малко, в зависимост от това как искаш да погледнеш на нещата.

Торкел кимна, събра материалите, които беше донесъл със себе си, и онези, които му бяха дали, и се приготви да закрие съвещанието.

— Ами Себастиан? Няма ли да чуем за неговия принос? — Ваня почувства, че трябва да си го изкара на някого заради лошото си настроение и главоболието. И нямаше по-подходяща мишена от Себастиан Бергман. Тя се наведе напред и се втренчи предизвикателно в него. — Ти какъв принос имаш? Освен че вече не си сваляш гащите, надявам се?

Телефонът на Торкел извъня, преди той да има време да коментира гневния ѝ изблик. Торкел предпочете да отговори на обаждането, тъй като знаеше, че Себастиан отлично може да се защити и сам.

Себастиан погледна спокойно Ваня. Да ѝ каже ли, че се е опитал да предупреди някои от бившите си любовници? Че е направил всичко възможно да предотврати ново убийство? Че смята днес да седне до телефона и да се опита да се свърже с още няколко? Не. Донякъде защото колегите му щяха да искат да знаят кого е предупредил и донякъде защото щяха да си помислят, че е невероятно глупаво да

започне да посещава тези жени, когато може би някой все още го следи. Не искаше обаче и да търпи повече обиди. Той беше силно разтърсен от случилото се и Ваня се възползваше максимално. Никакво съчувствие, само презрение. В момента не му пукаше коя е тя. Време беше Себастиан Бергман да възкръсне от пепелта.

— Наистина не съм си свалял гащите. Може би смъкнах ципа си и лъснах малко бастуна, но предполагам, че нямаш нищо против?

Ваня му хвърли убийствен поглед и уморено поклати глава.

— Мразя те.

— Знам.

Торкел приключи телефонния разговор и се обърна към групата, без с нищо да показва, че е чул размяната на реплики.

— Открита е кола. Изгоряла. Син „Форд Фокус“.

— Къде?

Ваня, Били и Урсула веднага скочиха.

— В каменоломна в Бро. Имаме указания за мястото.

— Да тръгваме.

Били спря до ямата за чакъл зад джипа на Урсула. Изключи двигателя и остана за момент в колата. Наблюдаваше как Урсула слиза, отваря багажника и вади оборудването си в два големи куфара. Ваня седеше до него. Беше си сложила слънчевите очила. Главата ѝ клюмаше на облегалката и дишането ѝ беше спокойно и равномерно.

Когато слязоха в подземния паркинг, тя му хвърли ключовете и каза:

— Ти карай.

И оттогава не беше проронила нито дума. Той шофираше мълчаливо през града и после се отпрати на север. Когато пое по магистрала E18, я попита дали има нещо против, ако пусне радиото, но тя не отговори. Той включи на „Войс“. Снуп Дог. Ваня не възрази и Били предположи, че е заспала. Точно след Бро зави надясно по шосе 269 и с помощта на джипиеса намери пътя, водещ към каменоломната близо до Льовста. И пристигнаха на мястото. Той я разтърси леко за рамото.

— Събуди се. Пристигнахме.

— Будна съм — отговори Ваня, изправи се и се протегна.

Двамата слязоха от колата и тръгнаха към обгорелия форд.

Въздухът между купчините чакъл беше неподвижен. Навсякъде жужаха насекоми. Ваня предположи, че температурата е четиресет и пет градуса. Пред отцепения с лента район стоеше униформена полицайка на двайсет и пет години. Ваня отиде при нея, а Били продължи към форда.

— Йенифер Холмгрен — представи се полицайката и протегна ръка.

— Ваня Литнер, „Риксморд“. Ти ли откри колата?

— Да.

Ваня погледна към форда, или по-точно към онова, което беше останало от него. На места, където огънят не беше достигнал, можеше да се познае, че автомобилът е бил син. Иначе сега беше пепелявосив.

Гумите и бронята се бяха разтопили, както и целият салон вътре. Вратите и покривът се бяха огънали от горещината. Всички стъкла бяха строшени. Багажникът беше отворен и предният капак липсваше. Може би нещо в двигателя беше избухнало. Урсула щеше да им каже. Тя обикаляше около колата и снимаше от всеки възможен ъгъл.

Ваня отново се обърна към Йенифер.

— Докосна ли нещо?

— Да. Отворих багажника.

— Защо го направи?

Откакто съобщи за откритието си и й казаха да стои там, където се намира, и да чака „Риксморд“, Йенифер разсъждаваше върху факта, че истинската причина да отвори багажника, защото се надяваше да намери труп в резултат на объркала се сделка между престъпни банди, ще прозвучи нелепо. Тя осъзна, че от „Риксморд“ ще си помислят, че търсенето на жертва на екзекуция в огряна от слънцето каменоломна извън Сигтюна е най-малкото крайно глупаво, а в най-лошия случай, професионална грешка. Въпреки че преди няколко години в багажника на горяща кола на магистрала Е6 в Халанд бяха открити два трупа. Йенифер би дала всичко да бъде в патрулната кола, пристигнала първа на местопроизшествието тогава. Днес багажникът на форда беше празен, но докато чакаше, тя измисли много по-основателна причина, за да обясни защо го е отворила.

— Издирваме изчезнало шестгодишно дете. Искан да проверя дали не се е скрило там. Толкова е горещо — добави Йенифер.

Ваня от „Риксморд“ кимна. Жестът показа на Йенифер, че обяснението й не само е прието, но и одобрено.

— Нещо друго? — попита Ваня.

— Не. Защо се интересувате от форда? Замесен ли е в нещо?

Ваня погледна униформената си колежка. Тонът й беше непогрешим — трепетно очакване, граничещо с вълнение.

— Намерихте ли детето? — поиска да знае Ваня, отбягвайки отговора.

— Кое дете?

— Онова, което търсите.

— Не. Още не.

— В такъв случай мисля, че трябва да продължите да го търсите.

Ваня се наведе, мина под полицейската лента и отиде при Урсула и Били.

Йенифер се загледа в нея. „Риксморд“. Там трябваше да бъде. Веднага щом завърши стажа си в Сигтюна, ще кандидатства в „Риксморд“. На колко години беше тази Ваня? Вероятно на трийсет. Само пет години по-голяма от нея. И не изглеждаше новопостъпила. Щом тя можеше да работи в „Риксморд“, тогава и Йенифер можеше. И щеше да го направи. Първо обаче трябваше да намери Люкас Рид. Недалеч имаше местност, известна сред местното население като Тресавището, което звучеше обещаващо.

* * *

Ваня се приближи до обгорелия форд и надникна вътре. Пълна бъркотия от разтопена пластмаса, почернели жици и изкривен метал. Урсула все още правеше снимки, но обикновено бързо преценяваше най-важните елементи на местопрестъплението. Ваня се изправи.

— Нещо интересно?

— Използвано е много силно запалително вещество. Няма следи от тяло в колата. — Урсула спусна фотоапарата и погледна Ваня над покрива. — Не искам да изпреварвам нещата, но не хранете големи надежди.

Ваня въздъхна. Регистрационните табели бяха обгорели до неузнаваемост и беше невъзможно да се разчетат с невъоръжено око. Не знаеха дори дали това е въпросният форд. Може би стояха тук и губеха ценно време, защото някой не си беше направил труда да закара старата си таратайка до автоморгата.

— Ще се разходя по пътеката да проверя дали ще открия нещо. — Били очевидно си мислеше същото. Нямаше какво толкова да правят тук. Поне в момента.

— Какво например?

— Не знам. Нещо. Каквото и да е. Не е необходимо всички да стоим тук и да гледаме.

Той се отдалечи от колата, провря се под полицейската лента и тръгна. Ваня остана на мястото си. Като се замислеше, беше малко прибързано и тримата да се втурнат насам, но отчаяно искаха да

постигнат пробив в разследването. Нуждаеха се от нещо и се надяваха, че ще го намерят. Тук обаче нямаше нищо. Никакъв шанс да открият отпечатъци. Никакви свидетели. Никакви камери за наблюдение. Урсула щеше да огледа колата. Какво друго трябваше да се свърши? Нямаше смисъл всичките да стоят и да гледат, както беше казал Били. Някой обаче трябваше да го направи и очевидно това беше нейна работа. По дяволите, колко горещо беше.

* * *

Били вървеше по пътеката и оглеждаше местността наоколо. Не знаеше какво търси, нито какво се надява да намери. Ако им провърви, извършителят може да е допуснал грешка тук. Едва ли е предполагал, че ще ги повикат на това място. Може би беше изхвърлил празна туба, която да доведе до бензиностанция с камери за наблюдение... Това несъмнено беше пожелателно мислене, но поне търсенето по горската пътека беше по-добро, отколкото да гледа обгорялата кола и сприхавата Ваня.

Били извървя осемстотин метра, без да открие нищо, и стигна почти до главния път. На стотина метра по-нататък и вляво от кръстопътя имаше усамотена къща, направена от боядисано в червено дърво и с бели стрехи и рамки на прозорците. Солидни каменни основи. Стръмно скосен покрив с керемиди. Две коли на алеята отпред. Велосипед с три колела и играчки в градината. Там определено живееше някой. Били се отпрати към къщата, но само след няколко крачки чу шумолене между дърветата вдясно зад себе си. Той се обърна рязко и инстинктивно сложи ръка на оръжието си, но се отпусна, когато видя жена на четиресет години, която вървеше към него и водеше куче. Сетер. Кафяв. Дългокосмест. Беше му горещо, защото бе изплезил език.

— От полицията ли сте? — попита жената, когато стъпи на пътеката на няколко метра от Били. Кучето дишаше тежко и се дърпаше на каишката. Искеше да отиде при Били и да го поздрави.

— Да.

— Защо сте тук? Цял ден виждам полицаи. — Жената и кучето се приближиха до Били, който се наведе и погали по тавата

развълнуваното животно.

— Някои търсят дете, което е в неизвестност.

— Кое дете?

— Не знам. Момченце от района. Аз съм тук, защото горе в каменоломната е намерена изгоряла кола.

— Разбирам.

— Тук ли живеете? — попита Били и се изправи. Сетерът започна да проявява твърде голям интерес към ръцете му и да ги ближе като луд. Били предположи, че е от липса на сол.

— Да. Ей там. — Жената посочи червената къща на кръстопътя.

— Как се казвате?

— Карина Торстенсон.

— Аз съм Били Русен. Знаете ли нещо за това?

— За колата ли?

— Да.

— Не.

— Дошла е тук някъде между десет вчера сутринта и... — Били млъкна. Те всъщност не знаеха кога фордът е бил докаран в каменоломната. Колата беше студена и това изключваше последните десет часа, но иначе можеше да е оставена по всяко време. Той повдигна рамене. — По някое време през нощта. Видяхте ли нещо необичайно през този период?

Карина вече клатеше глава.

Били опита още веднъж.

— Може би докато сте били навън и сте разхождали кучето... Забелязахте ли друга кола? Или някой, който не се вмести в обстановката?

— Срецнах един мъж, докато берях гъби. — Жената кимна замислено. — Вчера.

Били си пое дълбоко дъх. Най-после! Някой, който е видял нещо. Досега извършителят беше като проклет призрак, но Карина Торстенсон беше видяла някого.

Докато беряла гъби.

В разгара на знойно лято.

През юли...

Тя забеляза недоверчивото му изражение.

— Пачият крак е започнал да никне. В момента е малко сухо, но в края на пролетта беше доста влажно, затова ги има тук-там...

— Карина погледна към ясното синьо небе. — Но разбира се, ще е хубаво да завали малко дъжд.

— Мъжът, когото сте срещнали... — Били реши все още да не я отписва и я подсети за основната тема на разговора.

— Той дойде оттам. — Тя посочи с палец през рамо.

— От каменоломната?

— Да.

— Спомняте ли си как изглеждаше? — Били извади химикалка и тефтерче и отгърна на чиста страница.

— Висок. Не беше облечен за гората. С кожено яке. Дълга коса, завързана на опашка. Голям белег през едното око.

Били спря да пише. Голям белег. Като на Роланд Юхансон.

— На лявото око ли? Спускащ се надолу по лицето? — Той прокара химикалката по лицето си, за да ѝ покаже какво има предвид. Карина кимна. Били си записа. — Видяхте ли накъде отиде? Взе ли го някой?

— Не. Той се качи на автобуса.

— Кой автобус?

— Номер 557. За Кунсанген. Този автобус минава оттам. — Тя посочи по-нататък по главния път и Били видя спирката на петдесетина метра от къщата ѝ.

— Спомняте ли си колко беше часът? — Той се задъха. Ако знаеха часа, можеше да открият автобуса, шофьора и може би къде е слязъл мъжът.

Карина се замисли.

— Дванайсет и петнайсет-двайсет. Сигурно е хванал автобуса в дванайсет и дваайсет и шест.

— Благодаря! — Били едва сдържа желанието си да я прегърне.

— Благодаря! — Той прибра тефтерчето и хукна.

* * *

Не се наложи да тича много надалеч. След няколкостотин метра Били срещна Ваня с колата. Тя намали и смъкна стъклото.

— Къде отиваш? — попита той.

— Урсула се справя сама там горе. Ние не правим нищо полезно.

— Добре... — Били се качи, сложи си предпазния колан и Ваня потегли. — Роланд Юхансон е бил тук.

Тя го погледна и инстинктивно намали скоростта. Беше изненадана.

— Онзи, който е бил в „Льовхага“ по едно и също време с Хинде?

— Да.

— Откъде знаеш?

— Срецнах една жена, която живее на кръстопътя. — Той посочи червената къща, покрай която минаваха. — Тя го видяла тук вчера.

— Свидетели ли отиде да разпитваш?

Били онемя. Очакваше въпроси от Ваня. За разследването. За Юхансон, за свидетелката. А тя питаше защо е напуснал каменоломната и в гласа ѝ прозвуча упрек.

— Не. Отидох да огледам пътеката и я срещнах случайно.

— И я попита за колата?

Били въздъхна. Информацията, която бе научил, беше добра новина.

Голяма новина.

Може би решаващо важна новина.

Подреди приоритетите си, помисли си той.

— Не. Само вървах по пътя. — Били направи всичко възможно да овладее раздражението си, но чу престараването в обяснението си. — Тя разхождаше кучето си и ме попита какво правя тук. Обясних ѝ и жената ми каза, че видяла мъж с голям белег, който идвал от каменоломната през въпросното време. Какво трябваше да направя? Да я накарам да мълчи, докато дойдеш и ти да я чуеш?

— О, не, напоследък ти и без това вършиш всичко сам.

Ваня зави наляво по главния път и настъпи газта. Още критики. За какво по-точно? Били не можеше да разбере какво лошо е направил. Вярно, беше отказал да ѝ помогне с търсенето, но това беше всичко. Той беше амбициозен, искаше да се развива. Да се промени. Реши да подхване въпроса с главата напред.

— Какво те прихваща?

Ваня не отговори. Престори се, че е съсредоточена в пътя.

— Вбесяваш се веднага щом не направя точно каквото ти кажеш или ако предприема нещо по собствена инициатива — настоя той. — Заплашена ли се чувстваш?

— От какво? — В гласа ѝ прозвуча присмех, сякаш беше сдържала смеха си за някаква нелепа идея.

Били изправи рамене.

— От мен — троснато отвърна той. — Страхуваш ли се, че ще стана по-добър от теб?

Този път Ваня не си направи труда да се сдържи и дрезгаво се изсмя.

— О, да. Абсолютно. Позна от първия път.

Погледът ѝ все още беше прикован в пътя. На Били му се стори, че забеляза тънка усмивка в ъгълчето на устата ѝ, но не беше сигурен. Нямаше обаче съмнение в иронията в реакцията ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — Този път той не се опита да прикрие раздражението си. Защо да го прави? Беше вбесен.

— С кое?

— С този тон на гласа и това „О, да. Абсолютно. Позна от първия път“.

Ваня не отговори веднага. Имаше няколко възможности за избор. Можеше да си замълчи и да пренебрегне въпроса. Можеше да го изчетка, да се извини, ако е прозвучала грубо, и да каже, че не е искала.

Или да изрече истината.

— Искях да кажа, че не се страхувам, че ще станеш по-добър от мен.

— И защо?

— Защото това никога няма да се случи.

Били се облегна на седалката. Можеше да продължи да пита *защо* още дълго, но какъв беше смисълът? Ваня му даде пределно ясно да разбере какво мисли за него като полицаи. Нямаше какво повече да се каже. Тя явно беше на същото мнение.

Те мълчаха до края на пътуването.

Когато излезе на магистралата и настъпи газта, Томас Харалдсон осъзна, че ще закъснее сериозно. Макар че всъщност нямаше значение. Никой не му държеше сметка. Той беше шефът. Пък и беше юли. Можеше да прибегне до по-гъвкаво работно време. В аванс, така да се каже.

Будилникът беше извънрял в обичайното време, но Йени сънено се претърколи към неговата страна на леглото и се сгуши под завивките. Сложи глава на рамото му и уви ръка около него. Не й личеше много, че е бременна, но Харалдсон усещаше леката закръгленост на корема ѝ до тялото си. В нея се развиваше живот. Тяхното дете. Половинка от него и половина от нея. Въпреки че той се надяваше детето да бъде повече като Йени, отколкото като него, може би седемдесет на трийсет процента. Тя беше толкова красива. Във всяко отношение. Сърдечна, грижовна, мъдра, забавна. Йени беше олицетворение на всичко хубаво. Понякога Харалдсон не можеше да повярва на късмета си, че я има. Много я обичаше.

Той ѝ го беше казал тази сутрин. Тя реагира, като го прегърна още по-силно. Едното доведе до друго и те се любиха. След това Харалдсон отново ѝ го каза.

— Обичам те.

— И аз те обичам.

— Имам изненада за утре.

— Шшт... — Йени сложи пръст на устните му. — Не казвай повече. Не искам да знам.

Утре щеше да бъде петата годишнина от сватбата им. Харалдсон беше планирал целия ден. Първо щеше да ѝ поднесе закуска в леглото — чай, препечена филия с конфитюр от малини и сирене, бъркани яйца и хрупкав бекон, пъпеш с ягоди, потопени в шоколад. Той осъзна, че ще закъснее за „Льовхага“ и утре. По-късно през деня, когато Йени щеше да е на работа, щеше да я вземе кола и да я закара в луксозен козметичен салон за различни процедури. В същото време в дома им

щяха да дойдат хора, които щяха да засадят ябълково дърво в градината. Сорт „Ингрид Мари“. Йени обичаше ябълки със сладко-кисел вкус и от разсадника казаха, че „Ингрид Мари“ ще са идеални. Пък и името беше хубаво. Ако им се родеше дъщеря, можеше да я кръстят Ингрид Мари. Той наистина се вълнуваше за утрешния ден.

Пет години.

Дървена сватба.

И Йени щеше да получи дръвче, от което щяха да берат ябълки през идните години. Дръвчето щеше да цъфти всяка пролет, а всяка есен щяха заедно да събират листата преди първия сняг. Ингрид Мари и братчетата и сестричките ѝ щяха да се катерят по него. Щяха да внимават, разбира се. Харалдсон си представи как той и Йени седят под сянката на ябълковото дърво, когато остарееят. И децата и внуците им идват на гости. Взимат торби с ябълки вкъщи, за да си направят сладко и сок. Освен ако, разбира се, вече не са взели издънки от дървото, за да ги засадят в градините си. Този подарък щеше да донесе и на двамата полза и радост до края на живота. Дар на обич. Йени много щеше да се зарадва.

Това обаче не беше всичко. Вечерта щеше да дойде готвач и да им сервира меню от три блюда и вино, а после да разтреби кухнята. Йени и Харалдсон щяха само да си почиват и да се отпуснат. Да мислят един за друг.

Нищо не можеше да се обърка.

Мобилният му телефон иззвъня. АББА. „Позвъни, позвъни“. Харалдсон погледна екранчето, преди да отговори. От работата. Сега пък какво искаха?

— Харалдсон.

— Къде си?

Аника. Личната му асистентка. Той се постара да запомни, че трябва да поговори с нея. Нещо в отношенията им, изглежда, не беше наред. Харалдсон мислеше, че насърчава и хвали инициативността ѝ. Например когато тя му донесе кафе от кафенето. Той изрично го спомена и изрази надежда, че ще продължи да го прави и занапред.

— Идвам. Искаш ли нещо?

— Месечната ти среща с психолозите.

По дяволите. Харалдсон беше забравил за това. Директорът на затвора и медицинският персонал се събираха всяка последна сряда от

месеца. Той смяташе да отложи съвещанието и затова не го беше записал в календара си. Искаше да бъде малко по-запознат с нещата, преди да се видят за пръв път, но не му беше останало време. И сега вече беше късно да се подготви.

— Къде ще бъде?

— Тук. След двайсет минути.

Харалдсон погледна часовника си. Щеше да пристигне в затвора най-малко след половин час.

— В такъв случай ще дойда дори по-рано — отговори той и затвори. Аника щеше да каже на всички, че Харалдсон пътува и ще дойде навреме. Той имаше половин час да измисли причина за закъснението си. Нещо свързано с натовареното движение вероятно щеше да бъде най-лесно. Може би ремонт на пътя. Едната лента затворена. Дълги опашки. Щеше да се извини, но разбира се, тези неща беше невъзможно да се предвидят. Никой нямаше да си направи труда да провери. Харалдсон включи радиото и настъпи газта.

Били и Ваня седяха в столовата на автобусното депо и чакаха Махмуд Каземи, който беше карал въпросния автобус вчера. Жената, с която говориха на рецепцията, им каза, че той ще дойде след по-малко от десет минути и после ще има петнайсет минути почивка. Били попита какво ще стане, ако се наложи да говорят с него по-дълго от петнайсет минути, и жената отговори, че в такъв случай ще трябва да пътуват с него в автобуса. Не можел да закъснява и нямало възможност да го сменят или да му намерят заместник толкова бързо. Били реши, че разговорът няма да продължи повече от четвърт час. Нямахше представа какво мисли Ваня. Не бяха разговаряли след спречкването в колата.

Рецепционистката ги покани в столовата. Функционално място. Не беше нито занемарено, нито ново. Сядаш, почиваш си, ядеш. Нищо, което да изкуши шофьорите за по-дълга почивка, отколкото е необходимо. Във въздуха се носеше смесена миризма на пот и пържена храна.

Били седна до една от масите, а Ваня се приближи до кафемашината.

— Искаш ли кафе?

— Не, благодаря.

Тя повдигна рамене и зачака с гръб към него, докато машината напълни картонената чаша. След това седна до него, вероятно защото би изглеждало много странно да седят на различни маси, когато дойде Махмуд. Тя пиеше кафето си мълчаливо и Били не казваше нищо.

На прага застана мъж на четиресет и няколко години, висок метър осемдесет и пет. Черна коса, мустаци и кафяви очи, които ги гледаха доста нервно.

— Казаха ми, че сте искали да говорите с мен. — Махмуд посочи с палец някъде зад гърба си, за да покаже кои са „те“. Ваня предположи, че има предвид жената на рецепцията.

— Махмуд Каземи? — попита тя и стана. Били направи същото.

— Да. За какво става дума?

— Ние сме Ваня Литнер и Били Русен от „Риксморд“. — Двата показваха служебните си карти и Махмуд ги погледна незаинтересувано. — Искаме да ви зададем няколко въпроса за смяната ви вчера.

Махмуд кимна и тримата седнаха. Ваня бутна към него снимка на Роланд Юхансон.

— Познавате ли този човек?

Шофьорът взе снимката и се вгледа внимателно.

— Може би...

Ваня почувства нетърпение. Роланд Юхансон изглеждаше като член на „Ангелите на Ада“ с обезобразеното си лице. Срецнеш ли го, няма начин да не го запомниш. Как беше възможно Каземи да се колебае? Може и да не е сигурен за часа, но не може да не знае дали го е видял или не.

— Може би се е качил на автобуса ви вчера — услужливо каза Били. — В Льовста.

— Льовста...

— Между Стенторп и Мариедал.

Махмуд вдигна глава от снимката и се втренчи в Били с малко уморено изражение.

— Знам къде е. Карам автобуса там.

— Извинявайте.

В стаята настъпи тишина. Ваня отпи от кафето си.

Махмуд Каземи погледа снимката още малко, а после я сложи на масата и кимна убедено.

— Спомням си, че той се качи, защото миришеше.

— На какво? — попита Ваня.

— На пушек. Сякаш е горил нещо.

Ваня кимна насърчително и се зачуди дали някои хора имат по-добра памет за миризми, отколкото за това, което са видели. Тя не можеше да повярва, че шофьорът на автобуса не позна Роланд Юхансон веднага щом видя снимката.

— Спомняте ли си къде слезе?

— Брюна.

— Виждали ли сте го преди това в Льовста?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Не, но мисля, че щях да го запомня. С този голям белег.

Ваня предпочете да не коментира. Бяха получили онова, за което бяха дошли.

Тя и Били благодариха на Махмуд за помощта и му дадоха телефонния си номер, в случай че той си спомни още нещо. Излязоха от автобусното депо и тръгнаха към колата, без да разговарят. Махмуд ги беше насочил към Брюна. Знаеха часа и мястото. С малко късмет новите следи нямаше да свършат дотам. Щяха да се върнат в управлението и да продължат.

Още едно пътуване с колата.

Същата оглушителна тишина.

Себастиан не можеше да определи кое чувство е най-силно.

Пълният стомах, умората или безсилният гняв.

След като Ваня, Били и Урсула бяха излезли, той обикаля един час из кабинетите. Изпи прекалено много кафе. Опита се да събере сили, за да направи онова, което беше казал, че ще направи.

Телефонните обаждания.

Накрая не можеше да отлага повече. Влезе в Стаята и затвори вратата. Тук щеше да бъде оставен на спокойствие. Използваше я само екипът на „Риксморд“ Екипът, към който Себастиан все още принадлежеше. Време беше да го докаже. Да направи нещо. Каквото може.

Той взе химикалка и лист и се замисли. Откъде да започне? Не можеше да се върне десет или двацет години назад. Не помнеше жените, с които беше спал тогава. Не помнеше имената им, нито как изглеждат, къде живеят и кои са. Фактът, че убиецът бе избрал Анете Вилен, не означаваше непременно, че е искал „Риксморд“ да направят връзката със Себастиан. Може би Хинде, който със сигурност беше в дъното на всичко това, просто не е успял да открие други жени от миналото му и е бил принуден да убие някоя по-скорошна.

Затова Себастиан се съсредоточи върху тази гледна точка.

Пак бяха много.

И пак беше трудно.

След половин час беше записал шест имена. Шест жени, с които беше спал, откакто се бе върнал от Вестерос в края на април. В Стокхолм и близките околности. Шест, които си спомняше. Знаеше малките им имена и имаше смътна представа в коя част на града живеят. С помощта на компютъра успя да открие телефонните им номера — които не беше поискал, когато се бяха срещнали. Ако му дадяха номер, той го взимаше, но веднага изхвърляше листчето.

Себастиан придърпа листа към себе си и си пое дълбоко дъх. След това измисли причина да отложи още малко трудните разговори.

Троле. Все още не се беше свързал с него. Позвъни му, но той пак не отговори. Себастиан остави пето или шесто съобщение и отново взе листа.

Усилието му се оказа показан урок по безполезност. Едната от жените, които отговориха, настоя, че е набрал грешен номер. Каза, че не го познава. Две отказаха да говорят с него, когато им обясни кой е. Тряснаха телефона и не вдигнаха, когато им позвъни отново. Едната го изслуша, но когато той стигна до това да ѝ разкаже какво се е случило, смелостта му изневери. Не можеше да ѝ каже, че животът ѝ е в опасност, не и по телефона. Затова само я предупреди да бъде внимателна и да не пуска непознати в дома си. Сигурно звучеше абсолютно несвързано и малко налудничаво. Накрая жената го попита какво всъщност иска. Себастиан остави телефона и не набра последното име в списъка.

Не можеше да обясни по телефона.

Не можеше.

Не можеше обаче и да отиде и да се срещне лично с тях.

Не можеше да направи нищо.

Ваня беше попитала какъв е приносът му. Отговорът беше елементарен и потискащ. Никакъв. Трябваше пак да говори с Хинде. В това се криеше решението. Там Себастиан щеше да намери нещо, по което да работи, нещо, което може да разбере. Трябваше на всяка цена да говори с Хинде.

Той се облегна назад на стола, протегна крака под масата и затвори очи.

Беше уморен. Снощи не можа да заспи след историята с Ана. Помисли си да се върне и да прави компания на Троле, но се отказа. Легна си и се втренчи разсеяно в телевизора, докато най-последно, към два и половина, заспа.

Сънят го събуди малко преди пет. Дясната му ръка беше здраво стисната. Ноктите му бяха пробили кожата на две места, откъдето се процеждаше кръв. Изпъна пръстите си и схващането бавно премина. Полежа малко, като се чудеше дали да покани съня да се върне. Правеше го понякога. Това му позволяваше да възвърне равновесието си. Въпреки всичко той се наслаждаваше на всяка секунда неподправено чувство на обич, което сънят съдържаше и излъчваше.

Понякога се нуждаеше от него.

Изпитваше потребност да почувства Сабине близо до себе си. Да си спомни уханието ѝ. Начинът, по който тя нетърпеливо тичаше към водата с малките си крачета. Да чуе гласа ѝ.

Татко, искам такъв. Последните ѝ думи към него, когато Сабине видя друго момиченце, което си играеше с надуваем делфин.

Себастиан имаше нужда да почувства тежестта ѝ, докато я носи. Меките ѝ ръчички върху затопленото му от слънцето лице с леко набола брада. Да чуе смеха ѝ, когато той се спъна и едва не падна.

Докато се разнесе шумът.

Бученето.

Вълната, която щеше да му я отнеме. Завинаги.

Вратата на Стаята се отвори и вътре влязоха Ваня, Били и Торкел. Себастиан се стресна и едва не се изхлузи от стола.

— Спеше ли? — попита Торкел, без да се усмихва, придърпа стол и седна.

— Опитвах се — отвърна Себастиан, изправи се и погледна часовника. Отлетял беше четвърт час. Все още не се чувстваше много добре.

— Какво толкова си правил, че си се уморил? — Ваня някак успя да включи отговора „нищо, както обикновено“ във въпроса си, но Себастиан не си направи труда да отвърне.

— Къде е Урсула? — попита той. Предположи, че ще имат съвещание.

— Сигурно още е в каменоломната — отговори Торкел. — Не ми се е обаждала.

Той се обърна към Били и Ваня, които мълчаливо седяха в другия край на масата. Те се спогледаха, но явно никой от тях нямаше желание да говори.

— Ти го направи — троснато каза Били и се облегна назад на стола, сякаш искаше да подчертае думите си.

— Защо?

— Вероятно така е най-добре.

Себастиан ги наблюдаваше с нарастващ интерес. Ясно беше, че двамата не само са работили тази сутрин. Случило се беше и нещо друго. Въпреки кратката размяна на реплики беше невъзможно да не забележиш мразовитата атмосфера между тях. Интересно.

Ваня повдигна рамене и разказа какво се е случило, откакто са излезли от управлението. Изгорелият форд в каменоломната, свидетелката, Роланд Юхансон, шофьорът на автобуса, Брюна.

— Проверихме в Брюна — поде Били, без да го пита. — Там не живее никакъв Роланд Юхансон и никой с това име, на когото препращат пощата там.

— Но вчера в Брюна е била открадната кола — отново се обади Ваня. — Сребриста „Тойота Аурис“. Часът съвпада.

— Това е колата! — извика Себастиан, твърде високо и въодушевено. Всички го погледнаха.

— Откъде знаеш? — Ваня изрече на глад мислите на тримата.

Себастиан се прокле. Знаеше, защото Троле му беше казал, че човекът, който го следи, кара сребриста японска кола. Знаеше, защото Троле я беше видял пред жилищния блок на Ана Ериксон.

Но какво знаеше и какво можеше да им каже, бяха две съвършено различни неща. Не можеше да каже нищо за Троле и Ана, нито как е разбрал, че тойотата е свързана с разследването.

Другите все още го гледаха и чакаха отговор.

— Не знам — тихо отвърна Себастиан и се изкашля. Гласът не трябваше да го предава, ако искаше да се измъкне от създалата се ситуация. — *Не знам*, очевидно — повтори той. — Беше само... чувство.

— Чувство? Откога обръщаш внимание на чувствата? Въпросът на Торкел беше основателен. Той познаваше Себастиан по-добре от всеки друг в Стаята. Себастиан можеше да измисля теории и хипотези, някои от които по-късно се оказваха неправилни, но винаги се основаваха на солидни факти. Възможни, вероятни. През всичките години, в които Торкел беше работил с него, никога не бе предлагал догадка, основаваща се на чувство.

Себастиан повдигна рамене.

— Роланд е слязъл от автобуса в Брюна, колата е открадната там, Роланд по някакъв начин е замесен във всичко. Нещата съвпадат.

Последва мълчание. Ваня поклати глава. Били гледаше право пред себе си, сякаш не слушаше. По изражението на Торкел ясно личеше мнението му, че Себастиан говори глупости, и той, изглежда, се чудеше дали има причина за това. Себастиан се приготви да

разшири обяснението си, когато Торкел сякаш изгуби интерес към него и отново се обърна към Ваня и Били.

— Това е съвпадение, което не можем да подминем. Обявете за издирване тойотата.

— Вече го направихме — каза Били и стрелна поглед към Ваня.

— Добре. Говорих с надзорника на Роланд Юхансон в Гьотеборг, Фабиан Фридел.

— И какво каза той? — Себастиан се престори, че е по-заинтересуван, отколкото всъщност беше. Правеше всичко, за да компенсира за реакцията си по повод сребрилата тойота.

— Надзорникът не е виждал Юхансон от няколко дни.

— Какво означава това? — попита Ваня. — Два дни? Една седмица?

— Нашият приятел Фабиан беше изключително неясен по въпроса.

— Някой го е заплашил.

Това не беше въпрос.

— И аз имам такова чувство — кимна Торкел.

Отново настъпи мълчание и накрая Били обобщи мислите на всички:

— И така, Роланд Юхансон е замесен по някакъв начин, но веществените доказателства от местопрестъплението го изключват като извършител и той има алиби за второто и третото убийство.

— И алибито му пак е Фридел — обади се Ваня. — Ако Фридел е заплашван, може да лъже.

Били поклати глава.

— Проверих някои от другите, които са пътували до Скане. Роланд Юхансон е бил там.

— Тогава търсим повече от един човек — отбеляза Торкел.

— Но Хинде ръководи всичко — допълни Себастиан, изгарящ от желание да се увери, че те няма да изпуснат главното в светлината на новата информация. Знам го.

— Знаеш го? — попита Ваня с вбесяваща усмивка. — Или е само... чувство?

— Млъкни. И ти го знаеш. Всички в тази стая го знаят. — Себастиан стана и започна да крачи напред-назад. — Не познавам Роланд Юхансон. Няма причина той да иска да ми отмъсти. Но

Юхансон е свързан с Хинде. Всичко е свързано с Хинде. — Той спря и се обърна към Торкел. — Какво става с искането ми за посещение?

— Последния път отне два дни.

— Каза ли им, че е спешно? Че е важно?

— А ти как мислиш? — Торкел пак заговори на Били и Ваня. — Какво правим сега?

— Изпратих униформени полицаи да говорят с онези, на които са се обаждали затворниците от „Льовхага“ — отговори Ваня. — Би трябвало скоро да чуем нещо.

— Видях, че е пристигнал списъкът на служителите в отделението с максимална охрана — добави Били. — Веднага ще се заема с това.

Себастиан осъзна, че Торкел гледа към него. За момент не можа да разбере какво става, но после схвана, че от него също се очаква да отговори на въпроса.

— Аз ще продължа онова, което правя — отвърна той.

Никой не попита какво е то. Съвещанието свърши. Себастиан излезе последен от стаята. Значи сега търсеха сребриста тойота. И Роланд Юхансон. Троле вече знаеше за тойотата, но Себастиан трябваше да му каже, че е замесен още един човек. Това можеше да е важно.

Той позвъни на Троле, докато излизаше, но пак не отговори никой.

Той беше нарушил собственото си правило да използва компютъра само след като заключат килиите. Веднага след обяда Хинде затвори вратата и бързо се включи в интернет. Щеше да бъде в безопасност половин час. Налагаше се да го направи. Трябваше да потвърди подозренията си. Когато прочете имейла на Ралф, времето сякаш спря. Той се втрени в текста. Не знаеше колко време е минало — пет, десет или двайсет минути. Нямаше значение. Сега вече можеха да конфискуват компютъра.

Едвард вече знаеше онова, което му трябваше.

Ана Ериксон се беше омъжила за Валдемар Литнер осемнайсет месеца след раждането на Ваня. Той е бил в университета в Гьотеборг през есента, когато Ана е забременяла. Нищо не предполагаше, че Валдемар я е познавал тогава. Беше работил в Есекс, когато се бе родила Ваня. Кой баща на новородено дете би постъпил така? Валдемар се беше преместил в Стокхолм, когато Ваня е била на шест месеца.

Ралф беше успял да намери и свидетелството за раждане на Ваня.

Там пишеше „Баща неизвестен“. Две обикновени думи. Коя жена би написала това и би се омъжила за същия човек осемнайсет месеца по-късно? Това беше немислимо.

По-вероятно беше, че Ана знае кой е бащата, но той не е поискал да поеме отговорността. Мъж, който сменяше жените като носни кърпи. Мъж, който я беше зарязал и бе заминал за Съединените щати, защото така му бе скимнало.

Себастиан Бергман.

Това би обяснило защо той следи Ваня и я наблюдава от разстояние, без да смее да ѝ се обади, както и потребността да я защити по време на неотдавнашния разпит.

Косвените доказателства бяха убедителни, но Хинде трябваше да бъде сигурен. Не биваше да греша. Трябваше да знае дали Ана

Ериксон и Себастиан Бергман са се срещали в миналото. Дали са имали връзка през 1979 година. Ана Ериксон не беше следвала в Стокхолмския университет, затова не беше много ясно. Ралф обаче беше открил връзка между двамата. И то във фейсбук.

Едвард не можеше да повярва колко много информация оставят там някои хора. Съвсем свободно. С минимална защита, което означава, че всеки може да влезе и да прегледа всичко. Карин Летандер беше сред тези хора. Тя беше студентка на Себастиан през 1979 година и обичаше да качва снимки от миналото, когато тя и приятелите ѝ са били млади и красиви. Най-щастливите дни в живота ѝ, както се бе изразила. Цялата ѝ папка със снимки, която беше обемиста, се отваряше за всеки, който посети уебстраницата ѝ. Включително Ралф. За да улесни нещата още повече, Карин беше подредила снимките по години и бе отделила много време да напише кратки банални коментари до всяка. За човек, който търсеше истината, това беше златна мина.

В папката за 1979 година имаше пет снимки.

Най-важната от тях беше направена на някакъв купон в Швеция и показваше Карин, Себастиан и жена, която Хинде не познаваше. Ана Ериксон. Всичките се усмихваха на обектива и Себастиан беше сложил ръка на рамото на жената. Отдолу пишеше: „Есенен купон в университета. И Ана Ериксон беше там. Чудя се какво ли е станало с нея?“.

Да, какво ли е станало с нея?

Е, сега имаше един човек, който знаеше. Хинде току-що беше открил последното парче от пъзела, който превърна в истина едно глождещо го подозрение.

Всичко съвпаднаше. Ана сигурно беше забременяла в началото на есента на 1979 година. Нищо чудно това да има нещо общо с купона.

Едвард стана. Не го свърташе на едно място, колкото и да се опитваше. Пролуката, която търсеше, се бе превърнала в пукнатина, дълбока като бездна. Достатъчно голяма за изумителни вероятности. Велики постижения. Идеално отмъщение. Главата му се замая и целият план драстично се промени.

Включително неговата роля.

Ваня Литнер беше дъщеря на Себастиан Бергман.

Сега това му беше абсолютно ясно. Денят беше един от най-хубавите в живота му и истински момент на преди и след това.

Преди да знае за Ваня.

След като разбра за Ваня.

И сега Хинде беше необходим. Едвард Хинде и никой друг.

Ралф вече беше пречка. Той беше полезен по време на пътуването. Информацията, която беше доставил, бе изключително важна, но въпреки това той не беше нищо повече от червейче, което нямаше куража да погледне Хинде в очите. Момченце с върлинещо тяло, което напоследък бе започнало да възприема роля, която не му беше по силите. Едвард бе осъзнал нарастващото самочувствие на Ралф, когато изведнъж откри, че навсякъде във fygorh.se сред произволно подбраните материали са разпръснати хиперлинкове и цитати за скорошните убийства. Имаше по нещо на всяка страница.

Медийното внимание не беше важно за Хинде. Беше банално и едностранчиво и не му доставяше реално задоволство. Обаче имаше въздействие върху Ралф. Той беше станал като тийнейджър, който иска да бъде забелязан. Хиперактивен. Търсец признание. Вярно, това беше естествено развитие на нещата и Едвард знаеше, че рано или късно тази промяна ще се случи. Ала скоростта, с която ставаше, го изненада. По-рано Ралф боготвореше Хинде, а сега се кланяше на друг бог — светлината на прожекторите.

Едвард си спомни как се запознаха. Ралф успя да смотолеви, че е прочел всичко за него. Чувствал, че много си приличат и че са сродни души. Че имат много общи неща помежду си. Високият, мършав мъж срещу Хинде показва толкова очевидни знаци на покорство и слабохарактерност, че той веднага разбра колко лесно ще бъде да го направлява. Не знаеше накъде и на какъв етап, но започна да обработва Ралф незабавно и резултатът надмина всичките му очаквания. Ралф му разказа за бодната си майка — очевидно общото нещо между тях. На Хинде му хрумна да го накаже, защото е нарекъл майка му болна, но се въздържа. Винаги имаше възможност да му наложи наказание, докато шансът да манипулира някого точно както иска, беше далеч по-рядък. Ралф му разказа и за „дядо“ си, за вилата и хората с маски на животни. Това беше другото общо помежду им. Насилието. Едвард го остави да продължи. Ралф никога нямаше да разбере колко много общи неща

имат помежду си, защото това винаги щеше да бъде засенчено от разликите между тях.

През целия си живот Ралф никога не беше отстоявал своето.

А Хинде — винаги.

В същото време Ралф му помагаше. Той беше един от представителите му в реалния свят навън. Източникът му на информация за големия план.

Безценен в краткосрочен период.

А в дългосрочен — абсолютно заменим.

И в този момент му хрумна идеята. Едвард ясно съзря идеалната употреба на червея. Мястото, където някой, който е готов непрекъснато да се огъва, можеше да бъде най-полезен в новия пейзаж, който Хинде видя пред себе си. Беше свършено. Само трябваше да се направи по правилния начин. Начинът, който щеше да причини най-много болка на Себастиан.

Едвард започна, като възложи на Ралф нова задача.

Не бяха останали много.

Хинде искаше да запази една за себе си.

Ето защо трябваше да бъде Елинор Бергквист.

Планиране. Търпение. Решителност.

Трите най-важни думи за него в момента. Този път нищо не трябваше да се обърка. Дългият кухненски нож, нощницата и найлоновите чорапи бяха прилежно подредени в черната спортна чанта, която чакаше в коридора. Храната и напитката бяха в найлонов плик до нея. Цифровият фотоапарат беше в джоба му заедно с помалък, остър като бръснач туристически нож „Ледерман“. Той беше облякъл синя памучна фланелка и бежов памучен панталон, същите дрехи, които бе носил по време на първите четири убийства. Добре облечен, но анонимен. Когато отиде за Ана Ериксон, Ралф за пръв път се беше дегизирал. Чувстваше, че маскировката ще му потрябва. Времето му за планиране беше минимално и той трябваше да нанесе удара в определен период. Тя не живееше сама и може би беше предупредена. Ралф трябваше да се погрижи Ана да го пусне да влезе в апартамента. Затова се бе дегизирал. Беше се отклонил от ритуала. И последва наказание. Появил се беше възрастният натрапник.

Ралф отиде във фризьорския салон на ъгъла веднага щом получи името на Елинор Бергквист чрез *fygorh.se*. Подстригваше косата си точно на всеки деветдесет и един дни. Ритуали. Сега обаче не искаше подстригване, а друга прическа. Това малко го стресна, защото беше отклонение от ритуала. Беше сменил шапката си с друга в същия стил, но в различен цвят. Той я пхна в задния си джоб и закачи слънчевите очила отпред на фланелката си, вместо да ги сложи на очите си. Поне бяха у него. Нямахше да наруши ритуала. Само го видоизменяше.

Ралф се погледна в огледалото на банята. Не му харесваше как изглежда. Той прокара пръсти през непривичната, добре оформена прическа. Косата му беше странно лепкава и твърда. Фризьорката го уведоми, че това е някакъв продукт, който ще му даде възможност да я приглажда назад, и го убеди да си купи две бурканчета за по-сигурно. Ралф се усмихна на себе си и на новия си вид. Опита се да го хареса. Каза си, че сега прилича повече на един от онези готини пичове, които

се мотаят на площад „Стуреплан“, отколкото на високия мършав мъж, когото никой не забелязва. Че така е по-добре. Ала не беше. Все пак всичко беше за добра кауза. Този път не трябваше да бърка. Абсолютно. Неговият идол му прости и му даде още един шанс. Защото това беше важно за Ралф. Учителя се съобразяваше с чувствата му. Никой не го беше правил досега и Ралф нямаше намерение да не оправдае доверието му. Ако това означаваше малки промени в облеклото и нова прическа, саможертвите бяха нищожни в сравнение с по-голямата картина. Важното беше от сега нататък да не греши. Очевидно трябваше да бъде по-внимателен.

Той нямаше представа колко знаят онези, които го преследват, но колкото повече часове минаваха, откакто беше умрял мъжът в колата, в толкова по-голяма безопасност се чувстваше. Ако знаеха самоличността на Ралф, те вече щяха да чукат на вратата му. Нямаше да го следят. Щяха веднага да дойдат за него.

Учителя беше убил четири жени. Сега щеше да убие пета. Скоро щеше да прави история. Мисълта го накара да се стегне. Да поеме контрол върху себе си и чувствата си. Да осъзнае колко важно е да запази спокойствие.

Навън беше малко по-хладно, отколкото през последната седмица, и той тръгна бързо към метростанцията, която беше на десетина минути път.

Не обичаше да използва друг вид транспорт, но не смееше да отиде със собствения си зелен „Фолксваген Поло“. Беше оставил сребриятата тойота в Улвсунда според инструкциите, но Учителя не споменаваше нищо за нова кола в краткото си съобщение. По някакъв начин той имаше достъп до крадени коли. Ралф само получаваше инструкции откъде да ги вземе и къде да ги остави. Някой друг се грижеше за тази страна на нещата. Ралф не се интересуваше кой може да е той. Знаеше, че за Учителя работят няколко души. Този път не се споменаваше за нова кола, затова Ралф трябваше да вземе метрото за Васастан. По пътя той се отби в цветарски магазин. Купи двайсет червени рози и каза на продавачката да направи романтичен букет и да сложи картичка. Ралф написа кратка бележка: „Прости ми. С обич, Себастиан“. Хареса му. Изпита удоволствие, че още по-ясно ще свърже със Себастиан жената, която скоро щеше да бъде мъртва. Реши, че ще остави букета на масата в кухнята, така че полицаите ясно да видят

картичката. Искаше му се да види израженията им, когато открият трупа в спалнята и романтичния букет в кухнята.

Ралф беше убеден, че всичко това е според ритуала. Той винаги оставяше улики. Тази беше поредната. По различен начин. Знаеше, че Учителя ще оцени жеста.

Той плати цветята и излезе на слънчева светлина. Сигурно приличаше на влюбен. Готин пич, който купува букет червени рози за жената, която наскоро е срещнал. Махна самозалепящия се етикет от едното стъбло. „Цветарски магазин Вестерторп“.

Улики, да.

Но само онези, които Ралф избере да остави.

Това се нарича планиране.

Елино́р Бергквист беше прекарала деня в разнообразни занимания. Беше се обадила в работата, за да си вземе почивния ден, който ѝ дължаха. Поля всички цветя в апартамента си и помоли вдовицата Линдел да ги наглежда, докато я няма. Госпожа Линдел я убеди да остане за кафе и кейк и двете седяха и бърбиха близо час. Беше много приятно, но след известно време Елино́р реши, че има още много работа въщи.

Не можеш да зарежеш всичко ей така заради един мъж, колкото и да е чудесен. Трябва да се погрижиш да оставиш апартамента си добре подреден. Особено когато съседката ще влиза там, докато те няма.

Елино́р почисти основно жилището си. Пусна прахосмукачката и избърса праха. Изми прозорците. Смени чаршафите и оправи възглавниците на дивана. Опразни хладилника и реши да изнесе всички саксии на балкона, за да няма причина госпожа Линдел да ходи другаде.

Когато приключи, тя седна на дивана с чашка от любимия си коняк. Имаше бутилката от няколко години и си сипваше по малко само по специални поводи. Конякът беше от дребен производител и беше скъп, но хубав. Караше я да се чувства специална и изключителна в един свят на простички награди. Свят, който не знаеше как да си доставя удоволствие като нея.

Да живее като нея.

Да обича като нея.

Дните бяха напрегнати, откакто в живота ѝ нахлу Себастиан Бергман. Елино́р се нуждаеше от малко време със себе си и мислите си, преди да продължи по-нататък. Тя седеше на дивана и пиеше коняка на малки глътки.

Малко време за себе си. В момента.

Преди животът ѝ да продължи.

* * *

Ралф се качи на метрото на „Оденплан“. Не беше сигурен дали това е най-близката станция до „Вестманагатан“, защото рядко пътуваше със зелената линия, но така изглеждаше на картата. На перона нямаше много други пътници и той бързо излезе горе. Пресече главната улица и се отпрати на запад. „Вестманагатан“ трябваше да е след няколко преки. Никога не беше идвал пеша тук. Докато вървеше, той се замисли как да действа. Извади мобилния си телефон и набра номера на Елинор. Тя отговори на третото позвъняване.

— Елинор Бергквист.

Ралф затвори веднага. Тя си беше у дома. Той знаеше, че Елинор живее сама в апартамента си, и беше успял да научи кода за влизане на външната врата на блока в деня на първото посещение на Себастиан, когато помогна на възрастна дама да влезе, затова бе преодолял първото препятствие. След това обаче се налагаше да импровизира. Като в случая с Ана Ериксон планирането беше недостатъчно и това го притесняваше. Другият вариант обаче беше да я следи седмици или поне няколко дни, а нямаше време. Бяха навлезли в нова фаза. Всичко трябваше да се случва по-бързо. И решенията, и действията. Той трябваше да се справи. Щеше да се справи. Вече беше опитен. Беше на път да прави история. Ралф беше безобиден куриер от цветарски магазин и носеше подарък. Коя жена не би му отворила вратата?

„Прости ми. С обич, Себастиан“.

Той се усмихна, докато мислеше за плана си.

Стигна до външната врата и крайната си цел, но мина, без да спре. Отиде в малкия парк и седна на една от тъмнозелените пейки. Огледа се наоколо. Доколкото видя, никой не обръщаше внимание нито на него, нито на външната врата. Покрай него бавно мина боклукчийски камион и зави зад ъгъла. Ралф стана, държейки букета така, че да закрива по-голямата част от лицето му.

Върна се бавно, без да бърза. Не трябва да изглежда припрян. Не трябва да го забелязват.

Не трябва да бъде нищо повече от букет рози.

Дар на обич по пътя си към жена.

Кодът беше 1439. Той го провери отново на мобилния си телефон, където го беше записал за по-сигурно.

1439. Правилно.

Вратата се отвори сама. Имаше автоматичен механизъм, за да улесни живота на възрастните хора и инвалидите. Това не му хареса. Правеше влизането му твърде грандиозно и театрално, сякаш излизаше на сцена. Ралф се вмъкна бързо в голямото преддверие и спря, преструвайки се, че търси някакво име в списъка на обитателите, въпреки че знаеше точно къде живее Елинор Бергквист. На четвъртия етаж. Имаше трима съседни. Автоматичната врата се затвори след него и тишината в сградата бе облекчение, когато шумът от уличното движение утихна. Ралф имаше чувството, че е невидим, докато стоеше в красивото бяло преддверие с богато украсени гръцки статуи в неокласически стил. Розите се вместиха идеално в интериора.

Червено и бяло.

Цветове на любовта и невинността.

Беше поетично смъртта да настъпи по този начин.

Той реши да се качи с асансьора. Щом стигне до четвъртия етаж, ще остави вратата отворена, така че асансьорът да не може да се движи, и всеки, който влиза и излиза от сградата, да използва стълбите. Това ще му даде възможност да чуе дали някой идва и време за действие. Всичко ще стане за секунди.

Асансьорът не беше там и Ралф натисна протрития черен бутон. Механизмът изтрака и се задейства. Ралф надникна нагоре в шахтата през черната врата и видя, че асансьорът е на четвъртия или петия етаж и започва да се движи изнервящо бавно:

Критичният период щеше да бъде от момента, в който Елинор отвори вратата, докато той влезе в апартамента, затвори и покори жената. Това трябваше да стане за няколко секунди и колкото е възможно по-тихо. Акустиката на стълбището би усилила всеки звук. Ралф извади по-малкия нож „Ледерман“ Отвори го и го скри в дясната си ръка зад розите.

* * *

Елинор обиколи апартамента за последен път. Реши да остави откритата вратата на балкона, за да не бъде задушно вътре, когато влезе госпожа Линдел. Съседката сигурно щеше да дойде още довечера, ако Елинор я познаваше толкова добре, колкото мислеше. Тя щракна механизма за застопоряване, за да бъде заключена вратата, но пак да има малка пролука. И вече беше доволна. Апартаментът беше в идеален вид.

Елинор отвори външната врата и излезе, държейки ключовете в ръката си. Заключи. Видя, че асансьорът минава покрай нейния етаж и слиза надолу. Типично. Ако беше излязла минута по-рано, щеше да го хване, а сега трябваше да чака. Тя закара до асансьора черното куфарче на колелца, което си бе купила с намаление. Доволна беше от куфарчето. Практично и модерно. Асансьорът продължи бавно да се спуска надолу. На последното събрание на входа бяха обсъждали да го подменят, но бяха изоставили въпроса. Старомодният му стил с решетка и тъмно дърво беше очарователен, но от практическа гледна точка можеше да се желае много. Елинор и някои от другите предложиха по-бърз и модерен модел, на който натискаш бутона и чакаш. Този, стария, трябваше първо да спре и едва тогава да го повикаш.

* * *

Ралф се вцепени, когато чу, че над него се отваря врата. Не беше сигурен на кой етаж. Не беше на първия, а по-нагоре, но поради акустиката беше невъзможно да се определи точно. Той се заслуша напрегнато, но чу само бръмченето на асансьора. Зачака звук от стъпки по стълбите, но напразно. Човекът сигурно чакаше асансьора. Като него. Трябваше да запази спокойствие. Леко вдигна букета, за да скрие лицето си, и хвана по-здраво ножа. Асансьорът най-после дойде и спря с глух звук, последван от по-остро металическо изщракване на заключващия се механизъм. Ралф тихо отвори вратата, но всъщност не знаеше какво да направи. Имаше две възможности за избор — да се откаже или да се качи горе.

Той избра втората. Винаги можеше да се откаже на по-късен етап. Преди всичко щеше да принуди човека там горе да действа. Ралф

задържа вратата отворена, за да блокира асансьора. Сградата утихна. Муха да бръмне, щеше да се чуе.

Измина минута и нещо. Ралф имаше време да обмисли алтернативите много пъти. Твърде много. Вероятно най-доброто щеше да бъде, в края на краищата, да се откаже от мисията. Да дойде пак след известно време и да започне отново. Той се приготви да пусне вратата на асансьора и да си тръгне, когато чу, че човекът горе слиза по стълбите. Стъпките бяха пъргави и се приближаваха бързо. Решението му беше мигновено. Нямахте връщане назад. Той се качи в асансьора.

* * *

Елинон се подравни. Нямахте нищо против да използва стълбите, защото движението щеше да ѝ се отрази добре, но проблемът беше куфарът. Беше твърде тежък, за да го носи чак до долу. Пък и беше прочела статия, която ясно твърдеше, че слизането надолу по стъпала не е полезно. Поне за коленете. Изкачването било ползотворно, но трябвало да избягваш да слизаш. Сега обаче тя нямаше друг избор. Не можеше да чака повече. За нейно раздражение асансьорът тръгна, когато беше преполовила стъпалата към третия етаж. За момент тя се замисли дали да не се върне. Не, по-добре да продължи. Можеше да вземе асансьора от по-долния етаж, ако спре там. Елинон слезе по последните няколко стъпала и застана до асансьора. Ако ѝ провървеше, можеше да е Роберт Андерсон от третия етаж. Той обикновено се прибираше по това време. Асансьорът най-после дойде и Елинон отстъпи встрани, за да направи път на Роберт, но не беше той, а някакъв по-висок мъж. Тя видя бежов панталон, синя фланелка и букет рози, който закриваше лицето му. Асансьорът не спря и продължи нагоре. Елинон се усмихна. Някой горе щеше да получи красив букет. Любовта ѝ даде нови сили и тя реши да продължи по стълбите. Не можеше да стои там цял ден и да чака асансьора.

* * *

Не и отново. Не и отново. Не и отново.

Ралф инстинктивно си помисли да натисне бутона за аварийно спиране. В момента, когато мисълта беше готова да се превърне в действие обаче, той се намираше на метър над третия етаж и щеше да заседне там, между етажите. През вратата на асансьора видя, че Елинор припка надолу по стълбите. Отдалечава се от него. Той беше направил твърде много промени в ритуала. Тя се измъкваше. Изведнъж му се догади от силния, сладникав мирис на розите. Дръпна вратата, когато стигна до четвъртия етаж, и побягна. Заряза предпазливостта. Този път не можеше да се провали. Ако това означаваше да поеме голям риск, тогава щеше да го стори. А как щеше да съумее да извърши ритуала, беше въпрос, с който щеше да се занимава по-късно. Първо трябваше да хване жената. Изведнъж той осъзна, че вече не чува стъпките ѝ от звуците, които издаваха неговите крака. Спря за секунда и скоро я чу отново. Не можеше да е отишла много далеч. Един етаж под него. Ралф отново хукна.

Мина през втория етаж. Опита се да прескача по две стъпала наведнъж, но имаше проблеми с равновесието. Трудно му беше със спортната чанта, найлоновия плик и цветята. Той се подхлъзна и се хвана за парапета, за да не падне. Хвърли розите, когато стигна до първия етаж, и продължи да тича. Най-последно се озова в стилното преддверие, откъдето беше тръгнал преди няколко минути.

Там нямаше никого.

Вратата беше отворена, значи Елинор току-що бе излязла. Ралф скри ножа в дланта на ръката си и се втурна навън. Тя сигурно беше близо. Съвсем близо.

Ето я. Вървеше към „Нора Банторет“. На осем-десет метра от него. Беше сама на тротоара, но по платното постоянно минаваха коли. Малко по-нататък две майки бутаха колички. Сега беше невъзможно да го направи. Можеше само да я проследи. Да се опита да намери по-удобна възможност и да внимава да не я изпусне.

Ралф осъзна, че се е задъхал и изпотил. Забави крачка и прибра ножа. Пусна го в джоба си. Даде на Елинор малко преднина.

Търпение. Решителност.

От това се нуждаеше в момента.

Виждаше жената. И нямаше да я изпусне.

Тя му принадлежеше.

* * *

Елино́р търсеше такси. Обикновено имаше едно-две пред хотела на „Нора Банторет“, затова тръгна натам. Не че често пътуваше с такси. Обичаше да върви, особено когато времето беше хубаво. Ако денят беше обикновен, тя щеше да измине пеша целия път. Днес обаче беше специален ден и Елино́р имаше крайна цел, до която искаше да стигне колкото може по-бързо.

Към нея се приближаваше такси. Изглеждаше свободно и тя вдигна ръка да го спре. Зарадва се, когато шофьорът удари спирачки и спря точно пред нея. Взе куфара си и се качи на задната седалка. Видя, че някакъв висок мъж на известно разстояние от нея я гледа и слезе на улицата, след като минаха покрай него. Той, изглежда, също търсеше такси, защото когато се обърна и погледна, Елино́р забеляза, че мъжът се опита да спре едно, отпредило се в противоположната посока, но колата не спря. Тя се усмихна. Беше ѝ провървяло.

Днес определено беше щастливият ѝ ден.

Елино́р каза на шофьора да я закара в Йостермалм.

Към любовта.

Себастиан Бергман звъня на Троле през целия ден. Безпокойството му нарастваше с всяко обаждане, на което не получаваше отговор. Скоро щяха да минат повече от шестнайсет часа, откакто се бяха разделили пред жилищния блок на Ана Ериксон. Никога не бяха били по-близки, отколкото в онзи момент, и сърдечността и топлотата, които Себастиан беше почувствал, направиха тревогата му още по-осезаема. Особено сега, след като Ана беше в безопасност. Трябваше да чуе това от Троле, ако не друго. Затова бившият му колега беше пред апартамента ѝ.

Да я пази.

Да пази Ваня.

Да пази тайната.

Себастиан не знаеше какво друго да направи, освен да продължи да звъни на Троле.

Той се съсредоточи върху предстоящата среща с Хинде, за да проясни съзнанието си. С изключение на това, не беше от никаква полза за екипа. Ваня беше абсолютно права. Той реши да потърси Торкел. Искаше срещата с Хинде да бъде уредена колкото е възможно по-скоро. Едвард Хинде беше ключът. Отвращението, което Себастиан изпитваше по-рано, беше изчезнало, и той с нетърпение очакваше да се срещне с него сам, без да е необходимо да се тревожи за Ваня. Себастиан щеше да спечели следващата игра. Щеше да нокаутира Хинде.

Торкел не беше в кабинета си. Според секретарката му беше на съвещание на управителния съвет на горния етаж. Себастиан изкачи стъпалата и се приближи до остъклената стена на голямата зала за конференции, която използваша. Торкел седеше там с още няколко човека. Очевидно шефове, важни клечки. Някои дори бяха с онези глупави бели униформи със златисти еполети. Себастиан мразеше полицаи със златисти еполети. Те бяха далеч от реалната полицейска работа. Никога не се приближаваха до местопрестъпления. Появяваха

се само по телевизията или в някоя зала за пресконференции с бутилки минерална вода пред тях. Като сега. Себастиан се изтъпанчи точно пред остъклената стена. Торкел не го видя. Или не показа, че го е видял. Отчаянието на Себастиан се засили и след като седя там петнайсетина минути, не се сдържа. Стана и отвори вратата на залата за конференции.

— Добър ден. Убийството на Улоф Палме ли се опитвате да разкриете?

Всички в стаята млъкнаха и се втренчиха в него. Едно лице му беше познато отпреди, но повечето не бяха. Единственият човек, когото познаваше, стана.

— Себастиан, има причина вратата да е затворена — каза Торкел, сдържайки гнева си. — Провеждаме съвещание.

— Виждам. Но трябва да се срещна с Хинде. Още днес. Не можем да чакаме повече.

— Заповедта за посещение още не е пристигнала. Правя всичко възможно да ускоря нещата.

— Направи повече от всичко възможно. Реши въпроса.

— Няма да говорим за това сега. — Торкел огледа извинително присъстващите и после пак се обърна към Себастиан. — Бих искал да напуснеш, моля.

— Ако получа заповедта за посещение, ще изчезна незабавно. Обещавам.

Себастиан огледа хората, събрали се около масата. Повечето посрещнаха погледа му със смесица от изненада и презрение. Той осъзна, че е сбъркал, но не можеше да играе повече по тъпите им правила. Животът на много хора беше в риск. Не само неговият.

— Сигурен съм, че елегантно облечените ти приятели искат да решат случая, преди убиецът да пререже гърлото на пета жертва. Аз съм решението.

Очите на Торкел блеснаха гневно. Себастиан очевидно беше прекалил. Жената вдясно от Торкел стана бавно и преднамерено. Себастиан я позна. Директорката на националната полиция.

— Мисля, че не се познаваме — каза тя с леденостуден тон — цивилизованият начин да попита: *Ти пък кой си, по дяволите?*

— Не — отвърна Себастиан, изстрелвайки най-печелившата си усмивка. — Но ако ми помогнете да взема онази заповед за посещение,

може и да получите шанс.

Торкел се приближи до него и го хвана за рамото.

— Извинете ме. Връщам се веднага.

Той измъкна Себастиан навън и затвори вратата.

— Какви ги вършиш, мамка му? Побърка ли се? Искаш да ме уволнят ли?

— Защо се бави толкова много заповедта? Проблем ли има с Харалдсон?

— Нямам представа! Няма значение! Трябва да чакаме. Ти не си полицай, затова ще отнеме известно време. Ако не ти харесва, може да се разкараш веднага.

— О, да. Може да ме заплашваш с това колкото искаш. Аз съм единственият, който може да спре убийствата. Знаеш го.

— Експертното ти мнение и безценните ти прозрения определено много ни помогнаха досега.

— Сарказмът не ти е присъщ.

Последва кратко мълчание. Торкел дишаше учестено.

— Добре, ще се изразя по друг начин. Отиди си вкъщи. Струваш твърде много.

— Ще работя безплатно.

— Не говорех за пари.

Себастиан го погледна в очите и преглътна забележката, която беше на езика му.

— Ще ти се обадя, когато пристигне заповедта за посещение.

Торкел отвори вратата и се върна на съвещанието. Преди вратата да се затвори и гласът на Торкел да се превърне в неясно мърморене, Себастиан го чу, че се извинява.

За секунда изпита желание отново да нахлуе вътре. Да стане още повече за смях.

Това обаче наистина щеше да бъде прекалено.

И без това бе нанесъл достатъчно поражения.

Този път той послуша Торкел и се прибра вкъщи.

Връщането му отне известно време. Първо трябваше да провери дали някой го следи. Преди всичко търсеше сребриста тойота, но оглеждаше всяка кола, която минава покрай него или е спряла подозрително до тротоара. Надничаше във всяка. Убиецът беше сменил колите веднъж и можеше да го направи отново. Себастиан

криволичеше насам-натам, обикаляше в кръг и не бързаше. Едва когато бе абсолютно убеден, че никой не го следи, той влезе в жилищната сграда с апартамента си на „Грев Магнигатан“. Качи се по стълбите, влезе вътре и седна на леглото в стаята си.

Безпокойството му, че го следят. Тайните. Двуличието. Троле. Жените. Ваня. Всичко това му се отразяваше и го караше да се държи безразсъдно и ако продължаваше така, имаше риск да не му разрешат да се срещне с Хинде. Съзнаваше, че организация като полицията е готова да приеме само определено ниво на конфликт без резултати.

Себастиан легна на леглото. Затвори очи и се опита да не мисли за нищо. В апартамента беше тихо и спокойно. Приятно беше да лежи там. Той се опита да диша безшумно и да медитира, както го беше учила Лили.

Дишай дълбоко. Равномерно. Бавно. Намери спокойствието.

Себастиан много обичаше Лили. Споменът за нея винаги беше точно зад образа на Сабине, с по-меки и бледи очертания, но винаги там като сянка.

Чувството на загуба изведнъж го завладя и равномерното дишане се замени с накъсано поемане на дъх от тъга. Чувстваше се преследван. От себе си и от спомените. Никога нямаше да се освободи от тях.

Той седна и видя дръжките на найлоновия пазарски плик на Троле, които се подаваха под леглото. И това беше доказателство какъв всъщност е Себастиан. Скрити под леглото лежах материалите, поръчани и платени от него, които можеха да опетнят доброто име на родителите на Ваня. Какво всъщност му бяха направили те? Нищо. Ана само се опитваше да предпази дъщеря си от човек, който е способен на всичко. Валдемар не знаеше нищо. Така беше казала Ана и това несъмнено бе вярно. Но въпреки факта, че и двамата са невинни, Себастиан искаше да нарани чувствата им, да ги накаже. Те дори не бяха истинските му противници. Виновен беше той и само той.

Себастиан беше най-лошият враг на самия себе си.

Той бавно взе найлоновия плик от пода. Трябваше да изгори материалите вътре. Да ги унищожи. Нямаше право да се бърка в живота на Ана и Валдемар. Нямаше права дори върху собствения си живот. Къде ли има кибрит? Може би в кухнята. Отиде там и започна

да търси в чекмеджетата. В най-горното имаше прибори, а във второто — различни дреболии. Нямахме кибрит. В третото видях готварски ръкавици и подложки за маса, които никога не използваше. Изведнъж на вратата се позвъни. Себастиан погледна изненадано към коридора. Не си спомняше кога за последен път са звънили на вратата му. Вероятно някой искаше да му продаде нещо. Или бяха „Свидетели на Йехова“. Отново се позвъни. Той реши да не обръща внимание. Беше зает и не можеше да си направи труда да се отърве от тях. Отвън се чу глас.

— Себастиан! Отвори вратата! Знаем, че си вътре.

Елинон Бергквист! Не можеше да е истина. Какво правеше тя тук?

— Хайде, Себастиан, отвори вратата!

Елинон отново натисна звънеца. Този път по-продължително. Настойчиво. Откъде знаеше, че той е вътре? С нея обаче това не изглеждаше невъзможно. Тя пак позвъни.

— Себастиан!

Той изруга, излезе от кухнята, хвърли найлоновия плик под леглото, докато минаваше покрай стаята за гости, отиде в коридора и отвори вратата. Опита се да изглежда колкото може по-раздразнен. Не беше трудно. Не и когато на площадката на стълбището стоеше Елинон Бергквист. Тя носеше черно куфарче на колелца и му се усмихваше щастливо и с очакване.

— Ето ме — беше първото, което каза. Ясно и недвусмислено като усмивката ѝ.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Мисля, че знаеш. — Елинон вдигна ръка, сякаш искаше да го докосне и може би да погали лицето му. Себастиан инстинктивно отстъпи назад. Тя продължи да му се усмихва. — Може ли да вземеш куфарчето ми?

Той поклати глава.

— Казах ти да напуснеш града за известно време. Докато бъде заловен убиецът. — Погледна я със сериозно изражение. — Не разбираш ли? В опасност си.

Елинон реагира, като взе куфарчето си, мина покрай него и влезе в коридора. Той ѝ позволи да го направи. Или по-точно не ѝ попречи. Тя имаше дарбата да го изненадва. Елинон остави куфарчето си.

— Наистина ли съм в опасност? — Тя пристъпи към вратата и я затвори. Обърна се с лице към Себастиан. Застана съвсем близо до него. Беше му трудно да устои на тези зелени очи. — Или ти искаш да съм тук?

Отново посегна да го докосне. Този път той ѝ позволи. Не знаеше защо. В нея имаше нещо, което Себастиан не можеше да определи. Той долови дъха ѝ. Сладък и свеж, сякаш току-що беше смукала ментов бонбон. Винаги готова.

— Така както аз те искам? — Тя продължи да милва лицето и врата му и пхна ръка под ризата му. Себастиан се подразни и в същото време се възбуди. Беше срещал много жени, но никога такава като нея. Елинор не го слушаше какво ѝ говори. Каквото и да кажеше той, тя го превръщаше в нещо друго. Нещо позитивно. За нея. Елинор беше централната точка в своята вселена.

Себастиан опита пак.

— Всичко, което ти казах, е вярно. Не си го измислих.

— Вярвам ти — каза тя със закачлив тон, който предполагаше точно обратното. — Но по-добре да стоя при теб, отколкото сама в някоя хотелска стая. — Хвана ръката му и я сложи на гърдата си. — Така е много по-приятно и уютно.

Той се опита да събере мислите си. Елинор показваше ясни признаци на склонност към хищническо дебнене. Държането за ръце първата вечер, цветята и телефонното обаждане на имения му ден, начинът, по който беше изтъкувала предупреждението му. Може и да не беше болна в клиничния смисъл на думата, но връзката ѝ с него определено беше нездрава. Той трябваше да я изгони.

— Правили сме любов само в моя дом — промълви тя в ухото му.

— Не сме правили любов никъде. Чукахме се.

— Не разваляй всичко с грозни думи. — Елинор нежно ухапа меката част на ухото му. Тя миришеше на сапун. Кожата ѝ беше мека и топла и Себастиан остави ръката си да се плъзне по гърдата ѝ, шията, гърлото. Налагаше се да ѝ обясни, че определено не си е измислил цялата история като някакъв безумен план да я накара да се премести да живее при него. Че тя трябва да го послуша. Да разбере, че той говори сериозно.

Но щом искаше това, тогава защо стоеше в коридора и се държеше така? Защо притискаше до себе си Елинонр и я водеше към спалнята? Виновни бяха онези зелени очи.

Защото в нея имаше нещо.

Тя винаги сломяваше съпротивата му.

* * *

След това Себастиан лежеше в леглото, а Елинонр разглеждаше апартамента. Не се бе чувствал така отпуснат от дълго време. Не беше спал с никоя в този апартамент след Лили. Винаги палуваше другаде. Беше странно, но не изпитваше вина. Обичайните угризения на съвестта след секс отсъстваха. Той с нежелание осъзна, че лежи и слуша Елинонр, докато тя обикаля наоколо. Звучеше щастливо. Себастиан се усмихна, когато чу радостните ѝ възклицания за броя на стаите и възможностите.

— Каква голяма стая! Ще стане чудесна трапезария!

Поне не го бяха направили в леглото, където той спеше с Лили. Пък и това място не беше истинският им дом. Те прекараха много време тук, но когато се ожениха, се преместиха в Кьолн.

— Имаш дори библиотека!

Това наистина беше нещо специално за жената, разглеждаща стаите, които Себастиан не използваше напоследък. Елинонр беше интересна по начин, който той не можеше да опише. Колкото и твърдо да я отблъскваше, тя продължаваше да се връща. Като отскачаща топка, която поглъща енергията на отблъскването му. Себастиан изобщо нямаше предвид това, когато отиде на беседата за Юси Бьорлинг и се запозна с нея. От друга страна обаче, оттогава се бяха случили куп неочаквани неща, меко казано. Неща, за които той бе успял да забрави за известно време. Каквото и да се кажеше за Елинонр, един факт беше неоспорим. Тя го разсейваше от всичко.

След няколко минути Елинонр се върна. Беше облякла ризата му, без да закопчае копчетата. Червената ѝ коса блестеше и тя приличаше на героиня от френски филм. Женствена и неустоима. И сякаш беше гледала същия филм, тя седна на леглото, подви крака под себе си и го погледна.

— Апартаментът ти е огромен.

— Знам.

— Защо не го използваш целия?

— Целият е за теб.

Очите ѝ блеснаха като на дете на Коледа.

— Наистина ли?

— Не, но каквото и да кажа, ти все чуваш друго.

Елинон го сръга закачливо, както винаги без да обръща внимание на хапливите му забележки. Те и без това, изглежда, нямаха никакво въздействие върху нея.

— Ще оправим това място, обещавам.

— Нищо няма да оправим. Може да останеш за няколко дни, но после се изнасяш.

— Разбира се. Няма да бързаме. Ако не ме искаш тук, ще си тръгна веднага. — Тя го възседна и го целуна в устата.

Да, определено беше гледала същия филм.

— Е, добре. Не искам да живееш тук.

Елинон се усмихна на опита му. Всъщност не го слушаше.

— Но защо? Ти каза, че се тревожиш за мен. Аз съм тук, така че можеш да ме държиш под око. Пък и се нуждаеш от мен.

— Не се нуждая от никого.

— Не лъжи, скъпи. Нуждаеш се от някого. Това е очевидно.

Себастиан не знаеше какво да каже. Елинон беше права. Той наистина се нуждаеше от някого, но не от нея. Определено не от нея. Тя не дочака отговора му и отиде в кухнята да направи кафе. Той лежеше и я слушаше. Елинон си подсвиркуваше, докато търсеше кафето.

Никоя не го беше правила досега.

Това обаче не беше най-лошото.

Най-лошото беше, че му харесваше.

— Едвард Хинде иска да говори с теб.

Аника надникна в кабинета на Харалдсон. Той вдигна шава от материалите, които четеше на единия от двата фотьойла в стаята. „Льовхага“ 2014 г. Виждания и цели“. Беше стигнал едва до втората страница на документа от трийсет листа, на масата пред него имаше тефтер, в който той си записваше изразите, които не разбираше, и областите, в които трябваше да придобие повече основни знания и информация. Досега беше запълнил половин страница. Двайсет и пет процента от текста беше неразбираем. Поради тази причина Харалдсон остана доволен, че има възможност да остави документа и да насочи вниманието си към по-важни неща.

— Така ли?

— Да. Обади се един от надзирателите. Колкото е възможно по-скоро.

Харалдсон скочи от фотьойла и излезе от кабинета. Най-последно Няколко пъти беше изпитал желание да отиде в крилото с максимална охрана. Само да се отбие за малко. Но трябваше да балансира нещата. Не биваше да изглежда прекалено нетърпелив, но и не искаше да губи връзка. Да охлади близостта, която се бе създала между тях. Сега обаче Хинде беше направил първата крачка. Той бе поел инициативата. Това беше добър знак. Харалдсон се надяваше, че ще се срещнат отново. Не можеше да отлага повече заповедта за посещение на „Риксморд“. Трябваше да им разреши да говорят с Хинде. Обаче искаше пръв да отиде при него. Да направи пробив в случая. Ами ако Хинде му каже нещо решаващо важно? Ако стане така, че утре Харалдсон не само празнува годишнината от сватбата си, но и прочете в сутрешния вестник, че серийният убиец, който тероризира Стокхолм, е заловен? Може би щеше да пише, че според непотвърдени източници ключовите парчета от пъзела са били предоставени от персонала на „Льовхага“. В най-добрия сценарий щяха да споменат неговото име. Вчерашният „Експресен“ беше направил връзката между Едвард Хинде и

скорошните убийства. Не намекваше, че Хинде е замесен по някакъв начин, но някой очевидно беше издал факта, че има сходство в метода на действие. Харалдсон забеляза в интернет, че според „Риксморд“ става дума за имитатор. Жертвите от деветдесетте години бяха на първите страници в новините. Имаше и колонка с факти за Хинде и кратко обобщение какво се е случило тогава.

Убиецът заловен, а човекът, решил случая, работи в „Льовхага“, където е затворен Хинде.

Щеше да бъде страхотно.

Харалдсон все още се усмихваше, когато влезе в килията на Едвард Хинде.

— Изглеждаш щастлив. — Както обикновено, Хинде седеше на леглото с гръб към стената, свил колене до гърдите си. — Нещо хубаво ли се е случило?

Столтът пред бюрото беше издърпан и обърнат към леглото. Харалдсон седна. Не можеше да започне да говори направо за надеждите си за срещата и в същото време искаше да поддържа доброто настроение на Хинде, който, изглежда, бе оценил бърбенето им за незначителни неща предишния път. Пък и Харалдсон имаше няколко причини да бъде щастлив.

— Утре имаме годишнина от сватбата. Йени и аз.

И това му напомни... Харалдсон бързо се озърна наоколо, за да провери дали ще види някъде снимката на съпругата си. Не беше на показ. И по-добре. Ами ако някой от персонала видеше снимката на жената на директора на затвора, закачена на стената в килията на убиеца?

— Прекрасно — отвърна Хинде. — Колко години?

— Пет.

— Дървена сватба.

— Виж ти! Откъде знаеш? Малко хора знаят. — Харалдсон беше искрено учуден. Беше го потърсил в Гугъл преди няколко месеца.

— Ще се изненадаш колко много неща знам — отговори Едвард, осъзнавайки че прозвуча по-самодоволно, отколкото възнамеряваше.

— Трябва да участваш в някое телевизионно състезание.

— Да... но мисля, че това няма да стане.

— Няма.

Хинде го погледна развеселено, когато Харалдсон млъкна. В съзнанието му започна да се оформя план за бъдещето. За да е абсолютно сигурен и безопасен, той се нуждаеше от някои неща. Томас Харалдсон можеше да осигури повечето. Двеста и четиресетте минути на компютъра довчера щяха да набавят останалите. Едвард вече знаеше, че утре Харалдсон има годишнина от сватбата. Така както отдавна знаеше, че новият директор на затвора е бил полицай.

Той беше направил задълбочено проучване, когато чу, че „Льовхага“ ще сменя началника си. Ако самият Харалдсон не бе повдигнал въпроса за годишнината от сватбата, Хинде щеше да се опита да насочи разговора в тази посока, но сега не беше необходимо.

— Е, как ще празнувате? — попита той с неподправен интерес. — Годишнината от сватбата — поясни.

— Закуска в леглото като начало на деня, а после говорих с шефката ѝ в работата и уредих да я освободят за няколко часа. Преди обяд ще я вземе кола и ще прекара следобеда в луксозен козметичен салон.

— Къде работи Йени?

— В счетоводна фирма на име БДО. А накрая ще имаме специална вечеря.

— Значи ден, изпълнен със специални наслади.

— Йени ще получи и ябълково дръвче. Сорт „Ингрид Мари“. За нашата градина.

— Много си внимателен.

— Тя го заслужава.

— Сигурен съм.

Двамата отново се умълчаха, но тишината по никакъв начин не беше тягостна или неловка. Харалдсон осъзна, че е доволен, че седи там. Изненада се колко приятно е да бърби с Хинде. Той слушаше. Наистина слушаше. Освен Йени Харалдсон не можеше да се сети за никой друг, който е толкова искрено заинтересуван и толкова... насърчаващ. Но въпреки че бе успял да установи истинско разбирателство с Хинде, не трябваше да забравя целта на посещението си.

— Както сигурно разбираш, имам няколко въпроса, на които бих искал да отговориш. — Той се надяваше, че не е бил твърде директен.

Твърде напорист. Не искаше Хинде да остане с убеждението, че се срещат само за да го използват.

Очевидно нямаше проблем. Хинде провеси крака от леглото и се наведе напред.

— Отлично, защото ще искам някои неща. — Едвард се усмихна обезоръжаващо и разпери широко ръце. — При това положение всеки печели.

— Да — каза Харалдсон и отвърна на усмивката му, убеден, че той ще спечели най-много. И Хинде би се съгласил, защото Харалдсон имаше и най-много да изгуби.

* * *

Две неща.

Оказа се, че Хинде иска две неща. Харалдсон ги нямаше у себе си, нито можеше да ги вземе от „Лъовхага“, поне не и без да привлече куп нежелани въпроси. Ето защо той се върна в кабинета си и каза на Аника, че ще излезе за малко. Качи се в колата си и отиде в малкия търговски център.

Две неща. Две бързи посещения в два магазина. На връщане погледна покупките на предната седалка и се помъчи да разбере защо ги иска Хинде. Освен това се зачуди дали е неправилно и неетично да му ги даде. Реши, че не е. Бяха напълно безобидни продукти. Не беше като да даде на Хинде достъп до оръжие или нещо подобно. Едното беше обикновено лекарство, което се продаваше без рецепта, а другото — зеленчук. Вероятно кореноплодно растение. Харалдсон не беше сигурен.

Той спря на персоналното си място за паркиране, взе пликчетата и отиде право в крилото с максимална охрана. Едва се удържаше да не хукне. Имаше чувството, че е само на броени минути от разкриването на случая. Внимателно беше обмислил въпросите, които щеше да зададе на Хинде. Очевидно той щеше да му позволи два въпроса днес. Би трябвало да са достатъчно.

Пазачите отвориха вратата на отделението с максимална охрана и единият го придружи до килията на Хинде. Харалдсон беше пъхнал двете пликчета под тънкото си сако. Нямаше смисъл да предизвиква

любопитство с това, че носи нещо на един осъден сериен убиец. Хинде все още седеше на леглото, където го беше оставил. Той изчака, докато вратата се затвори, и наруши мълчанието.

— Носиш ли ги?

Харалдсон извади пликчетата изпод сакото си и бръкна в едното. Приблужи се до леглото и бавно, почти театрално сложи буркана от супермаркета на нощното шкафче.

Хинде го погледна и кимна.

— Какво искаш да питаш?

— Знаеш ли кой уби онези четири жени?

— Да.

— Кой?

Едвард затвори очи и пое дълбоко въздух. Опита се да скрие разочарованието си. Как беше възможно? Харалдсон имаше достатъчно време да се подготви за срещата, както и възможността да се възползва максимално от въпросите, които задава. Тогава защо не попита „Кой уби четирите жени?“ като пръв въпрос. Хинде знаеше отговора. Новият директор потвърди мнението му за служителите в системата на затворите. Тази сфера не привличаше най-умните мозъци в обществото. Поне ако ставаше дума за онези, на които се разрешаваше да си тръгнат в края на работния ден. Хинде въздъхна. Нямаше предизвикателство. Беше скучно.

— „Кой“ е втори въпрос — каза той прекалено отчетливо и ясно.

Харалдсон изруга наум. Нещата не вървяха по плана. Първият въпрос трябваше да му даде име, а вторият — мястото, където полицаите щяха да намерят убиеца, след като Харалдсон ги уведоми. Беше проявил твърде голямо нетърпение. Сега щеше да получи само име. Но и това беше достатъчно. Повече, отколкото знаеха в „Риксморд“. Информацията пак беше важна. Той щеше да бъде човекът, решил случая.

Харалдсон извади пликчето от аптеката. Не знаеше много за съдържанието на шишенцето. Не беше употребявал това лекарство. Изглеждаше отвратително. Той се поколеба за момент с пликчето в ръка. Почувства се по същия начин, както когато беше дал снимката на Йени — глождещо безпокойство, че постъпва неправилно. Че прави грешка. Бързо взе решение и подхвърли шишенцето на Хинде.

— Кой ги уби?

Мълчание. Хинде внимателно огледа шишенцето и после вдигна глава. Изглежда искаше да забави отговора си като пред състав на съдебни заседатели в съдебна драма. Да засили напрежението.

— Един човек, когото познавам — отвърна той.

— Това не е отговор. — В гласа на Харалдсон прозвуча детинско разочарование, сякаш беше петгодишно хлапе, отворило шарен пакет само за да открие, че не е пълен с бонбони, а със зеленчуци.

Едвард повдигна рамене.

— Не съм виновен, че задаваш погрешни въпроси.

— Попитах те кой е той.

— Трябваше да попиташ за името му.

Мълчание. Хинде се наведе напред много преднамерено и сложи шишенцето на нощното шкафче. Харалдсон проследи с поглед движенията му. Очите му се спряха на шишенцето. Може би трябваше да си го вземе обратно. Хинде не го беше заслужил. Вярно, Харалдсон формулира лошо първия си въпрос, но Хинде беше извъртял втория.

— Искам и още нещо.

Харалдсон се съсредоточи. Искане, въпрос. Не беше късно да си тръгне победител.

— Какво?

— Искам утре да се обадя на Ваня Литнер от „Риксморд“.

— Защо?

— Искам да говоря с нея.

— Добре. Как е името на убиеца на четирите жени? — Харалдсон не го свърташе да седи на стола. Вече беше съвсем близо.

Хинде бавно поклати глава.

— Не ти се полагат повече отговори.

— Съгласих се да се обадиш на Ваня Литнер, нали? — Харалдсон не можеше да седи повече. Той стана и пристъпи към леглото. — Това заслужава още един отговор.

— Но ти ме попита защо искам да ѝ се обадя. И аз отговорих. Честно.

Харалдсон се вцепени и съвсем оклюма. Беше попитал „защо“ съвсем инстинктивно. Дори не беше въпрос. Хинде очевидно искаше да говори с нея, иначе нямаше да иска разрешение да ѝ се обади. Това не се броеше. Хинде мамеше. Но Харалдсон можеше да отвърща на ударите, когато се наложи. Сега му бяха хвърлили ръкавицата.

— Можеш да забравиш за телефонното обаждане — заяви той, наблягайки на думите си, като насочи пръст към Хинде, — ако не ми кажеш име.

— Не нарушавай обещанията си, Томас. Не и когато си ги дал на мен.

Изведнъж Харалдсон видя един различен Хинде, въпреки че той не беше помръднал нито един мускул, нито бе повишил тон. Очите му обаче потъмняха. В думите му прозвуча сила, каквато Харалдсон не беше чувал дотогава. В гласа му имаше заплаха. Смъртоносна заплаха.

Харалдсон изпита чувството, че последното, което бяха видели четирите жени, убити от Хинде, преди да умрат, е бил човекът, който в момента седеше пред него. Той се запромъква към вратата.

— Ще дойда пак.

— Винаги си добре дошъл.

Предишният Хинде се беше завърнал. Той спокойно се наведе напред и бързо скри в леглото шишенцето и буркана. Преобразяването му стана толкова бързо, че Харалдсон не беше сигурен дали изобщо го е видял да се случва, но погледът към настръхналите косъмчета на ръцете му потвърди, че се е състояло.

— Ще получиш името — тихо добави Хинде, — когато свършиш едно последно нещо.

— Какво? — промълви Харалдсон.

— Кажу „да“.

— На какво?

— Ще разбереш кога и на какво. Само кажи „да“. И тогава ще отговоря на един въпрос.

Харалдсон го погледна и излезе от килията. Не беше минало по плана. Съвсем не. Но той имаше още един шанс. Кажу „да“. Какво ли имаше предвид Хинде? Какво искаше от Ваня Литнер? Какво щеше да прави с нещата, които му занесе Харалдсон? Много въпроси. Твърде много, за да може да се съсредоточи върху „Льовхага" 2014 г. Виждания и цели".

Той реши отново да се възползва от гъвкавото работно време и да се прибере вкъщи. При Йени.

Себастиан се събуди в пет. Беше спал по-добре, отколкото очакваше. Сънят пак го беше събудил както обикновено, но му липсваше нещо от съкрушителната сила, която имаше понякога. Той отпусна дясната си ръка и се протегна внимателно. Тя лежеше до него.

Себастиан се измъкна от леглото, обу слиповете си и тръгна да провери дали е пристигнал вестникът. Вратите на всички други стаи бяха широко отворени. Така, както ги беше оставила Елинон. Отиде да ги затвори с известно нежелание. Не беше влизал в три от стаите от няколко години, затова не устоя и надникна вътре, преди да затвори вратите. Апартаментът наистина беше хубав, погледнат през нечи и други очи. Очите на Елинон. Особено когато ниското утринно слънце светеше през големите прозорци. Отворените врати и стаите обаче бяха от друг живот. Живот, за който Себастиан не искаше да му напомнят. Фактът, че Елинон беше нахлула тук, бе достатъчно голяма промяна. Останалата част от живота му щеше да остане недокосната, непокътната.

Снощи бяха разговаряли за всичко възможно. Себастиан и Елинон. В кухнята. Тя му разказа за Харалд, бившия си съпруг, който се върнал у дома един ден и заявил, че иска развод. Ей така, направо. Срещнал друга. Това очевидно било изключително болезнено. Накарало я да се съмнява в себе си. Случило се преди няколко години. Известно време Елинон опитала запознанства по интернет, но не се срещнала с никого. Било много трудно. Ами Себастиан? Защо е сам? Той успешно успя да отклони въпроса. Остави я да говори, пиеше кафе и слушаше баналните й глупости и анализи за секса и взаимоотношенията, които явно беше прочела в женски списания. Странно, но не мразеше всяка дума, както обикновено. Вероятно нямаше сили или беше потиснат заради всичко, което се беше случило, но както и да погледнеше на нещата, стигаше до едно и също заключение.

Харесваше му, че Елинон е тук.

Тя се смееше много, водеше обикновен, лековат разговор и не му обръщаше много внимание какво говори. Странно беше около него да има някой, който не се засяга от язвителните му забележки. Това някак го разубеждаваше да продължи с тях. Елинон беше много забавна. Себастиан не знаеше какво да прави с нея, но тя беше разнообразие. Нещо ново.

Той остави сутрешния вестник на масата, взе телефона и позвъни на Троле. Пак не отговори никой. Безпокойството на Себастиан се възвърна. Защо не отговаряше Троле? Сигурно се беше случило нещо. Изведнъж изпита странно желание да се върне в леглото при Елинон. Да спре реалността. Той изведнъж осъзна какво представлява тя за него. Елинон беше някой, към когото можеше да се обърне, когато нещата станат трудни. Някой, който винаги беше доволен, че го вижда. Някой, който забравя всички неприятни неща, които той е казал.

Себастиан ясно осъзна защо не се чувства виновен, когато мисли за Лили.

Елинон беше като домашен любимец.

Някои хора имаха куче, а Себастиан се беше сдобил с Елинон.

Доволен, че е намерил определение за връзката им, той направи кафе и прочете вестника. Отиде до денонощния магазин и купи закуска и обяд за себе си и Елинон. Не искаше тя да излиза да пазарува, а да стои в апартамента. За по-сигурно.

Елинон седеше в кухнята, облечена с неговата риза, когато Себастиан се върна.

— О, ходил си да ни купиш закуска! Много си мил.

Той започна да разопакова храната.

— Не искам да излизаш. Трябва да стоиш в апартамента.

— Не се ли престараваш малко? — Тя стана и го целуна по бузата, а после подскочи и седна на плота. — Няма да изчезна, ако изляза за малко.

Себастиан въздъхна. Нямаше сили да спори с нея.

— Не можеш ли да направиш каквото ти казвам? Моля те.

— Добре, но в такъв случай ще трябва да вземеш нещо за вечеря, когато се прибиращ вкъщи. Ще направя списък. — Елинон скочи на пода. — Къде има хартия и нещо за писане?

Себастиан посочи едно от чекмеджетата под плота, върху който беше седяла. Елинон го издърпа и извади черна химикалка и малък

бележник. Седна до масата и започна да пише.

— Спагети, пържолки от филе, салата, лук шал от, кафява захар, балсамов оцет, телешки бульон, царевично брашно. Кажете ми, ако имате някои от тези неща. Предполагам, че имате масло? Ами червено вино?

— Не мисля.

Елинора вдигна глава от списъка с изненадано изражение.

— Никакво?

— Не, никакъв алкохол.

— Защо?

Имаше причини. Преди няколко години Себастиан бе прекарал няколко месеца, опитвайки се да избегне съня с помощта на алкохол и едва не стана алкохолик отгоре на всичко. Беше склонен към пристрастяване. Имаше проблеми с поставянето на граници. Не беше необходимо обаче Елинора да знае тези неща.

— Нямам — повдигна рамене той.

— Но ако не пиеш, може ли да вземеш бутилка червено вино за соса? И ще имаш ли нещо против, ако аз изпия една чаша?

— Не.

— Предпочиташ ли картофи вместо спагети?

— Все ми е едно.

— Добре. Имаш ли любим десерт?

— Не.

— В такъв случай аз ще реша.

Елинора продължи да пише. Себастиан продължи да закусва. Нормално ежедневие. Той никога през живота си не беше ходил да пазарува със списък. От друга страна обаче, не беше и срещал някоя като Елинора досега.

Себастиан реши да върви пеша, тръгна по „Кроноберг“ и пристигна в „Риксморд“ преди всички останали. Седна в Стаята и зачака другите. Взе телефона и позвъни на номера, който вече беше набирал безброй пъти. Въпреки че Троле не отговаряше, безпокойството на Себастиан беше намаляло. След закуска с Елинор пак си бяха легнали. Подхождаха си изключително добре от сексуална гледна точка. Не беше любов. Определено не. Но все пак беше нещо. Любовта наранява. Това тук — не.

Преди Себастиан да излезе, Елинор извади чиста риза и му каза да се избърсне добре. Животът беше странен. Неотдавнашното му пътуване беше толкова напрегнато, че скоро нищо нямаше да го изненадва. Трябваше обаче да намери Троле. Въпросът беше как да го направи. Можеше ли да помоли Били за помощ? Не беше необходимо да му казва цялата истина, но можеше да сподели, че е ходил при Троле, когато е осъзнал, че го следят. Да помолиш стар приятел за помощ нямаше да прозвучи толкова невероятно. Били умееше да пази тайни и в момента отношенията му с Ваня изглеждаха обтегнати, затова едва ли щеше да й каже нещо. Очевидно беше, че е започнал да се опитва да си проправя път нагоре в йерархията, а Ваня се съпротивляваше. Разбира се, тя никога нямаше да го признае, но за Себастиан беше ясно, че според нея Били е започнал да се надскача. Една група винаги работи най-добре, когато всеки приема ролята си и не поставя под съмнение тази на другите. Затова Себастиан никога не можеше да се вмести в група. Кръвта на живота му беше да поставя под съмнение всичко. Били наистина го бе смаял, оказал се беше доста добър полицаи. Освен това във Вестерос тайно му беше помогнал да открие Ана Ериксон и настоящия ѝ адрес. Можеше да бъде полезен съюзник в издирването на Троле. Себастиан смяташе да отиде в дома на Троле след сутрешното съвещание. Ако не намереше нищо там, щеше да говори с Били. Доволен от плана си, той стана и си взе кафе от машината в трапезарията. Събра мислите си и се зарече днес да не

се кара нито с Ваня, нито с Торкел. Трябваше да защити присъствието си в екипа, да сътрудничи, не да създава конфликти.

След трийсетина минути и две чаши кафе започнаха да пристигат другите. Поглеждаха го бегло, въпреки че беше с чиста риза. Нямахме ли поне двете жени да забележат?

Първа стана Урсула. Обърна се с лице към останалите и сложи на масата папката, която носеше.

— Да започвам ли? Имам доклада от аутопсията на Анете Вилен.

— Давай — отговори Торкел.

Урсула нареди няколко увеличени снимки на осакатеното голо тяло на Анете. Раната в гърлото ѝ зееше срещу тях. Себастиан я виждаше мъртва за пръв път и това му въздейства по-силно, отколкото очакваше. Трудно беше да направи емоционалния скок между образа ѝ приживе, в онази рокля, топла и отчаяно жадуваща любов, и начина, по който изглеждаше на снимките. Урсула извади още един кадър отблизо на прерязаното гърло.

— Трахеята и каротидната артерия са срязани с един замах и рязко движение навън. Също като при другите.

— Почувствала ли е много болка?

Урсула погледна Себастиан. Нямахме съмнение, че въпросът дойде от сърцето му. Тя отговори без следа от съчувствие:

— Станало е много бързо. Анете се е задушила, преди кръвта ѝ да изтече, затова краят е настъпил бързо. Относително бързо.

Себастиан не каза нищо и пребледня още повече. Урсула се обърна към другите. Той заслужаваше да страда.

— Трудно е да се определи точният час на нападението. Тя е лежала на пряка слънчева светлина. Но ако Себастиан я е оставил в пет часа, тогава убиецът определено е дошъл много скоро след това. Между пет и десет сутринта.

— Тогава той е проследил Себастиан до апартамента ѝ?

— По всяка вероятност, особено след като вече знаем, че Себастиан е бил следен.

В стаята настъпи мълчание, породено от близостта между Себастиан и убиеца. Той трескаво разрови паметта си за някакъв спомен от онова фатално утро. Беше ли видял някого? Нещо? Срећна ли някого на стълбите? Чу ли да се затваря врата на кола и обърна ли се да види? Съзря ли нещо? Не си спомняше нищо.

— Не видях никого, но и не гледах наоколо.

— Предполагам, че си искал да се измъкнеш колкото е възможно по-бързо. Не си падаш по уютните закуски — язвително подхвърли Ваня.

Себастиан сведе поглед. Не искаше да отговаря. Нямаше да отговори. Нямаше да започне отново. Сътрудничество, не конфронтация.

Торкел се включи в обсъждането.

— Ще изпратим униформени полицаи да разпитат съседите, след като сега стеснихме часовата рамка. Някой от тях може да е видял някого да се навърта наоколо.

— В идеалния случай, близо до син „Форд Фокус“ — обади се Били.

— Докъде стигнахме с колите? — попита Торкел.

— Не научихме нищо повече от форда, а тойотата е минала покрай няколко бензиностанции. Покрай последната — вчера сутринта...

На вратата се почука и вътре влезе млад полицай. Изглеждаше напрегнат.

— Извинявайте, но има телефонно обаждане за теб, Ваня. Очевидно е важно.

— Ще трябва да почака. Имаме съвещание.

— От „Льовхага“ е. Едвард Хинде...

Всички се вцепениха. За секунда си помислиха, че не са чули правилно.

— Сигурен ли си? — недоверчиво попита Ваня. — Едвард Хинде?

— Така каза той.

Тя придърпа към себе си телефона на масата.

— Свържи ме, моля.

Младият полицай бързо се обърна и излезе от стаята. Ваня се наведе напред, очаквайки обаждането. Другите се преместиха по-близо до нея. Кремавият пластмасов предмет на масата сякаш се превърна в центъра на тежестта на стаята, привличайки всички към себе си. Били застана до Ваня с едната ръка върху бутона на високоговорителя, а с другата сложи мобилния си телефон до него, за да запише разговора. Всички зачакаха мълчаливо. Само Себастиан остана на мястото си, на

разстояние от другите, като трескаво се опитваше да разбере какво става. Защо се обаждаше Хинде? Каква беше целта му? Да се опита ли да прекъсне разговора? Инстинктивно чувстваше, че това не вечае нищо добро. Както обикновено, Хинде беше една крачка пред тях.

Той действаше.

Те реагираха.

Никога обратното.

Звънът на телефона накара всички да подскочат, въпреки че го очакваха. Били натисна бутона на високоговорителя и едновременно с това функцията за запис на мобилния си телефон. От високоговорителя се чу тихо свистене. В другия край на линията имаше някого. Изведнъж Хинде сякаш се озова там, при тях. Ваня несъзнателно се наведе още напред, сякаш се опитваше да чуе в тишината дали той наистина е там.

— Ваня Литнер...

Отговорът дойде бързо и ясно.

— Обажда се Едвард Хинде. Не знам дали ме помниш.

Определено беше той. Приятен глас. Спокоен, съсредоточен и зад самочувствието — убедеността, че предимството е на негова страна. Това очевидно беше следващият му ход. Себастиан си го представи. Усмивката, студените воднисти очи, телефонът близо до устата.

Ваня се постара също да говори спокойно.

— Да, помня те.

— Как си? — Тонът на Хинде беше безгрижен и интимен, сякаш се обаждаше на стара приятелка да побъбрят.

— Какво искаш? — изсъска Ваня. — Защо се обаждаш?

Едвард се изсмя силно.

— Ваня, това е първото ми телефонно обаждане от много, много време. Не може ли малко да го удължим?

— Мислех, че не ти позволяват да се обаждаш по телефона.

— Направиха изключение.

— Защо?

Себастиан пристъпи към нея. И той се питаше същото. Някой в „Льовхага“ беше сключил сделка с Хинде. И несъмнено се беше прецакал. Себастиан почувства, че разговорът трябва да бъде прекратен веднага. Тонът на Хинде беше твърде закачлив, твърде

познат. Твърде самодоволен. Нещо в него уплаши до смърт Себастиан. Дъщеря му разговаряше с човек, който винаги имаше план. И винаги го осъществяваше. Торкел видя, че Себастиан се готви да предприеме нещо, и го спря с остър поглед. Себастиан се поколеба. Влиянието му беше по-слабо от всякога. Беше загубил доверието на Торкел. Той погледна умолително временния си шеф, но Торкел поклати глава. В това време разговорът продължаваше.

— Имам информация, която трябва да знаеш.

— Слушам.

— Само ти. Защото предполагам, че другите слушат в момента.

Ваня погледна въпросително Торкел, който кимна в отговор. По всяка вероятност Хинде знаеше, че тя никога не би приела обаждането сама, и беше рисковано да го лъжат.

— Така е.

— Информацията, която искам да ти предам, е само за твоите уши. Но може би няма да ти разрешат да дойдеш и да ме видиш отново?

— Защо го казваш?

— Себастиан много те защитаваше. Сякаш мислеше, че няма да можеш да се справиш с мен сама. Той там ли е?

Себастиан отговори, без да иска разрешение от Торкел. Отиде и застана до Ваня.

— Тук съм. Какво искаш?

— Ваня може да дойде и да побъбри малко с мен, нали? Моля?

— Защо? Ако имаш да казваш нещо, кажи го сега.

— Не. Само на Ваня. Очи в очи.

— Никога — чу се да казва Себастиан.

Но вече беше късно. Телефонът изщрака, когато връзката прекъсна, и свистенето заглъхна. Хинде затвори. Ваня стана с решително изражение на лицето. Себастиан веднага се досети къде отива.

— Недей, Ваня. Не го прави. Не отивай там.

Тя го погледна ядосано.

— Защото?

— Той няма да ти каже нищо. Само иска внимание. Познавам Едвард Хинде.

— Чакай малко. Ние подозираме, че е замесен. Той звъни и предлага информация. Трябва ли да го пренебрегнем?

— Да.

Себастиан я погледна с умоляващи очи. Сякаш това имаше някакво значение. Чувстваше, че нещата се изплъзват от пръстите му, но трябваше да се бори. Знаеше, че не може да се откаже, при никакви обстоятелства. Не и отново. Ваня не трябваше да ходи там. За нищо на света.

— Защото Хинде не се обади на теб ли? Това ли е проблемът? Че той може да иска да каже нещо на мен? — Ваня го погледна в очите, готова да се бори на всяка цена.

— Не. Опасно е!

— Какви ги говориш, по дяволите? Мога да се грижа за себе си. — Тя се обърна към Торкел за подкрепа и се изненада, когато я получи веднага.

— Може да отидеш. Нека разберем какво иска Хинде.

— Ами заповед за посещение?

— Аз ще реша въпроса.

— А, сега можеш да го решиш — измърмори Себастиан.

Торкел се престори, че не го е чул.

— Мога да ти сложа подслушвателно устройство — предложи Били и тръгна към вратата.

Ваня го спря.

— Не. Ако го забележи, Хинде може да млъкне.

— Той и без това няма да каже нищо важно — обади се Себастиан, твърдо решен да не се предава. — Само ще увърта и ще наговори куп глупости и лъжи.

— В такъв случай двамата наистина си приличате — прекъсна го Ваня.

— Ваня...

Тя се отправи към вратата. Себастиан се вгледа в нея. Беше ужасен. Ваня отиваше при Хинде. При Чудовището. Не можеше да се примири. Последните му думи към нея бяха:

— Нека поне дойда с теб.

Отговорът ѝ изобщо не беше дружелюбен. Ваня дори не го погледна.

— Съжалявам, не си поканен — каза тя и излезе.

Себастиан изведнъж изпита чувството, че няма да я види повече. Че всичките му усилия да стигне до нея са били напразни. Той седна на стола и прегърби рамене. Другите го гледаха недоумяващо. Знаеха колко самовлюбен е, но реакцията му към тази ситуация пак беше прекалена. За Торкел това беше камъчето, което обърна колата. Себастиан наистина вече не разбираше какво става и не можеше да се държи нормално. Той, изглежда, приемаше факта, че Ваня ще се срещне с Хинде, като лично поражение. Това му напомни малко за момента, когато Себастиан му каза, че е спал с всички жени, които са били убити. Тогава Торкел видя същата смесица от паника и тъга в очите му. В онзи случай беше разбираемо, но сега? Сега беше недопустимо. Идеята да попречи на Ваня, най-добрия полицаи в екипа, да получи информация, бе престъпване на всякакви граници, независимо дали бе, защото Себастиан мислеше, че тя няма да се справи или защото смяташе, че той би трябвало да е избраният.

Себастиан се вгледа в останалите, особено в Торкел. Видя липсата на разбиране в очите им, но нямаше сили да обяснява. Те и без това нямаше да разберат цялата картина. Беше твърде сложна. Той изведнъж се вцепени. Ами ако това беше обяснението? Ами ако Хинде знаеше?

Той се обърна към Урсула.

— Би ли ми дала колата си?

Тя поклати глава.

— Не, Себастиан.

— Не може ли да взема за малко шибаната ти кола?

Урсула погледна изумено Торкел, който също поклати глава.

— Престани, Себастиан.

Себастиан се вбеси.

— Не става дума за мен. Дай ми ключовете!

— Себастиан, не може да продължаваме така — започна Торкел.

— Хубаво! — прекъсна го Себастиан. — Изхвърлете ме! Изобщо не ми пука! Само ми дайте ключовете на проклетата кола!

След още един поглед към Торкел, който отговори с примирено повдигане на рамене, Урсула протегна ръка към чантата си, която беше окачена на облегалката на стола. Извади ключовете на колата си и ги хвърли на Себастиан.

Той изскочи от стаята.

Трябваше да намери начин да спре Ваня.

Но не знаеше как.

Побягна през отвореното офис пространство, което обикновено беше оазис на спокойствие. Служителите там го изгледаха с любопитство, но му беше все едно. Надяваше се, че Ваня чака един от асансьорите за подземния паркинг и че ще я настигне, ако слезе по стълбите. На изхода се сблъска с две жени, които носеха кафета. Едната изтърва чашите, но той мина покрай нея, без да спира, и отвори вратата. Краката му направо летяха по стъпалата. Броеше етажите, докато тичаше. Оставаха още два до подземния паркинг и той се надяваше, че Ваня е оставила колата си на нейното обичайно място на триото ниво. Себастиан отвори тежката сива метална врата и хукна между колите. Паркингът беше пълен. Той чу, че наблизо забръмча двигател, и се отправи в тази посока. После я видя. Тя изкарваше колата и се насочваше към „Фридхемсплан“.

— Ваня! Почакай!

Тя може би не го видя или не му обърна внимание и продължи. Себастиан гледаше как колата се скрива от погледа му. Озърна се наоколо и осъзна, че не знае каква кола кара Урсула, нито къде я е паркирала. Погледна ключовете в ръката си. Волво. Побягна, натискайки бутона на черния ключ е надеждата, че светлините на някоя кола ще проблеснат и ще му покажат пътя. Не му провървя. Тичаше из паркинга и натискаше бутона. След малко чу изщракване. Колата беше в отсрещния край, колкото е възможно по-далеч от изхода, и реагира с окуражително проблясване. Себастиан се втурна към нея, отвори вратата и седна зад волана. Засуети се с ключа на стартера за момент и най-после успя да включи двигателя.

Настъпи газта и гумите изсвириха, докато завиваше.

Все още нямаше план.

Освен да кара колкото може по-бързо.

Да спре Ваня.

Утрото беше всичко, което Харалдсон се надяваше да бъде.

Будилникът иззвъня в шест и двацет и той веднага стана. Йени спеше дълбоко в своята половина на леглото. Харалдсон тихо затвори вратата на спалнята, нахлузи тениска и долнище на анцуг и слезе долу. Чувството, което изпита, когато тръгна към банята, му напомни за вълнението, когато беше малък и очакваше Коледа или рождения си ден. Преливащ от щастие, знаейки, че предстои идеален ден. Той влезе в банята, изкъпа се набързо и после отиде в кухнята. Първо разтопи шоколад на водна баня, а след това потопи ягодите, които беше купил по пътя към дома си вчера. Сложи ги в чиния, за да се втвърди шоколадът, и извади тостера и тигана. Препече филии и изпържи бекон. Наряза пъпеша. Счупи четири яйца, добави мляко и ги изпържи в масло. Препече още хляб. Включи чайника и сложи пликче чай в чаша. Извади сирене и сладко от малини от хладилника. Нареди всичко върху най-големия поднос, който имаха. Почувства се много доволен от себе си и провери дали всичко е както трябва. Накрая отиде до колата и отвори жабката. Извади малка червена кутийка. Пръстен. Златен, с диамант и два рубина. Сутринта след сватбата не беше подарил нищо на Йени. Не знаеше, че това се очаква от него. Приятелките ѝ и неговите колежки много се изненадаха, като чуха, че Йени не е получила нищо. Или както се изрази Маргарета от полицията във Вестерос: „Значи Йени се е оказала без нищо след първата брачна нощ“. Сякаш фактът, че е спечелила Томас за съпруг, не се броеше. Йени не спомена нищо. Не отрони нито дума на разочарование и не намекна, че ѝ липсва традиционният подарък. Сега обаче той щеше да ѝ го даде. С пет години закъснение. Но по-добре късно, отколкото никога.

Харалдсон забърза към къщата и сложи малката червена кутийка върху подноса. Идеално. Взе подноса и се качи горе.

Йени беше будна, когато той влезе в спалнята. Усмихна му се.

Много я обичаше.

— Честита годишнина, скъпа — каза Харалдсон, остави подноса на пода и се наведе да я целуне. Тя уви ръце около врата му и го придърпа по-близо до себе си.

— Честита годишнина и на теб.

— Направих закуска.

— Знам, чух те. — Йени го целуна.

Той взе подноса, а тя оправи възглавниците и ги нареди до стената. Двамата седнаха един до друг в леглото и изядоха закуската. Харалдсон слагаше ягоди в устата ѝ. Йени много хареса пръстена.

Точно както очакваше, той закъсня за работа.

Аника вече беше там, когато Харалдсон пристигна. Естествено.

— Съжалявам, че закъснях — каза той, докато, подсвирквайки си, влезе в кабинета ѝ. — Днес имам годишнина от сватбата.

Разбира се, не беше необходимо да се извинява на Аника. Направи го само за да спомене факта, че празнува нещо. Искаше всички да знаят. Аника прояви слаб интерес.

— Разбирам. Честито.

— Благодаря.

— Виктор се обади преди малко — продължи тя. — Изпратил е имейл и настоява за отговор колкото е възможно по-скоро.

— Какво пише?

— Можеш да го прочетеш — отвърна Аника и кимна към кабинета му. — На компютъра ти — добави тя за по-сигурно.

— Би ли го распечатала? Така ще стане по-бързо, защото компютърът ми още не е включен.

— Добре.

— Хубаво. Ще ми донесеш ли распечатката, моля?

Без да дочака отговор, Харалдсон влезе в кабинета си, съблече сакото си и седна зад бюрото. Включи компютъра и отвори „Лъовхага“ 2014 г. Виждания и цели“. В същия момент на вратата почука Аника, влезе и му даде распечатката.

— Благодаря.

Харалдсон остави папката настрана и прочете имейла.

Драги Томас,

По въпроса с телефонното обаждане на Едвард Хинде, което ти си разрешил вчера. (Между другото, това е нещо, което трябва да обсъдим. Предпочитам да се консултираш с мен, когато има промяна в правилата за охрана на някой затворник.) Обаждането тази сутрин очевидно означава, че днес от „Риксморд“ ще дойдат да говорят с него. За мен това не е проблем, но както винаги, ти ще трябва да одобриш заповед за посещение.

Искрено твой,

Виктор Бекман

Харалдсон отново прочете имейла. Хинде се беше обадил на Ваня Литнер и сега тя щеше да дойде в „Льовхага“. Днес.

Това не беше хубаво.

Никак не беше хубаво.

Той стана и бързо излезе от кабинета си.

Едвард Хинде седеше на обичайното си място на горния етаж в библиотеката, когато чу стъпки по стълбите. През него премина вълна на раздразнение. Новият затворник ли беше? Ако беше така, Едвард трябваше да поговори с Игор да обясни на новопостъпилия, че има правила, които трябва да спазва. Правилата на Хинде.

Не беше обаче новият затворник, а Томас Харалдсон. Едвард затвори книгата за Наполеон и я остави настрана. Харалдсон кимна на надзирателя, който стоеше малко встрани, придърпа стол и седна срещу Хинде, а после се наведе над масата с нетърпеливо изражение на лицето.

— Искам да бъда там — прошепна той.

Едвард не знаеше дали защото се намираха в библиотека, или за да не ги чуе надзирателят. Нямаше значение.

— Къде? — искрено се учуди той.

— Искам да бъда там, когато говориш с Ваня Литнер.

— Не мисля.

— Това не подлежи на преговори. *Ще бъда там.* — Харалдсон наблегна на думите си, като посегна да удари с юмрук по масата, но спря на сантиметър от повърхността. Защото бяха в библиотека,

предположи Хинде. Нямахте причина Харалдсон да се притеснява, че надзирателят ще чуе тупване от тяхната посока.

— Не мисля — спокойно повтори Едвард.

— В такъв случай няма да ти позволя да говориш с нея.

Очите на Хинде помръкнаха, но Харалдсон беше подготвен за това. Беше обмислил довода си.

— Не съм обещавал, че ще ти разреша да се срещнеш с нея — самодоволно заяви той. — Казах, че може да се обадиш по телефона, не че може да я видиш. Това ще ти струва един отговор.

Едвард си представи как става, бързо се навежда напред, сграбчва главата на Харалдсон и я удря в масата. Преди директорът на затвора или надзирателят да имат време да реагират, той се видя как заобикаля масата, дръпва назад главата на Харалдсон, слага длани на слепоочията му и завърта. Дори чу звука от прекършването на врата.

Колкото и примамлива да беше картината, Хинде нямаше да го направи. И все пак време беше да покаже кой командва парада.

— Виждаш ми се амбициозен човек, Томас — тихо каза той, но с напрегнатост, която правеше въздействаща всяка сричка. — Поправи ме, ако греша, но мисля, че тази длъжност означава много за теб.

Харалдсон кимна. Не се почувства много удобно от посоката, в която се насочваше разговорът.

— Твоите... подаръци са в килията ми — продължи Едвард. — Как ще обясниш на управителния съвет, че внасяш тайно разни неща за мен?

— Ще отрека.

— И някой ще ти повярва?

— На мен ще повярват повече, отколкото на теб.

Хинде остана неподвижен, с изключение на веждите, които въпросително се стрелнаха нагоре.

— Нима?

— Да. — Харалдсон погледна в черните му изпитателни очи и изпита желание да бъде толкова сигурен, колкото се надяваше, че е прозвучал гласът му.

— Значи ако разкрия нашето малко споразумение, че ти казвам всичко, което знам, в замяна на някои неща, които искам, те ще повярват на теб, не на мен?

— Да. — Харалдсон разбра по гласа си, че желанието му няма да се изпълни.

— И как ще обясниш нещата, които имам? — попита Едвард с абсолютно нормален тон, който остро контрастираше на напрегнатостта на погледа му.

— Дал ти ги е някой друг.

— И си готов да заложиш цялата си кариера на това?

Харалдсон не отговори. Чувстваше се като шахматист, на когото е останал само царят, а съперникът му изведнъж е придобил още една царица.

— Ако не ти повярват, не само ще загубиш работата си, но може и да си зад решетките, когато се роди бебето.

Харалдсон скочи и без да пророни нито дума, слезе по стълбите. Хинде се ухили. Планът вървеше добре.

* * *

Харалдсон ядосано се върна в кабинета си. Нещата изобщо не се бяха развили по плана му. Сега трябваше да одобри заповедта за посещение. Хинде щеше да се срещне с Ваня Литнер без него. Харалдсон обаче щеше да се погрижи да говори с нея веднага след това. Да я принуди да му каже какво се е разкрило по време на срещата. Можеше да го направи. Това беше неговата институция. Неговите правила.

За момент му хрумна да отиде в килията на Хинде и да вземе снимката на Йени, буркана и шишенцето. Но какво щеше да обясни, ако някой го завари в празната килия? Внезапен обиск? Не можеше да го направи сам. Това не му беше работа. Само щеше да изглежда подозрително. А ако не намери нещата? Не, най-добре беше да разреши на Хинде срещата и после да притисне Ваня за информация. Не беше идеалното решение, но смяташе, че информацията ще е ключът. Ваня щеше да докладва на Торкел. Харалдсон можеше незабавно да съобщи на по-високо място. Все още имаше надежда.

Денят пак можеше да е прекрасен.

Чакаха я.

Пазачът отвори портата веднага щом я видя. В „Льовхага“ имаше само един вход — през малкия пост на охраната. При първите си две посещения тя трябваше да покаже служебната си карта през прозорчето, но сега я познаха и ѝ направиха знак да влезе. Ваня тръгна по пътеката към главната сграда, покрай високата ограда с бодлива тел отгоре. От другата страна имаше открито пространство. Някои от затворниците седяха навън в двора и се наслаждаваха на слънцето. Беше твърде горещо да играят футбол. Бяха свалили връхните си дрехи и лежаха и си почиваха. Единият се надигна и я погледна.

— При мен ли идваш? — извика той и раздвижи мускулите си.

— Мечтай си! — отвърна Ваня и продължи към втората порта във втората ограда, също с бодлива тел отгоре. Това беше бариерата, която отделяше секцията с максимална охрана от другите сгради. Този път пазачът настоя да види документите ѝ и тя трябваше да предаде пистолета си. Но той също я очакваше.

— Бързо дойдохте — рече пазачът. — Казаха, че вероятно ще пристигнете чак към дванайсет.

— Нямаше почти никакво движение.

— Харалдсон ми каза да ви заведем направо в стаята.

— Той няма да бъде там, нали? — Ваня не можа да прикрие неудоволствието си от мисълта.

— Не, но ме помоли да му кажа, когато дойдете. — Пазачът заключи пистолета ѝ в сивия сейф, извади ключа и се обади на колегата си по радиопредавателя. — Посетителката на Едвард Хинде дойде.

Ваня кимна и отиде да чака на чакълената площ пред поста на охраната. След няколко минути дойде да я вземе друг пазач. Той я поведе към огромна блиндирана порта и я отвори. Минаха през още две охранявани врати, завиха наляво по коридор и се качиха по стълби. Изглежда не отиваха в същата стая като последния път, въпреки че ѝ

беше трудно да определи със сигурност. Отвътре „Льовхага“ изглеждаше еднакъв навсякъде — институционално светлосиньо и слабо осветление. Най-сетне пазачът спря.

— Изчакайте тук. Тъй като сте сама, трябва да се уверим, че затворникът е добре окован, преди да влезете.

Ваня кимна, но се запита дали щяха да вземат същите мерки за сигурност, ако тя беше мъж. Вероятно не. Но може би не трябваше да се изненадва. Хинде определено имаше особени взаимоотношения с жените. Макар да бе убедена, че може да се грижи за себе си, Ваня беше благодарна. Тя изпитваше уважение към опасността, въпреки че никога нямаше да признае пред никого, че е малко нервна. Влезе в малка чакалня и седна на канапето. В стаята беше тъмно и задушно. Единствената светлина проникваше през малък прозорец с решетка високо на стената. Ваня се облегна назад на твърдото канапе. Опита се да успокои нервите си. Днес всичко се беше случило със светкавична бързина. Съвещанието, прекъснато от Хинде, и бързото, неочаквано пътуване до „Льовхага“. И поведението на Себастиан. Той наистина премина всякакви граници и изглежда вече не разбираше какво става и не можеше да се държи нормално. Торкел й се беше обадил няколко минути след като тя потегли, за да й каже, че Себастиан е тръгнал след нея с колата на Урсула. Ваня включи синята лампа и за щастие не видя волвото в огледалото за обратно виждане.

Радваше се, че Себастиан ще бъде с тях още малко. Това беше единственият положителен аспект в тази ситуация. Разбираше, че той е изключително стресиран от случилото се. Колкото и студен и емоционално неуравновесен да беше, бе очевидно, че това му е оказало значително въздействие. Но пак беше лудост да го оставят близо до разследването. Ваня така и нямаше да разбере защо Торкел, когото все още уважаваше, го защитава толкова дълго време. Тя обаче не познаваше Себастиан от славните му дни. Не го беше виждала в разцвета му. Защото Торкел не беше идиот. С изключение на тази грешка в преценката, той беше най-добрият шеф, който бе имала, и тя реши да не прави голям въпрос от случилото се. Някога книгата на Себастиан наистина я беше смаяла. Той беше притежавал нещо. Но вече не. И сега Торкел също го беше осъзнал.

Най-последно.

Ваня трябваше да се съсредоточи върху спирането на убийствата и подобряването на отношенията си с Били. Той ѝ липсваше. Възможно ли беше новата му приятелка да има нещо общо с факта, че Били вече не е доволен да се занимава само с техническите аспекти на разследването, за които го използваша Ваня и останалите от екипа? Може би това не беше лишено от логика. Ваня го приемаше за даденост и невинаги го питаше за мнението му. В същото време по-рано те винаги бяха честни един с друг. Тя не разбираше именно това. Защо сега става така? Защо Били не е доволен и защо не казва нищо? Ваня вярваше и се надяваше, че взаимоотношенията им се основават на откровеността, но явно не беше така. Тя реши да поговори с Били, когато има възможност.

Вратата се отвори и Ваня стана да погледне. Пазачът се беше върнал.

— Затворникът е готов.

Тя тръгна след него. Чувстваше се напрегната. Изправи рамене и се постара да изглежда спокойна. Беше се срещала с Хинде само веднъж, но ясно бе разбрала едно. Той проникваше в хората. Четеше мислите им. Не можеше да влезе при него, ако изглежда нервна или напрегната.

Трябваше да блъфира и да го надхитри.

* * *

Стаята беше друга. По-малка от онази, която бяха използвали предишния път. Нямахте прозорци. Същите светлосини стени като в коридора. Приличаше на килия, която вече не се използва. Два стола и маса в средата, нищо друго. Хинде седеше с гръб към Ваня. Ръцете му бяха оковани за солидната метална маса, която на свой ред бе завинтена за пода. На полицаите не се разрешаваше да отидат толкова далеч с някой арестант. Адвокатът на заподозрения щеше да се погрижи за това, ако не друго. Тук обаче нямаше адвокати. Това беше затвор. И разговорът не беше обикновен. Вероятно Харалдсон бе настоял за строгите мерки за сигурност. Ваня се зачуди как е успял да уреди срещата за толкова кратко време. Себастиан още не беше получил заповед за посещение. Хинде сигурно беше казал нещо на

Харалдсон. Мисълта, че Харалдсон може да повлияе на разследването по някакъв начин, не беше приятна.

Хинде не помръдна, въпреки че сигурно бе разбрал, че тя е в стаята. Единственият звук се разнесе от лъскавите вериги, които издрънчаха, когато той леко премести ръцете си.

Пазачът даде на Ваня малка черна кутия с червен бутон.

— Това е паникбутон. Аз ще бъда навън до вратата. Почукайте, щом приключите.

Ваня взе алармата и я огледа недоверчиво. Пазачът се усмихна.

— За всеки случай. Според правилата би трябвало да сте двама. И Харалдсон иска да ви види веднага след разговора. За да докладвате.

— Разбира се. — Тя кимна, въпреки че нямаше никакво намерение да казва нещо на Харалдсон. Поне докато не разбере повече за ролята му във всичко това.

Пазачът затвори вратата.

Ваня погледна още веднъж неподвижния гръб на Хинде.

— Тук съм.

— Знам — отговори той, без да се обръща.

Тя заобиколи масата, вървейки на разстояние. За пръв път го погледна в очите. Хинде ѝ отправи дружеска усмивка, сякаш седеше в ресторант на чашка кафе, а не окован с белезници за маса в заключена стая.

— Радвам се, че дойде. Моля, седни. — Той кимна към стола срещу себе си.

Ваня не му обърна внимание.

— Какво искаш?

— Не хапя.

— Какво искаш?

— Да побъбрим малко. Вече не виждам жени, затова, ако получа възможност, поне трябва да опитам. И ти щеше да правиш същото на мое място.

— Никога няма да бъда на твое място.

— Не съм толкова ужасен, колкото ме изкарва Себастиан. Има причини за всичко.

Ваня пристъпи към него и повиши тон:

— Не съм дошла да бъбрим, а защото ти каза, че имаш да ми съобщиш нещо. Но това, изглежда, са глупости.

Тя се обърна, тръгна към вратата и вдигна ръка да повика пазача.

— Ще съжаляваш, ако го направиш.

— Защо?

— Защото аз знам кой уби онези жени.

Ваня спусна ръката си и се обърна с лице към него.

— Откъде знаеш?

— Тук научавах разни неща.

— Глупости.

— Ясно ти е, че знам. — За пръв път Хинде се обърна и я погледна. — Ти го видя в очите ми последния път, когато беше тук.

Ваня се вцепени. Гадаеше ли Хинде, или наистина бе забелязал някаква нейна реакция на предишното ѝ посещение? Беше ли доловил прозрението, което тя усети само като чувство? Ако беше така, той беше по-проницателен от всеки друг, когото познаваше Ваня. По-добър и по-опасен.

— Ако си знаел последния път, когато бяхме тук, защо не каза нищо?

— Не бях сигурен, а сега съм сигурен.

— Как така?

— Говорих с въпросния човек. Той работи тук. Призна си. Всъщност се похвали. Аз съм неговият идол. Представяш ли си?

— Не. Как се казва?

— Първо искам да знам нещо за теб. Нещо лично. На майка ли си приличаш повече или на баща си?

— Нямам намерение да обсъждам лични работи с теб.

— Това е само въпрос.

— Но що за проклет въпрос?

Ваня отново го заобиколи. Той я проследи с поглед. Усмивката му беше изчезнала. Изражението му все още беше дружелюбно, но в същото време ужасяващо натрапчиво. Тя чувстваше, че Хинде се опитва да проникне в съзнанието ѝ. Да прочете мислите ѝ. Да я проучи.

— Интересно ми е, това е всичко. Аз приличах повече на майка си. Така казваха хората, докато растях.

Ваня поклати глава.

— Мисля, че приличам повече на баща си. Кой е убиецът?

Хинде я погледна и после затвори очи. Нарочно се отнесе в мислите си и си пое дълбоко дъх. Представи си човека. Баща ѝ. Опита се да види пряката генетична линия между мъжа, когото мразеше, и дъщеря му, която сега стоеше тук с него в тази стая. Трябваше да вземе решение. Дали да ѝ каже? Да разкрие ли мръсната малка тайна, която беше твърде очевидна, след като я разбереш? Ваня имаше неговите очи. Неспокойната му енергия. Най-много от всичко Хинде искаше да ѝ отнеме нея. Да я пречупи. Да я оскверни. Трябваше да си напомни, че победата се печели бавно и с постоянство.

Планиране. Търпение. Решителност.

Крайгълните камъни.

— Съгласен съм — замечтано каза Едвард. — И аз мисля, че повече приличаш на баща си.

— Последен шанс, и после си тръгвам. Кажи ми име.

Хинде кимна на себе си и се наведе напред.

— Не само дразнех Себастиан, когато казах, че искам да те докосна — каза той с тих, многозначителен тон.

Ваня застана пред него и скръсти ръце на гърдите си.

— Никога няма да ме докоснеш.

— Може би, но имам нещо, което ти искаш. От опит знам, че хората са готови да отидат доста далеч, за да получат онова, което искат. Не си ли съгласна?

Едвард разтвори дясната си ръка, която дотогава беше свита в юмрук. На дланта му имаше малко, старателно сгънато листче, не по-голямо от нокът на палец.

— Ето го. Само на метър и нещо от теб. — Той отново ѝ се усмихна.

Изведнъж се наведе с мълниеносна бързина и ухапа листчето. Изправи се и ѝ показа бележката, твърдо стисната между предните му зъби.

— Ще я глътна за две секунди. И после ще изчезне завинаги и аз няма да пророня нито дума повече. Още ли не ми позволяваш да те докосна? — попита той.

Ваня все още стоеше със скръстени ръце, приковала очи в листчето.

— Не гърдите ти. Само косата — добави Едвард. — Това не е голяма саможертва за теб, нали?

Той бавно разтвори лявата си ръка и я вдигна към Ваня. Ръката му се повдигна няколко сантиметра и после веригата я спря. Пръстите му се раздвижиха настойчиво, примамливо.

— Моля те, Ваня. Сложи тук косата си.

Ваня не знаеше какво да направи. Можеше ли късчето хартия наистина да даде отговора, който търсеха толкова отдавна? Или беше само номер? Себастиан я бе предупредил да не се връзва на игричките на Хинде и тя беше склонна да се вслуша в този съвет.

— Откъде да знам, че не лъжеш?

— Аз винаги удържам на обещанията си. Би трябвало да го знаеш, ако си ме проучила. Изборът е твой.

Едвард ѝ се усмихна широко. Бележката все още се виждаше ясно между зъбите му, а пръстите на лявата му ръка подканваха закачливо.

Ваня се опита да анализира ситуацията, която беше екстремна във всяко отношение. Рискът всичко това да е клопка, беше значителен, но в същото време тя чувстваше, че Хинде казва истината. Ваня не виждаше как това би могло да доведе до заложническа ситуация. Хинде беше здраво окован. Тя имаше паникбутон. Безпокойството, което изпитваше отначало, сега се примеси със странно любопитство, почти безразсъдство. Ако се обърнеше и си тръгнеше, можеше да съжاليا вечно. Защото ако късчето хартия между зъбите на Хинде беше решението, тогава си заслужаваше. Ако той казваше истината, Ваня не само че щеше да спаси живота на бъдещи жертви, но и да е човекът, успял да вземе решаващо важна информация от Едвард Хинде. Сама. Само тя. Никой друг. Това щеше да направи присъствието на Себастиан в екипа излишно от сега нататък. Защото ако Ваня решише случая, на кого щеше да е необходим отново Себастиан Бергман?

Тя сложи пръста си върху паникбутона. Можеше да го натисне за част от секундата. Пазачът щеше да влезе в стаята може би след трийсетина секунди. Хинде нямаше да може да премести дясната си ръка, за да я хване. Една ръка. Ваня лесно щеше да се дръпне. Вероятно това щеше да ѝ струва кичур коса, но щеше да може да го направи. Щеше да се изложи на сравнително ниско ниво на риск за минута и нещо.

Тя реши да изпълни желанието му. Бавно се наведе напред, като стоеше колкото е възможно по-далеч от Хинде, и му позволи да стигне до краищата на косата ѝ с лявата си ръка, ако я протегне, доколкото позволяват веригите. Чу потракването на метал точно преди пръстите му да докоснат русата ѝ коса, и го погледна в очите. Какво видя там?

Трепетно очакване?

Щастие?

Пръстите му нежно погалиха меката като коприна коса. Беше потънка, отколкото си беше представял. Лека. Едвард долови уханието на шампоан с аромат на плодове и се наведе малко напред да го помирише. Изведнъж изпита желание Ваня да е прикована с белезници за масата вместо него. Искаше му се по-голяма свобода на движенията, за да може да я почувства. Както трябва. Развълнува се повече, отколкото беше очаквал, и се наложи да положи усилия, за да прикрие чувствата си. Майка му също имаше руса коса. По-дълга от тази на Ваня. Но не беше толкова мека. Тази коса предизвикваше в него желание да я дръпне. Силно. Но не можеше да има всичко. Не и в момента.

Планиране. Търпение. Решителност.

Засега трябваше да се задоволи само с това. Хинде без желание отдръпна ръката си и изплю късчето хартия, което тупна в средата на масата. Изражението му беше мило, доколкото можеше да се престори, когато погледна Ваня.

— Виждаш ли, удържам на обещанията си. — Облегна се назад и спусна ръка, за да покаже, че това е всичко. Ваня се изправи, грабна бележката и без да я разгъва, се отправи към вратата. — Пак ще се видим, Ваня.

— Много се съмнявам. — Тя удари по вратата. — Приключих тук!

Пазачът отвори след няколко секунди и Ваня излезе от малката стая. Хинде седеше неподвижно на стола. Още си спомняше уханието ѝ.

Винаги удържам на обещанията си, помисли си той.

Пак ще се видим, Ваня.

* * *

Ваня не искаше да показва на пазача бележката, затова попита къде са тоалетните. Онези за посетители бяха един етаж по-горе, в административната зона. Потискащите цветове бяха едни и същи навсякъде в „Льовхага“, но поне тоалетните бяха почистени наскоро.

Ваня седна върху капака на седалката и разгърна листчето. Там с молив и с главни букви беше написано име: РАЛФ СВЕНСОН.

Стори ѝ се познато. Не фамилията, а малкото име — Ралф. Беше го прочела някъде. Но къде? Ваня извади мобилния си телефон и позвъни на човека, който може би знаеше. Били. Той отговори веднага.

— Здравей. Може ли да провериш едно име? Ралф Свенсон. Имаш ли възможност? — добави тя.

— Хинде ли ти го каза?

Били, изглежда, не чу последните ѝ думи, и веднага започна да трака по клавиатурата.

— Хинде каза, че това е убиецът. Мисля, че името ми е познато отнякъде.

— И на мен. Изчакай.

Били млъкна. Тракането продължи. Ваня барабанеше нервно с пръсти, докато го чакаше да се обади отново. Въпросът беше дали информацията е надеждна, но в момента тя не можеше да се тревожи за това. Най-важното беше да проучат основно този човек. Да открият всичко, което могат, за Ралф Свенсон. Били заговори отново. Ваня веднага усети, че той е развълнуван.

— Ралф Свенсон не е служител на затвора, но е в списъка на онези, които имат пропуск за „Льовхага“. Проверихме го, но нямаше нищо за него.

— Разбери всичко, което можеш. Ще ти звънна от колата. Кажу ми на Торкел.

Ваня затвори и стана. Пусна водата в тоалетната, изми ръцете си за по-сигурно и излезе. Пазачът стоеше на известно разстояние и веднага се опита да привлече вниманието ѝ.

— Приключихте ли?

— Да. Трябва да тръгвам.

— Ами Харалдсон? Казах му, че идваме.

— Предайте му да се обади в „Риксморд“, ако е нещо важно. Закъснявам.

Ваня се отправи към изхода. Вече нямаше време за кретени.

* * *

Били й се обади, преди тя да успее да вземе пистолета си от поста на охраната. Говореше бързо и на фона се чуваше гласът на Торкел.

— Торкел иска да знае колко надеждна е информацията. Мислиш ли, че имаме основателна причина да арестуваме Свенсон?

— Не знам колко е надеждна. Хинде ми даде името. Откри ли нещо?

— Не много. Свенсон е роден през 1976 година. Живее във Вестерторп. Няма криминално досие. Работи в „Почистване ЛС“ от седем години. Говорих с шефа му, който само го хвалеше. Единствената вероятна следа е, че миналата година са му предложили работа като чистач в болница по-близо до дома му, с по-висока заплата и по-малко работни часове, но той отказал. Отговорил, че е доволен в „Льовхага“.

— Тук ли е сега?

— Не. Отишъл си вкъщи, защото не се почувствал добре вчера на обяд.

Ваня кимна и се извърна така, че пазачът, който беше зает със сейфа, да не я чуе.

— Има ли достъп Свенсон до секцията на Хинде?

— Да, той работи и в общата секция, и в отделението с максимална охрана.

— Това би трябвало да е достатъчно. Той е заподозрян и ние имаме доказателства за възможен контакт.

Тя чу, че Били говори на Торкел. След малко Били продължи:

— В момента Торкел говори с прокурора за заповед за обиск на жилището на Свенсон и иска да знае какво точно ти е казал Хинде.

— Той не каза много. Само че Ралф си признал пред него. Похвалил се с убийствата. Хинде бил неговият идол.

— Може би се опитва да го натопи.

— Може би, но аз мисля, че е Свенсон. Не смятам, че Хинде лъжеше.

— Нещо друго?

— Не.

Имаше друго, което никой не трябваше да знае. Подробностите за срещата ѝ с Хинде определено спадаха към тази категория. Как се беше сдобила с информацията. Бездруго нямаше да повлияе върху получаването на съдебна заповед за обиск.

— Защо ни помага Хинде? Каза ли ти? — попита Били.

Ваня не отговори веднага. Беше толкова развълнувана от факта, че Хинде *се е свързал* с тях, че напълно бе пренебрегнала въпроса *защо* го е направил.

— Не. Защото е спазващ закона гражданин?

— Малко вероятно, нали?

— Важно ли е?

— Може би не.

— Ако се окаже важно, тогава ще разберем. — Ваня се обърна към пазача, взе пистолета си и го пъкна в кобура. — Обади ми се, щом пристигне заповедта за обиск. Сега се връщам в Стокхолм.

Тя затвори и благодари на пазача за помощта. Той посочи голямата порта.

— Там има един човек, който пита за вас. Той няма заповед за посещение.

Ваня веднага се досети кой е човекът.

За секунда си помисли, че може би предпочита Харалдсон.

И двамата бяха кретени.

* * *

Себастиан стоеше до колата на Урсула и гледаше високите стени и неприветливите сгради. Беше спрял точно пред главната порта, колкото е възможно по-встрани от пътя. Такъв компромис беше постигнал. Служителите бяха излезли и той влезе в разгорещен спор с тях. Те твърдяха, че е препречил входа на „Льовхага“ и няма нито полицейска карта, нито заповед за посещение. Той подчерта, че те са безмозъчни писарушки, и настоя да влезе. След няколко минути крещене те поклатиха глави и се върнаха вътре, оставяйки го там.

Себастиан крачеше нервно напред-назад по пътя. Подритваше чакъла покрай тротоара от безсилие. Откъсна няколко глухарчета и перна с палец семената им, както правеше, когато беше малък.

Трябваше да прогони мисълта за абсурдната бюрокрация в „Льовхага“, като извършва простички физически действия, и преди всичко да потисне безпокойството си за Ваня. Онези кретени зад оградата дори не искаха да потвърдят, че тя е вътре, макар Себастиан да виждаше колата ѝ. Оставиха го да стои пред портата, нищо повече. Точно както останалата част от живота му. Беше заседнал в ничия територия, където вече никой не си правеше труда да спори с него.

Отдалечаваше се от центъра на събитията. Включването в разследването трябваше да му даде възможност да бъде близо до Ваня. Да си създаде живот. Може би да реши случая, макар че в началото това не беше истинският му мотив. Всичко това обаче беше преди Хинде. Преди нещата да се превърнат в личен сблъсък. Преди всички врати да започнат да се затръшват в лицето му. Защото не само стоманената порта на „Льовхага“ беше затворена за него. Той се беше обадил на Торкел от колата, надявайки се, че ще съумее някак да го убеди да спре Ваня. Торкел не отговори. Не му звънна по-късно. Нито пък Били. И за всичко сам си беше виновен. Успял беше да настрои всички срещу себе си. Не можеше да обвинява никой друг, колкото и да му се искаше. В същото време безпокойството му за опасността, в която можеше да се окаже Ваня, намаля. Тя беше разумна и не би поела излишен риск. Хинде не би се интересувал от нещо толкова банално като обикновен зложнически сценарий. Не, той винаги имаше по-големи планове. Единственият въпрос беше какви са тези планове.

Себастиан чувстваше, че Хинде знае истината. Затова бе поискал разрешение да се срещне с Ваня.

Щеше ли да ѝ я каже?

Или и това беше твърде банално за него?

Неприятно му беше, че не знае. Себастиан отново започна да крачи. Мина покрай портата и надникна вътре. Изведнъж забеляза Ваня. Тя бързаше през двора към колата си. Дали да я извика? Да ѝ махне с ръка? Или да стои там? Какво беше научила? Той видя, че тя погледна към него, но не реагира по никакъв начин. Все едно го нямаше. Липсата ѝ на интерес го зарадва.

Тя не знаеше.

Ако знаеше, в очите ѝ щеше да блести гняв или отвращение, не пълно безразличие. Това вероятно не беше повод за празнуване при

нормални обстоятелства, но като се имаше предвид сегашното положение, беше възможно най-добрият вариант. Себастиан осъзна, че се усмихва. Всъщност се хилеше.

* * *

Ваня не можа да повярва на очите си, докато караше към портата. Наистина ли Себастиан стоеше там, блокирал пътя и с презрителна усмивка на лицето? Тя смъкна стъклото и подаде глава.

— Извинявай, но си застанал на пътя ми.

— Искам да говоря с теб — осмели се да каже той.

— Аз пък не искам.

Ваня спря колата на няколко сантиметра от него. Себастиан не смееше да помръдне. Ако го стореше, тя вероятно щеше да настъпи газта и да изчезне.

— Трябва да знам. Какво искаше Хинде?

— Даде ми името на убиеца.

Тънката усмивчица, която играеше на устните на Себастиан, мигновено изчезна. Той не очакваше това.

— Какво? Как така?

— Хинде каза, че знае кой е убиецът. Някой си Ралф Свенсон, чистач в „Льовхага“ Знаем, че е имал възможност да бъде във връзка с Хинде.

— И ти му вярваш?

— Нямам причина да не му вярвам. Ние проследихме всяка улика, нали?

— Защо ти е казал?

— Въпросът е защо не е казал на теб. Нали ти си експертът? Онзи, който знае как да го накара да говори.

Ваня не можа да прикрие злорадството в гласа си. Дори не се опита. Без да мисли, Себастиан се приближи до нея.

— И Хинде няма нищо общо с това? Наистина ли му вярваш?

— Аз съм полицаи. Нямам мнение. Разследвам. Извини ме.

Ваня сложи крака си на педала на газта. Гумите се вкопчиха в настилката, изсвирвайки, и колата се стрелна напред. Себастиан

инстинктивно отскочи встрани и се вгледа в нея, докато тя се отдалечаваше.

Отново изоставен.

Започваше да свиква.

Докато пътуваше с колата към Вестерторп, където живееше Ралф Свенсон, Торкел получи разрешение да претърси апартамента му. След дълъг разговор по телефона прокурорът Гунар Хален най-после даде съгласието си. Имаше убедителни косвени доказателства, но проблемът беше оценката на показанията на Хинде. Фактът, че той има доживотна присъда, не помагаше на надеждността му като свидетел. Торкел дълго убеждава прокурора, но знаеше, че в края на краищата, Хален ще даде разрешение, щом трябва. Това беше голям, на шумял случай, изключително важен по отношение на кариерните перспективи. Претърсването на жилище без достатъчно основания беше по-добрият вариант, отколкото да не предприемат нищо.

Торкел каза на Били спешно да организира екип за бързо реагиране, който да разбие вратата, ако се наложи, и скоро след това се качи в колата си. Искаше да бъде на мястото, готов да действа веднага щом им дадат зелена светлина. Нямахме време за губене за логистика и транспорт. Ваня щеше да се присъедини към тях във Вестерторп веднага щом е възможно. Торкел не си направи труда да се обади на Себастиан.

Били спря на обръщането зад няколко червени жилищни блока, построени през петдесетте години на миналия век. Апартаментът на Ралф Свенсон се намираше на триста метра, на хълм близо до малък търговски център, чийто разцвет беше минал отдавна. Били установи връзка с водача на екипа за бързо реагиране, който обеща, че ще дойдат след пет минути. След това се обади на Урсула и ѝ каза къде са паркирали.

Торкел се разходи наоколо, оглеждайки дърветата и отделните блокове. Топлият ветрец разносяше мирис на храна и звуци на музика от отворените прозорци. Отнякъде се чу смях. Група деца викаха радостно, докато караха велосипеди около пясъчник наблизо.

Били отвори багажника, извади бронезилетка и започна да я облича.

Торкел го погледна озадачено.

— Първо ще пуснем да влязат експертите.

— Искам да бъда там. Случаят е наш.

— Да, но не е необходимо да разбиваме врати, за да го докажем.

— Добре. Ще вляза като наблюдател.

Торкел поклати глава. Били определено бе променен през последните няколко седмици. Преди това той беше напълно доволен да свири втора цигулка и да подкрепя Торкел и Ваня с информационната страна на нещата. Сега искаше да нахлуе в апартамент с пистолет в ръката.

— Ще правим онова, което винаги правим — заяви Торкел. — Те ще обезопасят заподозрения. После поемаме ние.

Били кимна, но не свали бронезилетката. Имаше вид на опърничав тийнейджър.

Торкел се приближи до него и сложи ръка на рамото му.

— Случило ли се е нещо? Струва ми се, че има... — Той се замисли за най-подходящата дума. — Търкания в екипа. Главно между теб и Ваня.

Били не отговори. Торкел не отмести ръката си.

— Трябва да поговорим по този въпрос. Ние сме екип, но в момента нямам такова чувство.

— Мислиш ли, че аз съм добър полицаи? — Били погледна искрено Торкел, който за пръв път го чуваше да говори за себе си малко несигурно.

— Нямахте да работиш с мен, ако не беше — отвърна Торкел.

Били кимна.

— Но щом сме екип, тогава защо се отнасяме към всеки различно?

— Защото сме различни — каза Торкел, сякаш това беше най-очевидното нещо на света. — Имаме различни силни и слаби страни. Допълваме се.

— И Ваня е най-добрият полицаи.

— Не съм казал такова нещо.

— Добре, но ако Ваня си беше сложила бронезилетка и искаше да влезе като наблюдател, щеше ли да я спреш?

Торкел се наклони да отговори със самоподразбиращото се „да“, което беше на върха на езика му, но се поколеба, осъзнавайки, че Били

може би е прав. Щеше ли да бъде толкова твърд и с Ваня? Вероятно не.
Защото тя беше по-добър полицаи? Вероятно да.

Той не отговори.

И мълчанието му беше достатъчно красноречиво.

Ралф току-що беше седнал пред компютъра и се включваше във *fygorh.se*. Беше чакал до тъмно пред жилищния блок на Елинор вчера, надявайки се, че ще се върне, но тя не се появи.

Беше капнал от умора, когато се прибра къщи. Изпълни обичайния ритуал и запали всички лампи в строго определената последователност. И след това спря. Зачуди се. Спортната чанта и храната. Какво да направи с тях? За съжаление трябваше да създаде ритуал и за провала си. Ралф се замисли и стигна до заключението, че най-добрият и естествен ход е да извърши ритуала на подготовката, но в обратен ред. Той извади шишето с хлор от найлоновия плик и го сложи в шкафа под умивалника, върна храната и напитката в хладилника, сгъна плика и го остави в шкафчето с почистващите препарати. След това отиде в спалнята. Разопакова найлоновите чорапи и нощницата и ги сложи в най-горното чекмедже. Пак спря. Сега трябваше да вмъкне спортната чанта в пространството между дрехите, но в такъв случай какво да направи с ножа? Не го беше използвал, но чувстваше, че след всички засечки през изминалите няколко дни, необходимостта да спази правилата от край до край е много по-голяма. Реши да върне чантата в кухнята. Там извади ножа, изми го, избърса го и пак го пусна в спортната чанта, увит в ново трилитрово найлоново пликче. Изхвърли старото в шкафа под умивалника и се върна в спалнята. Сега вече прибра спортната чанта в най-горното чекмедже и го затвори. Всичко беше готово.

Ралф се отпусна на леглото, грохнал от умора. В стаята беше светло и топло. Стоватовите крушки във всеки ъгъл премахваха сенките и всеки остатък от ужасяващия мрак и го успокояваха.

Беше спал два часа. Събуди се, без да е сънувал нищо, и веднага пристъпи към действие. Прекара сутринта, търсейки Елинор Бергквист. Тя не беше на работа и колегите ѝ отказаха да му кажат кога ще се върне. След това се обади на „Такси Стокхолм“ да попита дали може да му кажат къде таксито с регистрационен номер „JXU 346“ е

оставило жената, която е взело на „Вестманагатан“ в четири часа вчера следобед. Те не пожелаха да му дадат тази информация и когато го попитаха кой е, Ралф затвори. Не успя да я открие. Беше се провалил.

Той написа потребителското си име и паролата. Имаше имейл. От Учителя. Изпратен през нощта.

Съобщението беше кратко и ясно.

Сега ти си като мен.

Само това пишеше. Ралф стана и обиколи стаята, объркан, но и развълнуван. Беше издигнат до статута на равен. Нямаше друг начин да го изтълкува. Той засия. Изобщо не го беше очаквал.

Но какво означаваше това? Нямаше ли вече да получава заповеди от Учителя? Щеше ли да действа само по своя инициатива? Да се развива самостоятелно?

Беше потънал в мисли, когато чу нещо, което прозвуча като малка експлозия от външната врата. Секунди по-късно нахлуха облечени в черно хора с каски, които носеха автоматични огнестрелни оръжия, насочени право към него.

— Полиция! Легни на пода! — изкрещяха те.

Със светкавична бързина Ралф се хвърли към компютъра, грабна го и го запокити към стената. Навсякъде се разхвърчаха парчета пластмаса и електронни съставни части. Той се втурна напред и стъпка остатъците от компютъра. Едрите, широкоплещести мъже дойдоха и го принудиха да легне на пода. Ралф не оказа съпротива, когато те извиха ръцете му зад гърба и му щракнаха белезници. Той погледна счупения компютър пред себе си. Беше предпазил Учителя.

Полицайте бяха груби, но това нямаше значение. Ралф изведнъж се изпълни със спокойствие. Чувството се засили, когато в стаята влязоха още облечени в черно мъже и го изнесоха от апартамента. Той беше достигнал следващата фаза и сега разбра пълния смисъл на съобщението на Учителя.

Сега ти си като мен.

Да, наистина беше така.

Ваня пристигна, когато екипът за бързо реагиране потегляше с Ралф Свенсон. От колата тя ги видя, че носят висок, слаб мъж с фланелка и сив панталон. Той не се съпротивляваше, беше неподвижен, докато четиримата полицаи го носеха. Ваня ги гледа, докато се скриха от погледа ѝ, и после слезе от колата. Трясна вратата и тръгна към жилищния блок. Беше ядосана и щом видя Били, който беше с бронезилетка и ѝ се усмихна, се вбеси още повече.

— Хванахме го, Ваня. Той е.

— Защо не ме изчакахте? — Тя се отправи към него. — Информацията беше моя. Аз взех името от Хинде.

Усмивката на Били мигновено помръкна и се замени с предишната студенина.

— Говори с Торкел. Решението беше негово.

Той отмита. Остави я да стои там. На известно разстояние Ваня видя Торкел и водача на екипа за бързо реагиране, които бяха вгълбени в разговор и другият полицай ръкомахаше оживено. Изглежда обсъждаха операцията. Ваня тръгна към тях, но сетне размисли. Нямаше сили да се разправя с Торкел. Решението му беше правилно. И тя би постъпила по същия начин, ако зависеше от нея. Важното беше да се действа бързо, а не кой какво е направил.

Професионалната страна на нещата имаше един аспект. Другият беше личен и бе свързан с позицията ѝ в екипа, ролята на всеки и разпределението на отговорностите. Всичко, което беше толкова ясно и разбираемо преди този случай. Ваня видя, че Торкел и другият полицай си стиснаха ръцете и се разделиха.

— Браво, Ваня — извика Торкел, докато се приближаваше към нея.

— Благодаря. Сигурни ли сме, че е той?

— Урсула е в апартамента му. Прави първоначален оглед сама, за да избегне всякакъв риск от замърсяване, но там, изглежда, е златна мина.

— Наистина ли?

Торкел кимна спокойно. Изглеждаше отпуснат и Ваня осъзна, че вече е убеден, че са заловили правилния човек. Тя почувства, че част от раздразнението ѝ преминава. Това вече беше повод за празнуване. Бяха решили случая.

— Десет еднакви нощници, найлонови чорапи, кожена папка, пълна с изрезки от вестници за убийствата — продължи Торкел. — Нож, който, изглежда, съответства на раните. И стена, облепена със снимки на жертвите.

— Страхотно. — Ваня наистина беше изумена. Толкова лесно ли щеше да бъде да свържат Ралф Свенсон с убийствата?

— Абсолютно, а Урсула едва започва. Анализът на ДНК ще отнеме един-два дни, поне за първоначалния резултат.

Ваня кимна и двамата се спогледаха с чувство, доближаващо се до обич. Усетиха тежестта на момента. Денят беше хубав. Слънцето блестеше зад дългата сянка на сградата, пред която стояха, и тревата изглеждаше мека и подканваща. Ваня имаше чувството, че най-после се разхождат на слънчева светлина, далеч от сенките, в които тънеха толкова дълго време.

— Съжалявам, че го арестувахме без теб — добронамерено каза Торкел, — но не можехме да чакаме.

— Разбирам — без да се колебае, отвърна тя. — Решението е правилно.

Към тях се приближи Били. Беше съблякъл бронезилетката.

— Урсула каза, че ще минат няколко часа, преди да можем да влезем.

Торкел и Ваня кимнаха, но не казаха нищо. Стояха там заедно и мълчаха, гледайки слънчевата светлина и зеленината.

Като екип.

Като преди.

Звукът на телефона на Били наруши мълчанието. Торкел и Ваня предположиха, че се обажда новата му приятелка, съдейки по мекия му тон. Той се отдалечи на известно разстояние, за да обсъдят плановете си за вечерта.

Торкел се обърна към Ваня.

— Хален ще иска да дадем пресконференция днес следобед. Искам да си там.

— Но обикновено ти се занимаваш с тези неща — изненада се Ваня.

— Знам, но искам ти да говориш. Благодарение на теб разкрихме случая.

Тя му се усмихна. Много добре знаеше защо кандидатства за работа при Торкел Хьоглунд в „Риксморд“. Защото той беше добър шеф. Разбираше хората. Разбираше, че трябва да участват всички.

Себастиан отиде в Главното управление на полицията в един часа следобед и потърси Торкел и другите. Никой не можа да му каже къде са. Накрая един от униформените полицаи, когото Себастиан обикновено поздравяваше, му каза, че те са на операция в южен Стокхолм, която е минала добре. Отчаян, Себастиан позвъни на всеки член на екипа. Започна с Торкел и продължи нататък. Никой не отговори. Хрумна му нещо и той се отправи към ареста, който беше до управлението, за да провери дали ще намери там някого от тях. Може би бяха отишли да арестуват онзи Ралф Свенсон, чието име Хинде беше казал на Ваня по някаква необяснима причина. Нямаше ги там. Никой не можа да му каже дали някой от тях ще дойде. Себастиан отново беше на ничия земя.

Той излезе навън. Отиде до „Фридхемсплан“ и охранявания вход на подземния паркинг. Знаеше, че те вероятно ще го използват, когато се върнат. Седна на тревата на известно разстояние и зачака. Пазачът го загледа подозрително от будката си, но не му направи забележка. Себастиан се намираше на обществено място и не правеше нищо незаконно. Мъж на средна възраст с измачкано сако, който след малко легна на избуялата трева. Пазачът сигурно го помисли за алкохолик, който се е отправил към парка „Кроноберг“, но са му свършили силите и се е проснал на първата тревна площ, която е видял. Липсваше му само бутилката.

Себастиан се чувстваше абсолютно безполезен. С научна степен, години на по-нататъшно обучение в Академията на ФБР в Куонтико, автор на бестселъри, един от най-добрите специалисти по изготвяне на профили на убийци в Швеция от доста години, но пак единствената надежда, която му бе останала сега, беше, че другите случайно ще минат покрай него и че по някакъв вълшебен начин той отново ще участва в разследването. Това беше единственият му план, единственото решение, което бе успял да изрови от огромния си запас от знания и да се придържа към него.

Мобилният му телефон извъня. Себастиан го извади нетърпеливо. Можеше да е някой от тях. Но не беше. Той познаваше номера, но никога не се беше обаждал на него.

Домашният му номер.

Отговори.

Беше Елинор. Естествено.

Той си помисли дали да не изкара гнева си на нея и да я накара да почувства болката му. Тя обаче звучеше толкова щастливо, че Себастиан се отказа.

— Извинявай, скъпи, знам колко трудно може да бъде, когато някой ти позвъни в работата, но се тревожа, че може да си ми ядосан.

— Защо?

— Защото излязох от апартамента.

— И защо го направи? — Гневът му се превърна в безпокойство. Може би неоправдано. Щом полицейската операция е успешна и Ралф е човекът, когото издирваха, тогава заплахата беше премахната. Елинор можеше да си отиде вкъщи. Да се разкара. Себастиан можеше да я изрита.

— Ами... аз всъщност не напуснах сградата.

— Какво? Къде си ходила?

— Отидох да видя съседите. Помислих си, че трябва да им се представя.

Себастиан онемя. Всички лоши чувства, които бе изпитал отначало, изведнъж се замениха от странното усещане, че винаги е бил част от някаква паралелна вселена по отношение на Елинор. Двата бяха принципно, напълно несъвместими. Нямаха нищо общо помежду си. Нямаше как да имат връзка.

— Аз не контактувам със съседите си — троснато каза той.

— И те така казаха. Любопитни бяха за теб. Както и да е, ще трябва да купиш още неща. Трябва да допълним списъка.

— Не разбирам. — Себастиан седна на тревата.

— Не се ядосвай, но поканих на вечеря съседа до нас. Ян-Аке. Семейството му го няма. Той е доктор като теб.

— Не съм доктор, а психолог.

— Трябва да си бъдеш вкъщи към пет — продължи Елинор, сякаш не чу поправката. — И ми се обади, докато си в магазина. Ще бъде чудесно. Или се сърдиш?

Себастиан потърси гнева си. Искаше да намери думи, които да я обидят толкова много, че да се махне от апартамента му, но не можа да ги открие. Нейният свят беше много по-мек. По-добър. В света на Елинор той струваше нещо.

— Правя го, защото те обичам. Знаеш го, нали? Не можеш да живееш като отшелник, когато имаш толкова хубав апартамент. Няма да го допусна. Ще се върнеш ли към пет?

— Да.

— Целувчици.

— Целувчици — чу се да отговаря Себастиан.

И после Елинор затвори.

Той стана. Чувстваше се объркан. Вечеря със съсед, с когото не беше говорил от двайсет години. Това обаче не беше най-лошото. Най-лошото беше, че Себастиан всъщност очакваше с нетърпение вечерята. Е, поне донякъде. Имаше място, където той все още беше центърът на вниманието. Място, където все още беше желан.

Мястото, което не бе имал много отдавна.

Дом.

Вярно, превзет от една много странна жена, но въпреки това дом.

Прокурорът Хален беше толкова развълнуван, че за момент забрави как да завърже вратовръзката си. Искаше да направи френски възел, който рядко използваше, и след няколко опита успя. Беше се обадил на съпругата си да я помоли да запише новините по Си Ви Ти и ТВ4. С малко късмет може би щеше да има специално предаване, но това не зависеше от него. Хален можеше само да се надява на най-доброто. За него големият въпрос — дали са арестували когото трябва — беше получил отговор. Първите доказателства бяха безспорни. Може би трябваше да изчакат резултатите от съдебномедицинския анализ, но това не беше толкова важно. Новината за ареста щеше да се разчуе и пресконференцията щеше да сложи край на разпространението на слуховете. И да покаже резултати.

Торкел Хьоглунд и Ваня Литнер бяха дошли и донесоха снимки, направени в апартамента на заподозрения. Фотографиите бяха ужасяващи и обезпокоителни. Мъжът имаше стена с трийсет и шест снимки на всяка жертва, а на първата жена — трийсет и четири. На Хален му се догади, докато гледаше фотографиите — жените живи, завързани, облечени с нощница. Само на секунди от смъртта.

— Той е — заяви прокурорът, а после отмести поглед встрани, към малката стая за конференции. — Не ми трябва да виждам повече.

Те влязоха в стаята за пресата на първия етаж. Още преди да стигнат дотам, видяха, че на пресконференцията има много представители на медиите. На улицата бяха спрели коли на всеки по-голям телевизионен канал, а на рецепцията имаше опашка от журналисти, които чакаха да влязат.

Хален се обърна към Торкел.

— Аз ще направя кратко встъпително изявление, вие разкажете за хода на събитията и после заедно ще отговаряме на въпросите, ако сте съгласни.

— Добре.

Прокурорът изправи рамене и започна да си проправя път в морето от любопитни журналисти. Ваня се усмихна, докато гледаше Хален, който вървеше пред тях. Той кимаше, когато съзреше познат в тълпата от лица, които бяха съвършено непознати за нея. Тя знаеше, че Торкел мрази такива неща. Това се виждаше по езика на тялото му. Прегърбени рамене. Наведена глава. Той сигурно също познаваше повечето от тези хора, но не поздрави никого. Цялото му тяло излъчваше сигнали, че Торкел иска конференцията да започне и да свърши час по-скоро, за да се върне на работа. Вълнението на Ваня се засилваше. Тя осъзна, че пресконференцията може да ѝ хареса. Ако ѝ провървеше, тази нямаше да ѝ е единствената. Щом Били бе започнал да опитва да промени позицията си в екипа, вероятно и тя щеше да може да смени своята.

Забеляза Себастиан, който стоеше на известно разстояние. Изражението му беше уморено и примирено. Той ги чакаше до входа на паркинга, когато се върнаха от Вестерторп. Втренчи се в тях, докато минаваха. Ваня се надяваше, че Торкел няма да му обърне внимание, но шефът ѝ не беше такова дете като нея. Спряха, Торкел отвори вратата на колата и накратко уведоми Себастиан, че са арестували Ралф Свенсон и след малко ще дадат пресконференция. Себастиан бил добре дошъл да присъства, ако се интересува от подробностите. След това Торкел затвори вратата и те продължиха по пътя си.

Торкел не се държеше като малко дете и умееше да постига желания резултат. Ваня осъзна, че не иска той да е настроен срещу нея. Никога.

Ралф огледа малката килия. Значи така изглеждаше отвътре арестът „Кроноберг“. Той беше минавал покрай него и се беше питал много пъти. Сега знаеше. Легло, маса, стол и тоалетна. Мебелите бяха направени от светъл бор, а стените бяха боядисани в два цвята — жълто в долната част и светлосиво горе. Може би сградата не изглеждаше особена за външния свят, но за него беше вълнуваща. От улицата имаше нещо заплашително в анонимната, подобна на бункер постройка в центъра на Кунгсхолмен. Външността не разкриваше тайни, а беше само фасада, която криеше истории, но щом се озovesх вътре, можеш да ги почувстваш. Стените бяха пропити със спомени.

Тук бяха довели Учителя навремето. Ралф не знаеше в коя килия е бил, но това нямаше значение. Вървеше по неговите стъпки.

Пазачите го бяха накарали да се съблече и му бяха дали сиви стандартни дрехи, направени от избелял памук. Те провериха устата и ануса му за забранени вещества. Накараха го да се изкъпе под душа. Всичко това му хареса. Знаеше, че грубият им, педантичен подход може да означава само едно.

Те се страхуваха от него.

Той беше значим.

Той беше някой.

Виждаше го в очите им, чуваше го в начина, по който му говореха. Вече го проверяваха на всеки пет минути през прозорчето на стоманената врата. Или се бояха, че той може да се самоубие, или бяха любопитни. За него нямаше значение. Изпитваше удоволствие от любопитството им, а за самоубийство не бе и помислил. Това би означавало поражение. Истинската битка тепърва предстоеше. Скоро щяха да дойдат, да отворят вратата и да го заведат на първия му разпит. Несъмнено щеше да продължи един-два дни. Така беше станало с Учителя, когато е бил тук. Те щяха да искат да са напълно подготвени и да се изправят пред заподозрения с неопровержими доказателства.

Да го изкарат от равновесие веднага. Ралф обаче беше готов. Отчаяно се надяваше само на едно. Че в стаята за разпити срещу него ще седи Себастиан Бергман. Само си представи. Да се срещне с човека, с когото е разговарял Учителя.

Ралф и Себастиан щяха да играят заедно. Надяваше се, че ще продължи дълго. Като дуела, в който Себастиан и Едвард се бяха сражавали някога.

Ралф се усмихна. Беше изминал много път. Научи се как да се справя с кръвта, с ножа, с писъците. Сега щеше да се научи как да се изправя очи в очи с противника. Той изведнъж се почувства въодушевен като никога през живота си.

Тялото му започна да пулсира. Не го свърташе на едно място. Докосна пениса си. Беше възбуден. Не му пукаше дали го наблюдават през вратата. Мислеше само за едно. Ако Себастиан не седне срещу него в стаята за разпити, Ралф щеше да бъде много разочарован.

В някои отношения.

Пресконференцията беше открита. Оживеното жужене на разговорите спря веднага щом прокурорът започна встъпителното си изявление. Себастиан бе застанал близо до вратата и обмисляше възможностите си за избор. Беше очевидно, че е изключен от случая. В същото време беше убеден повече от всякога, че хората на подиума не виждат цялата картина. Идеята, че Хинде ще се задоволи само с това, бе немислима. Не му беше присъщо.

Прокурорът завърши малко неясната си реч, която беше съсредоточена върху изтъкването на решителните действия, предприети от него и прокуратурата. После думата взе Торкел. Както винаги, той беше точен и говореше по същество, сякаш искаше да се махне оттам колкото може по-бързо.

— В дванайсет и четиресет и пет днес заловихме човека, когото подозираме, че е виновен за серията жестоки убийства на жени в Стокхолм и околността. Той беше задържан в дома си, където открихме и важни доказателства за вината му.

Себастиан видя, че Ваня понадигна глава и огледа насъбралите се представители на медиите. Срещна погледа му. Не отмести очи. Тя определено щеше да запомни тази пресконференция. Неговата дъщеря. Наистина беше като него, какъвто беше в дните си на слава. Смел поглед, който ставаше все по-горд, колкото повече хора имаше пред него. Себастиан разбираше как се чувства Ваня. По-добре, отколкото тя съзнаваше. Ваня трябваше да говори пред журналистите, не Торкел. Тя беше родена да го прави. И един ден щеше да има тази възможност. Въпросът беше дали Себастиан щеше да бъде там да я чуе. Макар да знаеше, че те грешат или поне отказват да видят цялата картина, той не можеше да не се гордее с нея. Двамата много си приличаха в това отношение.

— Намерихме оръжието, с което са извършени убийствата, следи от кръв и няколко неща, които може да бъдат пряко свързани с престъпленията. Освен това имаме ДНК от местопрестъпленията,

която сега ще бъде сравнена с тази на заподозрения — продължи Торкел.

Един от най-напористите журналисти скочи. Имаше такъв вид, сякаш не можеше да чака повече. Себастиан го позна като един от най-опитните драскачи на „Експресен“. Как му беше името? Вебер?

— Какво ще кажете за слуха, че Едвард Хинде е замесен в убийствата? — изригна той.

Торкел се наведе към микрофона и заговори колкото можеше ясно и отчетливо.

— Не искам да изпреварвам разследването, но в момента работим по предположението, че извършителят е действал сам. Можем обаче да потвърдим, че убиецът е бил вдъхновен от предишни престъпления на Едвард Хинде.

Думите му предизвикаха канонада от нови въпроси на други журналисти на същата тема.

Хинде. Хинде. Хинде.

Това несъмнено щеше да произведе най-добрите заглавия. Имитатор. Вдъхновен от великия Едвард Хинде. Всички искаха да е така.

Ясно и просто.

Но никога не беше толкова просто. И Себастиан, и Хинде го знаеха.

Себастиан чу достатъчно. Опростяването на случая не го интересуваше. Той излезе. Ваня не погледна към него. Себастиан осъзна, че трябва да открие истината заради себе си. Да разбере каква е истинската причина Хинде да издаде името на убиеца точно в този момент.

„Риксморд“ и медиите се бяха задоволили с Ралф Свенсон.
Не и Себастиан.

Утрото беше всичко, което Йени се бе надявала да бъде.

Будилникът на Томас иззвъня в шест и двацет. Той стана веднага. Тя се престори, че спи, докато Томас тихо затвори вратата на спалнята, и после се протегна в леглото. Пет години. Женени. Всъщност бяха заедно от осем години. Винаги щастливи, особено сега. Йени знаеше, че това до голяма степен се дължи на бременността ѝ. И на новата работа на Томас. Той не беше доволен от предишната си работа. Или по-скоро, беше доволен, докато не дойде новата шефка. Керстин Хансер. Тя зае поста, който Томас беше сигурен, че ще получи. Работата означаваше много за съпруга на Йени.

Той искаше да бъде най-добрият.

Искаше другите да осъзнаят, че той е най-добрият.

Понякога тя имаше чувството, че причината толкова малко хора да стигнат до това заключение е, защото Томас не е най-добрият. Може би той не беше толкова добър всеки път. В амбициозността му нямаше нищо лошо, но понякога усложняваше излишно живота си. Опитваше се да прикрива грешките и недостатъците си, които колкото и парадоксално да звучеше, ставаха все по-очевидни, колкото повече той се мъчеше да ги скрие. Обаче беше станал много отпуснат и открит. В споделянето на чувствата си. Поне у дома. Йени не знаеше как се справя с новата си работа, но фактът, че я получи, беше дар небесен. Преди това той се чувстваше недостатъчно добър и в работата, и у дома. Разочарованието, че тя не може да забременее, тормозеше и двамата. Подриваше отношенията им. Не че Йени някога се беше съмнявала, че всичко ще се оправи.

И след това го простреляха. В гърдите, ако питаш него. В рамото, ако питаш всеки друг. Но където и да беше попаднал куршумът, случилото се ги накара да се стреснат и да изтрезнеят. Да разберат кое е важно. Може и да звучеше банално, но беше вярно.

Работата бе важна, но не беше всичко.

Децата бяха важни, но осиновяването винаги беше възможност за избор.

Двамата заедно — това беше нещо незаменимо.

И сега отново всичко беше наред. Повече от всякога. Йени беше щастлива и беше сигурна, че и Томас е щастлив. Тя го чуваше, че работи в кухнята. Честно казано, Йени много добре знаеше какво ще бъде менюто за закуска. На всеки рожден ден и всяка годишнина от сватбата беше едно и също. В това нямаше нищо лошо, защото тя обичаше бъркани яйца, бекон, препечена филия с конфитюр от малини, пъпеш и ягоди, потопени в шоколад, но не беше изненада. Томас много рядко я изненадаваше. Можеше да го направи днес, ако Йени не бе отишла да потърси флашка, която мислеше, че е в колата. Не я намери, но откри малка червена кутийка, в която можеше да има само някакво бижу. Оказа се пръстен. Красив пръстен. Тя щеше да се престори на изненадана, но щастието ѝ щеше да бъде неподправено.

Йени чу, че Томас излезе — вероятно да вземе пръстена — и после се върна. И след това го чу да качва по стълбите. Реши да не се преструва, че спи. Вратата се отвори и тя му се усмихна.

Много го обичаше.

* * *

Йени закъсня за работа.

Това не беше краят на света.

Работеше в офиса по цяла седмица. Имаше много работа, но чувстваше, че е по-полезна там, отколкото навън, да посещава клиенти, където социалните контакти понякога отнемаха повече време, отколкото самата работа. Малко изоставаше и с учението. Изпитът за по-високо ниво на счетоводство приближаваше. Планът ѝ беше да стане експерт-счетоводител. В момента тя имаше удостоверение, но това не означаваше много. Ако вземеше изпита, щеше да има повече възможности за работа и по-добра заплата. Тази вечер обаче нямаше да има време да учи. Беше убедена, че Томас е запазил маса в „Карлсон на покрива“. Обикновено го правеше.

Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата на кабинета ѝ, която беше открехната. Йени вдигна глава и видя мъж с униформа

на таксиметров шофьор.

— Йени Харалдсон?

— Да?

— Дойдох да ви взема.

— Моля?

— Дойдох да ви взема — повтори мъжът на вратата.

Йени погледна календара, който беше отворен на бюрото ѝ. Нямаше никакъв ангажимент през целия ден, освен записка най-отгоре, че днес е годишнината от сватбата ѝ.

— Сигурно има някаква грешка... — Тя отново погледна мъжа. — Къде ще ме водите?

— Мисля, че това е изненада — широко се усмихна той.

Йени предположи нещо, когато чу доволен смях зад него. На прага застанаха Вероника и Амелия, шефката и колежката ѝ.

— Знаехте ли за това? — попита тя.

— Дойде малко по-рано, отколкото очаквахме — каза Вероника, поглеждайки скъпия си ръчен часовник, — но да, знаех.

— Аз също — добави Амелия. — И много ти завивдам!

— Къде ще ходя? — Йени почувства трепетна възбуда.

— Няма да кажем нито дума. — Изражението на Вероника стана сериозно. — Отиди и се отпусни. Ще се видим утре.

— Само да приключа тук и ще си взема нещата — каза Йени на шофьора.

Тя едва не скочи. Взимаха я от работа. И нямаше представа защо. Този път Томас наистина се беше постарал. Тя бързо запамети документа, върху който работеше, и го затвори. Отпусни се, беше казала Вероника. През пролетта в пощенската им кутия бяха пуснали листовки за „Хасло Спа“. Йени беше казала, че изглежда чудесно и че с удоволствие би отишла там. Запомнил ли го беше Томас? Дано. Тя взе сакото и чантата си. Това можеше да се окаже най-хубавата годишнина от сватбата.

— Готова съм.

— Тогава да тръгваме! — каза шофьорът, направи ѝ знак, показвайки ѝ да върви пред него, и пак се усмихна.

Йени си помисли, че той трябва да се усмихва по-често. Усмивката омекотяваше суровите му черти и отвлечаше вниманието от грозния червен белег от лявата страна на лицето му.

Двамата излязоха заедно.

Себастиан взе адреса на Ралф Свенсон от един от полицаите, които стояха пред стаята за пресконференции. Очевидно все още не го бяха изритали от случая официално, защото полицаят, който го позна от Лилехолмен и убийството на Анете Вилен, с удоволствие го уведоми какво е станало.

Той беше участвал в операцията в апартамента на Свенсон, но нямаше да докладва нищо важно. Всичко станало много бързо. Целта била да заловят мишената колкото е възможно по-бързо. Всичко минало по план, освен това, че Свенсон успял да хвърли компютъра в стената и го разбил. Арестували го и доколкото знаел полицаят, още не го били разпитали.

За момент Себастиан си помисли дали да не се опита да уреди разговор с Ралф, но отхвърли идеята. На никого не се позволяваше достъп до заподозрения без разрешението на Торкел. Такава беше обичайната практика. А вероятността Торкел да одобри среща между Себастиан и Ралф беше почти нулева.

Себастиан взе такси до Вестерторп. С малко късмет можеше поне да влезе в апартамента и евентуално да намери нещо. Отвън беше паркирана патрулна кола, но на входа на жилищния блок нямаше полицаи на пост. Себастиан се качи по стълбите, но беше спрял от едро ченге пред площадката на етаж на Свенсон.

Наложи се дълго да го убеждава и моли, но след малко от апартамента излезе Урсула с безупречно бялото си защитно облекло и изненадано погледна Себастиан.

— Какво правиш тук?

— Реших да намина и да огледам, ако си приключила.

Тя поклати глава.

— Дори не знам какво е положението ти в разследването в момента. Още ли си с нас?

Себастиан повдигна рамене.

— Не знам — откровено призна той. Искреността беше единственият подход към Урсула. — Но много искам да разнищя тази история, знаеш го. Само че имам малко по-различно виждане как да го направя.

— Ти несъмнено имаш виждания за повечето неща, но обикновено си по-добър в това отношение. Много по-добър.

— Съжалявам.

— Грешката не е твоя. Трябваше да те изритаме веднага щом направи връзката между себе си и жертвите — сухо подхвърли Урсула.

— Може ли да вляза? Обикновено забелязвам неща, които може да са полезни. Обещавам да не пипам нищо.

Тя го погледна. В него имаше нещо много трогателно. Той бе загубил обичайната си стабилност и бе паднал по лице пред тях. Урсула никога не го беше виждала толкова безсилен. Тя се вгледа в уморените му очи.

— Ако отговориш на един въпрос.

— Какъв?

— Влез.

Урсула кимна на полицаия, който се отмести встрани и пусна Себастиан в апартамента. Мястото беше светло и оскъдно обзаведено. Кухнята беше вляво и имаше такъв вид, сякаш беше използвана много рядко. Дневната беше вдясно по коридора. Мебелите се състояха само от диван и голяма маса, на която имаше фенерче. Навсякъде бяха поставени големи лампиони. Беше горещо, предимно поради липсата на завеси или щори, които да пречат на слънчевите лъчи да проникнат вътре. Себастиан тръгна след Урсула към спалнята.

— Ралф определено е обичал нещата да са спретнати и подредени. Всичко е в идеален ред. — Тя издърпа най-горното чекмедже и му показва купчина сгънати светлосини нощници и неразопаковани найлонови чорапи. — Страшничко, нали?

Себастиан кимна.

— Ако погледнеш там, ще ти се догади — продължи Урсула и посочи врата на дрешник или малък килер. Себастиан тръгна към нея, но тя го спря. — Сложи си тези. — Подаде му чифт найлонови терлици. Той се наведе и ги нахлузи върху черните си обувки. Урсула му даде и стерилни ръкавици. — И тези.

— Е, какъв е въпросът ти?

— Защо спа със сестра ми?

Себастиан я погледна стъписано. Можеше да прекара сто години, опитвайки се да отгатне какво иска да го пита Урсула, и никога нямаше да се досети.

— Винаги съм се чудила — добави тя.

Барбро. Беше толкова отдавна. Защо? Какво да каже? Какво можеше да каже? Нищо. Той поклати глава.

— Не мисля, че мога да отговоря на този въпрос.

Урсула кимна.

— Добре. Само се опитвам да намеря начин да ти простя.

— Защо?

— Защото имам чувството, че се нуждаеш от това.

Погледите им се срещнаха. Вкопчиха се. Урсула го познаваше добре.

— Но може би греша — безразлично добави тя. — Огледай апартамента, ако искаш.

Обърна се и се върна в кухнята. Себастиан се вгледа в нея, но пак не знаеше какво да каже. Каквото и да направеше, щеше да я нарани, а той не го искаше.

Отвори вратата, която беше посочила Урсула. Пространството вътре беше малко. Пейка до едната стена с принтер върху нея. Кутии с фотографска хартия. Лист талашит на другата стена. Себастиан се приближи до него. Там с големи щипки бяха закачени четири купчини снимки с номера 1, 2, 3 и 4, оградени с дебел черен флумастер над тях. Когато пристъпи по-близо, той видя какво показват снимките. Неговите жени. И четирите. Ужасени. Снимани под ъгъл, който би могъл да се опише само като перспектива на бог, когато фотографът ги гледа отвисоко. Казва им точно какво да направят. Себастиан си сложи ръкавиците и взе купчината под номер три. Катарина Гранлунд. Гола и разплакана на първата снимка. Мъртва, с втренчени право напред очи, на последната. Той прелисти другите купчини. Бързо. Не искаше да се задълбочава в детайлите. Последната снимка беше една и съща във всяка купчина. Ножът, който беше прерязал гърлата им. Догади му се. Изпита желание да избяга колкото може по-бързо. Сякаш бягството му можеше да поправи стореното. Но остана на мястото си. Закачи снимките на местата им. Отмести поглед. Чу, че Урсула се движи из

кухнята. Тя беше права. Но и грешеше. Как можеше да му бъде простено при вида на тези снимки?

Върна се в спалнята главно за да се махне от ужаса. Малката стая изглеждаше като останалата част от апартамента. Единствената разлика беше бялото, старателно оправено единично легло. Пак много лампиони. Фенерче на нощното шкафче. Пак много светлина. Но след снимките на стената светлината беше измамна. Това беше най-мрачният апартамент, в който беше влизал Себастиан. Той надникна в единствения гардероб. Идеално изгладени ризи и панталони, окачени в редица. Отдолу в телени кошници с военна прецизност бяха наредени батерии и фенерчета. В други кошници под тях имаше чорапи и бельо.

За Ралф фенерчетата бяха по-важни от бельото. Той несъмнено страдаше от някакъв вид obsесивно-компулсивно разстройство. Въпросът беше колко диагнози можеше да му се поставят. Ако на някого му пукаше. За Себастиан това нямаше значение.

Той взе едно от по-големите фенерчета и натисна черния гумен бутон. Фенерчето светна веднага. Нова батерия. Готово за действие. Готово да разпръсва светлина наоколо. Себастиан се намери да остави фенерчето, когато съзря нещо, сложено под него. Скрито. Приличаше на шофьорска книжка. Той я взе внимателно и я обърна.

Погледна го снимка на Троле Хермансон. По гърба му ползиха ледени тръпки. Прониза го болка. Втренчи се в снимката. Прочете думите. Няколко пъти. И всеки път пишеше Карл Троле Хермансон.

Затова не отговаряше на телефона си.

Затова не си беше вкъщи.

Троле беше намерил човека, който бе следил Себастиан. Може би дори беше спасил Ана. Но беше платил с живота си.

Нямаше друго обяснение. Защо иначе шофьорската му книжка беше в този най-мрачен от всички апартаменти?

Себастиан отново беше объркан.

Всичко, до което се докоснеше, му беше изтръгвано. Жестоко, насилствено. Това беше истината. Единствената истина, която му се изясняваше отново и отново. Дълго време той се бе опитвал да се бори с нея, да я държи настрана. Обвиняваше всеки друг освен себе си. Господ, майка си, баща си, Ана, Ваня — всички, с изключение на истинския виновник. Защото сега само един човек носеше вината.

Себастиан остави внимателно фенерчето и пъкна в джоба си шофьорската книжка.

Сега всичко свърши.

Той се предаде.

Изведнъж усети, че зад него стои Урсула.

— Той имаше и компютър. Били ще го прегледа. Тъй като Ралф Свенсон го е разбил в стената, вероятно има нещо в него.

Себастиан не отговори. Тя се обърна, за да се върне към работата си.

— Урсула?

Тя не каза нищо, но спря.

— Мисля, че наистина се нуждая от прошка, но не знам как би било възможно да я получа.

— Нито пък аз, Себастиан. Но онези, които разбират от тези неща, казват, че честността обикновено върши чудеса.

Урсула излезе от стаята.

Себастиан не пророни нито дума повече.

Но усещаше шофьорската книжка на Троле в джоба си. И чувстваше бремето на вината върху раменете си.

Никога нямаше да получи прошка.

Никога.

* * *

Той седеше върху камък пред жилищния блок, когато те спряха до патрулната кола. Седеше там от половин час, без да помръдне. Държеше шофьорската книжка на Троле в ръката си, сякаш това можеше да отслаби болката. Те слязоха и тръгнаха към сградата. Ваня вървеше първа, следвана от Торкел. Обсъждаха нещо и говореха развълнувано. Сякаш Себастиан не беше там. Всъщност това беше вярно. Той наистина вече не беше там.

Ваня изглеждаше горда от първата си телевизионна поява.

— Ана гледала пресконференцията по новините. Обади се от дома на баба.

— Как е баба ти? — съчувствено попита Торкел, когато я настигна. — Чух, че не била много добре.

Себастиан бавно стана, пушна шофьорската книжка в джоба си, извади служебната си полицейска карта и тръгна към тях.

— Много по-добре е. Ана се връща вкъщи — отговори Ваня.

— Радвам се да го чуя.

Те, изглежда, едва сега забелязаха мъжа, който вървеше към тях.

Спряха и го зачакаха мълчаливо.

Не показаха никакви чувства. Сякаш срещаха спомен, който вече бяха забравили.

Себастиан застана пред тях.

— Трябва да поговорим — каза Торкел.

Намерението на Себастиан беше да улесни нещата за тях. Той протегна ръка с картата, която му бяха дали в началото на седмицата.

— Прибирам се у дома.

— Добре. — Торкел взе картата и кимна на бившия си колега и приятел.

— Съжалявам за всичко.

— Поне го заловихме — рече Торкел. Нямахше желание да се карат.

Себастиан също. Трябваше обаче да ги предупреди, въпреки че те сигурно нямаше да го послушат.

— Хинде още не е приключил. Надявам се, че го осъзнавате.

— Какво друго може да направи? — попита Ваня.

— Не знам, но не е приключил. — Себастиан пхна ръце в джобовете си и докосна шофьорската книжка на Троле. — Аз обаче приключих. Сега това е ваш проблем.

Той понечи да тръгне, но някак не можа да го направи. Това вероятно беше последният му момент с Ваня. Вече нямаше да я следи. Мечтата свърши. Защото това беше. Мечта. Сега имаше възможност да се сбогува с нея. Последните няколко минути с дъщерята, която никога не бе имал.

Дъщерята, която искаше толкова много.

— Пази се — промълви Себастиан. — Обещай ми, че ще бъдеш внимателна.

Тя изобщо не разбра натъженото му изражение.

— Наистина ли мислиш, че не е бил Ралф?

— Не, не. Но знаеш ли кое ме тревожи?

— Фактът, че не ти реши случая? — Гласът ѝ го прониза като нож. Ваня все още беше увлечена в конфликта, който той вече беше загърбил.

— Не. Фактът, че ти отказваш да разбереш, че Хинде стои в дъното на всичко. Той никога няма да се откаже. Никога.

Себастиан тръгна.

Сбогуването не беше кой знае какво.

Но беше всичко, което той щеше да получи.

Ралф Свенсон.

Единият от чистачите. Толкова близо и в същото време недосегаем. Денят на Томас Харалдсон бе съсипан. Дори мисълта за вечерята с Йени не можеше да го развесели. Онези от „Риксморд“ сигурно бяха изкопчили името от Хинде. Те бяха арестували Ралф само час и нещо, след като Ваня Литнер напусна „Льовхага“. Без да разговаря с него. Въпреки че това беше едно от условията да ѝ разреши да се срещне с Хинде. Тя беше нарушила споразумението. Харалдсон трябваше да го предвиди. Не можеше да се вярва на никого, който работеше за „Риксморд“. Те непрекъснато го разочароваха. Какво ли е предложила Ваня на Хинде, за да ѝ каже веднага името? Харалдсон бе изградил взаимоотношения с него, доказа, че е готов да работи с Хинде, донесе му разни неща. Какво имаше тя, което Харалдсон нямаше? Отговорът беше очевиден, но те сигурно не бяха... Ваня не би се съгласила... Вярно, двамата бяха сами в стаята за разпити, но все пак. Тя не изглеждаше такава. Звънът на телефона прекъсна мислите му. АББА. Той взе мобилния си телефон и погледна екранчето. Непознат номер.

— Томас Харалдсон.

— Добър ден. Обаждате се от „Таксита Вестерас“ — каза мъжки глас. — Поръчали сте такси за днес.

Харалдсон се намръщи. Дали се обаждаха, за да потвърдят поръчката? Беше малко късно за това. Той погледна часовника си. Те трябваше да взимат Йени в момента.

— Да — предпазливо отговори той.

— Ние сме на адреса, но тук няма никого.

— Няма никого? — Харалдсон предположи, че мъжът иска да каже, че Йени не е там. Всичко друго изглеждаше малко вероятно. Фирмата, в която работеше Йени, не беше голяма, но все някой трябваше да е там. Ето защо следващият му въпрос, естествено, беше: — Да не сте сбъркали адреса?

— „Енгелбректсгатан“ 6. Колежките й казаха, че дошъл друг шофьор и я взел.

— Изпратили сте двама шофьори?

— Не, затова се обаждам. Поръчали ли сте друго такси?

— Не.

Харалдсон не разбираше нищо. Явно някъде се беше объркало нещо. Трудно му беше да повярва, че той е виновен. Целият ден беше старателно планиран. Шофьорът му даде да говори с Вероника, която му каза абсолютно същото. Някакъв мъж взел Йени преди час. Бил облечен с униформа на таксиметров шофьор. Едър мъж с опашка и белег на лицето. Подчертал, че това е изненада, затова решили, че той е шофьорът на таксито, което е поръчал Томас.

Харалдсон приключи разговора, без да проумява нищо. Фирмата за таксите беше объркала нещата, но къде беше Йени? Той позвъни на мобилния й телефон. Никой не отговори. Когато се включи гласовата поща, Харалдсон й остави съобщение да му се обади. Затвори и позвъни вкъщи. Включи се телефонният секретар. Харалдсон остави същото съобщение и там, може би с малко по-разтревожен глас. Замисли се и се върна до бюрото си. Влезе в интернет и потърси козметичния салон. Намери номера и се обади. Този път поне му отговориха. Йени Харалдсон още не била дошла. Но до запазения й час оставали още петнайсет минути. Да му се обадят ли, когато дойде? Да, отговори Харалдсон. *Непременно*. Той се облегна назад на стола. Не се тревожеше, но не беше типично за Йени да не отговаря на мобилния си телефон. Харалдсон се замисли и се помъчи да намери нишка, която да доведе до обяснение какво се е случило. И къде е жена му.

Вероника каза, че мъжът, който дошъл да вземе Йени, знаел, че това е изненада. Малцина го знаеха. Дори в „Таксите Вестерас“ не знаеха, осъзна той. Харалдсон само беше поръчал такси да я вземе от работата. Не спомена, че тя не знае нищо. Единственият човек, с когото обсъди изненадата, беше Вероника, за да освободи Йени следобед. Тя беше единственият човек, който знаеше.

Вероника и Едвард Хинде.

Харалдсон изведнъж се смрази.

Възможно ли беше Хинде да има нещо общо с това? Изглеждаше невъзможно. Невероятно. Харалдсон и Хинде се бяха сблизили.

Работеха заедно. Хинде получи всичко, което искаше. Ако имаше някой, който трябва да е недоволен от резултата от разговорите им, това беше Харалдсон. Каква работа имаше Хинде с Йени? Вярно, той беше показал известен интерес към нея и пожела да задържи снимката ѝ. Но Хинде беше зад решетките. Дори ако беше действал с Ралф Свенсон, както смятаха в „Риксморд“, Свенсон беше арестуван. „Риксморд“ го бяха задържали час преди загадъчният шофьор да вземе Йени.

Хрумна му да поговори с Хинде, но се отказа. Първо, беше немислимо той да има нещо общо с изчезването на Йени. Евентуалното изчезване, поправи се Харалдсон. Вероятно имаше напълно естествено обяснение какво се е случило.

Второ, преките му конфронтации с Хинде се бяха оказали неуспешни.

Харалдсон прогони страшните мисли. Тресеше го параноя. Беше прекарал твърде много време с Едвард Хинде. Онзи ужасен човек бе успял да му влезе под кожата. Той отново пробва мобилния телефон на Йени. Тя не отговори. Харалдсон не можеше да се отърси от чувството, че нещо не е наред. Той пак взе папката „Виждания и цели“, но скоро я остави. Отвори електронната си поща. Имаше няколко съобщения, на които трябваше да отговори, но не можеше да се съсредоточи.

Някой беше взел Йени.

Тя беше тръгнала с този човек и бе изчезнала.

Харалдсон не можеше да седи със скръстени ръце, сякаш не се е случило нищо.

Той излезе от кабинета си и от „Льовхага“ и се прибра вкъщи.

Едвард Хинде седеше с кръстосани крака на леглото си. Със затворени очи. Спокоен. Дишаше равномерно.

Съсредоточен.

Отпуснат.

Вгълбен в себе си.

Веднага щом беше чул първите слухове за Ралф, които се разпространиха в отделението, той се бе заловил за работа. Беше споменал в близост до единия от надзирателите, че не се чувства добре и че ще се върне в килията да си почине. Влезе вътре, затвори плътно вратата, пхна се под леглото и веднага започна да отвинтва капака на отдушника. Работеше бързо, съзнавайки, че това е най-слабата част на плана. Малко вероятно беше някой от другите затворници да се вмъкне неканен, но ако го стореше, това щеше само да го разсее, нищо повече. Отвореше ли вратата някой надзирател обаче, това щеше да е краят. Стресът на ситуацията му помогна. Едвард никога не беше махал капака за толкова кратко време. Бръкна вътре и извади вилицата, която беше откраднал от столовата вчера, и буркана, който му беше донесъл Томас Харалдсон.

Седемстотин и петдесет грама Мариновано червено цвекло.

Хинде сложи капака, но не го завинти. Изправи се, пхна вилицата в чорапа си и скри буркана с червеното цвекло под дрехата си. Това беше следващото рисковано начинание. Дори ако държеше ръцете си увити около стомаха си, сякаш го боли, нечие зорко око можеше да забележи буркана. Обаче нямаше друг начин. Той се приведе леко, излезе от килията и забърза към тоалетните.

Ръце около стомаха. Бързи, тътрещи се стъпки. Човек в бедствено положение.

Едвард влезе в една от кабинките, извади буркана и го сложи на ръба на умивалника. Измъкна дебела купчина тоалетни кърпи от кутията и ги разстла върху капака на тоалетната. След това отвори буркана, набоде няколко парчета с вилицата и ги остави да се оттекат, а

после ги сложи върху хартиените кърпи и започна да ги мачка. Когато станаха на каша, той ги загреба с вилицата и ги напъха в устата си. Сетне повтори същото няколко пъти, докато изпразни буркана. Към края стана трудно. Седемстотин и петдесет грама червено цвекло беше повече, отколкото мислеше. Преди да излезе от тоалетната, Хинде взе буркана и изпи останалата течност. След това го изплакна с вода, отново го скри под дрехата си, пъхна вилицата в чорапа си и се върна в килията. Този път не си направи труда да скрие буркана, а го остави зад бюрото. Седна на леглото, подви крака под себе си и затвори очи.

Планиране. Търпение. Решителност.

Едвард седя на леглото един час. Роланд Юхансон би трябвало да е изпълнил задачата си във „Вестерас“ и да е готов за следващата мисия. Крайно време беше за втория етап.

Хинде бавно изпъна краката си, стана и пак се мушна под леглото, за да вземе шишенцето, което му беше донесъл Харалдсон.

„Ипекак“^[1].

Двеста и петдесет милилитра.

Той отвъртя капачката и изпи съдържанието на две глътки. Вкусът не беше приятен, но това нямаше значение, защото нямаше да го задържи дълго. Преди да излезе от килията, Едвард реши, в края на краищата, да скрие в отдушника празното шишенце и буркана. Щеше да бъде глупаво да се издъни само защото го е домързяло и е проявил небрежност. Чувстваше обаче, че няма да има време да завинти капачката. Стомахът му къркореше. Отиде в общата стая, като се държеше за корема. Челюстите му бяха стиснати и почувства, че наистина се изпотява. Спря в средата на стаята.

Време за шоу!

Когато усети първите признаци, че стомахът го присвива, той се строполи на пода. Викайки от болка. Всички в стаята застанаха неподвижно и се втренчиха в него. Едвард се държеше за стомаха и се гърчеше на земята. Пое си дъх само за да може да изкрещи отново, но преди да успее да издаде звук, съдържанието на стомаха му изригна в силен водопад от повръщане. Затворниците най-близо до него отскочиха встрани от отвращение. Надзирателите, които бяха тръгнали към него, когато той се свлече на пода, спряха, без да знаят какво да направят. Всеизвестен беше фактът, че служителите на охраната знаят много малко за физическите оплаквания. Хинде разчиташе на това и

дежурните днес не го разочароваха. Те нямаха представа какво да направят. Точно както беше планирал. Той повърна отново. С насълзени очи Едвард видя за свое огромно задоволство, че този път бе повърнал нещо гъсто и почти черно на цвят. Точно каквото трябваше на гъстота и цвят. Червеното цвекло бе имало време да реагира със стомашната му киселина и червеното оцветяване почти беше изчезнало. Ако не го помиришеш отблизо, беше невъзможно да го различиш от вътрешен кръвоизлив. Хинде прецени, че никой няма да поиска да си завре носа в онова, което сега повърна за трети път, вече не толкова обилно като преди. Единият надзирател говореше по радиопредавателя си и вероятно викаше помощ, а другият, изглежда, се чудеше как да стигне до Хинде, без да стъпи в съдържанието на червата му. Спазмите започнаха да отшумяват. Едвард дишаше през носа и погълна част от повърнатото, което бе полепнало там. Имаше вкус на червено цвекло и „Ипекак“. Той се преви на две и изкрещя от болка още веднъж, а после смени тактиката и се затъркаля наляво-надясно, хленчейки безпомощно. Единият надзирател дойде, приклепна до него и сложи ръка на рамото му. Хинде се закашля, сякаш борейки се със силна болка.

— Помогнете ми — немощно изстена той. — Моля ви, помогнете ми.

— Ще ти помогнем — отговори надзирателят.

Той изобщо не съзнаваше колко е прав.

[1] Средство за предизвикване на повръщане при отравяне от растението ипекакуана. — Б.р. ↑

Харалдсон пристигна в дома си за рекордно кратко време. Наруши всички ограничения и правила за улично движение, за които може да се сети човек. Безпокойството му се засили и го тласкаше напред. Той спря, изсвирвайки с гуми на алеята пред къщата, изключи двигателя и изскочи навън.

Бяха му се обадили от козметичния салон. Друга жена, не онази, с която беше говорил по-рано. Йени Харалдсон не дошла. Знаел ли дали тя се е забавила, или...? Харалдсон каза истината. Не знаел дали Йени ще дойде. Жената се извини и го уведоми, че ще трябва да плати седемдесет и пет процента от цената, защото е отменил твърде късно определения час, но му беше все едно. Един излишен разход беше най-малкият му проблем. Той отключи външната врата и влезе.

— Йени!

Мълчание.

Без да събува обувките си, Харалдсон тръгна по коридора.

— Йени! Тук ли си?

Пак мълчание. Той бързо обиколи дневната и кухнята и надникна в комбинираната стая за гости и шиене. Отвори вратата на килера и на тоалетната.

Нямаше никого.

Навсякъде цареше тишина.

Харалдсон се върна в коридора, качи се на горния етаж и спря на няколко стъпала пред площадката. Странно как работеше мозъкът. Той не мислеше за нищо. Страхът беше изместил всичко друго. Изведнъж си спомни. Хинде и четирите убийства през деветдесетте години. Всичките еднакви. Имитаторът Ралф Свенсон. Летния психопат. И той беше убил четири жени. Харалдсон чете за това. Същият метод на действие.

Завързани. Изнасилени. С прерязани гърла.

В домовете им.

В спалните им.

Харалдсон вдигна глава и погледна към спалнята, където спяха той и Йени. Където сутринта бяха закусили и правили любов. Вратата беше затворена. Обикновено я оставяха отворена. Защо да я затварят, когато въкъщи няма никого? Лек звук наруши тишината и Харалдсон осъзна откъде беше дошъл. Тихо хленчене на болка. И страх. Трябваше да положи усилия, за да изкачи останалите стъпала. Стъпка по стъпка. Когато стигна догоре, Харалдсон се вкопчи в перилата, за да не падне назад. Не можеше да откъсне очи от затворената врата. Не можеше да я прогони от мислите си. Особено сега, в разгара на лятото, би било твърде горещо да се спи нощем, ако вратата е затворена през целия ден. Йени не я беше затворила. Защо да я затваря? Той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна през стиснати устни, преди да продължи да върви. Подскочи, когато чу мелодията на АББА от мобилния си телефон, и го грабна, без да поглежда екранчето.

— Харалдсон.

Надяваше се да е Йени. Да чуе гласа ѝ, който ще му каже, че всичко е наред и че е станало глупаво недоразумение.

— Обажда се Виктор Бекман — чу се от другия край на линията. Не беше Йени. Нищо не беше наред. Обзе го разочарование и трябваше да използва всичката си сила, за да се задържи на краката си. Не беше в състояние да говори, но и не беше необходимо. Виктор продължи: — Едвард Хинде е припаднал в общата стая. Повърнал е много кръв.

— Какво?

— Изглежда много зле. Тук не можем да се погрижим за него. Мисля, че му има нещо на стомаха.

— Добре... — Харалдсон чуваше какво казва Виктор, но не можеше да разбере защо му го казва точно сега. Все още му беше трудно да обработи информацията.

— Линеяката ще дойде скоро. Обаждам се, защото ти трябва да одобриш прехвърлянето му в болница.

— Така ли?

— Да. Да го прехвърлим ли?

Изневиделица от паметта му изплува образ.

Спомен.

Хинде седи на леглото в килията си. Харалдсон стои до вратата. Кожата му е настръхнала. Тихият глас на Хинде.

Кажу „да“.

На какво?

Ще разбереш кога и на какво. Само кажи „да“.

— Там ли си още? — попита Виктор.

— Какво? Да.

— Да го прехвърлим ли? Да или не?

Само кажи „да“.

Харалдсон се помъчи да проумее значението на онова, което току-що беше чул, и връзката, която беше направил. Хинде бе знаел, че ще се разболе. Знаел бе, че този разговор ще се състои. Че ще зададат на Харалдсон този въпрос. Знаел е. Но как? Преструваше ли се, че е болен? Имаше ли това нещо общо с нещата, които му беше занесъл Харалдсон? Червено цвекло и шишенце от аптеката. Някакво южноамериканско име, така звучеше. Икака... Нещо такова. Но защо болест, истинска или фалшива? Защото Хинде искаше да го преместят. Да се измъкне от затвора. Да избяга. Дали да предупреди Виктор? Да му каже за подозренията си?

Само кажи „да“.

Не ставаше въпрос за предупреждение или опит да се предотврати нещо. Това беше чисто изнудване, с една дума. Да даде съгласието си. Да се подчини на заповедите. Харалдсон се опита, но не можа да си представи последиците. Не можеше да прецени „за“ или „против“. Всичко беше объркано. Вратата на спалнята беше затворена. Той направи последните няколко крачки. Трябваше да разбере.

— Томас? Там ли си?

Харалдсон сложи ръка на дръжката на вратата. Пое си дълбоко дъх. Замоли се на Бога, в когото дори не вярваше. Бързо изпусна дъха си и отвори вратата. Подготвен за най-лошото и в същото време абсолютно неподготвен.

В спалнята нямаше никого.

Йени все още беше само в неизвестност.

— Да — отговори той. Гласът му прозвуча като сухо грачене.

— Какво каза? — попита Виктор.

Харалдсон се прокашля.

— Да — повтори той с по-твърд тон. — Прехвърлете го.

— Добре. Къде си? Ще дойдеш ли по-късно?

Харалдсон затвори и пусна телефона в джоба си. Застана на прага на празната си спалня и се разрида.

Преди да приключи за деня, Урсула реши да провери в Националната лаборатория по криминалистика в Линшъопинг дали са пристигнали двата стерилни пакета, съдържащи проби ДНК от апартамента. Бяха изпратени по специален куриер преди няколко часа и планът беше Торкел да може да използва първоначалния доклад, когато разпитва Свенсон на другия ден. Тя успя да се свърже с главния патолог Валтер Стийн, който я увери, че всичко е наред, че вече са започнали да ги обработват и че той лично ще се погрижи да изпратят необходимата информация на другия ден. Това беше достатъчно за Урсула. Тя познаваше Стийн от известно време и той държеше на думата си. Доволна, Урсула излезе от задушния апартамент на Ралф Свенсон. Новата смяна току-що бе застъпила и тя размени няколко думи с полицаите на стълбището, подчертавайки, че не трябва да пускат никого освен нея, поне не и без нейно разрешение. За всеки случай им каза номера на домашния и мобилния си телефон и слезе по стълбите. Денят беше невероятно напрегнат и тя се чувстваше уморена физически и психически. Спря пред главния вход и се наслади на летния мирис на топла трева. Беше доволна въпреки умората. Апартаментът се бе оказал същински сандък със съкровища и тя трябваше да определи кое е най-важното, вместо да се впусне в щателен оглед. Оставаше ѝ още много работа, но беше убедена, че вече разполагат с достатъчно доказателства, за да бъдат сигурни, че Ралф Свенсон ще бъде осъден и за четирите убийства, независимо дали ще направи самопризнания или не. Това беше целта ѝ — да намери толкова необорими доказателства, че разказът на заподозрения да няма толкова голяма тежест. Тогава знаеше, че е свършила добре работата си — когато истината станеше обективна и измерима.

Урсула тръгна към колата си, колебливо питайки се дали да се обади на Торкел. Той и Ваня се бяха отбили след пресконференцията. Сигурно бяха срещнали Себастиан, защото първото, което Торкел каза, беше, че е отстранен от случая от сега нататък. Ваня явно изпитваше

облекчение. Тя кипеше от енергия и избълва няколко кратки, язвителни забележки за невъзможния човек, когото мрази толкова много. Самата Урсула се чувстваше по-скоро натъжена. Не защото Себастиан бе помогнал кой знае колко за разкриването на случая този път, а защото си го спомни от миналите дни, когато той притежаваше изумителна душевна сила. Мъжът, който излезе от апартамента на Ралф Свенсон с прегърбени рамене, не беше същият. Никой не трябваше да пада толкова ниско. Толкова болезнено. Нито дори Себастиан Бергман. Ето защо, тя не споделяше радостта на Ваня.

Преди да си тръгне, Торкел се бе позабавил в коридора. Урсула познаваше блясъка в очите му от други случаи в тяхната работа. Винаги се появяваше, когато направят важен пробив в разследване. Двамата сякаш искаха да задържат момента, като останат заедно и след това.

Този път обаче Урсула нямаше да позволи това да се случи. Някак не ѝ се струваше редно. Неизвестно защо, беше съвсем различно, когато бяха в друг град. Не беше толкова сериозно. Вярно, сега беше по-съблазнително, но и малко нечестно. Пък и Микаел.

Тя се качи в колата и потегли из града, без да знае къде отива. Може би компромисното решение щеше да бъде да отиде в управлението, но не искаше да го прави. Реши да се прибере у дома.

* * *

Микаел беше вкъщи и седеше на дивана, когато Урсула влезе.

— Изглеждаш уморен — отбеляза тя.

Той кимна в отговор и стана.

— Кафе?

— Да, моля.

Микаел отиде в кухнята и включи кафемашината, а Урсула седна до отворения прозорец. Навън цареше блажена тишина и ѝ беше приятно да го чува как шета в другата стая. Беше взела правилното решение. Правилата си бяха правила и само защото си ги нарушил веднъж, не означаваше, че ще го направиш отново. Тя трябваше да признае, че в Микаел има нещо, което я успокоява. Той може и да не

беше най-страстният човек на света, но винаги имаше време за нея. А това струваше много.

— По радиото чух, че сте арестували някого — извика Микаел от кухнята.

— Да, цял следобед бях в апартамента на заподозрения.

— Намери ли нещо?

— Купища. Той е виновен.

— Хубаво.

Микаел се върна в дневната.

— Ела и седни — каза тя и потупа с ръка мястото до себе си на дивана, но той поклати глава.

— Не сега. Трябва да поговорим.

Урсула се изненада. Изправи рамене и го погледна. Микаел не проявяваше често желание да разговарят, нито очакваше, че тя ще го слуша.

— С Бела ли се е случило нещо?

— Това няма нищо общо с Бела. Става дума за нас.

Урсула се вцепени. Гласът му беше някак различен. Сякаш бе репетирал какво да каже. Сякаш се бе подготвял от дълго време.

— Срегнах някого и искам да бъда честен с теб.

Отначало тя не разбра какво й казва. Наложих се да попита, макар да подозираше, че вече знае отговора.

— Не разбирам. Искаш да кажеш, че си срещнал друга жена?

— Да. Но в момента не се виждаме. Реших, че няма да е честно спрямо нея. И теб.

Урсула го погледна стъписано.

— Бил си с друга и сега всичко е свършило?

— Не съм бил с никоя. Срегнахме се няколко пъти и сега временно задържам нещата. Исках първо да говоря с теб.

Тя не знаеше какво да каже. Нямаше представа какво да направи. Гневът щеше да бъде най-лесната възможност за избор. Неподправен и извителен. Но Урсула не можеше да го намери. Не намираше нищо.

— Урсула, наистина се опитах напоследък, с пътуването до Париж и всичко. Но вече нямам сили. Съжалявам. Аз съм виновен.

Той бил виновен.

Де да беше толкова елементарно.

Линейката от Упсала пристигна в „Льовхага“ точно осемнайсет минути след обаждането на телефона за спешни случаи. Фатима Олсон изскочи от колата и заобиколи отзад да изкара носилката. Радваше се, че дойдоха. По пътя за болницата тя щеше да пътува отзад с пациента и нямаше да седи до Кенет Хамарен. Фатима не го харесваше. Поради елементарната причина че той не я харесваше. Тя не знаеше защо. Може би защото беше родена в Ирак, защото беше по-добре квалифицирана — Фатима беше медицинска сестра в интензивно отделение, а Кенет — парамедик — и следователно получаваше по-висока заплата или защото беше жена. Вероятно беше комбинация и от трите или имаше съвсем друга причина. Не го беше питала. Работеше с него от две седмици и смяташе да говори с шефа си веднага щом има възможност, и да помоли да работи с някой друг за в бъдеще. Кенет беше сравнително добър в работата си, но имаше избухлив нрав и винаги беше настроен срещу нея. Възползваше се от всяка възможност да се заяжда, да я поправя или да я критикува, докато работи. Държеше се така само с нея. Фатима го беше виждала с други хора и отношението му беше коренно различно. Очевидно имаше нещо против нея. Не я харесваше.

Кенет слезе от линейката трийсетина секунди след Фатима, така че да не му се налага да ѝ помогне. Тя закачи животоподдържащата система на носилката, оставяйки отворени задните врати на линейката — все пак бяха на територията на затвор — и тръгна към отделението с максимална охрана, до чиято врата ги чакаше пазач. Както обикновено, Кенет вървеше пред Фатима, на пет метра разстояние.

В общата стая нямаше никого освен Хинде, който все още лежеше на пода. Единият надзирател беше сложил възглавница под главата му. Другите затворници се бяха прибрали в килиите си. Фатима бързо прецени ситуацията. Мъж на средна възраст. Силно повръщане с консистенцията на кафеени зърна. Болка в стомаха, съдейки по

положението на тялото му. Може би кървяща язва. Определено вътрешен кръвоизлив. Тя се наведе над него.

— Здравей. Чуваш ли ме?

Мъжът на пода отвори очи и кимна немощно.

— Казвам се Фатима. Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

— Заболя ме коремът и после... — Гласът му изведнъж заглъхна.

Той махна вяло с ръка по посока на обления в повърнато под.

Фатима кимна.

— Сега боли ли те?

— Да, но съм малко по-добре.

— Идваш с нас.

Тя погледна предизвикателно Кенет и двамата мълчаливо повдигнаха мъжа, сложиха го на носилката и го завързаха с ремъци. Той не тежеше много. Изглеждаше безсилен. Определено трябваше да включат сирената по пътя за болницата.

Надзирателят, който седеше при болния затворник, тръгна с тях по коридора към чакащата линейка. Той и Фатима качиха пациента в колата без помощта на Кенет и когато тя понечи да затвори вратите, надзирателят се приближи да се качи.

— Какво правиш?

— Идвам с вас.

Едвард лежеше и слушаше с интерес. Това беше тази част от плана, върху която той имаше най-малко контрол. Нямаше представа какви са правилата за придружаването на затворник, когато прехвърлят в болница. Колко пазачи щеше да има? Щяха ли да бъдат въоръжени? В затвора те носеха само палки и електрошокови пистолети. Беше ли различно по време на прехвърляне? Щеше ли да има кола, която да ги следва? Или две? Щяха ли да чакат полицейски ескорт? Не знаеше.

Той чу, че надзирателят обяснява на Фатима кой е Едвард Хинде и че е абсолютно изключено линейката да замине без охрана. Надзирателят, който сега стоеше пред него, щеше да пътува отзад с Хинде и Фатима, а друг негов колега щеше да седи отпред при шофьора. Значи двама. Поотделно и вероятно въоръжени. Това обаче пак не би трябвало да създаде проблеми. Поне не стана дума, че ще чакат полицията.

Другият надзирател дойде, тичайки, и се качи отпред. Колегата му скочи отзад и Фатима му показа къде да седне. Те затвориха

вратите. Фатима почука два пъти по преградата от матирано стъкло, отделяща ги от шофьорската кабина, и линейката потегли. Само след няколко минути се включи сирената. Хинде почувства, че го завладява напрежение. Дотук всичко беше минало точно по плана, но най-трудната и рискована част от операцията тепърва предстоеше.

— Алергичен ли си към някакви лекарства? — попита го Фатима.

— Не.

— Загубил си много течности и соли, затова ще те включа към система с физиологичен разтвор.

Тя се обърна, издърпа чекмедже и с отработени движения извади пликче физиологичен разтвор, което закачи на кукичка над Едвард. След това стана, отвори шкафче високо над главата му и извади малка канюла. Седна до Хинде и допря памучен тампон до дозатор, съдържащ антисептик. Бързо притисна памука до свивката на ръката му.

— Ще усетиш остро убождане. — Фатима сръчно вкара канюлата, залепи я с тиксо да бъде неподвижна, оправи тръбичката, която излизаше от пликчето, и я закрепил за канюлата. След това се наведе напред да включи системата. Гърдите ѝ бяха пред очите на Хинде. Той се замисли за Ваня. Разтворът започна да тече във вените му. — Добре. Трябва да ти задам няколко въпроса. Мислиш ли, че ще можеш да отговориш?

Едвард кимна и се усмихна смело. Фатима отвърна на усмивката му.

— Какъв е идентификационният ти номер?

Той нямаше време да отговори, защото линейката рязко удари спирачки и спря. През преградата Хинде чу, че шофьорът изруга. Тръпнеше в напрегнато очакване. Разбира се, възможно е някой небрежен шофьор да ги е принудил да спрат, но може и да беше началото на последната му стъпка към свободата. Той видя, че надзирателят се скова и застана нащрек. Фатима се извини за внезапното спиране. Хинде се огледа наоколо за някакво оръжие. За предпочитане нож или нещо подобно. Не видя нищо. Освен това беше завързан с ремъци за носилката. Нямаше да може да помогне. Можеше само да чака.

* * *

Кенет изруга отново и натисна клаксона. Все някой беше собственик на червения сааб, нехайно паркиран в лявата страна на пътя, заради който не можеха да минат. И то точно след завой. Кретен. Беше чист късмет, че реакциите на Кенет бяха бързи, иначе щяха да се блъснат в него. Кенет отново натисна клаксона. Къде беше проклетият идиот, на когото беше колата? Не можеше да е далеч. В такъв случай сигурно беше чул сирената. Беше видял синята светлина. Типично. Оставаха им само двеста метра до плавния път. На него Кенет щеше да може да мине покрай колата, но на този тъп малък път нямаше шанс. От едната страна на сааба имаше ограда, а от другата — канавка. Кенет пак натисна клаксона.

Човекът, който седеше до него, изглеждаше нервен и непрекъснато се оглеждаше наоколо. Ръката му беше на електрошоковия пистолет на колана му.

— Какво става? — попита Кенет.

— Не знам. Можеш ли да се върнеш?

Кенет повдигна рамене и включи на задна скорост. Той видя, че мъжът до него извади радиопредавател и го доближи до устата си.

И в същия миг светът експлодира.

* * *

На фона на воя на сирената тримата в задната част на линейката изведнъж чуха звука на два изстрела и строшаване на стъкло. Всичко сякаш се случи едновременно. Покрай матираното стъкло прелетя нещо и се разплиска върху него. Нещо тъмно. Стече се по стъклото. Надзирателят до Хинде скочи. Фатима изпищя, запуши с ръце ушите си и се наведе напред. *Живяла е във военна зона*, помисли си Едвард, когато видя реакцията ѝ. Той лежеше на носилката и наблюдаваше хаоса, който бе настъпил само за няколко секунди. Чу три силни удара отстрани по линейката.

— Какво става? — извика Фатима.

Надзирателят държеше електрошоковия пистолет в ръката си, но нямаше към кого да го насочи. Едвард лежеше неподвижно. Нямаше намерение да привлеча излишно внимание към себе си.

Изведнъж сирената заглъхна и вместо постоянния шум настъпи пълна тишина. Обезпокоителна тишина. Надзирателят обърна глава, ослушвайки се за звуци отвън. Нищо. Фатима се изправи бавно и стъписано се втренчи в него.

— Какво става? — прошепна тя.

— Някой се опитва да измъкне затворника — отговори той, все още нащрек.

Сякаш за да потвърди думите му, задната врата рязко се отвори. Разнесоха се още два изстрела. Първият куршум прониза меката тъкан непосредствено под ребрата на надзирателя, излезе през гърба му и разби матираното стъкло. Вторият се заби в средата на гърдите му. Той падна. Фатима изпищя. Роланд Юхансон отвори другата врата, за да може да я види, и насочи пистолета към нея.

— Не — троснато каза Едвард.

Роланд спусна пистолета и се качи в тясното пространство, което сякаш стана още по-малко, когато едрият мъж влезе вътре. Той мълчаливо започна да развързва ремъците на Хинде. Веднага щом го освободи, Едвард седна в носилката. Искеше му се да изтича навън. Да подскочи във въздуха. Трябваше да упражни всяка частица от волята си, за да не изгуби контрол. Вече беше толкова близо. Той погледна пликчето с физиологичния разтвор. Протегна ръка и го откачи от кукичката.

— Ще взема това.

Фатима не реагира. Беше в шок. Поклащаше се напред-назад, втренчена в празното пространство. Роланд протегна ръка и предложи подкрепа на Хинде, който стана от носилката и слезе от линейката. Все още нямаше сили от малкото си представление в общата стая. Двамата бавно тръгнаха покрай линейката и спряха по средата.

— Добре ли си?

— Да. Благодаря.

Едвард се облегна на линейката. Роланд го потупа по рамото и отиде да отвори дясната врата. Без видими усилия издърпа навън надзирателя, който се свлече неподвижно на земята. Хинде забеляза кървяща рана в гърлото му, точно под челюстта, и още една под

ключицата, докато Роланд го влачеше към задните врати на линейката. Надзирателят беше жив, но не за дълго. Едвард чу, че Фатима изпищя, когато Роланд хвърли умиращия мъж отзад. Хинде затвори очи.

Роланд заобиколи от другата страна. Когато той застреля надзирателя, шофьорът се бе опитал да избяга, но не беше достатъчно бърз. Роланд го настигна, сграбчи го и удари главата му три пъти в линейката. Сега той хвана изпадналия в безсъзнание шофьор, хвърли го отзад при другите и се качи. Не обърна внимание на надзирателите. Единият беше мъртъв, а другият умираше. Роланд отключи белезниците от коланите им и преобърна шофьора. Изви ръцете му зад гърба и му сложи белезници, а после се обърна към Фатима, която все още седеше на стола до носилката.

— Твой ред е.

Тя поклати глава. Не беше в състояние да помръдне. Роланд пристъпи към нея, издърпа я от стола и я блъсна на пода. Фатима не се съпротиви, когато той изви ръцете ѝ зад гърба и ѝ сложи белезници. Роланд взе одеяло, слезе, мина покрай Едвард, приближи се до дясната врата и започна да събира стъклата, които се бяха посипали навсякъде в шофьорската кабина. Когато изхвърли повечето, постла одеялото на седалката и помогна на Хинде да седне. Преди да затвори вратата, строши останалата част от стъклото, така че прозорецът да изглежда по-скоро отворен, отколкото разбит. След това отиде до червения сааб и взе голяма ролка тиксо от задната седалка. Върна се в линейката и облепи глезените на шофьора и жената за всеки случай. Накрая уви тиксото два пъти около главите им, покривайки устата им. Изскочи навън, затвори вратите, седна зад волана и превъртя ключа на стартера. Всичко продължи по-малко от пет минути. Никой не ги видя. Нищо не се движеше. Не се приближаваха никакви сирени. Чуваха се само звуците на гората.

Те потеглиха. Едвард погледна в огледалото за обратно виждане към смаляващия се сааб. Оставяха го. Също както той оставяше „Льовхага“. Напускаше го.

Сега можеше и щеше да започне да гледа към бъдещето.

* * *

Роланд караше малко над позволената скорост. Хинде беше сигурен, че този път не е приоритетен по отношение на полицейски проверки за превишена скорост, поне за превозните средства за спешни случаи, но все пак би било глупаво да се рискува. Срещата с властите не би била добра идея поред причини. Те щяха да питат за счупеното стъкло. В шофьорската кабина имаше петна от кръв. Роланд не беше с униформа на шофьор от „Бърза помощ“. Някой наблюдателен полицаи би забелязал всичките тези неща. Е, добре, те щяха да се справят, ако се стигне дотам.

Денят беше прекрасен. Зелените оттенъци на лятото бяха навсякъде. Главата на Едвард се замая, докато гледаше хълмистия пейзаж наоколо. Толкова много пространство. Последните четиринайсет години изглеждаха още по-ограничени и затворени сега, когато имаше различна перспектива. Сега можеше да види онова, което му беше отнето. Той се наслаждаваше на всяка нова гледка, която се откриваше пред очите му покрай лъкатушещия път. Вятърът през счупеното стъкло развяваше оредялата му тънка коса. Едвард отново затвори очи. Започна да диша дълбоко. Позволи си да се отпусне. Въздухът сякаш беше по-лек. Всяко поемане на дъх го правеше посилен. Така се чувства човек, когато е свободен. Роланд намали. Хинде отвори очи. След половин час щяха да бъдат в Стокхолм. Той се обърна към Роланд.

— Имаш ли телефон?

Роланд бръкна в джоба си и му даде мобилния си телефон. Едвард набра номера по памет и зачака отговор.

Харалдсон стоеше до прозореца на спалнята. Не беше помръднал оттам, откакто отвори вратата и видя, че в стаята няма никого. Беше се приближил до неоправеното двойно легло край прозореца. Какво друго можеше да направи? Да търси Йени? Къде? Нямаше представа. Беше като парализиран.

Страхът, ужасът, Йени, работата.

Хората, които засаждаха ябълковото дръвче в градината, бяха започнали да работят. Той ги видя, че идват. Наблюдаваше ги как обикалят градината. Сочат и обсъждат. Избраха най-доброто място и започнаха да измерват и да копаят. Донесоха чували с тор. Обикновен работен ден. Обикновен живот, само на няколко метра от него. Реалност, в която имаше логика.

Трудно му беше да мисли ясно. Какво да направи? Той не можеше да е замесен. Не трябваше. Йени беше изчезнала. Той беше замесен. Това обаче не означаваше, че другите трябва да разберат. Моля те, Господи, нека нищо лошо не се е случило с Йени. Мислите му подскачаха и прескачаха като игла върху издраскана грамофонна плоча.

В момента прехвърляха Хинде. Вероятно вече бе напуснал „Льовхага“. Той искаше да бъде прехвърлен. Щеше да се случи нещо. Какво? Трябваше ли Харалдсон да предупреди полицията?

Щеше ли това да спаси Йени? Тя беше изчезнала.

Какво обяснение да даде, когато се свърже с полицията? Не може да каже, че е изпълнил някои поръчки за Хинде и че едната от тях му е позволила да напусне затвора. Това би било равно не само на самоубийство за кариерата му, но и на наказуемо деяние.

Йени. Къде беше тя? Не можеше да е мъртва. Какво щеше да прави Харалдсон? Как щеше да живее без нея?

Хинде още не беше напуснал „Льовхага“, а Ралф вече бе арестуван по времето, когато изчезна Йени. Какво означаваше това? Че Хинде беше във връзка с повече от един човек навън?

Ингрид Мари не можеше да има баща в затвора.

Дали да каже на някого? Можеше ли да каже на някого? Каква причина щеше да посочи за подозренията си? Може би Хинде се беше разболял наистина. Вероятно вече беше в болницата. В такъв случай предупреждението за опит за бягство щеше да прозвучи най-малкото странно. И ако е предполагал, че може да се случи нещо такова, защо е дал разрешение да прехвърлят Хинде?

Не съм убивал бременна жена.

Какво ще се случи, ако Харалдсон се обади в полицията?

Какво ще се случи, ако не го направи?

Телефонът му пак извънтя. Сърцето му започна да бие по-бързо от надежда, докато го изваждаше от джоба си. Не познаваше номера. Не беше Йени. Той отговори веднага.

— Харалдсон.

— Обажда се Едвард Хинде.

Съзнанието на Харалдсон изведнъж се изпразни напълно, сякаш вятър отвя всички мисли, които се въртяха в главата му.

— Откъде се обаждаш? — беше единственото, което се сети да каже.

— Няма значение. Ти направи онова, което ти казах, затова може да ми зададеш въпрос.

Харалдсон чу всяка негова дума, но не разбра нищо.

— Какво?

— Аз изпълнявам обещанията си, Томас. Ти каза „да“, както исках, и затова ще отговоря на един въпрос.

— Какво си...

— Почакай, Томас — прекъсна го Хинде и Харалдсон мигновено млъкна. — Не че ти казвам какво да правиш — тихо продължи Едвард, — но на твое място бих попитал: „Къде е съпругата ми?“.

Харалдсон затвори очи и видя проблясащи светлини. Уплаши се, че ще припадне. Не трябваше да го прави. Припаднаше ли, никога нямаше да разбере. По лицето му започнаха да се стичат сълзи.

— Къде е съпругата ми? — едва успя да промълви.

Хинде започна да му обяснява.

Всички прозорци в апартамента бяха отворени.

Но пак беше горещо.

Лепкаво.

Задушно.

Ваня седеше на дивана и сменяше каналите на телевизора. Беше болезнено ясно, че никоя станция не излъчва най-добрите си програми по това време на денонощието. Тя изключи телевизора, остави дистанционното управление до себе си и взе специалните притурки, които бяха пристигнали с вечерните вестници. „Експресен“ имаше десет страници за ареста на Ралф Свенсон и извънреден репортаж на първа страница, украсен с негова снимка. Демаскиран под голямо заглавие: „Лицето на Летния психопат“. Най-отгоре на страницата пишеше: „Заподозреният от полицията“ със значително по-малки букви. Доколкото знаеше Ваня, все още не му бяха предявени обвинения, но той вече беше разпнат на кръст от пресата. Ограничаването на публикуването на имена и снимки не беше на мода тези дни. Ранното идентифициране на заподозрените беше „в интерес на обществото“. Това означаваше, че никой не е готов да плати за дигитално изображение. Освен че тя го смяташе за неетично, понякога това затрудняваше работата им. Очните ставки изгубваха смисъла си, когато от всяка страница гледаше лицето на заподозрения.

Снимката в „Експресен“ беше от паспорта на Ралф и не го показваше в особено добра светлина. Той изглеждаше смахнато като всички останали на паспортните си фотографии. Вестникът разказваше цялата му житейска история. Заболяването на майка му, фактът, че баща му се беше оженил повторно, новата му майка, любезните ѝ роднини, преместванията от едно място на друго, пари, училище, работа. Репортерите бяха открили съученици, които помнеха Ралф Свенсон като тих и затворен. Малко странен. Труден за опознаване. Прекарвал повечето си време вкъщи. Това може и да беше вярно, Ваня нямаше представа, но се запита дали вестникът щеше да

получи същите отговори, ако се бяха обадили и казали, че Ралф Свенсон е спечелил Нобелова награда, а не че е заподозрян сериен убиец. Това някак се вместише в образа. Вълк единак. Саможив. Особняк. Ваня мислеше, че бившите му съученици, които сигурно не се бяха сещали за Ралф от двайсет години, се бяха огънали под тежестта на очакването. След разкриването на целия му живот, оставяйки настрана всякакви възможни мечти, които биха могли да му придадат човешки облик, вестникът предлагаше също толкова информация и за Едвард Хинде. На журналистите им беше провървяло: Ралф беше имитатор, затова можеха да препечатат отново новините от 1996 година. Ваня не можа да прочете всичко. Тя хвърли вестника настрана и отиде в кухнята да изпие чаша вода. Беше шест и половина вечерта. Слънцето щеше да залезе след два часа, но поне температурата навън бе започнала да става поносима. През отворения прозорец повя свеж ветрец.

Ваня беше неспокойна.

Обикновено я обземаше приятна умора, когато приключеха някое разследване, сякаш тялото и мозъкът ѝ най-после можеха да се отпуснат след седмици на напрежение. Тя обикновено беше доволна да си поръча пица, да пийне повечко вино и да лежи на дивана, но не и този път.

Сигурна беше, че са арестували когото трябва. Себастиан Бергман беше напълно надхитрен и това беше още един положителен резултат. Тя не можеше да си представи, че той може отново да се промъкне в „Риксморд“. Торкел му беше дал ясно да разбере, че му е дошло до гуша, и дори Себастиан, изглежда, беше стигнал до същото заключение. Да, погледнато като цяло, работата беше свършена. Денят беше успешен. Тогава защо Ваня не можеше да се отпусне?

Защото нещата между нея и Били не бяха наред. Сега, след като случаят навлизаше в не толкова трескава фаза, тя можеше да се съсредоточи върху влошените им отношения. Откакто му каза в колата, че тя е по-добър полицай от него, отношенията им се обтегнаха. И не беше изненадващо. И преди това не бяха много добри, ако трябваше да бъде откровена пред себе си, но след язвителната ѝ забележка в колата вече водеха открита война.

Поне така ѝ се струваше на нея. Били беше започнал пръв, но тя ескалира нещата с глупавото си подмятане и тя трябваше да сложи

край на всичко. Не можеше да продължават така. Били беше твърде важен за нея. Ако я караха така, накрая единият от тях щеше да помоли да напусне екипа, а това беше последното, което искаше Ваня. Тя трябваше да оправи положението. Върна се в дневната и взе мобилния си телефон.

* * *

Мая отвори фурната и извади гратена с крехко свинско филе. Били сложи на масата дълбока купа с кускус и задушени зеленчуци. Щяха да вечерят рано. Тъй като сега той имаше свободна вечер, бяха решили да отидат на театър. Идеята не беше на Били, но взеха решението заедно. Той не беше чувал за изпълнителите. Според Мая те бяха театрална труппа на име „Спаймънки“ и щяха да изнесат представления в четири вечери тази седмица. Физическа трагикомедия, каза тя.

Били не можеше да си представи какво е това.

— Нещо средно между „Монти Пайтън“ и Самюъл Бекет — обясни Мая.

Да, това го разбираше. Той харесваше „Монти Пайтън“. Поне част. Не всичко. Вече беше малко старомодно. Но беше справедливо Мая да избере къде да отидат. Последния път Били избра да отидат на кино и освен това работеше толкова до късно, че се виждаха за кратко. Можеше да издържи два часа британска физическа комедия, ако това означаваше да бъде с Мая. Били наля по една чаша вино за двамата и седна до масата. Навиците му на хранене се бяха подобрили неузнаваемо, откакто срещна Мая. Това му харесваше. Той харесваше много неща у нея. Всъщност всичко. Телефонът му иззвъня и Били погледна екранчето. Ваня.

— Трябва да отговоря.

— Добре. Не се бави.

Той отиде в другата стая. Не беше казал на Мая за разговора си с Ваня в колата. Харесваше и двете и искаше и те да се харесат взаимно. Вероятността за това би намаляла значително, ако Мая разбере за размяната на реплики, която бе съсипала отношенията им. Били седна на дивана и отговори на обаждането.

— Здравей, аз съм — каза Ваня.

— Знам.

— Какво правиш?

Били се замисли. Как да реагира? Реши да ѝ каже истината, поне донякъде.

— Тъкмо ще вечеряме.

— Ти и Мая? — Прозвуча ли леко презрение в начина, по който Ваня произнесе името? Не наблегна ли малко повече на *а*? *Мааая*. Или Били си въобразяваше? Търсеше проблеми. Може би.

— Да. Аз и Мая. — Той погледна към кухнята, където Мая отпиваше от виното си. Тя очевидно го чакаше да се върне, за да започне да се храни. — На масата сме. Искаш ли нещо? — Постара се да не прозвучи пренебрежително и грубо.

— Искаш ли да отидем да потичаеме?

— Сега ли?

Той не очакваше въпроса. Не му мина през ума, че Ваня може да иска компанията му.

— След малко. След като вечеряте. Навън вече не е толкова горещо.

— Знам ли...

— Мислех да побъбрим. За нас.

Били не отговори веднага. Това беше първата стъпка. Ваня я беше направила. Той отново погледна към кухнята. Мая срещна погледа му и се усмихна, но после сви устни в красноречив жест. Били също ѝ се усмихна и завъртя очи, за да покаже, че човекът от другия край на линията не спира да говори, като бързо обмисли възможностите си за избор.

Искаше му се да излезе да потича. Определено искаше да говори с Ваня. За отношенията им. Но нямаше да има време да го направи и да отиде на театър. Не му се ходеше на театър, но искаше да бъде с Мая. Да пие вино и да бъде с гаджето си. Трябваше да направи избор. Беше сигурен, че той и Ваня ще решат проблемите си. Знаеше го. Но не тази вечер. Щеше да избере Мая и Ваня трябваше да се примири.

— Съжалявам — искрено отговори. — Не мога.

— Какво ще правиш?

Разочарование ли прозвуча в гласа ѝ? Този път Били не мислеше, че си е въобразил.

— Ще излизаме. Ще гледаме някаква пиеса.

Той осъзна как прозвучаха думите му. Ваня знаеше мнението му за театъра. Все едно бе предпочел най-неприятното нещо, за което можеше да се сети, пред нея. Така прозвуча. Обаче не беше вярно. Той предпочете Мая, но не искаше да го каже на Ваня.

— Да. Отдавна сме купили билети. — Били беше запазил билетите преди по-малко от час, но беше време да зареже истината. Да спести каквото може.

— Добре. Тогава някой друг път.

— Да.

— Забавлявайте се. Поздрави Мая от мен.

— Благодаря. Виж, аз наистина искам ние да... — започна Били, но Ваня беше затворила. Той се зачуди за миг дали да не ѝ позвъни и да довърши изречението си. Реши да го остави засега, но утре на работа определено щеше да повдигне въпроса. Щеше да ѝ се обади, ако Ваня не дойде. Понякога тя си взимаше свободен ден, след като извършат арест.

Били се върна в кухнята.

— Кой беше? — попита Мая и започна да се храни. Наистина го беше чакала.

— Ваня.

— Какво искаше?

— Нищо.

Той седна и взе чашата си с виното. Не беше вярно. Ваня не беше искала това, но това получи.

Харалдсон изобщо не си беше представял така годишнината от сватбата им.

След като му се обади Едвард Хинде, той хукна към колата и въведе координатите в джипиеса. Картата бързо се появи на екрана. Покрай Сурахамар и Рамнес, наляво, в гората, надолу към езерото Ойе. Харалдсон попита дали Йени е жива, но не получи отговор. Хинде каза, че това е втори въпрос, а му е разрешил само един, и затвори.

Докато караше, Харалдсон се мъчеше да се убеди, че Хинде няма защо да му казва къде е Йени, ако той не може да я спаси. Логичният ход беше Хинде да я освободи. Тя вече беше изпълнила ролята си като средство за натиск върху Харалдсон. Нямахше какво да спечели, ако я нарани. Но колкото и да се опитваше да си го внуши, мисълта беше там, някъде дълбоко в душата му, защото Хинде не действаше логично и не му трябваха причини. Затова беше в „Льовхага“ четиринайсет години.

Хинде беше психопат.

Харалдсон следваше джипиеса. Пътищата ставаха все по-тесни, а гората — все по-гъста. И после той видя вода между дърветата и пътят свърши. Спря до огромен рододендрон и слезе от колата. Лятна хижа. Построена на склон, спускащ се към езерото. Явно беше направена преди много години. Сега несъмнено никой не би получил разрешение да строи толкова близо до брега. Харалдсон се приближи до къщата и натисна дръжката на вратата. Беше заключена. Надникна през прозореца. Кухнята. Очевидно нямаше вода и електричество. Той видя печка за дърва и дълбоки купи, обърнати наопаки върху дъска за сушене. Нямахше кранове, само голяма метална кофа и черпак върху високо столче до нея. Живописно, но безлюдно.

— Йени! — извика Харалдсон.

Никой не отговори.

Той започна да обикаля къщата, надничайки през всеки прозорец. Нищо. Спря и се огледа наоколо. Градината не беше много

голяма, но беше в красиво обкръжение. Морави от трите страни. Мрежа за бадминтон от страната към езерото. Градински мебели и пилон за знаме на другата. Някой се радваше на хубав живот тук.

— Йени!

Някъде високо горе му отговори птица. Харалдсон почувства, че паниката му се засилва. На кратко разстояние до гората имаше тоалетна. Той отиде да провери, но и там нямаше никого. Освен облак бръмчащи мухи. Харалдсон затвори вратата и реши да влезе в къщата, когато забеляза неестествено заоблена могила зад пилона, до която водеше пътека през къпиновите храсти. Във високите треви и торфа от двете страни се подаваха големи камъни. Зимник. Харалдсон забърза натам. Когато се приближи, чу слаб звук от хлопане. Той спря. Истина ли беше, или плод на въображението му? Не, някой определено блъскаше отвътре. От зимника. Не беше много силно, но все пак. Харалдсон стигна дотам за секунди. Звукът се засилваше и надеждата му нарастваше.

— Йени!

Той заобиколи малката могила и се озова пред голяма врата от тъмно дърво. Превъртя ключа и я отвори.

Вътре имаше малко преддверие, дълго един метър, и после друга врата. Думкането се засили. Йени беше жива. Дебелите каменни стени заглушаваха звука преди, но сега Харалдсон чуваше ясно блъскането. В ключалката беше оставен ключ. Той го превъртя и отвори вратата.

Йени стоеше вътре и присви очи от внезапната ярка светлина. Харалдсон се втурна към нея и я прегърна.

Силно.

Тя се вкопчи в него.

Дълго стояха така.

* * *

В колата по пътя за дома им Йени не каза нищо отначало. Беше уплашена. Ужасена. Едва когато таксито бе завило към хижата, тя бе осъзнала, че нещо не е наред. Едрият мъж взе чантата ѝ, принуди я да слезе от колата и я блъсна вътре в зимника. Тя не беше в състояние да разсъждава ясно. Сега обаче беше в безопасност и мислите ѝ донесоха

въпроси. Трябваше да разбере какво се беше случило. Харалдсон не искаше да я лъже, но в момента нещата бяха твърде несигурни, за да си позволи да ѝ разкаже дори цензурирана версия на истината. Ето защо той ѝ обясни, че е говорел с бившите си колеги от полицията, когато му се обадил истинският таксиметров шофьор, и научил, че някаква банда взема хората от работните им места и ги обира по този начин. Полицията смятала, че те вероятно са хакнали компютрите на таксиметровата фирма, за да разберат кои таксите са ангажирани предварително.

Йени изглеждаше доволна от обяснението.

По-късно несъмнено щеше да има още въпроси, когато тя премислеше всичко, но дотогава Харалдсон щеше да знае резултата от днешните събития и щеше да може да нагоди отговорите си. В момента обаче се прибираха у дома.

Той преливаше от радост, че Йени е жива и здрава.

Едва влязоха в къщата, когато отново се обади Виктор. Разтревожен. Отчаян. Линейката, превозваща Хинде, не пристигнала в Упсала. От болницата не можели да се свържат с екипа. От „Льовхага“ не можели да се свържат с надзирателите, които придружавали Хинде. Харалдсон трябвало да дойде на работа.

Той се опита да се измъкне, но Виктор му даде ясно да разбере, че ситуацията изисква присъствието на директора на затвора. Харалдсон каза на Йени, че трябва да отиде на работа за малко. Няма друг избор. Да я закара ли при някоя приятелка, за да не бъде сама? Не, Йени искаше да бъде с него. Двамата отново се качиха в колата.

Йени мълчеше през по-голямата част от пътя за „Льовхага“. Вероятно си припомняше събитията през деня. Това устройваше Харалдсон. Той трябваше да обмисли вероятни сценарии и план как да се справи с възникналата ситуация.

Време беше за ограничаване на пораженията.

При никакви обстоятелства никой не трябваше да разбира, че Харалдсон има нещо общо със случилото се.

Заради самия него. Заради Йени. Заради всички.

Той започна от Йени. Никой не знаеше, че известно време тя е била в неизвестност. Е, да, момичетата от офиса, но никой друг. Онова, което те знаеха обаче, никога нямаше да стигне до ушите на управителния съвет на „Льовхага“, затова Йени не представляваше

риск. Дори ако тя кажеше на някого от затвора за неприятните си преживявания, никой нямаше да направи връзка с бягството на Хинде.

Следващият въпрос беше дали да се опита да вземе буркана с червеното цвекло и шишенцето от аптеката от килията на Хинде.

Беше рисковано. Ако ги намерят, сигурно ще предположат, че ги е внесъл Ралф Свенсон. Не биха взели пръстови отпечатьци от такива неща, нали? Те вече имаха заподозрян, който отдавна беше във връзка с Хинде. Разбира се, всички щяха да помислят, че му е помогнал Ралф. Вероятно щеше да бъде най-добре Харалдсон да стои далеч от килията на Хинде.

Или пък да предприеме друг подход?

Можеше да демонстрира инициативността си, като претърси килията и „намери“ тези неща. Това би обяснило наличието на неговите пръстови отпечатьци, ако на по-късен етап има разследване. Обаче пак щяха да липсват отпечатьците на Ралф. Но чистачите носят ръкавици...

Мислите му бяха прекъснати от звъна на телефона му. Беше готвачът, който чакаше пред дома им. Къде са? Харалдсон въздъхна. Съвсем беше забравил за вечерята. Той обясни, че е възникнало нещо непредвидено и че за съжаление се налага да пропуснат кулинарното угощение. Готвачът разбираемо се ядоса. Харалдсон трябвало да плати всичко. Храната, виното, пътните му разноски и хонорара. Харалдсон не възрази. Извини се и затвори.

— Кой беше? — попита Йени.

— Един готвач. Щеше да дойде у дома да ни сготви вечеря. — Хубаво беше, че този път можеше да й каже истината, без да трябва да мисли и да наглася нещата.

— Значи си уредил всичко?

— Да, но нищо не стана така, както планирах. Много съжалявам.

— Ти не си виновен.

— Не, но въпреки това...

— Ти си звезда.

Тя се наведе към него и го целуна по бузата. Харалдсон се усмихна, но продължи да мисли за съществените неща.

Да, можеше да се справи с шишенцето и буркана, но ако някой претърсеше килията и намереше снимката на Йени? Как щеше да обясни това? Надяваше се Хинде да я е взел със себе си. Но ако

заловяха Хинде и намереха у него снимката на съпругата на директора на затвора... Харалдсон щеше да се престори на изненадан. Щеше да се зачуди как Хинде се е сдобил със снимка на Йени. Това щеше да остане загадка...

* * *

Виктор Бекман го чакаше на паркинга, когато пристигнаха. Изненада се, като видя Йени, но Харалдсон обясни, че днес имат годишнина от сватбата и искат да бъдат заедно. Виктор повярва на лъжата. Имаше да се тревожи за по-важни неща. Те тръгнаха заедно към сградата.

— Претърсихме килията му. Намерихме празен буркан от цвекло и шишенце от средство за повръщане. Също празно.

— Как са попаднали у него? — попита Харалдсон колкото можеше по-непринудено.

— Сигурно му ги е дал Ралф.

— Предполагам, че си прав — кимна Харалдсон, изпитвайки огромно облекчение.

— Това обаче не е най-лошото. — Виктор изглеждаше силно обезпокоен. — Намерихме модем.

— Какво означава това?

— Хинде е имал неограничен достъп до външния свят. Сега преглеждаме компютъра му да видим дали има нещо за бягството, но е защитен с парола, затова може да отнеме известно време.

Харалдсон не чу последните му думи. Връзка с външния свят. Това определено можеше да се използва, за да се обяснят много неща. Пропуск на Виктор. Грешка на Виктор. Не на Харалдсон. Изглежда всичко щеше да бъде наред. Той не посмя да попита за снимката. Може би не я бяха открили, иначе Виктор щеше да я спомене.

Харалдсон изведнъж осъзна, че шефът на охраната е спрял и чака отговор.

— Какво?

— Казах, че от болницата все още не са намерили линейката. Какво да правим?

— Ще се обадим на полицията и ще им кажем, че има вероятен опит за бягство. — Харалдсон се смая от авторитетния си тон и начина, по който беше поел контрола върху ситуацията. Нямах да прави повече грешки. Виктор кимна и тримата заедно влязоха в административния блок.

* * *

Не след дълго бдителни журналисти, които вече се интересуваха от „Льовхага“, надушиха, че някой е избягал. Понякога от полицията изтичаше информация като от цедка. Освен това те направиха връзката с изчезналата линейка и се вдигна шум. Харалдсон увърта известно време, но осъзна, че ще бъде най-добре да говори с тях, за да контролира какво се приказва. Той издаде заповед всички въпроси на медиите да се препрацат към него. Това беше все едно да отвори шлюз.

Телефонът не спря да звъни. Аника ги свързваше с него един след друг.

Различни репортери.

Едни и същи отговори.

Да, вярно е, че е изчезнала линейка, превозваща пациент от „Льовхага“.

Да, някои факти предполагат, че това е опит за бягство, но още е рано да се каже нещо определено.

Не, няма намерение да им каже кой е бил в линейката.

Всички до един попитаха дали е Хинде.

Харалдсон затвори. Странно, но от полицията не се обади. Той стана и се приближи до Йени, която седеше на единия фотьойл. Беше си взела чаша кафе и сандвич от кафенето, но не бе изляла и половината. Каква годишнина от сватба! И все пак можеше да празнуват някой друг ден.

Най-важното беше, че са заедно. Харалдсон не бе преживявал такива емоционални сътресения. Но успя да се справи с положението много добре. И щеше да продължава да го прави. Най-лошото беше свършило.

— Как си? — Той приклепна пред Йени и нежно прибра кичур
коса от лицето ѝ.

— Седя и си мисля.

— Разбирам... — Харалдсон хвана ръката ѝ и я стисна. — Може
би трябва да поговориш с някого за случилото се. С професионалист.

Тя кимна. Изражението ѝ беше малко хладно.

— Скъпи?

— Да?

— Как разбра къде съм?

Харалдсон се вцепени.

Може би, в края на краищата, най-лошото не беше свършило.

Себастиан се прибра вкъщи по-рано, отколкото се бяха уговорили. Докато беше в Йостермалм Сторг, той се сети, че беше обещал на Елинор да напазува за вечеря. Вероятно му го напомни мъжът пред него, който носеше две найлонови торби с покупки. Отначало Себастиан беше склонен да забрави за всичко. Вечерята с Елинор и съсед, когото не познаваше, му се стори крайно нелепа. Като парче от пъзел, което не се вмести никъде. Но колкото повече се опитваше да прогони мисълта, толкова по-настойчива ставаше.

В непринудеността на всичко това имаше нещо освобождаващо. Списък за пазаруване и кошница, в която да сложи продуктите. Да пазува редом с други хора като обикновен, функциониращ човек. Сякаш имаше нещо, което очаква с нетърпение.

Себастиан отиде в халите „Салухален“ и започна да пазува като никога дотогава. Свинско филе, пресни картофи, зеленчуци, плодове и дузина десертни сирена. Опита италиански салам и прошуто и реши да купи и двете. Взе босилек и копър. Купи френски пастет, който имаше божествен вкус. Прясно смляно кафе, екстра качество. Не искаше да спира да пазува. Всичките тези вкусове откриваха възможности за нещо, което никога не беше изживявал. От магазина за алкохол той купи шампанско, бяло вино, червено вино, уиски и коняк. Помисли си да вземе и отлежал портвайн, но вече не можеше да носи толкова много найлонови торбички. На няколко пъти се наложи да спре и да остави пликовете на земята по пътя за дома си, за да не изпусне нещо, когато пръстите му се схващаха.

Елинор се втурна към него и го прегърна, преди да успее да остави покупките. Радостта ѝ, че го вижда, беше неудържима. Той я притисна до себе си. Тя ухаеше прекрасно. Червената ѝ коса беше мека, а устните — още по-меки. Себастиан я прегърна по-силно. Искаше да се изгуби в нея, в онова прелестно кикотене. Те дълго стояха в коридора. Елинор го пусна първа, но остави ръката си на врата му и погледна торбичките.

— Колко неща си купил!

— Купища. Не си направих труда да погледна списъка.

Тя се засмя.

— Ти си луд. — Отново го целуна в устата. — Липсваше ми.

Цял ден.

— И ти ми липсваше. — Веднага щом изрече думите, Себастиан осъзна, че не лъже. Може би не му беше липсвала самата тя, а посоката, в която го водеше. Това му липсваше. Отдавна. Елинор отнесе няколко торбички в кухнята. Себастиан се вгледа в нея. Струваше му се, че изведнъж се е озовал на страничен път, отправящ се в друга посока, и не иска да се върне на главния път. Никога.

Елинор се върна и му се усмихна.

— Купил си чудесни неща.

— Благодаря.

— Искаш ли да си легнем, или първо да пийнем чаша шампанско?

— Не пия.

— Нито дори шампанско?

— Не.

— Скучен си! — Тя му отправи закачлива усмивка. — В такъв случай има само една възможност за избор.

Елинор отметна назад дългата си коса и го погледна с онова изражение, на което му беше трудно да устои. За момент той потъна в обещанието за интимност, за близост, но после изненада самия себе си.

— Не трябва ли първо да приготвим вечерята?

Тя го погледна с пресилено разочарование.

— Както казах, скучен си! — Завъртя се на пета и се върна в кухнята. Себастиан я последва, за да ѝ помогне да разопакова покупките.

Меко казано, беше изненадан от решението си.

Да постави на първо място съседа пред секса.

Това беше нещо ново за него.

* * *

Елино́р реши какво да бъде менюто. Кулинарните умения на Себастиа́н бяха нищожни и той се ограничи да мие и реже зеленчуци. Тя не спираше да бърби, докато приготвяше месото — за плановете си за апарта́мента, лятното време, безпокойството ѝ за нейните цветя. Чудеше се дали да не ги донесе тук. Себастиа́н предимно слушаше — не точно какво казва Елино́р, а гласа ѝ. Не спореше с нея. Тя беше малко като шампанското в чашата ѝ — искрящо и вкусно, но най-добро, когато го отпиеш.

— Имаш ли нещо против да пусна радиото? — попита Елино́р. Себастиа́н дори не знаеше, че има радио. Къде ли беше?

— Не, разбира се.

— Обичам да слушам радио, докато готвя. С теб.

Тя включи радиото отгоре на лавицата с подправките. Себастиа́н се опита да си спомни откъде го има, но не се сети. Стаята се изпълни с чувствена струнна мелодия на любовна песен. Себастиа́н се усмихна. Елино́р дори не беше обикновено шампанско. Тя беше розово шампанско. Той винаги го отбягваше в миналото. Гледаше го пренебрежително.

— Това е Радио „Спокойствие“ — каза Елино́р. — Любимата ми станция.

— И на мен — рече Себастиа́н, въпреки че току-що научи, че има радио с такова тъпо име.

Елино́р отиде в стаята за гости за няколко минути, докато той изсипваше зелена салата в дълбока купа. Зачуди се дали има зехтин и оцет. Не беше купил такива неща. Смяташе да вземе скъп балсамов оцет, но забрави, след като отиде на щанда със сирената. Елино́р се върна.

— Почиствах и намерих това. Изглежда пълен с важни документи. Къде да ги сложа? — Тя държеше найлоновия пазарски плик, който му беше дал Троле. В нейната ръка пликът изглеждаше лек като перце. Когато Себастиа́н го бе донесъл, беше по-тежък.

Много по-тежък.

Той изведнъж си представи Троле. Окуражителната му усмивка, преди да завие зад ъгъла, когато го видя за последен път. Видя и себе си, как стои с плика в ръката на няколко метра от „Стуршерсгатан“ и скриващия се от погледа му Троле. Това беше само преди два дни, а му

се струваше, че е минала цяла вечност. Страничният път изведнъж се сля с главния.

Стана само за секунда.

Ето колко близо бяха двата свята. Движейки се в успоредни линии. Нужна беше само една найлонова торбичка, пълна с вина.

Себастиан преглътна и се втренчи в купата със салатата. Искаше да се върне към розовото шампанско.

— Това са боклуци. Може да ги изхвърлиш — каза той колкото можа по-равнодушно.

— Сигурен ли си? Не искам да изхвърля нещо, което може да е важно.

— Абсолютно сигурен съм. — Той ѝ се усмихна, за да покаже, че съдържанието на плика не е важно за него.

Елинор кимна и отново излезе от стаята, като пееше заедно с музиката. Себастиан започна да реже домати. Ако зависеше от него, музиката по радиото и жената, която пееше в съседната стая, никога нямаше да изчезнат. Щяха да продължат да градят илюзията за живот. Но не зависеше от него.

Не ставаше така.

Песента свърши и последва реклама. След това дойде време за новините.

Илюзията беше разбита.

Себастиан отново се понесе с гръм и трясък по главния път.

Отначало той не чу добре какво казва говорителката по радиото. Нещо за изчезнала линейка. След това обаче тя изрече думата, която го накара да изпусне ножа. „Льовхага“. Себастиан се обърна с лице към радиото и се заслуша внимателно. Изчезнала беше линейка, след като потеглила от „Льовхага“. Превозвала пациент. В момента полицията не разполагала с повече информация. Говорителката премина към следващата новина, но дотогава Себастиан вече беше в коридора с мобилния си телефон в ръката. С треперещи пръсти той потърси номера на „Льовхага“.

Беше в списъка с най-скорошните обаждания. След номера на Троле. Себастиан се бе обадил в затвора сутринта, докато стоеше навън и се опитваше да влезе, за да говори с Ваня. Елинор дойде в коридора, чудейки се какво става. Изглеждаше малко разтревожена.

— Случило ли се е нещо?

— Млъкни, да ти го начукам!

Тя сякаш се обиди, но на Себастиан не му пукаше. Той вече не се интересуваше от баналното ѝ бръцолевене. Отговори личната секретарка на Харалдсон. Себастиан я позна по гласа. Звучеше уморено. Не му пукаше и за това. Той поиска да говори с Томас Харалдсон. Добави, че е важно. За изчезналата линейка. Щяло да има сериозни последици, ако не го свърже незабавно. Тя изпълни искането му. Себастиан чу, че телефонът на Харалдсон звъни. Елинор се въртна и се върна в кухнята. Този път не се преструваше, че е разочарована. Главата ѝ беше наведена, сякаш пресилената ѝ реакция можеше да накара Себастиан да размисли.

Харалдсон вдигна след три позвънявания. Говореше унило, без никаква енергия, и се придържаше към стандартните изрази, които явно беше повтарял много пъти.

— Томас Харалдсон. С какво мога да ви помогна?

— Себастиан Бергман. „Риксморд“. Кой беше в изчезналата линейка?

— Решихме да не съобщаваме тази информация. Трябва да защитим нашата...

— Ще попитам само още веднъж. И после ще съсия живота ти. Както знаеш, познавам шефа на „Риксморд“. Искаш ли да ти кажа кого друг познавам?

Харалдсон не каза нищо.

Себастиан зададе въпроса, въпреки че вече знаеше отговора:

— Бил е Хинде, нали?

— Да.

— И кога мислеше да ни го кажеш? — Себастиан затвори, без да дочака отговора на Харалдсон. Все още не знаеше кога точно е изчезнала линейката с Хинде, но сигурно беше станало преди известно време, иначе нямаше да го съобщят по радиото сега. Имаше чувството, че новините стигат до Радио „Спокойствие“ доста бавно. Хинде имаше преднина.

И Себастиан беше сигурен, че той ще се възползва максимално от нея.

Трябваше да намери Ваня. Веднага.

Тя обичаше да тича. Зиме и лете. Като повечето си приятели Ваня беше опитала широк спектър от програми и режими за гимнастика, всичко от аеробика до йога, но винаги се връщаше към бягането. То ѝ даваше най-много енергия и пространство за мислене. Сякаш ритъмът на краката ѝ и дишането ѝ пречистваха съзнанието ѝ и го зареждаха с енергия. Не харесваше груповите упражнения. Предпочиташе да посреща предизвикателствата сама. Тази вечер Ваня смяташе да тича дълго. Да поеме по обиколния път, който следваше, когато имаше много време. Можеше дори да го мине два пъти.

Утре щяха да проведат първия разпит на Ралф Свенсон. Торкел искаше тя да участва във всичките. Чакаха само първоначалния анализ на ДНК. Торкел обичаше да държи колкото може повече козове в ръката си, преди да започнат.

Ваня мина по „Лидингъовеген“ и се насочи към „Стуренгсботен“. Пред нея беше гората, Лилианскоген, и добре осветените пътеки там. За Ваня нямаше нищо по-хубаво от това да тича в гората. Спокойствието, уханията и мирисът на природата правеха изживяването ѝ още по-силно и земята беше по-мека, а това означаваше по-малко напрежение върху ставите ѝ.

Ваня увеличаваше скоростта, когато усети, че мобилният ѝ телефон вибрира в джоба ѝ. Тя невинаги го взимаше със себе си, докато тичаше. Обикновено искаше да я оставят на мира, но след всичко, което се беше случило, реши, че трябва да бъде на разположение през цялото време. Отначало си помисли да го остави да звъни. Дишаше равномерно и бягаше ритмично и предпочиташе да не спира. Но можеше да е Били. Вероятно беше размислил и щеше да дойде да тича с нея. Това би било идеален завършек на деня. Ваня спря и извади телефона си. Видя името на човека, който я търсеше. Номер, който все не ѝ оставаше време да изтрие.

Себастиан Бергман.

Тя пусна телефона в джоба си.

Тон можеше да звъни колкото си иска.
Ваня нямаше да отговори.

* * *

Себастиан позвъни на Ваня три пъти подред. Двата пъти тя не отговори, а на третия затвори. Елинор отново дойде в коридора с чашата си с шампанско и го погледна любящо. Опитваше да се помирят.

— Ще продължим ли с вечерята?

Отговорът му беше да отвори вратата и да излезе от апартамента, без да я погледне. Трясна вратата и звукът отекна в тихото стълбище. Отново сам в реалния свят. Там, където беше Едвард Хинде. На свобода.

Той позвъни на Торкел, докато слизаше по стъпалата. Като никога Торкел отговори веднага, но тонът му не беше дружелюбен.

— Сега пък какво искаш?

Себастиан спря.

— Изслушай ме, Торкел. Хинде е избягал.

— Какви ги говориш, по дяволите?

— Трябва да ми повярваш. Мисля, че иска да хване Ваня.

— Защо ще иска да хване Ваня? Какво те кара да мислиш, че е избягал?

Себастиан чувстваше, че отчаянието му нараства с всяка изминала секунда. Отдолу се таеше паника, която чакаше да го разкъса, но той успя да я овладее. Трябваше да звучи смислено, иначе Торкел нямаше да му повярва. А трябваше да му повярва. Всяка минута можеше да е важна.

— Не мисля, че е избягал. Знам, че е избягал. Обадих се в „Льовхага“. Имаш ли телевизор там?

— Да.

— Прочети телетекста. Би трябвало да го пише. Изчезнала е линейка. Превозвала е пациент от „Льовхага“. Пациентът е бил Хинде.

Сериозният тон на Себастиан въздейства на Торкел. Той включи телевизора с дистанционното и избра Си Ви Ти 1. Текст. Новината беше първа.

— Тук не пише, че е бил Хинде.

— Позвъни на онзи шибан идиот Харалдсон, ако не ми вярваш.

— Себастиан отново тръгна надолу по стълбите. Искаше да има чувството, че отива някъде. Че прави нещо.

— Вярвам ти, но защо Хинде ще иска да хване Ваня? Не разбирам. Другите престъпления бяха насочени към теб. Защо сега ще иска нея?

Себастиан си пое дълбоко дъх. Бяха стигнали до границата, която не искаше да премине, но ставаше все по-невъзможно да опази тайната.

Онова, което знаеше.

Онова, което по всяка вероятност знаеше и Хинде.

Истината.

— Трябва да ми повярваш. — Това беше всичко, което можа да измисли. — Моля те, Торкел, довери ми се. Обади й се. Тя не отговаря на моите обаждания.

— Спа ли с нея?

— О, моля те! Не, за бога! Но го видях в него, когато той и Ваня се срещнаха. Тя възбуди нещо в него. Аз бях там. Хинде видя, че сме колеги. Това е достатъчно за него.

Торкел се замисли. Може би тези думи не звучаха толкова налудничаво. Да, Себастиан беше прав. Ваня беше останала насаме с Хинде.

Вероятно положението криеше по-голям риск, отколкото подозираше Торкел. Риск, който той не искаше да поеме.

— Ще й се обадя веднага. Ще се видим в управлението.

Торкел затвори. Себастиан излезе навън и отчаяно започна да търси такси.

* * *

Ваня тичаше нагоре по най-високия хълм по маршрута. Скъси крачките си, тичаше усърдно и поддържаше скоростта и дишането си. Два пъти късо поемане на дъх и едно по-дълго издишване. Въздухът проникваше дълбоко в диафрагмата й. Чувстваше се добре. Силна. Тя се съсредоточи върху дишането си, когато стигна до върха на склона.

Провери пулса си на монитора. Осемдесет и осем от максималния ѝ сърдечен ритъм. Телефонът ѝ иззвъня отново. Този път Ваня дори не си направи труда да го извади от джоба си. Продължи да бяга. Телефонът продължи да звъни. Схвана намека ми, помисли си тя, когато звъненето най-после спря.

Ваня уголеми крачките си, дишайки ритмично. Побягна по-бързо, до деветдесет процента от максималния си сърдечен ритъм. Беше твърде рано за спринт. Оставаха повече от четири километра. Тя забави крачка.

Маршрутът минаваше през горска пътека. Ваня погледна встрани и видя кола, спряла до купчина отсечени дървета. Сребриста тойота. Десният мигач примигваше. Ваня измина няколко крачки и едва тогава осъзна какво е видяла. Спря. Наведе се с ръце на коленете за няколко секунди и после бързо се изправи. Нямаше търпение да чака. Сложи ръце на кръста си и започна да диша дълбоко. Овладя дишането си и се върна. Доколкото чуваше, двигателят на колата не работеше. Наоколо нямаше никого.

Регистрационният номер беше WTF 766.

Това беше колата, открадната от Брюна. Ваня беше запомнила номера, защото беше чула Били да обсъжда с колега дали в Швеция може да се движи автомобил с WTF на регистрационната табела. Обсъждане, което Били трябваше да проведе с нея, ако нещата бяха нормални. Колегата знаеше, че има коли с табела LOL, затова мислеше, че трябва да има и WTF^[1]. В КАТ нямаха възможност да вървят в крак с бързо развиващия се свят на съкращенията в интернет.

Ваня тръгна по пътеката към колата и избърса с нажитника си потта, стичаща се по челото ѝ. Изтри бузата си в рамото. Около нея започнаха да жужат любопитни насекоми, привлечени от потта и топлината, които тя излъчваше.

В колата нямаше никого. Ваня засенчи очи с ръка и надникна през стъклото. По седалката и на пода се беше стекло нещо тъмно. Вероятно кръв. Тя внимателно се опита да отвори вратата. Не носеше ръкавици. Вратата беше заключена. Ваня се придвижи вдясно и погледна отзад. Нищо. Пригответи се да извади телефона си и да се обади, когато я долови.

Миризмата. Смярда. Непогрешима.

Заобиколи отзад до багажника. Не беше необходимо да го отваря. Знаеше какво ще намери. Не кого, а какво.

На мухъл. Сладникава и същевременно парлива. Леко металическа.

Миризмата на труп.

Ваня пробва дръжката, надявайки се, че и багажникът ще е заключен. Не беше. Изщрака и се отвори. Тя бързо се извърна настрана и закри с ръка устата си. Овладея инстинктивното си чувство на гадене и пак се обърна. Дишаше повърхностно, само през устата.

Беше мъж. Възрастен. Подпухнал. Подут. Синкавозелен. Рядка кафеникавочервена течност се процеждаше от мехурите по кожата му, които се бяха спугали. От устата и ноздрите му струеше течност от разлагането. Всичко в него, цялото му тяло, беше влажно, мокро. Ваня затвори багажника, отстъпи няколко крачки назад и извади телефона си.

Видя, че последното обаждане не е от Себастиан, а от Торкел.

Тя чу, че зад нея се пречупи клонка, и се завъртя рязко, напълно нащрек. На шест-седем метра от нея стоеше огромен мъж. Изкривен, чупен нос, дълга коса, завързана на опашка, червен белег, спускащ се от челото над лявото му око и надолу по лицето. Роланд Юхансон. Сигурно беше стоял скрит зад купчината отсечени дърва и се бе приближил, без да го чуе. Тя бавно започна да отстъпва назад. Роланд тръгна към нея. Не бързаше. Поддържаше разстоянието. След няколко крачки краката на Ваня опряха в колата. Тя погледна за миг надолу и после отново към Роланд. Във вените ѝ прииждаше адреналин. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, докато се промъкваше покрай колата, до момента, в който вече не я усещаше зад гърба си. Още една крачка вдясно. Сега беше по средата на пътеката. Зад нея нямаше нищо, което да ѝ пречи.

Роланд Юхансон. Едър и силен.

Ваня никога нямаше да успее да го надвие в ръкопашен бой, но би трябвало да може да го надбяга. Той се приближаваше. Крачка напред, а Ваня отстъпваше крачка назад. Спокойно. Внимаваше къде стъпва. Не трябваше да се спъва. Това би сложило край на всичко. Стремеше се да не намалява разстоянието помежду им. Беше готова всеки момент да се обърне и да побегне. Той нямаше да преодолее

разстоянието от седем метра между тях. Никакъв шанс. Ваня щеше да успее.

Роланд спря.

Сега! Ваня се завъртя и вдигна левия си крак, готова да побегне.

И в същия миг почувства пареща болка в гърдите, която се разпространи из цялото ѝ тяло. Десният ѝ крак, който трябваше да я изстреля напред, потрепери безпомощно, без да може да намери опорна точка върху чакъла. Коленете ѝ се огънаха. Някъде отдалеч чу писък и докато падаше на земята, осъзна, че писъкът излиза от нея. Падането сигурно беше болезнено, но Ваня не почувства болката, защото тя не можеше да се сравни с първоначалната агония, която премина през тялото ѝ. Дребни камъчета се впиха в лицето ѝ, докато лежеше на земята и трепереше. През сълзи видя, че към нея се приближава някой, и примигна. Усилено. Не можеше да прецени дали действието ѝ е съзнателно или интуитивно. Тялото ѝ отказваше да се подчинява. Ваня успя да проясни зрението си за няколко секунди. Макар че не повярва на очите си.

Не беше истина.

Беше немислимо. Невъзможно.

Пред нея стоеше Едвард Хинде.

С електрошоков пистолет в ръката.

[1] LOL — Laughing Out Loud (силен смях); WTF — What the Fuck? (Какво, мамка му?) — интернет жаргон. — Б.пр. ↑

Себастиан отвори стъклената врата и хукна през фойето на управлението. Нямаше пропуск и стигна само до жената на рецепцията. Тя обаче отказа да го пусне да влезе вътре, колкото и да ѝ крещеше. Торкел още не беше дошъл. Беше се обадил на Себастиан няколко минути след първия им разговор и му каза, че Ваня не отговаря и на неговите обаждания. Този път беше много по-разтревожен и добави, че ще позвъни на Били да го попита дали знае къде е Ваня, и че тръгва към управлението.

Това беше преди десетина минути.

Себастиан изскочи навън. Събитията не бяха толкова болезнени, когато се движеше. Извади телефона си и тръгна по „Хантверкаргатан“, докато чакаше да се обади Торкел. В същия миг съзря Торкел в колата му малко по-нататък по улицата, затвори и побягна към тъмния автомобил, като викаше името му. Минувачите се обръщаха, но не му пукаше. Торкел явно го видя, защото удари спирачки, направи обратен завой на светофара и се насочи към него. Спря точно пред Себастиан и слезе от колата.

— Били предполага, че Ваня е отишла да тича. Това му каза, че смята да прави.

— Тя обикновено бяга зад Кралския технологичен институт.

— Сигурен ли си?

— Да. Мисля, че веднъж го спомена — добави Себастиан.

Той, разбира се, много добре знаеше къде тича Ваня. Беше я следил там няколко пъти. Не по самия маршрут, а до мястото, където тя започваше и свършваше обиколката. Ваня вероятно беше избрала дългия маршрут. Правеше го, когато имаше много време. Щом Себастиан я беше проследил, може би и Ралф го беше направил. Следене на преследвача. В такъв случай знаеше и Хинде.

Себастиан беше стоял неподвижно твърде дълго и паниката му се завърна.

— Трябва да я намерим! — извика той и отвори дясната врата на колата.

Торкел се опита да го успокои.

— Били пътува насам. Само ще го изчакаме. Той е ходил да тича с Ваня няколко пъти, затова може да има по-точна информация.

Себастиан въздъхна. Не искаше да чака, но познанията на Били за маршрута можеше да улеснят нещата.

— Тогава къде е той?

— Ще дойде всеки момент.

Себастиан го погледна. Изражението му беше сериозно.

— Изпрати екип веднага.

Торкел кимна и се обади по телефона. Себастиан искаше да прави нещо. Трепереше, но се мъчеше да не го показва. Торкел даде указания на патрулиращите полицаи да отидат в Лилианскоген и посочи велосипедист, който се приближаваше към тях. Били. Той, изглежда, беше разбрал, че ситуацията е сложна, защото трескаво въртеше педалите. Себастиан и Торкел тръгнаха да го посрещнат. Били се беше задъхал.

— Трябва да тръгваме. Ти карай, Били.

Тримата хукнаха към колата. Докато се качваха, мобилният телефон на единия от тях извъня. Себастиан позна по звука, че е неговият. Извади го и се обърна към другите.

— Почакайте.

Погледна екранчето. Там беше изписан номерът, който жадуваше да види. Себастиан въздъхна облекчено.

— Ваня е.

Отговори на обаждането веднага.

— Къде си?

Гласът от другия край на линията обаче не беше на Ваня.

— Себастиан.

Беше Едвард Хинде.

Торкел и Били видяха, че Себастиан пребледня.

— Какво искаш?

Другите изведнъж разбраха с кого говори Себастиан. Никой друг не би предизвикал такава реакция.

Хинде заговори с тона на спокойната увереност на победител:

— Мисля, че ти знаеш по-добре от всеки друг. Кога мислеше да й кажеш?

Себастиан се обърна с гръб към другите. Искаше да скрие чувствата си. Не желаше да го гледат, докато животът му се разпадаше.

— На пръв поглед не си приличате много, но сега, когато имам възможност, ще я огледам по-отблизо.

— Ако я докоснеш, ще те убия!

— Това ли е най-доброто, което можеш да направиш? Наистина си загубил уменията си, Себастиан. По-рано беше истинско удоволствие да слушам как се изразяваш. Обаче разбирам, че не си много умен напоследък.

Себастиан почувства задоволството му дори по телефона. Това беше чакал Хинде толкова много години.

— Млъкни. Писна ми от игричките ти. Няма да пипаш Ваня!

— Ти ме спря след четири убийства и аз спрях Ралф след четири убийства. Не ти ли се вижда някак поетично? Ти и аз все повече си приличаме.

— Аз не убивам жени.

— Не, ти само ги чукаш. Но твоите жени също са заменими като моите. Те са само... предмети. Ти все още нямаш куража да извървиш целия път. Ще ти достави удоволствие...

Себастиан едва не припадна. Мисълта, че Ваня е в ръцете на онзи тип в другия край на телефонната линия, беше непоносима.

— Извратено копеле...

Така нямаше да въздейства на Хинде. Можеше да го нарича както иска. С всяка обидна дума в речника. Нямаше значение. Това бяха само думи. Сега Хинде държеше всички козове.

— Като стана дума да извървиш целия път... Можеш ли да се справиш със загубата на още една дъщеря?

Себастиан положи усилия да не изпусне телефона. Всъщност искаше да го хвърли и да се свлече на земята. Две дъщери. И двете мъртви. За какво щеше да живее?

И после Хинде затвори. Себастиан се втренчи в Били и Торкел, които бяха пребледнели като него.

— Хинде я е отвлякъл. Искане да го намеря.

За това ставаше въпрос.

Не да отмъщава чрез други.

Хинде искаше истинско отмъщение. Той искаше живота на Себастиан.

Точно в този момент това беше нещо, което Себастиан беше готов да приеме. Само и само да може да намери Хинде.

Той погледна Торкел.

— Трябва да говоря с Ралф.

Торкел извади от джоба си пропуска на Себастиан и му го даде.

— Да вървим.

Спомни си жълтите пеперуди от детството си. Те обичаха ливадата зад къщата. Когато беше малък, Едвард успя да улови няколко. Слагаше ги под буркани и с интерес гледаше как се опитват да избягат. Понякога ги оставяше да умрат, затворени в буркана. Друг път откъсваше крилата им и ги наблюдаваше как пълзят в кръг, докато свършат неподвижно по гръб. Нямаше значение кой метод избира. Искаше да гледа борбата за оцеляване, въпреки че изходът бе предрешен. Това беше нещо постоянно през целия му живот — да открива момента, в който жертвата престава да се бори и приема неизбежното. Малцина го постигаха.

Хинде тръгна към къщата. Отдавна никой не беше идвал тук. Почувства се добре. Счупените прозорци и прогнилата дървена фасада подхождаха идеално на сценария, който беше измислил преди толкова много време.

За който беше фантазирал.

За който беше мечтал.

Сега най-после щеше да го превърне в реалност. След това щеше да бъде трудно да измисли по-хубава фантазия, която да осъществи. Защото Ваня наистина беше дъщеря на Себастиан. Вече нямаше съмнение в това. Реакцията на Себастиан по телефона премахна и последната частица съмнение.

Роланд я беше пренесъл в къщата от колата. Тя беше силна и продължаваше да се бори въпреки чувала на главата ѝ и кабелните стяжки на ръцете и глезените. На входа Ваня напрегна тяло като малка пружина и Едвард видя, че Роланд мисли да удари главата ѝ в тежката рамка, за да я успокои. Той отново използва електрошоковия пистолет и го опря във врата ѝ. Тялото ѝ първо се скова, а после се отпусна в ръцете на Роланд. Едвард не я искаше повредена по време на пренасянето. Тя трябваше да бъде чиста и красива. Не трябваше да има рани или синини.

Двамата с Роланд преместиха старото легло с метална рамка в голямата спалня. Хинде остана много доволен, когато Роланд му каза, че леглото все още е там. Тапетите се лющеха от стените, но той позна синия десен на сини перуники, който все още се виждаше тук-там. В стаята миришеше на мухъл и плесен, но щеше да свърши работа. Няколко свещи щяха да оправят всичко. Сложиха тънкия дюшек, който Роланд беше донесъл преди това, и завързаха стегнато краката на Ваня за рамката на леглото. Тя беше изпотена от борбата и Хинде окуражително погали топлата ѝ кожа. След това отидоха да вземат останалите неща от колата.

Роланд беше спрял тойотата до портата. Вечерта беше топла и двамата мълчаливо вървяха през високите треви, които бяха започнали да пожълтяват от липсата на дъжд през последните седмици. Едвард винаги се чувстваше в безопасност, когато вървеше до едрия Роланд. Той му беше липсвал, но сега всичко отново беше наред. Когато стигнаха до колата, Роланд извади голямата кафява кутия, която беше на задната седалка през целия път. Изглеждаше тежка. Хинде погледна приятеля си.

— Донесе ли всичко? — попита той.

— Да, но по-добре провери за всеки случай.

Едвард поклати глава.

— Имам ти доверие.

Той взе кутията и я остави на земята. Обърна се към Роланд, който взимаше якето си от колата и се приготвяше да се върне в къщата. Хинде го спря.

— Тук ще се разделим. Сега всичко зависи от мен. Отърви се от колата. Остави трупа в багажника.

Роланд кимна и протегна ръка. Едвард я стисна.

— Пази се, Роланд.

— Добре.

Хинде го прегърна. Приятелски. Роланд се качи в сребрилата кола, включи на скорост и потегли. Едвард стоя и гледа колата, която се отправя към дърветата наблизо. Гората беше тъмна в ранната вечер и тойотата бързо се скри от погледа му. Бръмченето на двигателя утихна и настана тишина.

Сега тук нямаше никой друг освен него и Ваня.

С малко късмет скоро щеше да дойде и Себастиан.

Хинде вдигна тежката кутия и се върна в порутената къща.
Трябваше да свърши много неща.

Стаята беше малка и задушна. Миришеше на прах и пот. Вентилационната система беше стара и температурата беше близо трийсет градуса. Себастиан благодари наум на архитекта, че тук няма прозорци. Ако вътре печеше слънце, щеше да бъде непоносимо. Торкел и Себастиан седяха един до друг срещу Ралф Свенсон. Той беше облечен с анонимни, арестантски дрехи. Седеше с прегърбени рамене. Погледът му се стрелкаше между двамата и накрая се спря на Торкел.

— Ще говоря с него. С никой друг. — Ралф кимна към Себастиан.

— Не решаващ ти.

— Добре.

Ралф млькна. Скръсти ръце на стомаха си и наведе глава. Торкел въздъхна. Нямаше намерение да позволява протоколът да се изпречи на пътя към евентуален резултат. Ралф беше връзка с Хинде, който беше отвлякъл колежката и приятелката му. Нямаше време за нищо друго освен за подхода, който за най-кратко време щеше да доведе до успех. Торкел отмести назад стола си и стана. Сложи ръка на рамото на Себастиан и после излезе от стаята, без да пророни нито дума.

Веднага щом вратата се затвори, Ралф вдигна глава и погледна Себастиан в очите. Изправи гръб, сложи лакти на масата и се наведе напред. Себастиан седеше мълчаливо и чакаше. Ралф го погледна изпитателно — нещо, което беше научил от Хинде, но Себастиан се съмняваше, че има с какво да го подкрепи. Себастиан обаче можеше да се включи в играта му за известно време. Играта на мълчание го устройваше много добре. Даваше му време да събере мислите си. Да загърби чувствата си. Да потисне безпокойството си. Емоциите нямаше да помогнат на Ваня. Той трябваше да съживи някогашния Себастиан.

Леденостуден. Гъвкав. Аналитичен.

Човекът, който променя нещата.

— Себастиан Бергман. Най-последно се запознах с теб. — Ралф наруши мълчанието със забележка, която разкри известен интерес към опонента му. Той беше благодарен за срещата. Това даваше известно предимство на Себастиан. Свенсон определено не беше от категорията на Хинде.

— Как си? — с безразличен глас попита Себастиан, без да отговаря на встъпителната забележка на Ралф, само се усмихна.

— Какво искаш да кажеш?

Себастиан повдигна рамене.

— Елементарен въпрос. Как си?

— Защо искаш да знаеш?

Себастиан изобщо не искаше да знае, но дългогодишният опит го беше научил, че това е отличен въпрос, с който да започне. С цялата си простота въпросът разкриваше за противника повече, отколкото предполагаше. В този случай нежеланието да отговори може би показваше, че Ралф не е свикнал да го питат за чувствата му. Стана му неудобно. Или онези, които бяха питали, не се интересуваха от отговора и следователно не бе необходимо да мисли какво да каже по тази тема. Освен това показваше, че Ралф е имал неприятни преживявания, когато е трябвало да се разкрие емоционално, и че твърде голямата откритост е довела до някакво наказание. Себастиан не си направи труда да се задълбочи и бързо премина по-нататък, опитвайки друг подход. Леко провокативен.

— Какво е чувството, когато не си нищо повече от пионка в играта на Едвард Хинде?

— Чувствам се добре. По-добре, отколкото да съм само Ралф.

Себастиан обработи информацията.

По-добре, отколкото да съм само Ралф.

Слаб характер. Безволев. Приказките, че е отишъл при Хинде и се е изповядал, бяха глупости, разбира се. Ралф никога не би измислил такава внушителна идея. Той не би направил нещо такова. Себастиан би се изненадал, ако Ралф е успял в нещо през живота си. Обаче беше вярно, че идолизира Хинде. Изрезките от вестници, които бяха намерили в апартамента му, разказваха красноречиво историята.

Одобрение и признание.

Хинде му беше дал и двете и това правеше по-трудно за Себастиан да разбере онова, което искаше. По-трудно, но не

невъзможно. Трябваше само да забие клин между двамата.

— Знаеш ли как те намерихме?

— Да.

— Знаеш ли кой ни даде името ти?

— Да, казаха ми.

— Сигурно се чувстваш странно, когато си предаден от човек, на когото вярваш.

— Ако Учителя има план и това е част от него, тогава... — Ралф разпери широко ръце с дланите нагоре. Ако човек не знаеше, че той е убил четири жени, можеше да си помисли, че е набожен. — Аз съм само обикновен човек, който се опитва да върви по стъпките на великия — добави той.

Себастиан стана и започна да крачи из малката задушна стая. Времето летеше. Трябваше да полага усилия да не покаже напрежението си. Знаеше, че няма преки пътища.

— Мисля, че ти си повече от това. Затова Едвард се е погрижил да свършиш тук.

— Ласкаеш ли ме?

— Не го ли заслужаваш?

— Аз благодаря на Учителя за всичко, което съм. Ти също трябва да си му благодарен.

— Нима? И защо?

— Книгите ти. Това са неговите думи. Неговите действия ти осигуриха успех. Както и на мен. Той е велик човек.

Себастиан слушаше внимателно. В казаното от Ралф имаше лек нюанс на декламиране, сякаш го беше научил наизуст и го рецитираше. Мантра. По-рано може и да е било вярно, но сега вероятно имаше причина да се постави под съмнение. Или Себастиан чуваше само онова, което искаше да чуе?

— Значи искаш да кажеш, че ние двамата сме дребни риби? Това е адски дразнещо, ако питаш мен.

— Разликата между мен и теб е, че ти си мислиш, че можеш да се равняваш по него, а аз знам, че не мога. — Ралф кимна на себе си, сякаш току-що беше прозрял нещо изключително важно. — Той иска да ни покаже това. Нашето място в ада, който наричаме живот.

Себастиан не обърна внимание на реториката и пристъпи към същността на въпроса. Какво правиш, когато си в дъното на

хранителната верига? Искаш да се изкачиш.

— Но ти си напуснал мястото си. — Себастиан сложи ръце на масата и се наведе към Ралф. — Развил си се. Имаш пълното право да се равняваш по него.

Одобрение и признание.

Това, изглежда, проработи. Ралф наклони глава на една страна. Той не само слушаше, а и разсъждаваше. С малко късмет и преоценяваше.

— Не смяташ ли за интересно, че Едвард ни даде името ти точно когато ти щеше да го надминеш? — продължи Себастиан.

— Не го виждам така...

Може би не го беше виждал така досега, но мисълта определено се вкореняваше в съзнанието му. Себастиан продължи по същия път, защото чувстваше, че ще го заведе донякъде.

Одобрение и признание.

— Така го вижда Едвард — заяви той. — Издал те е поради единаединствена причина. Страхувал се е, че ти може да станеш по-велик от него.

Ралф изправи рамене още повече. Израстваше с всяка дума. С всяко прозрение.

— Не мисля...

О, напротив, помисли си Себастиан. Може и да си пълен психопат, но нямаш добър контрол върху езика на тялото си.

Клинът беше вкаран, сега трябваше да го забие. Да не му дава време да мисли. Да пробие бронята му.

— Питай мен. От кого се страхувах? От Едвард или от теб? Кой не ми излизаше от главата през цялото време? Замисли се.

Думите се изливаха от Себастиан. Не беше необходимо да мисли какво да каже, нито как да се изрази най-добре. Това беше истината и той се почувства добре, че най-после я казва. Единственото, което не трябваше да забравя, беше да сдържа гнева си. Да подхранва себелюбието на Ралф.

Наведе се още по-близо до него и зашепна:

— Ти беше единственият, който ме нарани. Даде ми безсънни нощи. Накара ме да се съмнявам в себе си. Ти беше звездата. Ти живееше истински живот. За кого пишеха? От кого се страхуваха всички в целия град? Кой получаваше цялото внимание?

— Аз, и все още го правя.

— Но само още малко. Ти си затворен тук, а Едвард е навън, на свобода, с палката в ръката.

Ралф го погледна с напълно изненадано изражение. Себастиан се беше чудил дали той е наясно с плановете на Хинде. Сега получи отговора, без дори да зададе въпроса.

— Как така навън, на свобода? Избягал ли е?

— Да.

Себастиан гледаше как Ралф се опитва да обработи информацията, да я обмисли. Не успя.

— Не знаеше ли за това? Той не ти ли каза?

Ралф не отговори. Не беше необходимо. Разочарованието беше изписано на лицето му.

— Очевидно не е искал да знаеш — продължи Себастиан, наблягайки на думите си, за да бъде сигурен, че Ралф няма да пропусне нито един нюанс от предателството на Хинде, и за да не му позволи да измисли обяснение за случилото се. — Той е искал да ти отнеме силата. Кой се страхува от теб сега?

Ралф го погледна объркано. Себастиан почувства, че е на път да го спечели.

— Но ти можеш да запазиш силата си — спокойно и окуражително каза той. — Да поемеш контрола над човека, който те контролираше. Ученикът става учител. Нали винаги това си искал? Да бъдеш като Едвард Хинде?

— Аз вече съм по-добър от Едвард.

Едвард, отбеляза със задоволство Себастиан. Не „Учителя“ този път.

Ралф стисна решително устни.

— Аз убих пет — предизвикателно каза той.

Себастиан се смрази. Пет? Още една жена? Някоя, която не бяха намерили? Как я бяха пропуснали? Коя беше тя?

— Имаше един дебелак — обясни Ралф, когато видя, че Себастиан не разбира.

Троле. Троле беше мъртъв. Дълбоко в душата си Себастиан знаеше това, но потвърждението пак дойде като удар. Той затвори очи. Трябваше да остане съсредоточен. Беше на път да пречупи Ралф. Вече бе разрушил някои защити. Беше започнал да прониква през бронята.

Не трябваше да се оставя да го завладеят чувства. Троле беше мъртъв. Това не беше точно новина. *Преживей го. Спечели Ралф.*

— Той не се брои.

— Защо?

— Не беше планиран. — Себастиан съзнаваше, че стъпва по тънък лед, но се надяваше, че вече знае достатъчно за Ралф, за да проработи стратегията му. — Не е трудно да убиеш някого на улицата. Всеки идиот може да го направи.

— В колата — замислено каза Ралф.

— Какво?

— Наръгах го с нож в колата. Но разбирам какво имаш предвид. Той не беше част от ритуала.

— А ти можеш повече.

Ралф се втрени в Себастиан. Очите му бяха изпълнени с топлина. Едвард беше казал, че те си приличат, Ралф и Себастиан. Прав беше. И двамата го разбраха какъв е. Що за човек е. Колко струва. Ралф означаваше нещо, но Едвард го беше измамил. Беше избягал зад гърба му.

Себастиан посрещна изпълнения с възхищение поглед на Ралф с усмивка. Из тялото му се разля топлина. Беше успял да го спечели на своя страна. Беше се добрал до несигурната му същност, която жадуваше за одобрение. Сега трябваше само да черпи от нея.

— Как се чувстваш сега? Трябваше да понесеш много.

— Колкото и да е странно, чувствам се силен. — Ралф млъкна, замисли се и после кимна. С достойнство.

— Наистина си силен. Ти си достоен противник. Трябва само да решиш кой е противникът ти. Така ще станеш победител.

— Искаш да кажеш, че трябва да премеря силите си с него?

— Ти си по-добър от него. — Себастиан си пое дълбоко дъх. Бяха стигнали до повратната точка. Не можеше да продължава с предварителната обработка на този етап. Трябваше да получи резултат. Всяка минута беше критична за Ваня. — Нуждая се от помощта ти.

Изречението на Ралф показа пълно стъписване.

— Искаш да ти помогна?

— Няма друг начин. Без мен не можеш да се изправиш срещу Хинде. Ще завършиш като бележка под линия, а Едвард ще остане в историята.

— Какво искаш да направя?

Себастиан едва се сдържа да не прихне да се смее. Но дори не се усмихна. По дяволите, много го биваше! Почувства се добре, че се е върнал в играта.

— Отговори на един въпрос.

— Добре.

— Ако Едвард не може да отиде в дома на жертвата, къде би я завел?

— Знаеш ли коя е?

— Да.

— Хванал ли я е вече?

— Да.

— Но не знаеш къде са?

— Не.

Ралф се усмихна и поклати глава. Беше си възвърнал контрола. Може би твърде бързо. Себастиан почувства, че Ралф няма да избере един противник, а ще предизвика и двамата. Трябваше да ускори нещата, докато в същото време продължава да го ласкае.

— Трябва да прочетеш книгата си.

— Коя от двете?

— Първата. Страница сто и дванайсет. — Ралф отново се усмихна и дори се засмя тихичко.

— Пропускам ли нещо? — попита Себастиан и се отправи към вратата.

— Сто и дванайсет е телефонът за спешни случаи. Набираш го, ако се нуждаеш от спасение. Хареса ми символиката, това е всичко.

Себастиан не си направи труда да коментира и излезе от стаята, надявайки се, че няма да има причина да дойде отново.

— Какво каза Свенсон?

Торкел посрещна Себастиан пред вратата и тръгна с него по коридора.

— Имаш ли тук моите книги?

— Кои книги?

— Онези, които написах. Имаш ли ги тук?

— В кабинета ми.

Себастиан тръгна по-бързо, отвори вратата в дъното на коридора и хукна надолу по стълбите, прескачайки по две стъпала наведнъж. С асансьора щеше да стане по-бързо, но той искаше да се движи. Енергията прииждаше в тялото му като физическа сила. Торкел трябваше да подтичва, за да го настигне.

— Нещо ново за Ваня? — извика през рамо Себастиан.

— Не. Претърсихме пътеката за бягане в Лилианскоген. Нищо. — Торкел се задъха — Намерихме линейката. Двама мъртви и двама ранени. Някой очевидно е помагал на Хинде.

— Роланд Юхансон.

— Вероятно.

Себастиан продължи надолу по стълбите, без да намалява скоростта.

— Защо са ти книгите? Какво каза Свенсон?

Торкел дишаше тежко между изреченията. Себастиан не отговори и продължи да слиза, въпреки че и той се задъха.

— Себастиан, отговори ми!

Гласът на Торкел беше на път да секне. Себастиан спря. Бившият му колега не беше на себе си от притеснение. Разбира се, че заслужаваше отговори.

— Той каза, че там пише къде е Хинде.

— В книгите ти?

— Да, в едната.

— Ами нали ти си я писал, не помниш ли?

Този път Себастиан не си направи труда да отговори. Ако си спомняше, нямаше да препуска надолу по стълбите. Щеше веднага да каже на Торкел. Безпокойството им пречеше да разсъждават ясно. Той продължи да слиза. Торкел го следваше по петите.

Стигнаха до кабинета на Торкел и Себастиан веднага се отправи към лавицата с книги. Веднага позна кафявите гръбчета с жълти букви и издърпа първата. Заглавието беше „Той винаги беше много мил“, с подзаглавие „Едвард Хинде — сериен убиец“. Цитатът беше на човек, който беше работил с Хинде три години. Като всички останали, с които беше разговарял Себастиан по време на проучванията си, колегата на Хинде нито за момент не се бе усъмнил, че в Хинде има нещо подозрително. Това обаче не беше изненадващо. Едвард Хинде беше изключително манипулативен човек, способен да променя личността си като хамелеон. Повечето хора виждаха само онова, което той искаше да видят.

— Знаеш ли къде да търсиш? — нетърпеливо попита Торкел.

— Да. Един момент.

Себастиан бързо отгърна на страница сто и дванайсет и започна да чете.

За сериен убиец с потребност за добре подредена структура като Хинде изборът на мястото, където ще бъде извършено престъплението, е изключително важен. Той не го избира, но заради географското положение. Разстоянието от дома, лесният достъп и възможните маршрути за бягство имат по-малко значение от символичната стойност...

Себастиан премина по-надолу на страницата.

Решението да нанесе удара в дома на жертвата не е на първо място въпрос на контрол. Във всеки случай първият път, в който Хинде влиза в къщата или апартамента, е, когато извършва убийството. Основната причина за избора на местопрестъпление е чувството за сигурност. Може и да изглежда противоречиво, че той се чувства в безопасност на място, където отива за пръв път, но на място, на което жената не очаква да бъде нападната, рискът от съпротива или бягство е по-малък...

Себастиан прескочи част от текста и продължи по-нататък.
— Ето тук.

Ако е невъзможно да извърши убийството в дома на жертвата, най-вероятният сценарий е да прекрати мисията. Като последно решение Хинде казва, че може да се опита да пресъздаде, ши още по-добре, да посети някое от местата, които са означавали най-много за него. Например мястото, където са започнали фантазиите му или където е започнала серията убийства.

Себастиан затвори книгата.

— Където е започнала серията убийства — повтори Торкел. — Къде е било първото убийство?

— Не си спомням точния адрес, но беше в южната част на града. Вестберга или Мидсомаркрансен, някъде там.

— Били може да го намери.

Торкел излезе от кабинета и тръгна да търси Били. Себастиан го последва.

— Фантазиите сигурно са започнали в дома на Хинде — каза той. — След смъртта на майка му. Там, където е започнало насилието.

Двамата се втрениха един в друг. Очакването и напрежението бяха осезаеми.

— Хинде е израснал в Мерца.

Майката на Едвард, Софи Хинде, беше живяла в дома на родителите си до смъртта си, усамотена селска къща недалеч от Рикеби, северно от Мерща. Там беше израснал Едвард. Себастиан беше ходил в къщата два пъти, докато пишеше първата си книга в края на деветдесетте години. Тогава къщата вече беше необитаема и изоставена.

Двамата с Торкел седяха в първата кола на отдела за специални операции, която се носеше с пълна скорост на север по магистрала Е4 с проблясващи сини светлини. Останалите от групата ги следваха в два големи полицейски микробуса. Торкел и водачът на екипа обсъждаха тактиката, разглеждайки картата пред тях. Местните полицаи в Мерща вече бяха блокирали пътеките, водещи към къщата, но Торкел беше решил екипът на „Специални операции“ да влезе пръв. Те имаха необходимата подготовка и оборудване. Полицията на Мерща щеше да действа като резервен екип. Операцията беше сложна. Къщата бе изолирана и това беше хубаво, но наоколо имаше открити полета и щеше да бъде трудно да се приближат, без да ги забележат. Фактът, че заложницата беше полицай, засилваше напрежението в тях. Не че в други ситуации нямаше напрежение, но някак беше по-лошо, ако нещата се объркат, когато е изложен на опасност животът на колега.

Себастиан седеше мълчаливо през по-голямата част от пътуването. Беше се опитал да даде колкото може повече информация по памет, но не беше много. Спомняше си, че къщата е голяма. Два етажа. Занемарена. Най-ясно си спомняше пространството под стълбището, където бяха затваряли Едвард като малък. Никога нямаше да го забрави. Студено и влажно, с една-единствена крушка на тавана. Неравен дървен под и смрад на застояла урина. Колкото повече си мислеше за онова тъмно място, толкова повече се ужасяваше. Самата мисъл за Ваня в бившия дом на Хинде беше непоносима.

Когато стигнаха до Упландс Весбю, се обади Били. Беше намерил адреса на къщата в Мидсомаркрансен в архивите и пътуваше

натам с друг екип. Той обеща да докладва веднага щом научи нещо повече.

Сега имаше два екипа. С една и съща цел. Да спасят Ваня. Торкел вдигна глава от картата.

— Мислиш ли, че тя е в Мерца?

Себастиан кимна.

— Домът на родителите му би трябвало да е по-важен от мястото на първото убийство. Там биха се породили още фантазии.

Себастиан млъкна и се загледа през стъклото. За секунда Торкел си помисли да му зададе още въпроси, но после осъзна, че няма сили. Не искаше да знае твърде много за начина на мислене на Хинде. Не и подробностите. Себастиан можеше да ги запази за себе си. Най-важното за Торкел беше да намерят Ваня.

Водачът на екипа за специални операции се наведе към него.

— Ще бъдем на мястото най-много след дваайсет минути.

Торкел кимна.

Скоро щяха да започнат.

Хинде стоеше в спалнята и гледаше Ваня. Беше развързал кабелните стяжки на краката ѝ и бе събул долнището на анцуга ѝ. Тя имаше силни крака и той беше махнал стяжките бавно, една по една, за по-сигурно, но Ваня остана неподвижна. Едвард не знаеше дали тя е в безсъзнание или не под чувала на главата ѝ. Той докосна топлите ѝ голи крака. Вгледа се в черните бикини, които едва се виждаха под сивата фланелка. Наслади се на момента.

След това се приближи до кутията, която беше сложил в средата на стаята.

Отвори я и почтително извади нощницата, сложена най-отгоре. Беше направена от мек памук и не беше носена. Почти същият десен като оригинала. Вече не произвеждаха като онази, която носеше майка му, Ралф беше търсил във всички възможни магазини, докато намери тази, и Хинде я одобри. Сините цветя бяха по-малки, но нощницата предизвикваше в него същите чувства като другите, които беше използвал през деветдесетте години.

Едвард тръсна нощницата няколко пъти, за да я проветри, и я преметна в края на леглото. Върна се при кутията и извади найлоновите чорапи и наскоро купения кухненски нож за рязане на месо. Забеляза храната и напитката под тях. Щеше да ги нареди след малко. Първо искаше да приготви нея. Той сложи найлоновите чорапи до нощницата и после извади ножа от опаковката. Прокара палец по ръба. Беше много остър и го чувстваше удобно в ръката си. Острието беше ламинирано със сто редуващи се пласта твърда и мека стомана и можеше да разреже почти всичко.

Ваня изведнъж помръдна. Не много, но достатъчно, за да разбере, че тя е в съзнание. Време беше за следващата стъпка, която включваше риск.

Той искаше Ваня сама да облече нощницата. Може би не доброволно, но държеше да я види да го прави.

Едвард започна, като завърза левия ѝ крак с нова кабелна стяжка. Имаше съпротива, но той действа твърдо и скоро свърши работата. Реши да използва найлоновите чорапи по-късно. Това щеше да бъде втората стъпка. Седна до нея на леглото. Старите пружини изскърцаха. Леглото беше удобно и меко от годините. Това обаче нямаше значение. Ваня нямаше да спи на това легло.

Хинде взе ножа и срязва въжетото, с което беше завързан кафявият чувал на главата и горната част на тялото ѝ. Хвана дъното на чувала и го смъкна с едно-единствено рязко движение. Сега можеше да вижда лицето и русата ѝ коса. Ваня беше в съзнание. Едвард я погледна с интерес. Сребристото тиксо, залепено на устата ѝ, малко изкривяваше формата на лицето ѝ, но тя беше красива. Косата ѝ бе разрошена и лицето ѝ беше зачервено от борбата, но очите ѝ блестяха.

— Здравей, Ваня — рече той. — Казах ти, че ще се срещнем пак.

В отговор тя издаде гневен звук и се огледа наоколо, опитвайки се да разбере къде се намира. Хинде се наведе и погали косата ѝ, нежно опитвайки се да я приглади. Ваня се помъчи да блъсне ръката му, като тръсна глава назад и после напред. Той я сграбчи за косата, за да ѝ попречи да се движи, и се наведе още по-близо до нея.

— Ето какво ще направим. — Доближи до гърлото ѝ острия връх на ножа и го натисна под брадичката ѝ, точно над трахеята. Ваня се напегна тревожно. — Ще освободя ръцете ти, но ако опиташ нещо, ще използвам това. Знаеш, че боравя добре с него.

Тя не реагира.

— Кимни, ако разбираш.

Ваня не помръдна нито милиметър. Само го гледаше втренчено.

Хинде ѝ се усмихна любящо.

Борбата щеше да бъде интересна.

Ваня му харесваше все повече.

Себастиан виждаше полицаите, които вървяха приведени пред него през гората. Поделението на „Специални операции“ се беше разделило на три екипа. Единият се приближаваше от гората от изток. Себастиан и Торкел се промъкваха след него. Вторият екип щеше да дойде от езерото от север и главната му задача беше да отреже маршрута за бягство и да действа като подкрепление. Екипът, приближаващ се от запад, щеше да влезе в къщата. Те щяха да пълзят през високите треви до началната точка, за да не ги види никой от къщата, но залязващото слънце щеше да е зад гърба им и това означаваше, че и без това ще бъдат трудно забележими. Критичната точка щяха да бъдат последните двайсет метра, когато можеше да ги видят най-лесно от къщата. Командосите трябваше да бягат към мишената, изложени на открито, но предвид критичното естество на ситуацията, нямаше по-добра възможност за избор. Водачът на групата беше с екипа от запад и поддържаше радиовръзка с другите. Бяха се разбрали Торкел и Себастиан да следват екипа до порутения хамбар в края на ливадата и да чакат там. Така щяха да имат добра видимост към главната сграда. След това екипът от запад щеше да продължи към канавката пред хамбара и да влезе чак когато нахлуе първият екип, въоръжен със зашеметяващи гранати, които щяха да хвърлят в стаите, за да объркат Хинде. Самите гранати бяха безвредни, но експлодираха с ослепителен блясък и силен гръм, които шокираха и временно оглушаваха всеки в стаята. Надяваха се, че това ще им спечели достатъчно време, за да попречат на Хинде да нарани Ваня.

Те се намираха на двайсетина метра от хамбара, когато Себастиан стигна до върха на склона и най-после видя къщата. Той спря и приклегна. Постройката изглеждаше още по-зле от последния път, когато бе дошъл тук. Градината беше обрасла с трева и стъклата на прозорците бяха счупени. Част от фасадата беше разрушена и къщата изглеждаше необитаема. Той си спомни, че местната община се бе

опитала да я продаде на търг, но очевидно никой не бе проявил интерес. Къщата на един сериен убиец, изглежда, не беше търсен имот.

Себастиан видя, че екипът от север зае позиция. Той погледна към мястото, където трябваше да е водещият екип, но не го видя. Това беше добре. Щом Себастиан не можеше да ги види, тогава и Хинде нямаше да ги забележи. Искаше му се да бъде с тях, но Торкел беше пределно ясен. Себастиан трябваше да остане в ролята на наблюдател, нищо повече. Тази работа беше за професионалисти, не за аматьори.

Ваня изчака, докато Хинде махна кабелните стяжки от китките ѝ. Опита се да го изненада с бърз, неочакван удар, но той умело го избегна, като бързо отстъпи назад. Опита се. Хинде го очакваше. Тя замахна още няколко пъти, но тогава той пристъпи напред и я удари силно в слепоочието няколко пъти с дръжката на ножа. Ваня отново падна в леглото. Лявата страна на главата ѝ пулсираше от болка. Чувстваше я гореща, сякаш кървеше. Тя вдигна ръце към лицето си, за да се предпази от болката.

— Мога да бъда нежен, мога да бъда и груб — каза Хинде. — Ти решаваш.

Не, ти решаваш, помисли си Ваня. Знаеше, че той няма да се поколебае да я убие. Очите му, изпълнени с вълнение и трепетно очакване, говореха, че се забавлява. Той искаше да извърши всяка част от ритуала с нея. Тя осъзна, че желанието му да докосне косата ѝ в „Лъовхага“ е част от случващото се сега. Себастиан беше прав за всичко. Имаше причина Хинде да иска да се срещне насаме с нея. Той искаше да бъде близо до нея. Да я докосне. И Ваня му беше позволила да го направи. Тогава тя си помисли, че това е малка цена, която трябва да плати за името на Ралф Свенсон. Вече не мислеше така.

Да се озовеш на бъдещо местопрестъпление като набеязана жертва, беше ужасяващо чувство. Да знаеш значението на детайлите. Нищо не убегна от вниманието ѝ. Найлоновите чорапи до краката ѝ. Нощницата, праметната в края на леглото. Ножът в ръката на Хинде.

Другите жени бяха имали предимството да не знаят всичко, което ще се случи.

Ваня обаче знаеше.

Тя знаеше всяка стъпка на ритуала.

В същото време това ѝ вдъхваше слаба надежда. Времето беше на нейна страна. Колкото по-дълго останеше жива, толкова повече време щяха да имат онези, които я търсеха. Защото я търсеха. Ваня беше сигурна. Щяха да търсят Едвард Хинде под дърво и камък. Той

вече не беше неизвестен убиец. Не беше затворник, който може да избяга от „Льовхага“, без да бъде издирван.

Търсеха ги. Търсеха ги.

Поне това си повтаряше тя.

Хинде изведнъж я дръпна да седне и разкъса фланелката и спортния ѝ сутиен. Атаката дойде изневиделица. Той искаше да започне. Сега Ваня беше само по бикини. Наруга се, че инстинктивно закри с ръце гърдите си. Това беше признак на слабост. Тя спусна ръце и му позволи да я гледа. В края на краищата, това беше само тялото ѝ. Ваня се бореше за живота си. Хинде ѝ хвърли нощницата, която падна на коляното ѝ.

— Облечи я.

Тя погледна нощницата. Ето как е ставало. Другите бяха обличали доброволно нощницата.

— Искаш ли да знаеш нещо, което всички други, дори Себастиан, пропуснаха? Винаги съм се чудил как е възможно. Но предполагам, защото това е най-подценяваното от петте сетива.

Ваня се втренчи в него. Лицето ѝ беше безизразно.

— Не съм го казвал и на Ралф. Но ти скоро ще го разбереш, Ваня. Скоро няма да имаме тайни един от друг.

Той тръгна и извади нещо от кутия в средата на пода. Върна се, държейки малко, ъгловато шишенце в ръката си. Усмихна ѝ се и напръска няколко пъти голото ѝ тяло. Тя усети мъглата от парфюма, която стигна до гърлото ѝ.

— Любимият на майка ми.

Мирисът беше силен.

Ваня го позна.

„Шанел № 5“.

Радиотрафикът се беше увеличил през последните няколко минути. Първо екипът от север потвърди, че е на позиция. След малко екипът пред Торкел и Себастиан предаде същото съобщение. Дватамата стояха до едната по-къса стена на хамбара, откъдето най-добре виждаха къщата. Сградата изглеждаше необитаема като преди. Тишината беше оглушителна. Дори мухите вече не бръмчаха. Нервите на Себастиан бяха опънати до скъсване. Тялото му беше горещо и обляно в пот. Беше свикнал с местопрестъпления, разпити на заподозрени, изнасяне на лекции, но не и с акции и арести.

Чувстваше се напълно безсилен. Заложен беше целият му живот, а той наблюдаваше събитията от публиката.

— Те влизат — каза Торкел и Себастиан видя шест облечени в черно фигури, които изскочиха от високите треви близо до къщата. Оставаха им само онези критични двайсет метра. Те хукнаха бързо. Оборудването им бе завързано за гърба и единственият звук, който се чуваше от екипа, беше тихото свистене на тревата под стъпките на черните им ботуши.

Себастиан не откъсваше очи от къщата, трескаво претърсвайки всеки прозорец за някакво движение. Засега нищо. Дори не знаеше дали това е окуражително или не.

Първите командоси от екипа стигнаха до къщата и долепиха гръб до стената до предната врата. Останалите се присъединиха към тях. Единият застана до големия прозорец на приземния етаж. Други двама извадиха гранатите и се запромъкнаха към вратата. Себастиан видя шлем, който ту се подаваше, ту се скриваше в канавката пред тях. Екипът от изток изглеждаше също така неспокоен и нетърпелив.

След като всички командоси около къщата стигнаха до определените си позиции, всичко тръгна като добре смазана машина. Първите двама отвориха вратата и хвърлиха гранати вътре. Онези до прозорците направиха същото. Настъпи кратка тишина, последвана от четири почти едновременни експлозии. Прозорците се осветиха от

блясъците и екипът нахлу вътре. В същото време мъжете от канавката изскочиха и побягнаха с всички сили. Себастиан пристъпи напред. Той чу още експлозии от къщата и видя бял пушек, излизащ от няколко от счупените прозорци. Осъзна, че нещо не е наред.

Трябваше да влезе в къщата.

Него чакаше Хинде.

Той изведнъж хукна, колкото му държат краката.

— Себастиан, какво правиш, по дяволите? — извика Торкел.

Себастиан продължи да бяга.

Краката му препускаха по тревата. Спъна се в канавката, но веднага възвърна равновесието си. Затича се още по-бързо, като никога дотогава. Единият командос от втория екип го видя и му направи знак да спре.

Себастиан не му обърна внимание. Трябваше да намери дъщеря си.

Той стигна до предната врата и се втурна в тъмната къща. Вътре се стелеше гъст пушек и във въздуха се носеше силна миризма на магнезий и други метали. Себастиан се задъхваше и едва дишаше. Отправи се към килера под стълбището. Това беше първото място, за което се сети, но спря, когато видя, че оттам излиза един от командосите.

— Има ли нещо там? — попита Себастиан.

Мъжът поклати глава.

— Не, празно е. Ти не трябва да си тук.

— Има ли храна?

— Какво?

Себастиан чу още експлозии от горния етаж и хукна нагоре по стълбите. Спалнята на майката на Хинде беше там и те вероятно бяха вътре.

Беше тъмно и имаше още повече пушек. Трудно му беше да се ориентира и скоро загуби представа къде се намира. Закашля се от пушека, но се опита да тръгне в посоката, където трябваше да е спалнята. На пода бяха разхвърляни боклуци и той се спъна в няколко разковани дъски. Охлузи ръцете си, но бързо се изправи. Губеше време.

Губеше Ваня.

Втурна се в спалнята и се сблъска с някого на прага. Отскочи назад, но човекът беше водачът на групата за специални операции.

— Какво правиш тук, по дяволите?

— Къде е тя?

Водачът поклати глава.

— Къщата е празна. Тук няма никого.

Себастиан се втренчи в него.

— Какво?

— Тук няма никого. Абсолютно никой.

Пред къщата се състоя кратко съвещание. Торкел стоеше с водача на групата за специални операции пред другите командоси. Бяха проверили къщата три пъти. Нищо. Себастиан огледа килера под стълбището. Влезе плахо, потрепервайки. Беше взел фенерче от единия командос, за да има някаква светлина. Вътре миришеше на същото като преди. Може би по-лошо. Нямахме обаче нищо освен няколко изхвърлени кутии от бира на пода. Нямахме храна на мястото, където младият Едвард Хинде бе нареждал тайните си запаси преди много години. Това беше доказателството, от което се нуждаеше Себастиан. Хинде никога не би подминал този детайл. Скрытият запас от храна беше единствената сигурност, която той познаваше. В много отношения това му бе вдъхнало смелостта да извърши престъпленията си. Себастиан беше убеден, че там, където е Ваня, има храна, спретнато подредена в малка стая, която се заключва. Щеше да остане там до деня, в който я намерят.

Вероятно мъртва.

Като се има предвид скоростта, с която протичаше търсенето в момента.

Ралф беше излъгал. Този път Себастиан щеше да забрави тънките игрички и да се погрижи да получи правилния отговор.

Той погледна Торкел и другите полицаи с нарастващо чувство на безсилие. Не можеше да разбере защо се бавят толкова много. Трябваше да се махат оттук.

Най-после те като че ли приключиха. Торкел тръгна към Себастиан, допрял до ухото си мобилния телефон.

— Били — оформи беззвучно с устни той на Себастиан. След няколко минути Торкел го погледна и поклати глава. — Не е открил нищо.

— Може ли да говоря с него?

Торкел му даде телефона. Били звучеше напрегнато и уморено.

— Както казах, в къщата в Мидсомаркрансен живее някакво семейство. Имали голямо фамилно събирание, баби, дядовци, целият род. Няма начин Хинде да е там.

— И сега какво?

— Връщам се в управлението. Ще проверя компютъра на Ралф. В края на краищата, това е силата ми.

Били затвори, без да каже дочуване. Себастиан върна телефона на Торкел и се отпрати към колата, с която беше дошъл, но водачът на групата за специални операции го спря, когато понечи да се качи. След поведението му по време на акцията Себастиан можел да пътува с другите. Той нямаше сили да спори. Само поклати уморено шава на абсурдната им идея за наказание и отиде до колата отзад. Тези хора, изглежда, непрекъснато грешаха в определянето на приоритетите си. Той ги мразеше. Седна на задната седалка. Никой не дойде да седне до него. Не му пукаше. И без това не искаше да говори с никого.

След като пътуваха няколко минути и стигнаха до главния път, мобилният му телефон изведнъж завибрира. Себастиан беше изключил звука му преди акцията. Той го извади от джоба си и видя, че е получил мултимедийно съобщение. Не беше получавал такова нещо досега. Подателят беше номер, който не познаваше. Себастиан си пое дълбоко дъх. Стомахът му се сви от страх и гърлото му пресъхна. Съобщението щеше да е болезнено. Той пак си пое дълбоко дъх и го отвори.

Беше снимка, придружена от кратък текст. Снимката го накара да пребледнее като платно. Ваня, гола, седеше с нощница, хвърлена на коляното ѝ. Гледаше обектива с умоляващо изражение на лицето. Себастиан позна стила от стената със снимки в апартамента на Ралф. Жертвата, гледана отгоре, голотата, страхът. Той погледна пред стъклото, за да запази спокойствие. Опита се да прогони образа от съзнанието си и когато почувства, че се е овладял, прочете краткото съобщение под снимката.

Първата от моите трийсет и шест снимки. Къде си?

Себастиан бързо затвори снимката и отново се загледа през стъклото. Догади му се, но съумя да не го покаже.

Сега всичко зависеше от него. Не от хората с униформи, които седяха около него.

Така искаше Хинде.

И така щеше да стане.

Ралф лежеше неподвижно на леглото в тъмната килия и се беше втренчил в тавана, когато чу бързи стъпки в коридора. Стъпките спряха пред вратата. Някой пъкна ключ в ключалката.

— Да ме измамиш ли се опитваш? — изкрещя Себастиан. Направо към същината на въпроса. Нямаше време за любезности.

— Мислех, че познаваш Едвард, но това явно са били само празни приказки.

Ралф бързо седна в леглото и засия, когато видя лицето на Себастиан през тесния отвор на вратата.

— Няма ли го там?

Вратата се отвори и Себастиан мина покрай пазача и влезе в килията. Изражението му беше достатъчно красноречиво.

— Къде отидохте? — попита Ралф.

— В Мерца.

Ралф се усмихна и поклати глава.

— Едвард не е започнал там.

— Едвард е като бясно куче. Може да е решил, че е „започнал“ къде ли не, където му хареса.

— Но не е. Аз знам точно къде е той.

Себастиан искаше да чуе именно това. Беше се надявал, че признаването на провала му ще го възнагради и че ще даде на Ралф възможността да блесне, но всичко се случи за рекордно време. Сега трябваше само да подпечата сделката.

— Къде? Къде е той?

— Мога да ти покажа.

Себастиан се намръщи. В гласа на Ралф имаше нещо, което го накара да осъзнае, че той не говори за карта.

— Как ще ми го покажеш?

— Ще дойда с теб.

— Не.

Отказът може би прозвуча малко грубо. Въодушевлението на Ралф леко спадна, но нямаше смисъл да се втурва в задънена улица. Идеята да изведе Ралф беше изключена.

— Ти каза, че аз съм като Едвард — продължи Ралф и стана. Гласът му беше придобил твърдост, каквато нямаше преди това. — Всъщност по-добър. Той никога не би ти помогнал, без да получи нещо в замяна. Искам да бъда там.

— Когато го арестуваме ли?

Ралф насочи тънкия си пръст към Себастиан.

— Ти може да го арестуваш. — Той посочи себе си. — Аз ще убия петата си жертва. Ще бъда по-велик от Едвард Хинде. Най-великият.

Този път в гласа му прозвуча замечтаност и погледът му беше втренчен в някаква далечна точка. Себастиан не можа да повярва на ушите си. Това преминаваше границите на лудостта. Сериозно ли вярваше Ралф, че ще му бъде разрешено да отиде със Себастиан и да извърши убийство?

Ралф отново се вгледа в Себастиан.

— Ти не си единственият, който ще спечели.

Очевидно. Стана така, както се беше опасявал Себастиан. Сега той и Хинде бяха противници. Всички бяха противници на Ралф.

Мобилният телефон на Себастиан звънна.

Още едно мултимедийно съобщение.

Втората снимка.

Себастиан се втренчи право напред. Пое си дълбоко дъх няколко пъти. Замисли се за ситуацията. Изненадващо бързо установи, че няма какво толкова да мисли, и повика дежурния полицаи, който чакаше в коридора.

— Той идва с мен. — Себастиан кимна към Ралф, който сега се усмихваше, изпълнен с очакване и сигурен в победата си. Полицаят влезе в килията и Ралф се обърна послушно, с ръце зад гърба. Полицаят му сложи белезници и го изведе в коридора, а после го предаде на Себастиан и му връчи ключа. Те тръгнаха заедно по коридора.

Ралф грешеше.

Себастиан беше единственият, който щеше да спечеш.

На всяка цена.

* * *

Те слязоха с асансьора. И двамата мълчаха. Ралф все още изглеждаше самодоволен, когато Себастиан го избута от асансьора и отвори метална врата. Пред тях се ширна дълъг тунел. По тавана минаваха тръби със зелени и жълти етикети. Голи стени, с изключение на лампи с формата на полусфери на всеки пет метра от двете страни. Себастиан блъсна Ралф в подземния коридор. Стъпките им отекваха върху бетонния под.

— Къде отиваме? — попита Ралф.

— На паркинга.

След дващестина метра Себастиан спря пред бяла врата с два големи лоста за заключване на дръжката, извити наляво. В средата на вратата пишеше БОМБОУБЕЖИЩЕ, а отдолу имаше бележка, че вътре може да се поберат най-много шейсет души.

— Почакай...

Ралф спря. Себастиан завъртя лостовете надясно и отвори вратата. Пантите изскърцаха. Той потърси пипнешком и намери електрическия ключ за осветлението, а после хвана за ръката Ралф.

— Какво правиш? Защо влизаме тук?

Ралф се дърпаше, но Себастиан го повлече в стаята и към радиатора, монтиран на стената срещу вратата. После извади ключа за белезниците, освободи едната ръка на Ралф, завъртя го настрани и закачи белезниците за радиатора.

— Какво правиш?

— Едвард е добър, но беше затворен в „Льовхага“ защото аз го вкарах там...

Себастиан се върна до вратата и излезе от бомбоубежището. Ралф нервно се огледа наоколо. Чу стъпките на Себастиан в коридора. Стаята беше боядисана в бяло. На стената бяха монтирани две пейки, но иначе нямаше нищо друго. Себастиан се появи отново, носейки стар дървен стол.

— И това означава, че аз съм по-добър — завърши той изречението си и сложи стола до вратата. — Ти може и да си по-добър от Едвард, но сега си окован за радиатор...

Себастиан се обърна и затвори вратата. Празната стая усили звука, когато тежката метална врата се затръшна и той превъртя двата лоста на ключалките. Ралф преглътна. Бяха заключени вътре. Това не му харесваше.

— Затова аз съм най-добрият.

Себастиан не бързаше. Приблужи се бавно до Ралф и застана съвсем близо. На Ралф му беше трудно да го погледне в очите. Не се чувстваше добре. Никак.

— Но знаеш ли какъв не съм? — Себастиан не си направи труда да дочака отговор. — Аз не съм полицай. Което означава, че мога да направя това.

Внезапно и без абсолютно никакво предупреждение Себастиан удари с глава Ралф. Прицели се отлично. Челото му се заби в средата на носа на Ралф. Чу се хрущане и от двете му ноздри рiekна кръв. Ралф извика и се строполи на пода. Себастиан спокойно се върна до стола и седна. Ралф доближи свободната си ръка до носа си и се втренчи в кръвта, сякаш не можеше да проумее, че тече от него. Себастиан не изпита никакво удоволствие, че го е ударил, но това беше бърз и ефективен начин да го накара да осъзнае, че е способен на абсолютно всичко. Изглежда имаше резултат. Ралф все още гледаше кръвта стъписано и със сълзи в очите. Себастиан се наведе напред, сложи лакти на коленете си и склучи ръце.

— Много ме бива да си създавам представа за човека, като видя как живее. Бях в апартамента ти.

Ралф седеше на пода и си поемаше дъх накъсано през носа, опитвайки се да спре кръвта, за да не я преглъща. Дишаше тежко. Бореше се. Не искаше да загуби. Беше взел властта и нямаше да позволи на Себастиан да му я отнеме. Нямаше да го допусне. Той беше по-силен от всякога.

— Това е въпрос на откриване на схеми — продължи Себастиан. — В дребните неща. Да съзреш връзките. В апартамента ти няма щори. Нито дори в спалнята. Имаш фенерче в банята. Друго до леглото. По едно във всяка стая. Кутия, пълна с бушони, батерии и резервни крушки. — Той млъкна за ефект. — Бих казал, че не обичаш тъмнината.

Погледът на Ралф потвърди, че Себастиан е прав.

— Какво се случва в мрака, Ралф? Какво идва при теб в тъмното? От какво се страхуваш толкова много?

— От нищо... — прошепна Ралф.

— Тогава всичко ще бъде наред, ако угася лампите?

Себастиан протегна ръка към двойния електрически ключ на стената. Ралф не отговори. Преглътна с усилие. Очите му се стрелкаха из стаята. На челото му избиха капки пот. В стаята не беше горещо.

— Моля те, знам къде е Едвард — промълви той.

— Вярвам ти. Но както казах на Едвард, писна ми от играчки с психопати.

— Аз не играя играчки.

— Не мога да поема риска.

Себастиан щракна електрическия ключ за осветлението и едната редица лампи угасна. Ралф изпищя.

— Тук ще стане толкова тъмно, че няма да знаеш дали очите ти са отворени или затворени — тихо каза Себастиан.

Също като едно време, помисли си Ралф. Като в мазето. С тях.

Той започна да трепери и задърпа белезниците. Взе да се задушаваш. Себастиан се поколеба. Реакцията на Ралф беше по-силна, отколкото очакваше. Той очевидно беше ужасен. Обаче трябваше да продължи. Представи си Анете Вилен. Ако това не беше достатъчно, имаше снимките на Ваня в телефона си.

Стига толкова.

Себастиан угаси лампите.

Ралф хлъцна и затаи дъх. Притисна се до стената и се сви на кълбо, за да стане колкото е възможно по-малък. Опита се да не издава звук, но всеки път, когато издишваше, хленчеше безпомощно. Ивица светлина ли беше това, или визуален спомен в свръхнапрегнатото му съзнание? Отвори ли се вратата? Да. Те влязоха, промъквайки се крадешком. Голи. Бяха го намерили. Хората с маски на животни. Зверовете в човешки облик. Те дишаха. Шепнеха.

— Запали лампата. Моля те... Запали лампата.

Тънък лъч светлина озари лицето му. Фенерчето на телефона на Себастиан. Ралф се обърна към него, опитвайки се да поеме колкото може повече светлина. Хората животни чакаха в сенките около него. Поклащаха се наляво-надясно. Танцуваха със странни, леки, тихи стъпки. Чакаха мракът да го погълне отново, за да се приближат.

Около него.

Върху него.

В него.

— Къде е Едвард? — попита Себастиан, невидим зад светлината, и угаси фенерчето.

Мракът погълна Ралф.

Фенерчето отново светна.

После пак угасна.

— Мрак или светлина? Кое предпочиташ?

Ралф не беше в състояние да отговори. Само дишаше тежко.

Фенерчето светна и угасна.

Ралф затаи дъх. В мрака беше абсолютно тихо. С изключение на шепота. Тихите стъпки. Движенията на голите тела. Той не беше сам. Никога не беше сам.

— Себастиан...

Отговор не последва. Нещо го сграбчи за крака. Ралф изрева от страдание. Пренесе се назад във времето.

В миналото.

При тях.

Порази го с пълна сила. Беше повече от спомен. Той долови мириса му и усети вкуса му. Чу звуците. Те бяха тук. Докосваха го. Те бяха диви. Беше толкова отдавна, но никога нямаше да свърши. Ралф опита да се отърси от тях. Мяташе се, гърчеше се и риташе. Почувства изгаряща болка, когато кожата на китката му се разкъса. Удари главата си в радиатора. Отново дръпна белезниците и почувства, че нещо в китката му изщрака. Вече нямаше сили да пици.

Лампите светнаха. Обляха го в светлина. Бяла, лековита светлина от тавана. Себастиан се приближи до него. Ралф се усмихна благодарно.

— Къде започна всичко, Ралф? Къде са те?

Ралф искаше да му каже. Искеше да го изкреци с пълно гърло, но успя само да измънка на пресекулки. Себастиан се наведе към него.

— Ак-ер-с...

Себастиан се наведе още по-близо и усети горещия дъх на Ралф в ухото си. Сега Ралф шепнеше. Себастиан се заслуша и после се изправи.

— Благодаря.

Какво можеше да каже? Това не беше един от моментите, с които се гордееше. Много пъти обаче беше казвал, че би направил всичко възможно да си върне дъщерята. Същото беше и сега — би направил всичко, за да избегне загубата на още една дъщеря.

Той се върна до вратата, отключи я и я отвори. Обърна се и погледна Ралф, който се беше свил на пода. Кръвта от лицето му се стичаше по ръцете. Косата му беше залепнала за челото. Очите му гледаха безизразно.

Мобилният телефон на Себастиан звънна.

Третата снимка.

Той угаси лампите и излезе от стаята.

Нищо. Нищо. Нищо.

Когато се върнаха от Мерща, Торкел изпрати коли до трите местопрестъпления от деветдесетте години. За всеки случай. Каквото и да се случеше, никой нямаше да може да каже, че не е направил всичко възможно — най-малкото самият той. Затова Торкел изпрати коли в Брома, Нинашамн, Тумба и Лилехолмен, където бяха станали последните четири убийства. Не мислеше, че Хинде ще отиде там, защото те принадлежаха на Ралф, но би изпратил патрулни коли из целия свят, ако смяташе, че това ще спаси Ваня. Полицайка, отвлечена от избягал сериен убиец, страдащ от сексуално невротично разстройство. Никой не очакваше, че Торкел ще приеме това като обикновено изчезване, и той не се опитваше да го прави. Той събра ресурсите, от които се нуждаеше, и няколко колеги, които не бяха дежурни, дойдоха доброволно да попитат дали могат да помогнат с нещо. Усилията бяха огромни, но засега не бяха довели доникъде. Всички коли, които изпрати Торкел, бяха докладвали.

Нищо.

Той се чудеше какво да направи. Най-доброто, което имаха, си оставаше Ралф. Нямаше значение какво иска. Той щеше да говори пред Торкел. Ако знаеше нещо, Торкел щеше да го изкопчи от него. Той излезе от кабинета и отиде в ареста. В килията на Ралф нямаше никого. Торкел тръгна да търси някой от пазачите.

— Къде е Ралф Свенсон?

— Колегата ви дойде и го взе преди един час.

Нямаше нужда да пита кой е колегата. Не беше виждал Себастиан, откакто се върнаха от Мерща. Себастиан бе изскочил от колата и изчезнал в минутата, в която пристигнаха. Преди един час. Торкел извади мобилния си телефон. Себастиан отговори веднага.

— Да?

— Къде е Ралф, по дяволите?

— Успокой се. Той е в бомбоубежището в тунела. Може би няма да е зле да слезеш там долу и да му запалиш лампите.

Торкел изпусна продължително затаения си дъх. Беше готов да отиде далеч, за да изтръгне информация от Ралф, но знаеше, че Себастиан е готов да отиде още по-далеч. Вероятно твърде далеч. За момент Торкел си беше представил, че Себастиан извежда заподозрян сериен убиец от сградата.

— Къде си? — попита той.

Краткото мълчание, което последва, му подсказа, че отговорът няма да му хареса.

— Не мога да ти кажа в момента.

Това можеше да означава само едно. Себастиан се готвеше да отиде прекалено далеч и дори още по-нататък.

— Знаеш къде е Хинде — заяви Торкел.

— Да.

— Кажи ми адреса. Стой там, където си, и ни чакай.

— Не.

— Мамка му, Себастиан! Прави каквото ти казвам!

— Този път не.

Този път не, помисли си Торкел. Сякаш Себастиан някога беше правил, каквото му е казал. Каквото някой друг е казал. Приемането на заповеди не беше сред силните страни на Себастиан Бергман.

— Не можеш да отидеш там сам. — Торкел направи един последен опит да го вразуми. Да подръпне правилната струна. Да му въздейства. — Ти може и да имаш склонност към самоубийство, но помисли за Ваня.

— Точно това правя.

Торкел не знаеше какво да стори. Да го моли ли, или да се ядоса? Нищо нямаше да има успех.

— Съжалявам, Торкел, но сега всичко е между Хинде и мен — добави Себастиан и затвори. Фаровете на колата осветиха табелата за Акерс Стюкебрюк със стрелка, сочеща надясно. Себастиан включи мигача и зави.

Каквото и да се случеше, скоро щеше да свърши.

* * *

Торкел трябваше да се въздържа, за да не трясне телефона в пода. Проклет идиот. Себастиан, разбира се, но същото важеше и за него. Трябваше да го изгони. Изобщо не трябваше да го включва в разследването. Не и отново. За нищо на света. Никога ли нямаше да се научи?

Преди да излезе, той каза на дежурния полицаи в ареста къде да намери Ралф Свенсон, да отиде да го вземе и да го заведе в стая за разпити. Торкел щял да дойде след пет минути. Преди всичко щеше да мобилизира всички свободни полицаи да търсят Себастиан. Той сигурно беше взел кола и с малко късмет щяха да могат да го проследят, използвайки джипиеса. Ако не, щяха да разберат чия кола е взел, да се обадят на полицията в района и да им кажат марката, модела и регистрационния номер. Полицаят в ареста се обади точно когато Торкел влизаше в кабинета си. Намерили Ралф Свенсон, но той не бил в състояние да бъде разпитван. Бил в кататонен ступор. Не реагирал, когато го докосвали и му говорели. Бил ранен или се е наранил сам. Наранявания по лицето и главата. Счупена китка. Карали го в болницата.

Торкел изруга наум. Какво беше направил Себастиан, по дяволите? Беше нападнал заподозрян. Нямаше да му се размине безнаказано. Торкел лично щеше да се погрижи за това.

— Торкел!

Той чу гласа на Били и се обърна.

— Сега пък какво има?

— Открих нещо. В компютъра на Ралф.

Били беше работил без прекъсване, откакто се върна от къщата в Мидсомаркрансен, донякъде защото наистина искаше да допринесе с нещо, и донякъде защото това му помагаше да прогони мисълта какво би станало, ако беше отишъл да тича с Ваня. Трябваше да се съгласи. Да бъде приятелят, какъвто трябваше да бъде. Торкел го беше дръпнал настрана и бе подчертал, че ако беше с Ваня в Лилианскоген, Били вероятно нямаше да е жив сега или щяха да се тревожат за двама отвлечени полицаи. Били кимна. Да, това звучеше по-вероятно, но можеше и двамата с Ваня сега да седят тук, ако не й беше отказал. Да са заловили Хинде. Знаеше, че е погрешно да мисли така, защото беше контрапродуктивно, но се чувстваше виновен. Трябваше да направи всичко възможно да се опита да открие Ваня, преди да стане късно.

Всички, които работеха по случая, знаеха, че тя ще умре, но никой не смееше да го изрече. Единственият въпрос беше колко време имат. В най-лошия случай вече беше късно и Били искаше да потисне с работа именно тези мисли. Те бяха крайно обезсилващи. Затова той се зарови в повредения твърд диск на компютъра на Ралф и усилията му дадоха резултати.

Торкел се приближи до бюрото му и се наведе, за да погледне компютъра.

— Те са общували чрез тази начална страница *fygorh.se* през програма за чат. Успях да възстановя част от разговорите им.

— Говори по същество. — Торкел нямаше търпение. Не го интересуваше как Били е проникнал там. Искаше да знае само какво е открил.

Били посочи екрана.

— Ето тук... Ралф пише за някаква хижа в гората, където ходел с дядо си. Доста е несвързано и има много неща за някакви хора, които приличали на животни и...

— Добре, добре. Там ли са? — прекъсна го Торкел.

— Не, но от Хинде има доста дълъг отговор колко важно е да не се забравя. Той пише за чичо си, при когото двамата с майка му ходели на гости през лятото, когато бил малък. Чичото очевидно не докосвал Хинде, но майка му пострадала лошо. Той свързва това със собствените си преживявания и факта, че е била психически увредена. Виж. — Били посочи един ред по-надолу на екрана.

Мисля, че там започна всичко.

— Знаеш ли къде е мястото?

— Проверих майката на Хинде и открих брат й. Той живеел в Акерс Стюкебрюк. Починал е.

— Имаш ли адреса?

— Разбира се.

Торкел си помисли, че едно самозалепящо се листче с адреса би свършило работа, но знаеше какво се опитва да направи Били. Да компенсира за вината, която изпитваше. Да покаже, че е работил усилено. Че е направил всичко възможно. Торкел го разбираше напълно и му съчувстваше. Той потупа по рамото младия си колега.

— Браво, Били.

Торкел вече беше повикал поделението за специални операции, преди да излезе от кабинета.

Отначало Ваня не разбра какво прави Хинде, докато стоеше пред нея с мобилния телефон в ръката си. Всичко се случи много бързо. Но когато той спусна телефона, усмихна ѝ се и ѝ каза да облече нощницата, тя осъзна, че е използвал фотоапарата. Трябваше да се досети. Пропусна го, защото беше мобилен телефон, а не обикновен фотоапарат. Ваня вбесено се втрени в него. Щеше да се наложи сам да ѝ облече нощницата. Не можеше да направи нищо, за да я накара да я облече доброволно.

Тя знаеше, че серията снимки на жертвата е част от фантазията му, а фотографиите, които беше видяла в апартамента на Ралф, започваха по абсолютно същия начин. Жените голи и уязвими, точно както беше сега тя. Следващата ѝ снимка щеше да бъде облечена с нощницата.

Щеше да му отнеме известно време, докато я направи. Ваня щеше да се погрижи за това. Тя поклати глава и се извърна от него. Хинде я блъсна на леглото и я заплаши с ножа и електрошоковия пистолет. Ваня се опита да се съпротивлява само колкото да продължи борбата, без да го накара да използва някое от оръжието. Балансирането беше трудно. Трябваше да се мятат и извиват колкото може повече и все пак да го остави с убеждението, че той е на път да постигне целта си и че накрая ще бъде победителят, за да не реши да я удари и тя да изгуби съзнание.

Всичко, за да спечели време.

И после изведнъж го усети. Нещо твърдо и остро, което стърчеше до дюшека от дясната страна на леглото. Одраска ръката ѝ. Хинде беше започнал да нахлузва нощницата през главата ѝ и Ваня се хвърли надясно, колкото може по-далеч от него. Тя се помъчи да види острия предмет, за да разбере какво представлява, но това беше невъзможно от мястото, където лежеше. Тъгълът беше малък и нощницата закриваше очите ѝ. Ваня се опита да докосне предмета, но не можа да го намери. Вече не достигаше ръба на леглото с дясната си

ръка. Реши отново да започне да се бори, този път с цел да доближи ръката си до острия предмет. Извика и напрегна тяло, за да стане твърдо като камък. Това, изглежда, изкара от равновесие Хинде за момент. Тя се хвърли надясно, за да може ръката ѝ да стигне възможно най-далеч. Пръстите ѝ претърсиха пипнешком края на дюшека, трескаво търсейки острия предмет. Надяваше се, че няма да е закрепен. Хинде отново я блъскаше на леглото, опитвайки се да си възвърне контрола. Ваня го остави, но се вкопчи здраво в края на леглото с дясната си ръка. Тя позволи на Хинде да започне да ѝ облича нощницата, докато пръстите ѝ продължаваха да търсят. Чу, че нощницата се раздра, докато той я дърпаше на главата ѝ, и замахна с лявата си ръка. Изведнъж намери онова, което търсеше. Беше нещо метално, остро и твърдо. Ваня го изпусна по време на борбата, но сега знаеше горе-долу къде е и скоро щеше да го хване отново. Приличаше на счупена пружина и не беше закрепена. Дръпна я с палец и показалец, но не можа да я извади и затова смени тактиката и започна да я извива назад и напред, за да я отчупи.

Най-после пружината се откъсна и Ваня светкавично я скри в ръката си.

Тя позволи на Хинде да нахлузи нощницата през главата ѝ, за да бъде съсредоточен върху тази задача. Номерът успя. Той я погледна гневно и отново взе ножа.

— Ще го използвам — закани се Хинде.

Ваня кимна. Позволи му да победи. Предаде се. Надигна се и облече нощницата, стиснала счупената пружина в дясната си ръка. Плъзна я надолу по тялото си, пусна я между краката си и я покри с нощницата. Усецаше пружината до бедрото си като малък, студен и остър дразнител.

Пружината обаче беше нещо съвсем различно.

Беше надежда.

Хинде ѝ направи още една снимка, а после се приближи и сръза кабелната стяжка, с която беше завързан за леглото левият ѝ крак.

— Обърни се.

Ваня знаеше какво предстои. Той искаше тя да легне по корем. Отначало си помисли да го затрудни, но после осъзна, че има по-добра възможност да държи пружината, ако го направи сама. Сложи левия си крак върху десния, притискайки пружината между бедрата си, и

обърна горната част на тялото си. Извика от болка, когато кабелната стяжка на десния ѝ крак се впи в плътта ѝ, но не изпусна пружината и легна по корем.

Хинде седна върху краката ѝ и завърза ръцете ѝ зад гърба с найлонов чорап. Провери внимателно възела. Сякаш забави движенията си сега, когато тя лежеше по корем, готова за следващия етап. Той стана и се изправи до ръба на леглото. Хвана левия ѝ крак и разтвори краката ѝ широко, а после завърза глезена ѝ за леглото с друг чорап. Направи същото с десния ѝ глезен и след това срязва кабелната стяжка. Доволен от работата си, отново се приближи до кутията и извади няколко неща в определен ред. Ваня ги позна. Запасите му от храна и напитката. Хинде излезе. Вероятно се бе отправил към някакъв малък килер, който се заключва.

Ваня започна да надига нощницата нагоре по бедрата си, за да вземе металната пружина.

Надяваше се, че Хинде ще се забави. Нуждаеше се от време.

* * *

Черният път, по който караше Себастиан, беше обрасъл с трева и рядко използван. Криволичеше и се извиваше през гората, която след малко отстъпи пред открити полета от двете страни. На известно разстояние той видя къща. Халогенните фарове осветяваха високите треви пред колата и Себастиан имаше чувството, че кара през море от сухи жълти водорасли. Светлината се отразяваше в очите му и му беше трудно да види нещо друго освен тъмните очертания на къщата.

Той скоро стигна до ограда около импровизирано обръщало. Спря, изключи двигателя, слезе от колата и зачака очите му да привикнат с тъмнината. Втренчи се в къщата. Изглеждаше необитаема. Не се забелязваха светлини.

Себастиан внимателно се прехвърли през оградата. Сградата, която застрашително се извисяваше на фона на нощното небе, сега се виждаше много по-ясно. Намираше се на стотина метра от него. Беше голяма, но неприветлива. Лунната светлина хвърляше синкав отблясък върху керемидите на покрива и фасадата и след малко той видя черните дупки на местата на прозорците. Себастиан тръгна. Стори му

се, че съзря слабата мъждукаща светлина на свещ, сякаш мракът вътре изведнъж придобиваше оранжев оттенък от време на време и бледи, почти незабележими сенки пробягваха по первазите на прозорците и стените. Сега знаеше, че е на правилното място.

Той продължи да върви.

Високите треви шумоляха с всяка стъпка, която Себастиан правеше към съдбата си.

Ако извадеше късмет, щеше да успее да изтъргува своя живот срещу нейния.

Ако не му провървеше, и той, и Ваня щяха да се простят с живота си тази вечер.

* * *

Ваня беше успяла да надигне нощницата и да извие гръб достатъчно, за да вмъкне завързаните си ръце между бедрата и да хване пружината, която сега отново беше скрита в дясната ѝ ръка. Можеше да среже найлоновия чорап само когато Хинде не беше в стаята, а това не се случваше достатъчно често. Той беше излязъл за малко да запали свещи, но през повечето време беше в стаята. Изглежда чакаше някого. Сякаш ритуалът, който беше толкова важен в началото, сега беше от второстепенно значение. Хинде постоянно крачеше напред-назад и се заслушваше.

Ваня имаше чувството, че вече не е главната героиня. Че лежи там по друга причина. Това обаче нямаше значение за нея. Тя усещаше острата пружина в дланта си и чакаше Хинде да излезе отново, за да продължи. Засега усилията ѝ не бяха довели до осезаеми резултати. Ръцете ѝ все още бяха завързани стегнато и започваха да изстиват и да се схващат поради ограничения приток на кръв. Най-много се тревожеше, че мускулите ѝ се уморяват. Въпросът беше колко дълго ще издържи.

Дано Хинде по-скоро излезе от стаята.

* * *

Той обаче стоеше там. Абсолютно неподвижно.

Себастиан надникна през счупения прозорец до предната врата и видя помещение, което някога явно е било кухнята. Беше мръсна и стените бяха изрисувани с графити. Някой беше изкъртил умивалника. В ъгъла имаше стара печка за дърва от началото на миналия век, озарена от лунната светлина. Себастиан забеляза слабата светлина на свещ, вероятно от съседната стая. Заслуша се напрегнато, но не чу нищо. Приблужи се до вратата, която беше открехната. Земята пред него бе осеяна със счупени стъкла. Той изправи рамене.

Време беше да извести присъствието си.

Вратата тихо изскърца, когато я отвори и влезе в тъмния тесен коридор.

— Едвард, тук съм — извика Себастиан и спря, за да чака реакция. Нищо. Къщата остана тиха като досега.

Хинде очевидно не беше готов да се появи все още.

Себастиан зави наляво и се озова в кухнята, която беше видял през прозореца. Половината под се бе срутил и той трябваше да заобиколи черната дупка в средата на стаята. Въздухът миришеше на застояло и мухъл. Себастиан се отправи към мъждукащата светлина, проникваща от съседната стая. Беше голяма и внушителна и навремето вероятно е била трапезарията. Голямо тъмно петно върху избелелия дървен под показваше мястото, където някога е бил килимът. Тапетите бяха увиснали и олющени от годините. От стената сякаш бяха поникнали ръце, които се протягаха към него. Една-единствена свещ, поставена в собствения си восък, бе прикрепена за стар метален радиатор с орнаменти. Виждаха се два свода. Непосредствено пред Себастиан имаше друга голяма стая, която образуваше нещо като апартамент с онази, в която стоеше той. Коридорът вдясно водеше понавътре в къщата. Себастиан видя друга потрепваща светлина в онази посока. Може би трябваше да следва свещите.

Поне така реши той.

* * *

Ваня чу гласа. Отначало не го позна. Или по-скоро не можа да го свърже с тази обстановка.

Тя се обърна да погледне Хинде и разбра, че слухът ѝ не я е подвел. Лицето му сияеше от трепетно очакване. Това беше гласът, който чакаше Хинде. Много отдавна.

Той взе ножа и се измъкна от стаята. Ваня го наблюдава, докато излезе, забравяйки за секунда острата пружина в ръката си.

Какво правеше тук Себастиан? Защо беше извикал на Хинде?

Не можеше да е истина. Себастиан никога не правеше нищо за никой друг освен за себе си. Такъв беше. Тя знаеше това.

И все пак той беше тук.

* * *

Себастиан беше огледал долния етаж. Там нямаше нищо, с изключение на още няколко свещи и стари боклуци. Той се върна при стълбите, вгледа се в мрака и се заслуша. Отново извика:

— Хей! Има ли някой тук?

Пак не получи отговор.

Тръгна нагоре по стълбите и на половината път видя пламъка на още една свещ. Тази игра започваше да му писва. Той извика още веднъж, този път по-силно:

— Едвард, знам, че си тук!

Продължи да върви. Някои стъпала бяха изгнили и трябваше да ги прескача. Когато стигна до горе, видя, че се намира в началото на коридор. От двете страни имаше врати и една в дъното. Всички бяха затворени.

Отвори първата врата. На прозорците бяха заковани дъски и в стаята цареше непрогледен мрак. Той бутна вратата, за да влезе малко светлина от коридора, и влезе. Стаята беше празна, с изключение на едно старо бюро в ъгъла. Нищо друго.

Себастиан се приготви да излезе от стаята, когато чу слаб шум зад гърба си в мрака. Завъртя се, но вече беше късно. Почувства дъха на Хинде върху лицето си и ножа, опрян в гърлото му. Помъчи се да се отпусне и позволи на Хинде да го притисне до влажната, воняща на мухъл стена.

— Отдавна чакам това — изсъска Хинде.

Той беше толкова близо, че Себастиан долови вълнението му. Опита се да запази спокойствие. Ножът беше остър. Ако Хинде натиснеше малко по-силно, щеше да прониже кожата му.

— Чаках те, но сега е време да започнем.

Себастиан го погледна. Очите на Хинде блестяха, въпреки че светлината в стаята беше слаба.

Тя беше жива. Ваня все още беше жива.

— Пусни я — каза Себастиан колкото можеше по-убедително. — Това е между теб и мен.

Хинде се усмихна. Изражението му говореше достатъчно красноречиво. Той поклати глава и потвърди най-лошите опасения на Себастиан.

— Не. Искам да гледаш. В края на краищата, на теб ти достави удоволствие да ме изследваш. Реших, че сега ще е добре да имаш място на първия ред.

Себастиан се бореше да запази спокойствие.

— Пусни я. Вземи мен вместо нея.

— Вместо нея? Никога. Може би и двамата.

Хинде изведнъж обърна Себастиан така, че застана зад него, все още опрял ножа в гърлото му, а после го блъсна в коридора.

— Сега аз контролирам нещата — заяви той и за да наблегне на думите си, натисна нагоре ножа, затрудни дишането на Себастиан.

След това го забута към дъното на коридора. Все по-близо и по-близо към вратата. Себастиан осъзна, че отиват там. Целта им беше стаята отвъд онази врата.

Макар да знаеше, че е абсолютно безсмислено, той не се сдържа.

Започна да умолява Хинде.

Не можеше да загуби Ваня.

— Моля те, вземи мен вместо нея. Моля те.

— Много благородно от твоя страна. Но ти несъмнено имаш причини — отвърна Хинде.

Те стигнаха до вратата и Хинде я отвори със свободната си ръка.

— Дойдохме — закачливо извика той.

Едва след секунда Себастиан и Хинде осъзнаха значението на онова, което виждат.

На леглото нямаше никого. На мястото, където беше лежала Ваня, имаше разкъсани найлонови чорапи. Хинде се изненада толкова

много, че пусна Себастиан, който реагира светкавично, блъсна настрана ножа и успя да се освободи.

Той се обърна към Хинде, който беше онемял от почуда.

— Нещата не вървят по плана, а?

Разочарован и вбесен, Хинде замахна с ножа към него. Себастиан отскочи назад към леглото. Макар да знаеше, че е в много опасно положение, той изпита радост. Ваня, изглежда, беше избягала. Това беше най-важното. Беше готов да даде живота си за нея, когато влезе в къщата, и все още беше така.

Хинде отново замахна с ножа и Себастиан отстъпи към средата на стаята. Скоро щеше да бъде притиснат до стената. Той трескаво започна да се оглежда за нещо, с което да се отбранява, но не видя нищо подходящо. Колкото по-дълго издържеше, толкова по-голяма преднина щеше да има Ваня. Опита се да стъпи на леглото, но се спъна и падна върху него. Хинде се озова там за секунда и въпреки че Себастиан го риташе, успя да забие ножа в пресеца му. Болката беше мъчителна. Себастиан се хвана с две ръце за рамката на леглото и се опита да се измъкне от Хинде. Видя, че от раната на крака му тече кръв.

Хинде спря и мълчаливо се втренчи в Себастиан, който се дърпаше към ъгъла, влачейки крака си. Изведнъж изпита желание да не бърза.

— Може би нещата не се развиха точно по плана, но поне хванах теб. — Той бавно тръгна към Себастиан. Леденото му спокойствие се беше възвърнало, когато погледна кървящия човек в ъгъла. Хинде вдигна ножа.

Себастиан го погледна. Нямахше накъде да бяга и се подготви за неизбежното. Той видя, че острието на ножа проблесна във въздуха, и почувства страшна болка в корема. Хинде извади ножа и го вдигна отново. Този път се прицели по-високо.

— По едно наръгване за всяка година, която прекарах в „Льовхага“. Останаха само дванайсет.

Себастиан започваше да губи съзнание, но се бореше да остане буден, дори успя да изрече отговор:

— Ваня е в безопасност — усмихна се той.

Хинде явно се вбеси и отново вдигна ножа.

И тогава Себастиан изведнъж я видя. Тя изскочи отнякъде. Държеше нещо в ръката си.

Ваня трябваше да е избягала. Тя не трябваше да е тук.

Не.

Хинде усети движението зад гърба си в последната секунда и се завъртя. Видя електрошоковия пистолет в ръката ѝ и успя да се наведе, преди Ваня да го доближи до него. Обърна ножа и ѝ нанесе силен удар по главата с дръжката. Ваня изпусна пистолета и се строполи на пода. Хинде се хвърли върху нея. Тя го блъсна, но той пак я удари. И след това спря, погледна отпуснатото ѝ тяло и се усмихна на Себастиан.

— Ето това наричам любов. Тя се върна.

Себастиан запълзя към тях с последни сили. Ризата и панталонът му бяха облени в кръв. Влачеше крака си в кръв.

— Не го прави. Недей.

Лицето на Хинде сияеше от задоволство.

— Трябва да ми простиш, но ще пристъпя направо към финала. — Той погледна Ваня, сграбчи я за косата и дръпна назад главата ѝ, оголвайки гърлото ѝ. — Гледай внимателно, Себастиан. Това е последното, което ще видиш.

Себастиан вече не чувстваше болката. Не чувстваше нищо. Пълзеше ли, пълзеше, но сякаш изминаваше милиметри.

Всеки момент всичко щеше да свърши.

Хинде вдигна ножа и в същия миг от вратата се чу глас.

На Себастиан му се стори, че на прага стои Били.

Били. Какво правеше той тук?

Себастиан чу изстрел и видя, че Хинде падна по гръб.

И после пред очите му се спусна мрак.

Себастиан не си спомняше нищо за линейката, пристигането в болницата и операцията. Абсолютно нищо. Първото, което осъзна, след като видя, че Хинде падна по гръб, беше, че отваря очи, когато дойде в съзнание. Раните му бяха изключително болезнени и някакъв свръхвъодушевен лекар му обясняваше какъв невероятен късмет е извадил, а после се впусна в подробности за раните му и колко много по-сериозни можели да бъдат последиците. Себастиан престана да слуша.

Той беше жив и щеше да се възстанови. Това беше всичко, което му беше необходимо да знае.

Лекарите извършиха обичайните си прегледи. И после дойдоха Ваня и Торкел. Попитаха го как се чувства. Запълниха пропуските от наръгването с ножа досега.

— Много ли тъпотии трябваше да изтърпиш? — попита Себастиан. Торкел изглеждаше капнал от умора. Вероятно не беше спал цяла нощ.

— Още не, но денят сега започва.

— Съжалявам.

— Ще оживея. — Торкел повдигна рамене. — Ваня е добре, хванахме Ралф Свенсон и Роланд Юхансон и Хинде е мъртъв. Знаеш как стават нещата в полицията. Няма значение как стигаш дотам. Важен е резултатът.

— Значи заловихте Роланд?

— Да, в друга крадена кола, докато се връщаше в Гьотеборг. — Торкел млъкна. Явно се чудеше дали да продължи. — Помниш ли Троле Хермансон? — попита той с по-тих глас.

Себастиан се премести в леглото. Не очакваше, че ще бъде споменато името на Троле. Не и сега, когато всичко свърши. Когато беше в безопасност. А гласът на Торкел беше много сериозен.

— Да?

— Открихме трупа му. В тойотата.

— Мамка му.

Торкел уморено поклати глава.

— Сигурно е работил по някакво частно разследване. Не е имал представа в какво се забърква.

Себастиан кимна едва-едва. Това беше вярно. Троле наистина нямаше представа в какво се забърква, когато реши да му помогне.

— Горкото копеле.

— Да...

Нямаше какво повече да се каже. Случаят беше приключен. Това беше всичко, което ги бе събрало този път. Вероятно щеше да мине доста време, преди да се видят отново. И Себастиан, и Торкел го знаеха.

— Трябва да се върна в управлението да довърша нещата — каза Торкел и махна с ръка към вратата, а после се обърна към Ваня. — Искаш ли да те закарам?

— Ще остана още малко.

— Добре. Пази се, Себастиан. Доскоро.

Дежурен израз.

Който не означаваше нищо.

Торкел излезе от стаята и затвори вратата. Ваня взе стол и седна до леглото на Себастиан, който я наблюдаваше с любопитство.

— Искам да ти благодаря.

— Не е необходимо.

— Чух те. В коридора. Ти предложи да заемеш мястото ми.

— Да.

— Защо?

Себастиан повдигна рамене. Заболя го и той трепна.

— Защото ми доставя удоволствие да връхлитам като рицар в лъскави доспехи.

Ваня се усмихна и стана. Наведе се и го прегърна.

— Благодаря — прошепна тя.

Той не беше в състояние да отговори. Не искаше. Единственото му желание бе този момент да продължи вечно. За това копнееше. От няколко месеца. От повече време, честно казано. Кога за последно някой му беше показвал искрена симпатия? Елинор, да, но тя беше... Елинор. Той също прегърна Ваня. Държа я в обятията си малко по-дълго, отколкото бе необходимо, но тя, изглежда, нямаше нищо против.

Пак му се усмихна, докато сядаше на стола.

Себастиан бавно изпусна затаения си дъх. Прегръдката беше много болезнена, но си заслужаваше.

— Е, какво ще правиш сега? — попита Ваня.

— Видя ли онази малко позастаряла медицинска сестра, която...

Ваня го сръга. И от това го заболя. Той се запита дали може да направи нещо, без да го заболи.

— Имах предвид работа.

— Не знам.

Ваня кимна и наведе глава, а после го погледна. Очите ѝ бяха изпълнени с искреност.

— Нямам нищо против отново да работя с теб.

— Наистина ли?

— Да.

— Това означава много за мен.

Себастиан продължи да я гледа в очите, надявайки се тя да разбира, че той говори сериозно.

Телефонът ѝ иззвъня. Моментът, ако имаше такъв, отлетя. Ваня извади телефона от джоба си и погледна екранчето.

— Трябва да отговоря.

Тя се извърна от леглото.

— Здравей, татко... Не, в болницата съм. При Себастиан... Да, онзи Себастиан.

Ваня му се усмихна. Себастиан също ѝ се усмихна. Поне се надяваше, че се усмихва. Изпитваше толкова много чувства.

Радост, тъга, гордост, болка.

— Да, бях там — продължи Ваня. — Дълга история. Може ли да ти се обадя по-късно?... Добре. И аз те обичам. — Тя затвори и прибра телефона си. — Обади се татко. Гледал новината за Хинде по интернет.

— Не знае ли какво се случи?

— Не, и се чудя колко да му кажа. Той се тревожи за мен. Искам да го предпазя. И Ана също.

Сигурно се предава по наследство, помисли си Себастиан. Желанието да предпазиш най-близките и най-скъпите си хора от неприятни истини. Както правеше той.

— Ще те оставя да си починеш — каза Ваня и стана. Вдигна стола и го занесе там, където беше.

— Баща ти е късметлия, че те има — рече Себастиан, докато тя беше с гръб към него.

— Аз съм късметлийка, че го имам. Той е най-добрият.

— Сигурен съм.

Ваня се отправи към вратата, сложи ръка на дръжката и спря. Сякаш не искаше да тръгва.

— Е, аз потеглям. Пази се.

— Ти също.

Себастиан я гледа, докато тя излезе. Не гневно. Не след разгорещена размяна на реплики. Не след караница. Той беше взел решение. Каквото и да беше изровил Троле за Валдемар, никога нямаше да го използва. Нямаше дори да прочете документите, за да разбере какво е направил Валдемар. Веднага щом се върнеше вкъщи, щеше да изгори съдържанието на найлоновия плик. Тайната на Валдемар щеше да умре заедно с Троле.

Себастиан се обърна на другата страна. Заболя го. Естествено. Той се загледа през прозореца. Минаваше пет. Слънцето бе изгряло от половин час и още не беше горещо, но денят щеше да бъде хубав.

Ваня го беше попитала какво ще прави.

Себастиан знаеше какво няма да прави.

Нямаше да бъде неин баща. Никога. Щеше да престане да се опитва. Ако изиграеше правилно картите си, щеше да се сближи с нея. Да бъде приет. Не обичан, но може би харесван.

Това беше достатъчно.

Нямаше много хубави неща в живота си, затова би било глупаво да прахоса това.

Всичко щеше да бъде наред.

Чувстваше го.

Всичко щеше да се оправи.

Били отиде на работа рано. Нямахме никого другиго. Мая беше прекарала нощта в дома си, затова нямаше причина да остава в леглото. И без това не спа добре.

Беше застрелял човек.

Уби го.

Нямаше друг избор. Не беше необходимо да му го казват, въпреки че и Ваня, и Торкел го убеждаваха след това. Били беше абсолютно сигурен, че Хинде щеше да убие Ваня, ако не го беше застрелял. Налагаше ли се да го убие? Беше невъзможно да се каже. Дори ранен, на Хинде щеше да му трябва не повече от секунда, за да нанесе сериозни наранявания на Ваня. Фатални наранявания. Били не можеше да поеме риска.

Той и Ваня разговаряха за кратко, докато тя чакаше линейката. Първата беше откарала Себастиан.

Помириха се.

Отвлечането и фаталното прострелване бяха свършили чудеса за решаването на конфликта.

Изведнъж всичко друго стана незначително.

Маловажно, лесно решимо.

Били седна пред компютъра и пусна повредения диск на Ралф Свенсон. Не че беше необходимо. Те разполагаха с всичко, което им трябваше срещу Ралф — пръстови отпечатъци, ДНК, следи от кръв от жертвите, найлоновите чорапи и колекцията изрезки от вестници, както и самопризнания. Никой нямаше да те гледа онова, което Били успее да възстанови от компютъра на Ралф, за да затвърди обвинението.

Той не го правеше заради разследването.

Правеше го заради себе си.

Също както когато се тревожеше за Ваня, работата беше най-добрият начин да потисне тези нежелани мисли. Мислите за стрелбата. И фактът, че бе отнел човешки живот. Пък и беше добър с компютрите.

Доставяше му удоволствие. Там бяха предизвикателствата. Там получаваше резултати. Мая можеше да говори каквото си иска, но тези умения го бяха довели до Хинде. И беше спасил Ваня.

Били беше стигнал до частта от разговора, където Хинде пишеше на Ралф, че е време да се придвижи от фантазиите към осъществяването им. Даваше му имената на жертвите. Една по една. Мария Лия. Ханет Янсон Ниберг. Катарина Гранлунд. Даваше му имената и адресите.

Ралф докладваше за новите завоевания на Себастиан, включително Анете Вилен. В този случай отговорът на Хинде беше незабавен. Тя трябвало да умре още същия ден, за да стане връзката със Себастиан кристално ясна. Били изпитваше странно чувство, докато четеше кратките, ясни редове, като знаеше, че те ще доведат до смъртта на четири жени.

Той продължи да чете.

Изведнъж видя име, което познаваше.

Ана Ериксон.

Тя не беше ли...?

Във Вестерос Себастиан го беше помолил да му помогне да намери един адрес. На някоя си Ала Ериксон. Същото име. Вярно, че се срещаше доста често, но съвпадението пак беше странно. Били беше намерил адреса за Себастиан. Къде ли беше?

Той умали прозореца от твърдия диск на Ралф и избра папката „Вестерос“ от работния плот на компютъра. Отвори я и избра папката, която съдържаше всички нерешени и необяснени детайли, които не беше могъл да свърже с нищо определено. Включително този адрес.

„Стуршерсгатан“ 12.

Били го потърси в базата данни „Ениро“ и откри, че Ана Ериксон живее там с Валдемар Литнер.

Литнер.

Чакай малко.

Майката на Ваня се казваше Ана.

Ана Ериксон на Себастиан ли беше майката на Ваня?

Всички парчета от пъзела бяха пред него, но той не виждаше цялата картина. Подходи към проблема методично. Започна отначало.

Себастиан търсеше жена на име Ана Ериксон.

Оказа се, че тя живее на „Стуршерсгатан“.

Ана Ериксон беше майката на Ваня.

Затова ли Ваня мразеше Себастиан толкова много?

Били се облегна назад, убеден, че това не е всичко. Защо Себастиан беше търсил Ана, когато беше във Вестерос? Ако е знаел, че тя е майката на Ваня, тогава той можеше да попита нея. Обаче не го беше направил. Какво означаваше това? Не е знаел или не е искал да пита Ваня?

Били инстинктивно почувства, че трябва да спре дотук. Може би дори трябваше да изтрие информацията за Ана Ериксон, която беше открил. В края на краищата, никой нямаше да се нуждае от нея. Той се замисли. Накрая надделя любопитството. Копира съответните страници на компютъра си и ги изтри от твърдия диск на Ралф.

В интернет има всичко. Така казват хората. Били знаеше, че това е вярно. И щом започнеше вътрешното разследване, той щеше да има много свободно време. Защото щяха да го разследват. Не само че беше извадил оръжието си и бе стрелял, но и изстрелът беше фатален. Щяха да разследват поведението му и да постановят, че не е нарушил закона. И докато чакаше, той щеше да се занимава с малкия си проект.

Елинор се събуди малко преди шест. Себастиан не беше вкъщи. Изглежда не се бе прибрал през нощта. Неговата страна на леглото беше недокосната. Елинор остана да лежи. Не беше необходимо да става. Беше си взела отпуск за цялата седмица и никой не я чакаше.

Тя обаче чакаше някого.

Протегна ръка към нощното шкафче и взе телефона си. Позвъни на мобилния на Себастиан, но той не отговори. Не отговори и вчера вечерта. Последния път, когато Елинор го потърси, минаваше един след полунощ. Къде беше Себастиан? Какво правеше? Нямаше начин да заспи и тя стана, извади една от ризите му и отиде в кухнята. Напълни чайника и го включи. Направи си два големи сандвича със селско сирене и домати, докато чакаше да заври водата. Пригответи си чаша чай, взе вестника от коридора и седна да закуси. Погледна през прозореца и видя водосточната тръба на сградата отсреща. Не познаваше отдавна Себастиан, но той не изглеждаше като човек, който работи по цяла нощ. Затова, къде беше? Защо не ѝ се обади и не вдигна, когато тя му звънна?

С друга ли беше?

Той беше говорил по телефона за някой си Хинде, преди да изчезне вчера вечерта. Или беше говорил с него? Фамилно име ли беше Хинде? Жена ли беше?

Вероятно беше някой, нуждаещ се от дружески, обяснителен разговор кой на кого принадлежи и колко грешно е да се опитва да открадне човек, който принадлежи на друг. Бившият ѝ съпруг ѝ беше изневерил. Остави я.

Сега беше мъртъв.

Когато обаче се замислеше за последните два дни, това не се връзваше. Себастиан беше много настоятелен и бе положил сериозни усилия да я накара да бъде с него. Сигурно не би ѝ изневерил толкова скоро, след като бе дошла да живее при него, веднага щом бе получил онова, което искаше? Досега той се държеше мило.

Идеалният мъж.

Елинор го беше осъдила твърде прибързано. Тя малко се засрами от себе си. Щеше да му се реваншира, когато се прибере у дома. Може би имаше други причини за внезапното му заминаване и отсъствието през нощта. Трябваше да има други причини. Елинор се замисли за събитията през миналата вечер, докато недокоснатият ѝ чай изстиваше. Себастиан изглеждаше напрегнат, когато излезе, това беше очевидно. Може би имаше проблеми, или в работата, или в личния си живот. Тя би искала той да говори с нея, ако го тревожи нещо, но някои мъже настояваха стоически да се справят сами. Беше им ужасно трудно да поискат помощ. Не беше необходимо обаче Себастиан да пита Елинор. Тя щеше да му помогне и бездруго, само ако знаеше как.

Започна последователно да си припомня всичко, което бяха правили заедно вчера. Имаше ли момент, в който Себастиан се бе държал различно? Да се беше опитал да скрие нещо?

Тя си спомни за найлоновия пазарски плик от супермаркет, който беше намерила. Мислеше, че вътре има важни неща, но когато го попита, Себастиан млъкна. Всъщност мълча доста дълго. Изглеждаше замислен и малко тъжен. Сякаш съдържанието на плика беше тежест за него и се чудеше дали да я сподели с нея. Може би се питаше дали има право да я въвлеча в проблемите си, но после размисли. Каза ѝ да изхвърли плика. С небрежен тон. Сякаш това не означаваше нищо за него. Абсолютно нищо. Изгради си фасада, през която обаче Елинор прозря. Себастиан искаше да я предпази. Щяха да поговорят, когато той се върне. Тя не се нуждаеше от защита. Беше далеч по-способна, отколкото мислеше Себастиан. Но ѝ беше много приятно, че той се опита.

Елинор се усмихна, отиде в спалнята им и взе найлоновия плик. Бутна настрана недокоснатата си закуска и започна да изсипва на масата съдържанието на плика.

Четиресет и пет минути по-късно тя беше прочела всяка дума.

Два пъти.

Всичко беше свързано с някой си Валдемар Литнер. Той беше направил куп глупости. Незаконни неща, доколкото разбра Елинор. Имаше логика. Себастиан понякога работеше с полицията. Беше ли Литнер някой, когото се готвеха да арестуват? Някой, когото разследваха и сега бяха предали всичката информация на Себастиан, за

да направи психологическа характеристика на заподозрения? Профил? Вероятно.

Но в такъв случай, защо той ѝ каза да изхвърли книгата в плика?

Може би нямаше да издържат в съда. Може би не бяха достатъчно, за да арестуват Валдемар Литнер.

Но ако обяснението беше това, тогава защо Себастиан изглеждаше напрегнат и тъжен? Защо не ѝ беше казал истината? Защо не ѝ бе обяснил какво е и защо няма смисъл да го държи повече?

Не, не се връзваше. Вярно, Елинор не бе учила право, но беше сигурна, че материалите пред нея са достатъчни, за да хвърлят Валдемар Литнер зад решетките за доста време.

Затова сигурно беше нещо друго.

Знаеше ли този Литнер, че е в опасност? Заплашил ли беше Себастиан и другите полицаи, принуждавайки ги да се откажат от случая? Стори ѝ се, че чу Себастиан да казва „Хинде“ по телефона вчера, но можеше да е и „Литнер“. Имената звучаха сходно, пък и Елинор не слушаше внимателно. Ами ако се е случило нещо със Себастиан? Затова ли не се беше прибрал? Тя спря изведнъж. Елинор Бергквист не беше жена, която се отдава на блянове и мечтания. Сред документите имаше лист с име и мобилен телефон. Вероятно това беше човекът, който бе събрал материалите. Тя взе телефона. Нямаше да навреди да научи малко повече. Ако знаеше фактите, това щеше да ѝ вдъхне увереност.

— Добро утро — каза Елинор. — Искам да говоря с Троле Хермансон.

— Кой се обажда? — поиска да знае мъжът, който отговори на обаждането.

— Казвам се Елинор. Работя в универсалния магазин „Аленс“. Нещата, които поръча господин Хермансон, пристигнаха.

Тя не можа да сдържи усмивката си. Това беше вълнуващо! Себастиан щеше да се гордее с нея. Елинор беше като истински полицай.

В другия край на линията настъпи мълчание.

— Ало? С кого говоря? — попита тя.

— Полицията.

— Там ли е Хермансон?

Мълчание. Елинонр чувстваше, че човекът се колебае. Опитва се да вземе решение.

— Той е мъртъв.

Елинонр не очакваше това.

— Разбирам... Кога е починал?

— Преди няколко дни. Мисля, че никой няма да дойде да вземе поръчката му.

— Не, разбира се. Благодаря. Моите съболезнования — добави Елинонр и затвори. Изобщо не се почувства по-спокойна. Напротив. Човекът, който беше събрал материалите, беше мъртъв. И Себастиан й беше казал да ги унищожи. Валдемар Литнер, изглежда, никога нямаше да бъде призован да отговаря за престъпленията си. Освен ако, разбира се, тя не помогне на Себастиан.

Ако Валдемар Литнер заплашваше нейния любим, Елинонр трябваше да действа.

Това беше най-малкото, което можеше да направи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.